

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A DARK FANTASY ROMANCE

FEATHERS SO VICIOUS

COURT OF RAVENS

1

LIV ZANDER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Tüyer Çok Kötü

KUZGUNLAR MAHKEMESİ

BİRİNCİ KİTAP

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Mütehçen illüstrasyonlar](#)
[hoşunuza gitti mi? Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Liv Zander](#) tarafından [da](#)

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

Copyright © 2023 by Liv Zander

ISBN-13: 978-1-955871-07-5

www.livzander.com

info@livzander.com

Kapak Resmi: [TRIF Kitap Tasarım](#)

Editörlüğü: [Silvia'nın Okuma](#)

[Köşesi](#)

Biçimlendirme ve Sayfa Kenarı Tasarımı: [Painted Wings Yayıncılık](#)

[Hizmetleri](#) Harita Tasarımı: [Fictive Designs](#)

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, işletmeler, olaylar, yerler veya diğer unsurlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

OceanofPDF.com

Yakışıklı, asil ve yalakalıkta iyi olduğu sürece bir kötü adamı sevebilecek kız için.

OceanofPDF.com

NSFW ILLUSTRATIONS?

[VIP Salonuma erişim için buradan bültenime katılın.](#)

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Bölüm Bir

T bazı okuyucuları rahatsız edebilecek durumlar içeren **karanlık** bir fantezi romantizmidir. Ruh sağlığınız önemli! İçerik ve tetikleyiciler hakkında ayrıntılı bilgi için www.livzander.com adresini ziyaret edebilir veya

doğrudan bana ulaşın! info@livzander.com

OceanofPDF.com

Bölüm

İki

Galantia

Geçmiş, Tidestone

I kardeşimin beşiğinde öldüğü gün ilk kuzgunumu öldürdüm.

O sabah, Anne'nin derin gırtlaktan gelen iniltileri, iç balkonu boyunca odalarından yankılandı. Bu iniltiler

Bütün gece yaptıkları gibi kapıyı açıp odama girdiler ve karnımı döndürdüler. Daha ne kadar doğuracaktı? Küçük kardeşim kilerdeki yulaf gibi kaymak gibi saçlarıma sahip olacak mıydı?

"Galantia..." Risa soluk yeşil cüppesinin içinde doğruldu, bakıcım benim dalgın düşüncelerimden hiç hoşnut değildi ve griyle karışmış kahverengi saçlarından bir tutamı başlığının altına itti. "Neden bizim

İyi Kral Barat - Tanrılar onu ve Dranada'yı korusun - yıllar önce Khysal kraliyet hanedanına karşı savaş ilan etti ve sonunda Valtaris şehrine saldırdı mı?"

"Çünkü Kuzgun Kral, Khysal Hanesi'nden Omani, yıllar önce Kral Barat'ın insan nişanlısını kaçırmıştı." Önümdeki kitapta yer alan suçlunun resmine baktım, uzun siyah saçları arkaya doğru örülmüştü, göğüs zırhında evinin mührü işlenmişti: bir kafatasının üzerinde oturan bir kuzgun. "Onu kendisiyle evlenmeye zorlamıştı-" Gözlerim kapıya kayd. Annem az önce çığlık mı atmıştı? "Siyasi... siyasi kazançlar."

İnce bir öksürük. "Hangi siyasi kazanımlar?"

"Araziler." Meşenin arkasındaki her aceleci adımda, her boğuk ses mırıltısında kulaklarım diken diken oldu. Kardeşim doğmuş muydu? "Ya da kaleler."

"Galantia..."

Omurgam dikleşti ama gözlerim itaatsizce kapıda kalmaya devam etti.

"Ordular, belki."

"Ya da belki üçü birden." Risa, ben çok heyecanlandığımda sık sık yaptığı gibi iç çekti, ki bu da koşmak kadar tehlikeliydi. "Galantia, sen-"

"Ne kadar kaldı? Artık annemi ziyaret edebilir miyim?" sanki koşmak istiyormuş gibi karıncalandı. "Sence bebek şimdi burada mı? Sence şifacıların dediği gibi erkek mi?"

"Tanrılar iyi olsun, öyle yapsınlar ve sonunda o tozlu beşiğe bir varis yerleştirsinler." Kitabın sayfalarını çeviren Risa başını salladı, alnında derin kaşlar vardı. "Efendi babanın soyunu ve müttefiklerini güvence altına almaya her zamankinden daha çok ihtiyacı var. Kuzgunları yeni bir ayaklanmadan koruyacak tek şey bu."

Dışarıda bir çığlık . Tiz.

Gargara.

"O burada!" Ayağa fırladım ve kapıya doğru koştum, elbisemin yeşil etekleri arkamda dalgalanıyordu. "Kardeşim burada!"

Sürgüyü kaldırdım, kapıyı aralıktan geçip balkona çıkmama yetecek kadar açtım. Sisten nemlenmiş fayanslara her basışımda ayaklarım kayd. Bunun beni durdurmasına izin veremezdim.

"Galantia!" Risa arkamdan bağırdı. "Hemen buraya geri dön! Annen kaçmana izin vermiyor!"

Ama böyle bir günde herhangi bir şeyden nasıl hoşnutsuz olabilirdi ki? Çatıyı destekleyen oyma taş trabzanlar ve sütunlar boyunca aceleyle yürüdüm,

Kardeşimin feryatlarını takip ediyordum. Sadece bir çocuk bu kadar yüksek sesle bağırabilirdi! Brisden Hanesi'nin gelecekteki lordu.

Ama annemin odasına yaklaştıkça çığlıkları daha da azaldı. İşlemeli ahşap kapının önünde durduğumda sessizlik vardı.

Göbek çalkalayan
sessizlik. Neden bu
kadar hareketsizdi?

Kolu tutmak istedim ama kolum kalkmadı. Ya kardeşim de küçük kız kardeşim gibi ölmüşse? Risa bana annemin benden sonra iki bebek kaybettiğini söylemişti. Benden önce kaç tane kaybettiğini bilmiyordum. Babam bir keresinde onu azarlamış ve annemi ağlatmıştı.

Karnımdaki ağrıya rağmen kapı kolunu ittim. Büyük kapı ağır demir menteşeleri üzerinde gıcırdadı, ama sadece ben içeri girip onu itene kadar. Bu koku da neydi?

Burnuma garip bir tatlılık yayıldı, Annemin odasındaki hava başka türlü bayatlamış ve tükenmişti. Hizmetçiler odada koşuşturuyor, çarşafaları değiştiriyor, yerdeki kan damlalarını temizliyor, annemin yatağının yanındaki bir taburede duran su leğeninin üzerindeki bezleri sıkıyorlardı.

Göğsüm kalktı.

Orada oturuyordu, şakaklarındaki ince altın rengi saçlar kıvrılmış ve nemli alnına yapışmıştı. Annemin dudaklarında daha önce hiç olmadığı kadar büyük bir gülümseme belirdi ve tüm korkumu yok etti. Kucağında tuttuğu bebeğe baktı, yün battaniyesinin içinde sallıyordu.

Hafif adımlarla yatağına doğru yürüdüm. Ne kadar güzel görünüyordu. Ne kadar mutlu.

"Anne," dedim usulca, yatağının kenarında durduğumda, hizmetçiler yastıkları kabartabilsin, çarşafaları silkeleyebilsin diye ağır yeşil perde sonuna kadar çekilmişti. "İyi misin?"

Bebek burnunu kıvırdığında "Şşşt..." diye susturdu, bir eliyle kırmızı yüzlü şeyi sallarken diğer eliyle de kahverengi saçlarının üzerinde nazikçe gezdirdi. Babasının saçları. "Hep senin için dua ettim."

Karnımda bir şeyler kıpırdadı.

Belki de acıkmıştım.

"Yani erkek mi?"

Cevap yok.

Muhtemelen beni duymamıştır.

Yatağına yaklaştım, boğazımı temizledim ve beni görebileceği şekilde biraz eğildim. "Benim bir kardeşim var mı?"

Oda bir şekilde etrafımda bulanıklaştıkça annem bebeğe bakmaya devam etti. Neden beni duymuyordu? Beni görmüyor muydu? Tam orada duruyordum!

"Anne?"

"Evet, bir oğlan, küçük hanım," dedi hizmetçilerden biri, yanımda diz çöküp yerleri küle ovarken bile kaşlarını çatarak bana baktı. "Efendi babanıza haber gönderdik bile. Şapelin çanlarını üç gün boyunca çalacaklar."

"Üç gün..."

Çok küçük kardeşim, ama çok önemli. Babam beni beşikte bulduğunda çanların kaç gün çalmasını ? Bir mi? İki mi? "Çok yakışıklı," dedim, yalan olmasına rağmen. Kafası garip bir şekle sahipti ve yüzü beyaz kabuklarla kaplıydı, ama ben

cesaret edemez. "Ona dokunabilir miyim?" Annem hiçbir şey söylemedi.

Dudaklarından daha önce hiç duymadığım bir melodi mırıldanarak, bir o yana bir bu yana hafifçe sallanarak kardeşimi susturmaya devam etti. "*Senin için dua ettim,*" diye fısıldadı melodiler arasında usulca. "*Sen çok mükemmelsin.*" Bir mırıldanma daha. "*Seni seviyorum.*"

Ona bunları -bana hiç söylenmemiş şeyleri- anlattıkça bacaklarım bir kez daha koşacakmış gibi karıncalanıyordu. Ama nereye? Odanın etrafına mı? Hayır, annem beni azarlardı, ama... beni azarlarsa, bana da bakmaz mıydı? Beni görmez miydi?

Arkamı döndüm.

...ve doğruca tabureye çarptı.

Devrildi ve lavabo büyük bir *gürültüyle* yere düştü. Kanlı bir su seli yere sıçradı, hizmetçiler çığlıklar ve ciyaklamalar arasında kaçışmaya başladı. Kardeşim küçük kollarını bir sarsıntıyla havaya kaldırdı. Onu kulakları sağır eden çığlığı izledi.

"Bak ne yaptın!" Annem sonunda öfkeli bakışlarını üzerime dikti, sonra arkamdaki bir şeye baktı. "Onun burada ne işi var? Çıkarın şunu gözümün önünden."

Kalbim kırıldı. "Ama küçük kardeşimi korkutmak istememiştim-"

"Sus, çocuk..." Risa aniden elimden tuttu, beni döndürdü ve kapıdan dışarı çıkardı. "Biz meyve bahçesine bakarken Leydi Brisden'e dinlenmesi için zaman verelim, olur mu? Maisy sana biraz elma pişirir, püre haline getirir ve balla servis eder, tam sevdiğin gibi."

Yüzüm karıncalandı ve her şey bulanıklaşana kadar gözlerim yandı. "Aptal elmalar istemiyorum!"

"Galantia..." Risa balkonda önüme çömeldi, yüzümü ellerinin arasına aldı ve başparmaklarını gözlerimin üzerinde gezdirdi. "Ağlama, Galantia. Asla ağlama. Hadi ama... uslu bir kız ol ve nefes al. Nefes al ve ver, tıpkı sana gösterdiğim gibi."

Dişlerim sıkıldı.

Sakin olmak istemedim.

Ama uymazsam, annem bunu duyabilir, bana zorluk çıkarabilir ve beni Risa'sız odama gönderebilirdi. Risa'sız kalmak istemiyordum. Yalnız kalmak istemiyordum.

Nefes al. Ağlama, Galantia.

Nefes ver. Ağlama, Galantia.

Risa gülümseyerek "Aferin kızıma," dedi ve elimi eline alarak kendini düzeltti. "Daha iyi misin?"

"Birazcık." Gözyaşlarımı kırıştırdım ve tıpkı bana öğrettiği gibi ciğerlerimi eşit bir ritme zorladım. "Beni hâlâ meyve bahçesine götüreceksin? Duvarların dışına? Lütfen?"

"Bu seferlik ve sadece kısa bir süreliğine. Şimdi gel."

Bana balkon boyunca rehberlik etti. Merdivenlerden indiğimizde şapelin çanlarından biri çaldı. En alttaki kutsal alana ulaştığımızda, her iki çan da kulaklarım ağrıyana kadar çaldı.

"Çok gürültülü." Seyisler ve muhafızlar kutlama için alkış tuttuğunda, elini daha sıkı tuttum. "Ben doğduğumda çanlar çaldı mı?"

"Efendi baban sen bu dünyaya geldiğin gün burada değildi; küçük hanımı görmek için eve gelmeden önce Kral Barat için sancaktar topluyordu."

"O zaman çanların çalmasını emretti mi? Sonunda gelip beni gördüğünde?"

Sonunda başını sallayana kadar dudakları büzüldü. "Zil yok."

Zil yok.

Yüzümdeki o karıncalanma geri gelmişti, gözlerime, kulaklarıma, ağzıma doğru ilerliyor, dudaklarım ayrılana kadar beni kaşındırıyordu. "Kardeşim için sanki prensin kendisiymiş gibi tezahürat yapıyorlar. O *çirkin*."

"Galantia!" Risa azarladı. "Böyle korkunç bir şeyi nasıl söylersin? Hem de kendi kardeşin hakkında?"

Batı duvarını geçerken ayaklarım ezilmiş deniz kabuklarının üzerinde ağır ağır sürüklendi, babam avlanmaya gittiğinden beri kulübeler sessizdi. "Özür dilerim. Bunu neden söylediğimi bilmiyorum."

Ezelden beri bir erkek ya da kız kardeşim olsun istemiştim. Yakalamaca, saklambaç oynayacak, kitap okuyacak birini. Koşmama, ata binmeme, hatta hizmetçilerin çocuklarıyla oynamama izin verilmeyen sıkıcı saatleri geçirecek herhangi bir şey.

Her zaman sadece Risa ve ben vardık.

Kötü fırtınalar sırasında yatağına gelmeme izin verirdi. Hatta bazen beni bir hizmetçi kızın elbisesinin altına saklayıp sahile götürür, saatlerce dalgalarla oynamama izin verirdi.

Kalbim bu düşüncelerle genişledi.

Yine de hiçbir zaman tam olarak
dolduğunu hissetmedim.

Hep biraz boş hissettim.

Risa durdu ve bana döndü, daralmış dudakları yavaşça yumuşak bir gülümsemeye dönüştü. "Bu gece yatmadan önce tanrılardan af dileyeceksin."

"Dileyeceğim," dedim, kulaklarım uğursuz bir ulumayla diken diken oldu,
tıpkı rüzgârın
martıların yuva yaptığı kayalıklardaki boşlukları kesiyordu. "Söz
veriyorum." "Güzel," dedi. "Konuşmak için uygun değil..."

Daha sonra bir şeyler daha söyledi ama sesi, yanımızdaki kapının siyah aralığından gelen bir başka ulumanın altında kayboldu. Akıntıda kötü bir koku sürükleniyordu, kulübelere gelen tazi dışkı ile babamın avdan sonra onları beslediği iç organların kokusu karışmış gibiydi.

Zindanlar.

Midem sıkıştı.

Yine de göğsüm merakla kalktı. Bu yerin önünden geçerken bazen böyle oluyordu. Belki de içeriden gelen sesler yüzünden? Bazen gizlice kaçtığımda taşların arasından duyuyordum onları. İnlemeler. Homurdanmalar.

Ağlıyor.

"Şimdi ne oldu çocuğum?" Risa kolumdan çekti ve ben sadece bir adım öne doğru sendelediğimde bakışları görüş alanımı takip etti. "Asla oraya inme. Beni duyuyor musun, Galantia?"

Karanlık yarığa bakmaya devam ettim. "Orada ne var? Hırsızlar mı?"

"Sana orada ne olduğunu söyleyeceğim," diye fısıldadı ve titreyen bir kararlılıkla bakışlarımı tuttu. "Fareler!" bir kahkaha attı, sonra beni tekrar harekete geçirdi. "Kilerdeki mısır başakları kadar büyük fareler!"

Risa'yı batı kapısından çıkarken takip ettim, o bakmadığında omzumun üzerinden arkama bakıyordum. Duyduğum şey bu muydu? Sıçanların gıcırtiları ve küçük pençelerin kayaların üzerinde çıkardığı sesler mi?

"Fareler o kadar büyük değildir," dedim.

Kasvetli gökyüzüne baktım ve duvarların arasından süzülen tuzlu esintinin kokusunu aldım. Dalgalar, üzerinde Tidestone'un oturduğu yakındaki kayalıklara çarpıyor, rüzgârda derin ve engin denize doğru süzülen gri bir martının ciyaklamasına eşlik ediyordu.

Bu manzara karşısında göğsüm genişledi. "Nereye gittiğini sanıyorsun?" Risa aniden durdu. "Oh, hayır, çok geç kaldık, Galantia."

Tidestone'un önünde uzanan, kafam kadar büyük tarla taşlarıyla kaplı çayırırlardan geçen patıkaya el salladı. Elma ağaçları yolun bir tarafında mükemmel bir şekilde sıraya girmiş askerler gibi büyüyordu, hepsi de boştu.

Kenarda duran, her biri kırmızı ve sarı elmalarla dolu dokuma sepetler taşıyan yalnız bir arabayı işaret ettim. "Peki ya bunlar?"

"Onları ağaçlardan sallayan bizim terimiz değildi."

"Ama babamın topraklarında yetişen ağaçlar." Risa'nın elini bıraktım, arabaya tırmandım ve elma sepetinden boş bir tahıl çuvalını kaldırdım. "Sadece bir taneye ihtiyacımız var. Kimse bunu özlemeyecek."

"Yakalayın onu!" Kapının içinden gelen bağırış beni ayağa fırlattı. "Mahkûmun kaçmasına izin vermeyin!"

Gözlerim varillerin etrafından dolanan uzun boylu, yaşlı bir çocuğa takıldığında kalbim göğsümde gümbürdedi. Uzun siyah saçları düğümlenmiş ve kirli, pantolonu yırtık, yeşil morarmış bacakları kırılğan tahtadan ince kazıklar gibi altından dışarı fırlamış bir halde aşağıya doğru koşuyordu. Çılgınca arkasına baktı, sanki peşinde bir kurt vardı. Nereden gelmişti bu adam?

Göz açıp kapayıncaya kadar, siyah gölgelerden oluşan dallar sallanan bacaklarının, sıska kollarının, çökmüş yanaklarının etrafında dönmeye başladı. Çıplak ayağı tarla taşlarından birine takıldı ve onu yere düşürdü.

Ama hiç vuramadı.

Onun yerine, bir, iki... beş kuzgundan oluşan bir sürünün içine daldı. Siyah tüylü kuşlar kanat çırpıyor, boğuk *kra-kralarını* öttürüyorlardı ama yerden hiç ayrılmadılar. Sanki kanatları kırılmış gibi, yol boyunca itişip kakışıyor, yuvarlanıyor ama asla uçmuyorlardı.

Esintide dans eden siyah tüylerin dalgalanmasıyla kuşlar tekrar bir araya geldi, ancak çocuk koşmaya devam etti. Düşmek. Geri itmek

ve tekrar çalışıyor.

Parmaklarım uyuştı.

Bir Kuzgun.

Babam her zaman, tüyleri kadar kara büyülerini olan büyücüler ve cadılardan başka bir şey olmadıklarını ve bozulmuş kalplerinde zift gibi kan olduğunu söylerdi. Onlar yoldan çıkmış varlıklardı. Sefil. Yozlaşmış. Alçak.

"Kuzgun'un kaçmasına izin vermeyin!" diye bağırdı muhafızlardan biri.

"Yakalayın onu!" Kaslarım gerildi.

Evet, onu yakalamak zorundaydık!

Uzuvlarımdan geçen soğukla kıvrılmış gibi parmaklarım elma sepetinin dokuma kenarını sıkıca kavradı. Çocuğa baktım, sonra tüm gücümle sepeti devirdim.

Düzinelerce elma arabadan yuvarlanıp yere düştü. Bir tanesinin üzerine bastı ve soluk benizli bacağı altından koptu. Kollarını işe yaramaz kanatlar gibi çırparak tökezledi ve düştü.

Thud.

Başı tarladaki bir taşla çarpılarak yüzünü yana doğru salladı. Keçeleşmiş saçları, kulak memesinin hemen altında bulunan siyah ve yuvarlak bir doğum lekesinden uzağa düştü.

Çocuk gözlerini kırpmadan bana baktı. Ve yüzünün altındaki ezilmiş kaya kanla şişip solgun yüz hatlarının etrafında mükemmel bir daire oluştururken bile bana bakmaya devam etti.

Babamın dediği gibi siyah değil.

Crimson.

"Bu da ne böyle?" Babamın derin baritonu, atını durdurmadan önce aygırının nal sesleriyle birlikte etrafta yankılanıyordu. Attan indi ve bana miras kalan elma gözlerini önce ölü çocuğun üzerinde gezdirdi, sonra da bana baktı. "Duvarları terk ettiğini öğrenirse annenin aklı başından gider." Bir kez daha çocuğa baktı. "Ne oldu burada?"

Bir başka muhafız yavaşça Baba'ya yaklaşırken başını eğdi. "Prens o... şeytani büyüyle kaçtı."

Prens mi?

Çocuğa baktım. Bir prene benzemiyordu. Prensler yakışıklı, cesur ve güçlü olurlardı. Bu çocuk pis, sıska ve ölüydü.

"Diğerleri hücrelerdeki kargaşayla ilgilenirken ben prensin peşine düştüm ama..." Muhafız bana baktı. "Bunu sonsuza dek durduran Leydi Galantia'ydı, ya da öyle görünüyor."

"Mm-hmm, gayet iyi. Bu, Valtaris'in o lanetini kaldırmakta işe yaramadı." Babam yargılayıcı bakışlarını bir kez daha sahneye dikti, güneş boynundaki beyaz taş tılsımdan parlıyordu ama bakışlarını bana çevirdiğinde hafifçe yumuşadı. "Muhafızın bana söylediği doğru mu? Bu Kuzgun'u adalete mi teslim ettin?"

Boğazımdaki yumruyu yuttum, çünkü babam benden memnun olmadığı sürece benimle nadiren konuşurdu ve benden *asla* memnun olmazdı. "Evet, Lordum-"

"Lordum!" Şifacı Targen kapıdan dışarı fırladı ve aceleyle babamın yanına geldi; ince telli beyaz saçları, benekli kafa derisinde, rüzgârın kahverengi cüppesini çekiştirdiği gibi her yöne savruluyordu. "Lordum, getirdim... Tanrılar söylemem gereken şey için beni affetsin."

Babam kahverengi deri av kıyafetinin içinde doğruldu, çenesi kısa bir an için gerildi. "İlk oğlumdan haber mi getirdin?"

"Lordum..." Targen başını eğerek babasına yaklaştı ve şöyle mırıldandı: "Oğlun kısa bir süre yaşadı, bir an mutlu göründü ama bir sonraki nefesinde sessizliğe gömüldü... tıpkı diğerleri gibi."

Babamın ellerinin önce titrediğini, sonra da iki yanında yumruk olduğunu gördüğümde kaslarım gerildi. Bu kardeşimin öldüğü anlamına mı geliyordu? Benden önceki ve sonraki diğerleri gibi?

Babam uzun süre şapelin çan kulesine doğru baktı, sonra dikkati bana döndü. Elini çözdü ve başımın üzerine koydu. Tek bir okşamadan başka bir şey değildi ama kalbimin göğsümde dans etmesine neden oldu.

Muhafızlarına bağırarak oradan uzaklaştı: "Eğer biri Tidestone'un bugün neden çan çaldığını sorarsa, güçlü ve saygılı kızım Leydi Galantia'nın pis bir Kuzgun'u öldürdüğü için çan çaldığını söylesin."

Tek bir gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlandı, sonra bir başkası, sanki hepsi kalbimin içinde toplanmış gibi göğsümü ağırlaştırdı. İlk defa dolu hissediyordum. İlk defa sevildiğimi hissettim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm ÜÇ

Galantia

Günüümüz, Ammarett'e Giden Yol

"**T** Ressam muhtemelen onu iki kat daha yakışıklı yapmıştır." Arabamızda saatlerce oturmaktan belim ağrıyınca Prens Domren'in altın çerçeveli resmini elime aldım. "Bu da demek oluyor ki o gerçekten

sadece ahırdaki eşeğin yarısı kadar iyi görünüyor. Tam anlamıyla. Bunun suratı oldukça uzun."

"Galantia!" Risa'nın keskin azarı, annemin yanında karşımda otururken tanıdık gelen ses tonunun altında boğuldu. "Herhangi bir erkek hakkında bu kadar kötü konuşmak bir hanımefendiye yakışmaz, hele ki o bir prenstense hiç yakışmaz."

Herhangi bir adam değil.

Prens bile değil.

Nişanlım.

"Lütfen, ben sadece gelecekteki rolümün provasını yapıyorum." Benzetmeyi düşebileceği her yere fırlattım ve kollarımı, giymek zorunda bırakıldığım bu gülünç kremsi bukleler yuvasının altında kavuşturdum - ağır brokar kumaştan boğucu elbisemden sonra ikinci işkence. "Eğer bir kadın kocası hakkında kötü konuşamıyorsa, evlilikte ona ne zevk kalır ki?"

Risa son on yıldır her gün yaptığı gibi içini çekti, ama bana olan kızgınlığını şu anda örmekte olduğu şeye de yansıtmaya başlamıştı. Evimizin renginde başka bir şal, soluk yeşil sıralara bakılırsa, altın kadife örtünün üzerine yerleştirmek için yerdeki hasır sepetten çıkardı.

Ayağa kalktım, koltuğumdan kaydım, sepetten örgü şişlerini aldım ve tekrar oturmadan önce gutlu parmaklarına uzattım. Son iki haftadır bu yolda sarf ettiğim her aşağılayıcı söz için sessiz bir özür.

Ve açıklamalar hala ediyor.

Elimde değildi.

Annem yanımda on dakikadan fazla zaman geçirmek zorunda kaldığı her seferinde bana kavgacı, inatçı ya da daha kötü şeyler söylüyordu. Bu vagonda bana bu kadar uzun süre eşlik etmek zorunda kalması onun benimle ilgili sert değerlendirmelerini iyileştirmede ve aksini kanıtlama hırslımı olumlu yönde azalttı. Zavallı Risa arada bir yerde kalmıştı.

"Çürük." Annesi kahverengi ve yeşil benekli buğday saplarından oluşan tarlalara bakmaya devam etti, bu son zamanlarda pek de yeni bir şey değildi, bu yüzden bu kelime huysuz kızına yönelik bir başka yerinde değerlendirmeydi. "Brisden Hanesi ile kraliyet arasındaki birliktelik, senin gibi şımarık bir varlık için bile bir lütf olduğu kadar bir onurdur."

Boğazım daraldı.

Şımarık.

Ah evet, Leydi Brisden bana hiç istemediğim her şeyi vermekte her zaman hızlı davranmıştı ve umutsuzca istediğim hiçbir şeyi vermemişti. İpek korselerimin sıkılığında onun kucaklaması vardı. Okşaması elbiselerimin zengin kumaşındaydı. Öpücüğü, göğüs kafesimin karşısındaki altın yuvada duran yeşil değerli taştaydı.

"Senin emrinle şımarıdı anne," dedim. "Elbette bir kızı, çocukluğunun geçtiği ebeveynlerinin kötü seçimleri yüzünden suçlamayacaksın."

endişeli misin?"

"Yanıtlarında her zaman çok zekisin." Gözleri kısıldı, normalde düz olan yüzüne hiç yakışmayan nadir bir duygu gösterisiydi bu. "Risa'nın kışına bir kemer geçirmesine izin vermeliydim."

Kıpırdandım, arkama vuran derinin ani görüntüsüyle nefesim bir şekilde hızlandı. Ne tür bir acıya neden olacaktı? Sıcak bir sızı mı? Yoksa daha çok genişleyen bir ürperti mi? Bunu bilemezdim.

Acı bir yabancıydı.

"Belki de yapmalıydın," diye meydan okudum, sanki eteklerimi Risa'ya doğru kaldırmaya hazırmışım gibi, yaşlı kadından bir baş daha uzun durmama rağmen. "Neden yapmadın?"

Bir yanıt beklerken göğsümde huzursuz bir şey dönüp duruyordu. Küstahlığım, çokbilmişliğim, itaatsizliğim üzerine bir yorum. Herhangi bir şey! Penisimin olmayışına ne demeli? Aylardır bundan yakınmamıştı.

Annem sadece dudaklarını

sıktı. Soğuk. Uzak. Sessizlik.

Ne kadar... hayal kırıklığı.

Risa'nın anlattıklarına inanacak olursak, beni doğuran bu kadını -ve büyük bir baskı altında- izledim. Annemin inci süslemeli örgüsüne vuran kasvetli ışık kırılan saçlarını daha da belirginleştiriyor, çenesinin sıkılığı da muhteşem yüz hatlarını bozuyordu. Daha da kötüsü, onu hâlâ güzel bulmamdı; bir zamanlar tüm soyluların gıpta ettiği doğal bir zarafeti vardı.

Tartışacak bir şey kalmamış gibi görünürken, yüzümdeki bir bukleyi fırçaladım. Risa'nın saçıma taktığı düzensiz bukleler annemin taktığı inci tokalarla bastırılmıştı. Onlara dikkat etme zahmetine girmemişti, muhtemelen onları görmemişti bile, çünkü bu bana bakmasını gerektirecekti. En iyisi onlardan kurtulmaktı.

Bir tanesini saçımdan çekerek örtümün üzerine indirdim. Neden onları seçmiştim ki? Annem incileri ne kadar sevse de, kaymaktaşı saçlarımda hiçbir zaman tam olarak göze çarpmamışlardı.

"Ama katılıyorum," dedim rahatsız edici bir sessizlikle geçen sonsuz anlardan sonra. "Bu nişan bir lütuf. Taç için yani."

Ne de olsa Tidestone, Kuzgun'un acımasız intikamı ile Dranada'nın başkenti Ammarett arasındaki son kale olarak kalmıştı. Oysa bazı insan lordları, o siyah saçlı büyücüleri yöneten gaspçıya sadakat yemini etmişti.

ve cadıların saldırılarını savuşturmaya kararlı bir şekilde devam etti. Lord Brisden'ı Kral Barat'a sadık tutmanın evlere katılmaktan daha iyi bir yolu olabilir miydi?

"Bu eşleşmeyi ayarladığı ve sana verdiği her şey için babana teşekkür etmelisin." Annem elini arabamızın süslü iç kısmına doğru salladı, muhtemelen ailemin dudaklarından dökülen nazik bir kelime kadar basit bir şey yerine bana sunulan tüm incelikleri hatırlatmak için. "Gerçekten Galantia, burada senin üzülme yer yok."

"Üzüntü mü?"

Bir kakhahayı bastırarak elimi fildişi elbisemi süsleyen ince altın ipliklerin üzerinde gezdirdim, her bir dikiş rahmimin değerini ortaya çıkarmak için özenle yerleştirilmişti. Babamın sessiz hayal kırıklığından ve annemin sesli küçümsemesinden uzak bir yaşam için sabırsızlanıyordum.

Yıllardır beni porselen gibi saran saçma sapan kuralların boğucu kısıtlamalarından bahsetmiyorum bile. *Kaçma, Galantia. Ağlama, Galantia. Yağmurda yürüme, Galantia. Bıçağa dokunma, Galantia.*

Beni her zaman küçümseyen biri için Leydi Brisden'ın güvenliğimle ilgili sağlıksız bir takıntısı vardı -kendime bunun beni sevdiğini gösterme yolu olduğunu söylerdim. Sonunda, bunun beni hayatta tutma arzusundan çok, başka bir çocuğunun ölümünü izlememe arzusu olduğu sonucuna vardım.

"Beni yanlış anladın anne." Penceredeki camlardan birini açtım, önümde uzanan tarlalar simsiyahtı, hızlı bir tırısla geçtik. "Maçtan oldukça memnunum."

Kral Barat'ın yaşayan tek oğlu, Dranada Krallığı tahtının varisi ile evlenecektim. Görünüşünün koyun eti yahnisi kadar çekici olması beni hiç ilgilendirmiyordu. Belki de istendiğimi hissetmem için korkunç bir prens gerekliydi. Tapılan. *Sevilen.*

Hayatımda bir kez olsun.

İlerideki tarlada bir kadın kararmış çamurun içinde diz çökmüş, beyaz bonesi lekelenmiş ve yırtık pırtık elbisesi dikiş yerlerinden sökülüyordu. Bir kez bile arabamıza doğru bakmadı, sırtına ketenle bağlanmış bebek ağlarken tüm dikkati toprağı sürmeye odaklanmıştı.

"Neden bütün tarlaları yaktılar?" diye sordum.

"Bitki bitleri, patates solgunluğu, solucanlar, cırcır böceği sürüleri." Risa başını salladı, cilalı kemik iğnelerinin hızlıca birbirine vurmasına izin verdi. "Çiftçilerin bu zararlılardan kurtulmasının tek yolu ateş."

Kuzgunlar tüm topraklara yayılmış, babamın tebaasını aç, ordusunu da yarım tayınla bırakmıştı. Kısa bir süre önce bir mutfak hizmetçisinin diğerine, sürülerinin gökyüzünü kararttığını ve hasatlarımızı mahvettiğini söylediğini duymuştum.

Kadının ve bebeğinin yanından geçerken her ağlayışta şakaklarım ağrıyor, günlerce yağın yağmurun ardından derin yarıklara dönüşen yolda araba beni itip kakıyordu. "Tuhaf, öyle değil mi? Kuzgunların Deepmarsh Kalesi'ni ve Hanneling Ambarını aylardır ellerinde tutmaları ama Tidestone'a hiç saldırmamaları?"

"Okyanus meltemi ve kayalıklarımız boyunca esen rüzgâr yüzünden," dedi Risa, uzun zamandan beri bonesi kadar beyaz olan saçları her zamanki gibi pamuğun altından geriye doğru tutturulmuştu. "Tanrılara şükür, kuzgunlar bu akıntılarda uçmakta zorlanıyor, bu da onları oklarımız ve ağlarımız için kolay hedefler haline getiriyor. Onlar olmasaydı, hiç şüphesiz bu... Gölgelelerin Efendisi şimdiye kadar bağırsaklarımızı yandaşları için bir ziyafete dönüştürmüş olurdu."

Gölgelelerin Efendisi.

Bu isim mutfaklardan ahırlara kadar korku ve endişeyle fısıldanırdı. Bu büyücü sadece bir düşünceyle bütün bir köyü gölgelelerinin karanlığına gömebilirdi ya da söylentiler öyle söyliüyordu. Nereden geldiğini bilmiyordum ama beş yıl gibi kısa bir sürede etrafında dindar bir Kuzgun ordusu toplamayı başarmıştı.

"O bir *lord değil*," dedi Anne, sesi sertti. "Ondan bu şekilde bahsetmek, bu gaspçıyı gerçekte olduğu şeyden daha yükseğe çıkarır: hiçbir insan ruhunu esirgmeden krallığın dört bir yanını yağmalayan, öldüren ve tecavüz eden bir suçlu."

"Elbette haklısınız leydim." Risa başını eğerek dikkatini iğnesinden kayan sıraya verdi ve dikkatle tekrar topladı. "Lordumuz yıllar boyunca pek çok isyanı bastırdı ve bu isyan da öyle olacak."

Dişlerim sıkıldı.

Bu sadece bir isyan değildi.

Çocukluğumdan beri bunlardan çokça yaşadık. Yıllar boyunca, hayatta kalan Kuzgunlar, Khysal Kralliyet Hanedanı'nın yok edilmesinin intikamını almaya yemin ederek bir araya geldiler. Sonunda hep katledildiler - kalelerimizin içinde rahatça oturarak değil.

Bu açık bir savaştı.

Ve kazandığımızdan emin değildim.

Bir süre sonra, arabamızın tavanına vurulan bir darbe Anneme uzun bir nefes aldırdı. "Her terk edilmiş köye uğramaya devam edersek iki ay boyunca bu yolda olabiliriz."

Araba dönerken toynakların düzenli vuruşu yavaşladı ve pencerenin ötesindeki tarlalar asırlık çatlamış dal ve budaklara dönüştü. Kısa bir süre sonra bir demir ocağı görüldü; kırmızı közler büyük bir taş ocağın içinde uyuyordu, feryatlar yakınlarda duran siyah örs kadar sessizdi.

Annem yaldızlı panjuru ve penceresini açtı, büyükçe köye baktıkça burnunu daha da kırıştırdı. "Neden duruyoruz?"

"Atlardan biri, leydim," diye dışarıdan bir askerin sesi duyuldu. "Bir nal fırlattıktan sonra topallamış."

"Yine mi?" Abartılı bir iç çekiş ve elini umursamaz bir şekilde salladıktan sonra pencereyi bir kez daha kapattı, iki parmağını şakağına bastırırken başının ağrımaya ramak kalmış gibi görünüyordu. "Bu yolculuk çekilmez."

Ne yazık ki sonunda annem ve ben bir konuda anlaştık. "Biraz temiz hava alacağım."

Belki de hayatımda ilk kez, Leydi Brisden beni ne bir emirle arabaya hapsetti ne de sonbahar havasının beyaz veba taşıdığını vaaz etti. Zavallı annem gerçekten çok yorulmuş olmalı. Tam karşımda otururken iki hafta boyunca ben yokmuşum gibi davranmak kolay olmamıştır.

Hiç vakit kaybetmeden eteklerimi topladım ve vagonun sonuna doğru ilerledim. "Açın."

Ahşap kapı kısa bir dizi basamağa doğru alçaldı ve yumuşak bir çiseleme yüzüme yerleşti. Kara bulutlar kasvetli gökyüzünü kaplamış olsa da, bu şeyin içinde geçirdiğim saatlerden sonra gelen ani aydınlığa gözlerimi kısarak baktım.

"Atlara su ve saman verin. Hancıya hanımefendileri için oda hazırlamasını söyle." Kaptan Theolif kısırağının eyerinde kıpırdandı, saçları da yüzündeki bıyıklar gibi kısacık kesilmişti. Siyah saçla lanetlenmiş hiçbir insan bugünlerde onu gururla taşııyordu. "Ev muhafızları! Leydi Galantia'nın yanında kalın!"

"Ah, bu dizler beni öldürecek," diye mırıldandı arkamdan Risa, sallantılı bacaklarıyla merdivenlerden inerken. "Elbisen çamurun içinde sürüklenecek Galantia. En iyisi arabada kalmak, burada öksürüğe yakalanmamak."

"Nasıl hayatta kalabilirim ki?" Aşağı inmesine yardım etmek için kolunu tuttum. "Bu çiseleyen yağmura lanet olsun, ama biraz uzaklaşmaya ihtiyacım var."

Kendim için mi yoksa annemin iyiliği için mi bilemiyordum ama hemen soğuk havaya dumanlar saçan altı gri attan oluşan ekibe doğru döndüm. İki asker hayatımı korumak için, Risa da lanet olası erdemimi korumam gerektiğini hatırlatmak için peşimden geliyordu.

Sola dönerek bir çitin sivri çizgisini takip ettim, üst üste yığılmış rayları parmaklarımın tahta üzerinde kayışına karşı pürüzlüydü. "Herkes nerede?"

"İçeride kuru bir ateşin başında oturuyorsun sanırım." Yaşlı dizlerini unutan Risa yanımda oflayıp puflayarak askerin hızlı adımlarını bile utandırdı. "Nereye gidiyorsun?"

"Herhangi bir yer."

Tidestone olmayan, o kalın duvarların olduğu herhangi bir yeri asla terk etmezdim. Bir sarhoşun meyhaneden tökezleyerek çıktığını, bir adamın bir tüccarla egzotik mallar için pazarlık yaptığını, bir kadının kocasını yüksek sesle azarladığını görmek istedim. Sadece hizmetçilerin fısıldadığını duyduğum tüm o şeyleri görmek istedim!

Çiseleyen yağmurun arasından körük sesleri ve bağırışlar yükseldiğinde durdum. "Duydunuz mu? Şapelin arkasında bir kargaşa var."

Taş binayı takip ettim ama arkadaki apsisin etrafından dolanana kadar köylü kalabalığı görünmedi. Erkekler, kadınlar ve çocuklar binaya bitişik, üzerinde iki ahşap direk ve bir kiriş bulunan ahşap bir platformun önünde yarım daire şeklinde toplanmışlardı.

Gallows.

Nabzım kulaklarımın içinde zonkluyor, Risa'nın buranın bir kadına göre olmadığına dair yakınmasını bastırıyordu. "Birini asacaklar mı? Burada mı? Şimdi mi?"

"Burada asmak işe yaramaz leydim." Bir muhafız yanıma yaklaştı, kaplamalı bir koluyla cılız yüzlerden oluşan kalabalığın arasından bana bir yol açtı ve sonunda kırbacını şiddetle indiren bir adamı görüş alanıma soktu. "Onun türüne göre değil."

Kollarımdaki tüyler her bir sessiz kırbaçla daha da havaya kalktı, havada tek bir çatlak bile yoktu. Sadece düşüşe bağlı metal kancaların şingirtisi, platformun üzerine yayılmış, elbisesi kanlı lime lime olmuş bir kadının sırtına çarpıp ısırdı.

"Kuzgun cadı!" diye bağırdı bir adam avazı çıktığı kadar. "Yanması gerek!"

Kana bulanmış parmakları ahşap zemine saplanan kadın, morarmış yüzünü kaldırmak için mücadele etti ve sağır edici bir çığlık atarak

kalabalık. "Ben Raven değilim!"

"Saçları o piçlerin tüyleri kadar siyah," diye bağırdı platforma en yakın kadın. "O bir Kuzgun. Bu cadıyı dün gece tarlalarda gördüm, ekinlerimizi mahvediyor, bizi aç bırakıyor!"

"Bu tr-aah değil!" Bir kırbaç darbesi daha. "Suçlu olduğum tek şey siyah saçlı doğmak! Oh lütfen... lütfen, lütfen..."

Kürek kemiklerim birbirine geçene kadar soğuk bir korku omurgamı titretti. "Ya o bir Kuzgun değilse?"

Mızraklı adamlar platforma adım attığında ve kalabalık daha yüksek sesle kükrediğinde, yanımdaki muhafız elini kılıcının kabzasına dayadı, ancak rahat duruşu acil bir tehlikeye işaret etmiyordu. "O zaman bunu kanıtlayacak."

"Nasıl kanıtlayacaksın? Zaten ölene kadar kırbaçlandı."

Risa kolumdan çekiştirerek, "Onun değişimini sağlamak için," diye mırıldandı. "Galantia... annen bunu görmeni istemezdi."

"Neden? Katarakt olmamdan mı endişe ediyor? Hiçbir şey-" İki genç adam, iki uzun kulpundan tutup kadının üzerine kaldırdıkları dumanı tüten bir çaydanlığı taşıdıklarında uzuvlarıma ani bir uyuşma yayıldı. "Eminim yapmazlar-"

Kadının sırtına çarpan suyun şırıltısına gargara yapan bir çığlık karıştı. Havaya buhar yayıldı ama bu, kadının yerde nasıl sarsılıp titrediğini ya da sıcak suyun kanı nasıl duruladığını ve çamura damlamadan önce tahtaya nasıl pembe bir dalga gönderdiğini zar zor gizledi.

"Oh, Tanrım..." Sesim sadece bir fısıltıdan ibaretti çünkü ciğerlerim bize doğru gelen demir kokulu buharı içine çekmeyi reddediyordu. "Masumiyetini kanıtlamak için daha ne kadar işkenceye katlanması gerekiyor?"

"Kral Barat Valtaris şehrine saldırmadan önce bile Kuzgun çocuklara büyük acılara katlanmaları öğretilmişti," diye açıkladı Risa. "İş savaşa gelirse, ne olduklarını olabildiğince uzun süre nasıl saklayacakları öğretildi."

"Lütfen," diye bir kez daha yalvardı kadın, sesi boğuklaşmıştı. "Oh, lütfen... merhamet edin..."

"O Raven değil," dedim, sonra gardiyanın duyması için biraz daha yüksek sesle. Böylece muhafız bu vahşete müdahale edecekti. Hiçbir yaratık kötü doğasını gizlemek için buna katlanamazdı. "O bir Kuzgun değil."

Bir kırbaç darbesi daha. Metal pençeler ete saplandı, sanıktan bir çığlık daha koptu ve kan damlaları -ve büyük olasılıkla et parçaları- platformu kıpkırmızı boyadı.

Sonra oldu.

Platformdan bir gölge ve tüy bulutu havalandı ve arkasında beş siyah kuştan başka bir şey bırakmadı. Vırakladılar ve tısladılar, bükülmüş kanatlarını çırpıtlar ve yalpaladılar. İçlerinden biri ayakları üzerinde yuvarlandı, kendini platformdan dışarı itti ve uçmaya başladı...

Ta ki bir mızrağın gümüş metali vücudunu delip geçerek tahtaya saplanana ve ölmekte olan kuşu yere mihlayana kadar. Kanatları sonsuz saniyeler boyunca kıpırdadı, sonra durdu. Daha fazla mızrak tahtaya saplandı. Tam olarak dört tane daha, çırpınan kuzgunların geri kalanını savurdu.

Bu katliamı gördüğümde nabzım boğazımda düğümlendi, ama kalabalık kargaşaya düştüğünde kafamda patladı. Erkekler insan yığınları arasında itişip kakışırken, kadınlar boşluklardan dirsek atarak geçiyordu. Hepsi platforma tırmanmaya çalıştı. Bazıları erkeklerin ellerindeki mızrakları koparıp fırladı ama bir başkası tarafından yakalanmak pahasına. Diğerleri delinmiş kuzgunları yakaladı, kuşlar tüy gibi parçalara ayrılana kadar çekiştirdi ve karınlarından kırmızı bağırsakların sarkmasına izin verdi.

Boğazımın arkasında mide bulantısı yükseldi. "Neler oluyor?" "Dışarı," diye bağırdı Risa. "Onu dışarı çıkarın."

Muhafız kolumdan tutarak beni kaostan uzaklaştırırken omzumun üzerinden baktım. Orada, platformun altında bir çocuk sinmişti. Gölgeler kirden kirlenmiş yüzünü saklıyordu ama taşıdığı o parlak beyaz sırtışı saklamıyordu. Ta ki ölü kuşlardan birini ısırırken siyah tüylerin arasında kaybolana kadar.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm FOUR

Galantia *Günümüzde Larpen köyü*

I mutfaktan bir kızın az önce odamdaki masaya bıraktığı tabaktaki kızarmış kuşa, biberli ve tuzlu şeyi kırmızı pancar yatağına yerleştirme şekline baktı

mide bulandırıcıdan başka bir şey değil. "Ciddi olamazsın."

Risa yemeğe kaşlarını çatarak baktı ve bir an için minik kuşu değerlendirdikten sonra omuz silkti. "Bir kuzgun için çok küçük, bu yüzden muhtemelen bildiricin."

Muhtemelen.

Midem sıkıştı. "Bir serçe büyüklüğünde olsa yine de ona dokunmazdım."

Arkamı döndüm, pencerenin çerçevesine yaslandım ve kalın camın ardından birkaç saat önce güneşin doğduğu sıradağlara baktım. "Birkaç dakika önce insan gibi görünen bir şeyi nasıl yiyebiliyorlar?"

"Yolunup kızartıldıktan sonra tavuğa çok benzediği için sanırım." Risa daha önce içinde yıkandığım ahşap küvetten uzaklaştı ve yatağımın etrafında döndü. "İnsanlar açlıktan ölüyor, Galantia."

"Biliyorum." Elimi midemdeki ani krampa bastırarak pencereden uzaklaştım. "Tanrılar kahretsin. Yemek bir yana, bunun için bu kadar hasta hissetmemeliydim. O bir Kuzgun'du."

Kötülük. Kötü.

Harap olmuş tarlaların, açlıktan ölen tebaanın ve neredeyse yirmi beş yıl süren kan dökme ve düşmanlığın sebebi. Hepsi Kral Barat'ın nişanlısını kaçırpı tecavüz eden ve biz insanların inancını en yozlaşmış şekilde bozan bir Kuzgun adına.

Bir elimle bukleleri yıkandığından beri yeniden parlak olan saçlarımı okşadım ve Kuzgun çocuğu öldürdükten sonra babamın başımı nasıl okşadığını düşündüm. *Prensi*. Belli ki sormaya cesaret edemediğim nedenlerden dolayı zindanlarımızda tutuluyordu.

Önemli olduğundan değil.

Eğer bir erkek çocuğu olarak doğmuş olsaydım, o Kuzgunları kendim avlar, babamı bir kez daha gururlandırırdım. O gün çanlar *benim için* çalmıştı ve bu tatsızlığın o çanların hatırasını yok etmesine izin veremezdim.

"Kuzgunlar, tarlalarımıza yaydıkları gibi yakılıp yok edilmesi gereken şeytani bir haşeredir," dedim, omurgam yeni bir kararlılıkla dikleşti. "Bir Kuzgun daha ölürse, askerlerimizin savaş alanında yüzleşmek zorunda kalacağı bir Kuzgun daha azalır."

Bir an sessizlik ve sonra.

"Sana bakmamamı söylemiştim." Risa'nın azarlayıcı sözleri dikkatimi kaşlarını çatarak yatağımın üzerindeki terden nemlenmiş, buruşmuş çarşaflara baktığı ve elinin eşit darbeleriyle düzleştirdiği yere çekti. "Ama sen dinlemedin ve şimdi bütün gece dönüp duruyorsun."

"Çünkü *horluyordun*. Gerçekten, yıllar geçtikçe oldukça aşırı hale geldi." Ayakkabılarımı, taşlı kolyemi ve çok fazla fırfırlı, dantelli ve rondelalı yeşil ipek elbisemi giymiş bir halde, közün içinde duran demir bir sepetin içinde kilden maşalarının ısındığı ocaktaki ateşe doğru adım attım. "Ben iyiyim ve sen çok fazla telaşlanıyorsun."

Bakışları, söz konusu dönüp durma sırasında yastıktan kaçmış olması gereken beyaz bir kuş tüyüne takıldığında, eli bir an durakladı ve başını onaylamaz bir şekilde sallayarak onu yataktan uzaklaştırdı. "Evet, bir çocuktan yetişkin bir kadına dönüştün. Yaşlı bakıcı geride kaldı ve üzerine titreyecek kimse kalmadı. En azından sen hala yanımdayken bırak da telaşlanayım."

Sen hala yanımdayken.

Gözlerimin arkasında garip ve istenmeyen bir baskı oluştu. Yolda iki hafta daha geçirecek ve sonunda Tidestone'dan kaçacaktım. Koşacak, ağlayacak, yağmurda yürüyecek ve dokunabildiğim tüm lanet bıçaklara dokunacaktım!

Ve Risa'yı da geride bırak.

Babam ben on iki yaşına geldiğimde, ona olan ihtiyacımızı çoktan aştığını söyleyerek onu kovmak istemişti ama annem onu tutmakta ısrar etti. Muhtemelen benimle uğraşmak zorunda kalmamak için.

Sanki ağlayacakmışım gibi burnum aniden tılandı. Mümkün değil. Ne zamandır gözyaşı dökmemiştım... Tanrım, ne kadar olduğunu bile söyleyemem.

Göz kırptım. Tekrar göz kırptım. Gözyaşı gelmedi.

Çok da iyi oldu. Risa olmadan Ammarett'i nasıl idare ederdim, bilmiyordum ama bakıcıyı evlilik yatağına zor getirirdim...

"Pekala, pipo kili şimdi yeterince sıcak olmalı." Döşemeli tabureye doğru yürüdüm ve oturdum. "Tanrılar biliyor ki saçlarımı kırılmadan sarmak için epeyce uğraşmam gerekiyor. Bu olur mu?"

Risa aceleyle yanıma gelip demir sepetin uzun sapını ateşten aldı ve dikkatlice yanımdaki, eski yanık izlerinden kararmış küçük masanın üzerine koydu. "Prensle evlendiğin gün tüm Dranada'da senden daha güzel bir gelin olmayacak."

Şimdiye kadarki en sıkı korseyi giymiş olan Risa yumuşak kıllı bir fırçayı kafa derimin üzerinde gezdirirken kıpırdamadan oturuyordum. "Ammarett'ten günlerce uzakta neden küçük hayatta kalmaya zorlandığının ötesinde-"

Thud.

Kirişlerden dökülen toz, omzumun üzerinden Risa'ya bakmadan önce çatı doğru bakmama neden oldu. "O da neydi öyle?"

Gözlerini kısarak baktı, parmakları saçlarımdan kayıyordu ama kapıya doğru dönmesine neden olan şey askerlerin havlamalarıydı. Ağır ayak sesleri, metalin metale çarpması, ahşap mobilyaların sesinin kayması üzerinde

döşeme tahtaları... hepsi kapının altındaki boşluktan odama sürüklendi.

Ateş gibi bir ürperti enseme yayıldı ve yanımda duran kil maşanın sıcaklığıyla çarpıştı. Uykusuzluk yüzünden mi bunları hayal ediyordum? Muhafızların ayrılışımız için kendilerini hazırlamaları kadar basit bir şey için mi yaygara koparıyordum?

Sonunda arabayı hazırlamayı bitirip bitirmediklerini görmek için pencereye doğru yükseldiğim anda Risa kolumu yakaladı. "Hayır. Kimsenin seni pencerede görmesine izin verme. Kaptan Theolif aksini söyleyene kadar bu odada kalacağız Galantia."

Kesinlikle aşırı tepki veriyor olmalıydı. "Belki bir kavga-"

Cam kırıldı.

Pencereye doğru döndüm.

Buz gibi bir korku bedenimi sardı.

Tüylü siyah kuşlar kırık camlardan içeri süzülüyor, gaklıyor ve vıraklıyorlardı. Kanatları eğilip bükülüyor, tüyleri birbirine dolanarak gölgeli dallara dönüşüyor, birbirine dolanarak bir insan figürü oluşturuyordu.

Yeşil gözleri benimkilerle birleştiğinde vücudu değişen karanlıktan tam olarak çıkmamıştı, yoğun bakışları sadece bir tutam siyah saçla kesiliyordu. Bir kravatla tutturulmuş o uzun tellerden kaçmış olması gereken yerde yüzünün üzerinde asılı duruyordu, yanları kafatasının üzerinde yukarı doğru kesilmişti.

"Burada kim varmış?" Sert sesi derimin altında bir ürperti yaratırken bakışları göğüs kafesime yaslanmış değerli taş kaydı. "Görünüşe göre seni buldum."

Beni buldu.

Daha önce hiç yaşamadığım bir dehşet beni iliklerime kadar ürpertti ve bir adım geri atarak tabureye çarptım. Tabure, sıcak bukle maşası sepetini tutan masaya doğru itildi. Birbirlerine çarparak tıngırdadılar, Risa sapından tutup yakıcı kabı adama doğru ittiğinde sesleri daha da yükseldi.

"Dışarı!" Risa beni korsemenden kavradı ve tam adam kuzgunlarının arasına dalıp kavurucu iğlerden kaçarken beni arkasına çekti. Beni kapıdan dışarı iterek koridorda tökezlememi sağladı. "Muhafızlardan korunmak zorundayız Galantia. Aşağıya in. Git!"

Nefesim kesilmiş bir halde merdivenlere doğru koştum, titreyen ellerimin izin verdiği ölçüde elbisemin kuyruğunu toplayıp kaldırdım. Bu sayede ayakkabılarımın fırırlara takılmasını ve

merdivenlerden aşağı yuvarlanırken ben de homurtular ve çığlıklarla dolu bir kakofoninin içine düştüm.

"Hayır!" Çömlekler paramparça oldu. Ahşap inledi. "Çek o pis ellerini üzerimden!" Havasızlıktan görüşüm benek benek oldu. Çılgınca üstümdeki elbiseyi çekiştirdim ama ciğerlerim genişlemeyi reddetti. Bir sonraki adımım tahtaya değil, eteklerimin içine oldu. Ben kumaş yırtıldı, kollarımı sallayarak alt katta dengemi yeniden kazandım.

Sonra onu gördüm.

Bir adam -Kuzgun- köylü bir kadını göğsünden masaya bastırmış, kahverengi saçlarını sıkıca kavramıştı. Pantolonunu solgun kalçalarına kadar indirmiş, kalçalarındaki koyu renkli, kıvrımlı kılların her birini gösteriyordu. Kasları her seferinde öyle bir güçle sıkılıyordu ki, tüm masa zıplayıp yerinden oynuyor, tahta kupalar yuvarlanıyordu.

"Hayır-ho-hooo..." diye feryat etti kadın, ağladı ve her acımasız darbeye acı içinde homurdanarak et tabağına doğru öğürdü. "Lütfen..."

Adam hırladı ve kadını yüzüstü tabağa itti; kadının boğuk sesleri ve kusmuğu ete karıştı. "Kapa çeneni amcık, ben senin karnına bir Kuzgun sokarken."

Soğuk dehşet bir sonraki nefes alışımında boğazımı sıktı ama boynunda siyah bir halka iziyle yere yığılmış, ölmüş muhafızlarımızdan birini gördüğümde ciğerlerim dondu. Tanrılar merhamet etsin, şimdi harekete geçmezsem sonum o kadın gibi olacaktı. Ya da muhafızın. Ya da her ikisine.

Tam dışarı açılan kapıya göz atarken, çevremde bir şey değişti. Uzun siyah saçlı bir kadın başka bir muhafızı boğazından tutmuş, kıvranan bedenini duvara doğru itiyordu. Kadının kara büyüünden akan damlalar adamın ağzına, burnuna ve gözlerine süzüldü, ta ki ıslak bir şapırtıyla adamın gözleri yuvalarından kan fışkırana kadar.

Bağırdım.

Kadın seğiren muhafızın yere yığılmasına izin verdi, kana bulanmış yüzünü bana doğru çevirdi ve dudaklarında siren gülümsemesiyle elini yavaşça deri korseli beline koydu. "Ah, işte unvanlı kısrak."

"Dışarı!" Risa beni köşeden iterek kıpırtısız bedenlerle dolu bir mutfaktan geçirdi ve sabahın nemli soğuğuna doğru bir kapıdan dışarı çıkardı. "Kaçmalısın, Galantia."

"Kaçmak mı? Nereye kaçayım?"

"Buğdayın içine koş ve kadar iyi saklan." Risa firfırları yırtarak parçalara ayırırken, elbisemin kuyruğu ısırın havanın iç çamaşırımı ısırmasına izin verdi, sonra da korsajımı çekti.

"Ne yapıyorsun?"

"Senin kim olduğunu bilemezler, çocuğum," dedi, çarpık parmaklarıyla giysilerimi sıyırdıktan sonra beni ipek yığınlarının üzerinden ve kişneyen, dans eden atlarla dolu bir ahırın içinden geçirdi. "Erkekleri öldürüyorlar ve kadınlara tecavüz ediyorlar, evet, ama soylu birine ne yapacaklarını sanıyorsun? Lord Brisden'in kızına? Binlercesini katleden adama? Kaç çocuğum. Kaç!"

"Peki ya sen-" "Kaç!"

Arkana bakma!"

Sırtıma vurulan bir darbe beni tökezleyerek ahırdan dışarı çıkardı; gözlerim çıplak çalılardan, eğri büğrü tahıl ambarlarının ve boş saman yığınlarının oluşturduğu tahterevallili ufku tarıyordu. Neredeydim ben? Tarlalar neredeydi?

Kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyordu ama köyü inleyen bağırışları, körükleri ve çığlıkları bastıracak kadar değil. Buğday. Buğday. Lanet buğday neredeydi?!

Önümde, ev muhafızlarımızdan biri çamura yayılmış, ölü yatıyordu. Bir çocuk sinmiş, bir fiçinin arkasında kaplumbağa gibi kıvrılmış, omurgasına gölgeli bir ok saplanmıştı, ölmüştü. Bir at, sise benzer bir karanlığın onu bütünüyle yutmuş gibi görüldüğü yerde yan yatıyordu, ölmüştü.

Herkes öldü mü? Korumalarımız neredeydi? Annem?

Başımı Risa'ya doğru çevirdim ama sözlerinin yankısı beni durdurdu. *Koş! Sakın arkana bakma!*

Kaslarımı donduran uyuşukluğa rağmen, transa geçmiş gibi kolumu kaldırdım ve kendimi yanımdaki ahşap kirişten uzaklaştırdım. Bir ayağım ilerledi, sonra diğeri onu takip etti ve beni ahırın çıkıntısının altından dışarı taşıdı.

"Nereye gidiyorsun?" Bir kol belimi kavradı, beni sarımsak ve terin ısırtıcı kokusuna karşı geri çekti. "Seni çoktan yakaladık mı?"

"Bırak beni!" Hiçbir kıpırdanma ya da kıvrınma adamın beni kolayca kaldırıp boş bir ahırın yanındaki fiçiyi doğru birkaç adım taşımasını değiştirmede. "Beni hemen çözün!"

"Sana tekrar sahip olmanın bir zararı olmaz." Üst bedenim tahtaya çarpına kadar kürek kemiğime bastırdı, demir bir halka kazıyordu

ayaklarımı birbirinden ayırırken karnımın alt kısmına vurdu. "Çok gençsin. Yumuşacık, sıkı bir tenin var."

Fıçıya doğru eğildim, affetmeyen meşe ve sırtımda kambur duran bu adamın ağırlığı arasında sıkışmıştım. "Tanrılar seni getirsin!"

"Kavga etmeye, bağırmaya devam edersen bu küçük pembe amcığı paylaşmak zorunda kalabilirim." Sert parmakları dizlerimi ve kalçalarımı tırmalarken, eteklerimi yukarı doğru iterek hiçbir erkeğin görmediği yerlerimi ortaya çıkardı. "Ama bu deliği iyice sikene kadar olmaz."

Boynumun yan tarafına doğru inleyerek kasıkları çıplak arka tarafıma bastırana kadar kendini küçültmesi nabzımı hızlandırdı. Sert penisi iç uyluklarıma saplandı, girişimi aramak için itip kaktı, tenime ıslak ve yapışkan bir şey yaydı.

Tırnaklarımı fiçinin tahtasına geçirerek mide bulantısıyla savaştım ve onu kenetlenmiş dudaklarımın arkasına hapsettim. Sessiz kalır ve dayanırsam, hayatta kalabilirdim. Ama ne için hayatta kalacaktım? Erdemim olmadan, yaşamaya değer bir hayat için hiç şansım yoktu.

"Bırakın onu!" Şimdi ürkütücü bir sessizliğe bürünen köyde şiddetli bir bağırış yankılandı. "Kaderin istediği o, seni lanet olası aptal."

Adamın ağırlığı üzerimden kalktı, sonra yanlara doğru sendeledi, küfrederek pantolonunu yukarı çekti. "Ben nereden bileyim? Bana pek soylu gibi görünmedi."

"Doğru ya. Çünkü senin geldiğin yerde köylü kadınlar temiz boyunlarına değerli taşlar takarlar, değil mi?" Kolyemden bir çekiş havamı kesti, beni ayağa kaldırıp döndürdü ve odamdaki yeşil gözlü Kuzgun'la yüz yüze getirdi. Beni olduğu yerde tuttu, zinciri sıkıca kavradı, bakışları iç elbisemin üzerinde gezinirken ağzı bir ucundan kıvrıldı. "Yine de ipekten kurtulma şeklin oldukça davetkâr görünüyor. Güzel tüylerini pamuğa kadar dökmüşsün, ha? Kimsin sen?"

Dudaklarımı
ayırdım. Hiçbir
şey çıkmadı.

Midem kasılırken, göğsüme doğru bir yanma gönderirken öğürmekten başka bir şey yapamadım. Beni rehin mi alacaklardı? Belki de soylu bir kadından, sağ salım dönmesi karşılığında bir araba dolusu sikke ve gümüş alabileceklerini düşündüler? Evet, öyle olmalı.

İnsan ya da Kuzgun, savaşlar aynı şekilde altına mal olur.

Ama... eğer benim için geldilerse, kim olduğumu bilmesi gerekmez miydi? Peki ya , ona söylemek akıllıca mıydı? Eğer kendimi açıklarsam, bu vahşiler

Bana tecavüz et, işkence et, öldür. Ya da daha kötüsü, tecavüz edip beni hayatta tutmak. "Dilini mi yuttun, tatlım?" Bana sırtıttı, onun Koyu kahverengi deri kıyafeti geniş göğsüne, aletli zırhının üzerinde dönen yay kirişi kadar rahat oturuyordu ve kolyemi kavrayışını hafifletti. "Senin adın."

Korku içimde zonkluyor, kafamı bulandırıyor. Ne söylemem gerekiyordu? Bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyordu.

"Aww, bak kadar utangaç, tatlı küçük kız."

Bakışlarım daha önce yanıma gelen ve parmaklarını Risa'nın boynuna dolamış olan Kuzgun kadına kaydı. Uzun tırnaklarını bakıcımın alacalı tenine geçirdiği yerden siyah damarlar yayılıyor, boğazını bir ip yumağı gibi sarıyordu.

Bir acı yumağı boğazımı tıkadı. *Hayır. Oh, lütfen, Risa olmasın!*

"Lorn..." Yanımdaki Kuzgun kolyemi bıraktı ama yanıma doğru yaklaştığını hissettim. "Yaşlı cadıdan ne istiyorsun?"

"Bu kızı kurtarmaya çalıştı. Onu izlerken içim ısındı. Belki de annesidir? Hayır. Çok yaşlı. Hizmetçi mi? Hanımefendinin hizmetçisi mi? fark eder, Sebian?"

Sebian omuz silkti. "Sanki umurumda."

"Fark etmez." Lorn, Risa'nın boynuna bir şaplak attı ve kısa süre sonra gölgelerin boğuculuğu altında bir hırıltıya dönüşen sefil bir çığlık kopardı. "Bunu daha kolay hale getirelim. Küçük kız, kim bu kadın?"

Risa'ya baktım, öğürmesini izliyor ve hava almak için çırpınışını duyuyordum. "Benim bakıcım."

"Bakıcı." Lorn eğlenerek alay etti. "Peki sen... ?" Risa boğuk bir ses çıkardı. "Naaah!"

Bir tükürük fışkırmasını yuttum, neredeyse geri kusuyordum. Kimliğimi saklamak bana sadece zaman kazandıracak, kaçınılmaz olanı değiştirmeyecekti. Ya bunu açıklamak Risa'yı kurtaracaksa? Onu kaybedemezdin.

Şimdi olmaz, bu şekilde olmaz.

"Sana adımı veririm, onu bırakacak mısın?" Lorn başını salladığında, omurgamı kemiren korkunun izin verdiği ölçüde doğruldum. "Ben Brisden Hanesi'nden Leydi Galantia, Lord Brisden'in kızıyım."

Sebian dişlerinin arasından uzun bir nefes çekti ama Lorn'un kötü niyetli sırıtışı midemi bulandırdı, "Brisden'in kızı. Ben altın kaltakla kaçan askerlerin izini sürmeye çalışırken sen de onu Malyr'e götür."

İçimi bir korku kapladı ama onu bastırdım, kurtarabildiğim kadarını kurtarmak için çaresizce çabaladım. "Bakıcımı da almak isteyeceksin. Ona ihtiyacın olacak. Bana eşlik etmesi için! Eğer istediğiniz benim değerimse, sizi temin ederim ki bu benim erdemimde yatıyor."

Lorn gözlerini devirirken tiz bir sesle "Benim değerim erdemimde yatıyor," diye alay etti, sonra bir kahkaha attı ve kemer kayışından siyah bir bıçak çıkardı. "Aşkım, bakıcılık için çok yaşlısın. Büyüme vakti geldi."

Bana göz kırptı.

Sonra Risa'yı boynundan bıçakladı.

OceanofPDF.com

Bölüm FIVE

Galantia *Günümüzde Larpen köyü*

I Risa'nın boynundan yavaşlayan aralıklarla fişkırان kana bakarken zihnim sinir bozucu bir şokla kalp parçalayıcı bir ıstırap arasında sıkışıp kalmıştı. Risa'nın dizleri büküldüğünde, Lorn onu iterek vücudunun çökmesine izin verdi.

Yere. "İşte, onu bıraktım."

Risa'nın seğiren bedeninin üzerinden bir viski zıplatıcısının kıkırdamasıyla atladı. Aynen öyle. Sanki boynundan kanlar akan kadın bir engelden çok eğleneliydi. Bir sonraki adımında kuzguna dönüştü ve uçup gitti.

Bakışlarım tekrar Risa'ya döndü. İnce, koyu mor damarlar solgun yüzünü kaplıyor, doğal olmayan bir şekilde genişlemiş ağzını çerçevesiyor, dili tamamen siyahlaşıyordu. Seğirmesi yavaşladı. Daha da yavaşladı. Durdu.

Kalbim durdu.

Hayır, bu .

"Risa?" Dizlerimin neden aniden kanlı çamura bastırıldığını hatırlayamıyordum. Belki de yanına çökmüş, titreyen parmaklarımla çarpık yüzünü okşuyordum. "Lütfen bir şey söyle..."

Neden cevap vermedi? Risa'm her zaman cevap verdi; beni asla görmezden gelmedi, yokmuşum gibi davranmadı. Ama...

Risa gitmişti.

Ölmüştü.

Kalbimin bir yerinde derin bir yarık açıldı ve göğüs kafesimin arkasındaki basınç ağrısına kadar göğsüme yeni bir acı izin verdi. Ağlamak, çılgılık atmak, çırpınmak ve feryat etmek istedim ama... yapmadım.

Bunun yerine kıpırdamadan durdum ve her histeri saldırısını nefes nefese kalarak bastırdım. Nefes ver. *Ağlama, Galantia*. Nefes al. *Ağlama, Galantia*. Nefes ver. *Sakin ağlama, Galantia!*

"Pekâlâ, kalk bakalım." Bir çift güçlü el belimi kavradı, sonra dünya etrafımda yer değiştirdi. Yukarı doğru bir hamleyle Sebian beni omzuna astı. "Seni istediğin yere taşıyacağım. Uslu bir kız ol ve maskaralıklarını ben yokken yap."

Baş aşağı sallanıyordum, çenem balmumu ve bitki kokan zırhının kahverengi plakaları üzerinde kayıyordu, deri sanki uzun yıllar giymiş gibi yıpranmıştı. Yayının tahtası rahatsız edici bir şekilde saç tellerime takıldı, başımın üstündeki saç yumağını çekerek tam bir vahşet görüntüsü ortaya çıkardı.

Kadınlar çitlere tutunarak ağladılar, dükkanların önünde cesetlerin arasında oturdular, evlerinin içinde açık kapıların ardında küçük bedenlerin başında feryat ettiler. Bazıları elleriyle karınlarını tutarken, diğerleri histerik bir şekilde elbiselerinin pamuklu parçalarını bacaklarının arasına sıkıştırıp kadınlıklarını sildi.

Her ne kadar acılarına ortak olmak istesem de, ağlamanın bana bir faydası olmayacaktı. Aklımın bir köşesinde, düşüncelerimi beni esir alan kişiden nasıl kaçacağıma ve Tidestone'a nasıl ulaşacağıma odaklamam gerektiğini biliyordum. Hayır, Tidestone değil! Ammarett.

"Beni götürdüğünüz bu kişi kim?" Sesimdeki titremeyi bastırmaya çalışarak sordum. "Bu... Malyr mi?"

"Seni Malyr'e götürmek gibi bir niyetim yok ve Lorn da bana emir vermiyor," diye alay etti Sebian. "Benim işim senin izini sürmek, seni yakalamak ve kaderin önüne getirmektir. Sağ salım ve zarar görmemiş olarak, ki bu da benimle sıcak bir yemek arasında kalan tek şeydi. Eğer Brisden'in kızını Malyr'e götürürsem... şey, tatlım, kendimizi *zarar görmemiş* kısmı ile mücadele ederken bulabiliriz."

Başımda biriken kan başımı döndürdü ve düşüncelerimi karıştırdı. "Kader mi?"

"Yüzbaşı Asker." Sebian'ın botlarının altındaki zemin çimenlerden ıslak yapraklara dönüştüğünde, omzu bir haykırıyla bana çarptı. "İmgelemindeki kızı aldım!"

İmgelem mi? Büyülü bir vizyon gibi mi? Yakalandığımda kim olduğumu bilmemelerine rağmen neden bir imgelemin parçası olayım ki? Kafatasımda sıkışan kan yüzünden şakaklarım ağrıyordu. Bunların hiçbirini anlamamıştım.

Bir şey hariç.

Bu... kader -ne anlama geliyorsa artık- Kaptan Asker henüz kavrayamadığım nedenlerden dolayı beni istiyordu ama aynı zamanda hayatta ve zarar görmemiş olmamı da istiyordu. Bu bilgi hiç de küçük bir teselli değildi.

"Fantastik..." Sebian aniden durup beni omzundan indirmeden önce mırıldandı.

Yıkık ayakkabılarım yosun örtüsüne gömülürken sallanıp girdiğimiz ağaçların arasına baktım. Birkaç çadır, yakındaki ateş çukurundaki yarı yanmış kütükler gibi terk edilmiş, yaprak dökmeyen çalıların arasında duruyordu.

"Asker nereye gitti?" Sebian yüksek sesle sordu.

Sessiz kampa göz atmadan önce kaşlarımı çatarak ona baktım. Alçak dallardan sarkan su keseleri, çadırlardan birinin yanındaki bir tabureye yığılmış rulo kürkler, soğuk ateş çukurunun yanında duran, içinde yarısı yenmiş bir parça ekmek bulunan tahta bir kâse... Burada kimse yoktu. Kiminle konuşuyordu?

"Malyr..." Sebian burnunun kenarını sıkarken bakışlarını köknarlardan birine doğru kaldırdı. "Bu lanet köyü bulmak için gökyüzünden beş gün boyunca keşif yaptım. Hem de yağmur altında. Bir o kadar zamandır da doğru düzgün bir yemek yemedim ve bulutlar tekrar kırılıp beni aşağılara çekmeden önce evde olmak istiyorum. Nerede o lanet kader?"

Onun görüş açısını takip ettim, sonunda bir dalın üzerinde sessizce oturan kuzgunu gördüğümde midem bulandı. Başını eğen kuş beni izledi.

Gölgelikten içeri süzülen ışık, siyah tüylerinin üzerine mavimsi bir renk veriyor.

Arkamda bir *hrk-hrk* sesi yankılandığında, sesin geldiği yöne doğru döndüm. Bir kuzgun daha genç bir meşe ağacının üzerine oturmuş, uzun ve kıvrık gagasını sert kabuklara sürtüyordu. Bir başkası da onun yanına tünemiş, başını bir kanadının altına sokmuştu ama gözlerinden biri tüylerinin arasından dışarı fırlamıştı.

Kra-kra!

Başımı bir çalının altındaki gölgede oturan kuzguna doğru çevirdiğimde kuzgunun sesi tüylerimi ürpertti. Başını bir o yana bir bu yana eğmiş, beni izliyordu. Bir diğeri kanatlarını gerdi, hayvanın bir akçaağaç dalının yanından geçtiği yerde kanatlarını biraz çırttı. Beni izliyordu.

Hepsi beni izliyor.

Şimdiye kadar sadece görmezden gelindiğim on zifiri siyah gözün beni incelemesi beni rahatsız etti...

Kanat çırpışları bakışlarımı tekrar çalının yanında yerde duran kuşa çevirdi. Kuş uçmuş, bana doğru süzülüyordu. Bir başkası çevremde yer değiştirdi. Bir üçüncüsü sağımdaki meşeden pike yaparak bana doğru uçtu.

Aniden çıkan bir rüzgâr saç tellerimi karıştırdığında küçük bir çığlık attım ve tam başımın üzerinden bir kuzgun uçarken eğildim. Bir ağacın etrafında daireler çizdikten sonra diğer dördüyle birlikte doğruca üzerime atladı ve beni bir adım geriye sendeletti.

Hepsi hızla alçalırken tüylerinden siyah gölgeler kıvrılıp dönüyordu. Karanlık ve siyah tüylerden oluşan bir patlamayla çarpıştılar. Bazıları akıntıyla sürüklenirken, diğerleri tam önümde yere süzüldü ve bir dizi siyah botun etrafında toplandı.

Bakışlarım siyah pantolon, aynı derecede karanlık ama karmaşık bir şekilde işlenmiş deri zırh, sivri tüyler gibi şekillendirilmiş bir dizi etkileyici omuz muhafazası boyunca gezindikçe kalbim hızlandı, damarlarımı sıvı dehşetle doldurdu... ta ki yüzünü görene kadar.

Sonra kalbim kırıldı.

Adamın boş, tutkusuz bakışlarının şok edici yoğunluğu vücudumda uğursuz bir his yaratarak beni felç etti. Zift gibi koyu renkli uzun saç telleri pürüzsüz bir cildi, köşeli elmacık kemiklerini, sıkı bir çeneyi ve yüksekte tutulan bir çeneyi çerçeveliyordu.

Bu ona kederli bir hava veriyordu. Dar dudakları düz bir çizgi halinde, uzun boyu rahat, boynu boyunca uzanan tendonlar kıpırdamadan, zırhının altındaki göğsü kalkarak eski bir kederle dolu bir tür kayıtsız bakış

Her nefes alışında yavaşça. Gençti, henüz otuzuncu isim gününe ulaşmış olamazdı. Neredeyse değil.

Sebian başını sallayarak ve dudaklarını yanına geldi. "Bu değişim Gölgelelerin Efendisi için bile biraz dramatikti."

Dehşet göğsümde genişledi. Tanrım, elbette o köyü yok eden, erkekleri öldüren, kadınlara tecavüz eden o olmalıydı. Bana ne yapacaktı?

Malyr'in soğuk bakışlarını üzerimde tuttum ve onun tedirgin edici varlığı karşısında ürpermeye çalıştım. "Gölgelelerin Efendisi dedikleri kişi sen misin?"

Malyr'in başı yana doğru eğildi; kuzgununkine o kadar benzeyen bir hareketti ki, yakınlığı tenimin soğumasına neden oldu. Panik boğazımı sıkıyor, beni boğuyor, katliam, tecavüz, kıtlık ve savaştan sorumlu Kuzgun'un önünde durduğumu açıkça ortaya koyuyordu.

Kaos.

Dehşet göğsümde bir oyuk açtı. Bu nasıl olabilirdi? Böyle bir güce sahip olmak için çok genç, Tidestone ile güney denizleri arasındaki neredeyse tüm lordları yenmek için çok deneyimsizdi. Yoksa doğası gereği krallığa böyle bir kargaşa yayacak kadar kötü müydü?

"Bu o mu?" Tehlikeli derecede karanlık sesi ormana yayıldı ve tenime çakıl taşları düşürdü. "Asker'in imgelemindeki genç kadın mı?"

"Umarım öyledir, çünkü köyde bıraktığın o kıvranan gölge karmaşasına geri dönmeyeceğim," dedi Sebian ve yavaşça arkasını dönerek beni takip etmemi işaret etti. "Nerede o? Bu işi halletmek istiyorum."

Malyr elini yüzüme doğru uzatarak çenemi kavradı. Sıcak dokunuş içimde bir ürperti yarattı, başparmağının alt dudağımın çizgisinde gezinmesi şaşırtıcıydı. Yüzümü sola çevirdi. Sağa. Yukarı. Aşağı. Beni her açıdan inceledi, yüzümü ormanın sunduğu her ışık parçasına doğru kaydırdı.

"Sen... kimsin?" Soru yavaşça, sessizce geldi, sanki büyük bir şaşkınlıkla dikkatini çekmişim gibi. "Tanrıça seni neden buraya getirdi? Bize mi?"

"I..." Yüzü boynumun kıvrımına gömüldüğünde, burnunun serin ucu bir tendon boyunca fırçalandığında, daha yüksekte dolaşmadan önce kulak mememe çarpıp uzun bir nefesle saçlarımın içine girdiğinde bir nefes kelimelerimi kesti. *Beni mi kokluyordu?* "Bilmiyorum."

Tam olarak nasıl *hayatta* kalacağım ve *zarar görmeyeceğim* konusunda yol göstermesi için Sebian'a bakmadan önce verebileceğim en güvenli cevap buydu, ancak "Bana nerede olduğunu söyleyecek misin yoksa...?" demeden önce yüzünde sadece biraz şaşkınlık ifadesi buldum.

"Arabaya bir göz atmak için uçtu, muhtemelen yeteneğinin *anoaley*'i hakkında bir fikir verip vermediğini görmek için." Malyr geri çekilip bana baktı, kaşlarımda, burnumun dibinde... dudaklarımda cevaplar bulmayı bekliyormuş gibi büyük bir dikkatle yüzümü inceledi. "Bana onun kim olduğunu söyle."

Sebian kollarını göğsünün önünde kavuşturdu ve Malyr'in saçımın bir tutamını parmaklarının arasına sıkıştırıp yakından incelemesine kaşlarını çattı. "*Zarar görmeden* kalması gereken biri -bunu ne kadar vurgulasam az Malyr-."

"Yani biliyorsun." Malyr gözlerini daha önce hiçbir erkeğin bana göstermediği bir takdirle formumun üzerinde gezdirdi ve derimin altında garip karıncalanmalar uyandırdı. "Onu bu gece için odama götürmeyi düşünüyorum."

Sebian kıkırdadı. "Kadınlar sabahları oradan sağ salim çıkmazlar."

Soğuk üzerime çöktü ve Malyr'in dokunuşundan uzaklaşmamı sağladı. Bu da ne demek oluyordu? Kadınlar hiç zarar görmeden çıkmaz mı?

Malyr, Sebian'a bakarken dudaklarının kenarlarını hafifçe yukarı kaldırdı. "Onun kim olduğunu beğenmeyeceğimden gerçekten endişeleniyorsun, değil mi?"

"Tam tersine, dostum... Çok fazla hoşuna gideceğinden endişeleniyorum." Dilini şaklattı. "Eğer bunu berbat edersem, Asker beni çıplak bırakır."

"Her zaman düğün siparişini benim verme seçeneğim var."

"Yapmazsın."

"O tuzlanmış gölge kesesine yaptıklarından sonra mı?" Malyr kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Dene bakalım."

"Onları iskambil masasında kaybetmek *istememiştim*." Sebian uzun bir nefes verdi. "İyi, nasıl yakında Lorn'dan öğrenirsin. Malyr, bu Leydi Galantia."

"Galantia..." Malyr nefes aldı. Karanlık bakışları tekrar benimkilere kaydı, gözleri öylesine yoğun bir şekilde içimi yakıyordu ki, tenimde ateş gibi bir ürperti yarattı. "O piçin kızı."

Boğazım düğümlendi.

Dudakları düz bir çizgi halinde inceliyor, kaslarının ani gerginliği altında boyu geriliyor, boynundaki tendonlar çıkıntı yapıyor, göğsü kalkıp iniyor

düzensiz bir şekilde... Üzerindeki her şey değişti, ilgisizliğini sınırsız, korkutucu bir ilgiye dönüştürdü.

"Mm-hmm, şimdi seni *gerçekten* odama götürmek istiyorum." Kavrayışı, kaçabileceğimden daha hızlı bir şekilde boğazıma kayd, ne kadar sıkı sıkıyıyla beni havasız bıraktı, karanlık fısıltısı şakağıma karşı bir mırıltıdan başka bir şey değildi. "Yoksa boynunu kırabilirim, küçük beyaz güvercin."

Savruldum ve kıvrandım ama gölgeler koluna doğru süzülürken elinin morartıcı kavrayışından kaçmak mümkün değildi. Buz gibi dallar çenem, yanaklarım ve şakaklarım boyunca kayıyordu. Burun deliklerime girdiler, dudaklarımı araladılar, sadece ağzımı, boğazımı, ciğerlerimi istila etmek için. Beni boğdular, beni boğdular.

Görüşüm karardı.

Siyahlık beni bütünüyle yuttu.

OceanofPDF.com

Bölüm ALTI

Sebian
Günüümüz, bir ağaç korusu

W Elimden geleni yaptım.
Asker'in bu görevi başka bir yol bulucuya vermesi için çok uğraşmıştım ama hayır, o *benim* bulmam ve güvence altına almam konusunda ısrar etmişti.

Bu kız. Ve bak ne kadar iyi gidiyordu.

Malyr, Galantia'nın şiddetli çırpınışları kontrolsüz seğirmelere dönüşene kadar gölgelerini boğazından aşağı ve ciğerlerine doğru ördü. Onu tanıdığımdan beri huysuz bir piçti, sessiz bir tavrın altında saklanan çabuk öfkelenen biriydi. Bu onu daha da gaddar yapıyordu. Gölgelerinin ne zaman ortaya çıkacağını asla bilemezsiniz.

Ama aynı zamanda kurnaz bir orospu çocuğuydu. Malyr bu kıza canlı olarak ihtiyacımız olduğunu çok iyi biliyordu ve şu anda o berbat kafasında tartışmaya açık olan şey *zarar görmemiş* olmasıydı. Her an durabilirdi. Her an.

Yarım dakika sonra, boş midemde endişeye benzer bir şey yükseldi, çünkü *kazayla* öldürdüğü ilk sefer olmayacaktı. Ah, kahretsin... Onu öldürüyordu.

"Malyr..." Özümdeki yeteneğe odaklanarak onun gölgeleriyle iletişime geçtim. *Sakin olun. Kendinizi sakınleştirin.* Başka biri buna cüret etseydi, karşılık verirdi, ama benimle değil. Bana asla. "Onları geri çağır."

İçinden bir sarsıntı geçti. Kadının boğazını bıraktı, gölgelerini hatırlayınca tüm vücudu titredi -iyi günlerde ne yapacağı belli olmayan pislikler, kötü günlerde ise ölümcül sorumluluklar.

Soylu güzel ağır bir *gümbürtüyle* yere yığıldı. Sessiz.

Kıpırdamadan. Asker bunun için kuyruk tüylerimi alacaktı...

"Bana kaderi getirin!" Malyr'ın haykırışı ormanda yankılandıktan sonra kanatlar çırpıldı ve yakındaki ağaçlara tünemiş olan her kimse uçmaya başladı. "Ve şifacı!"

Alçak bir daldan sarkan deri keseyi kaptım, gözlerim yanıyor ve kulaklarım uğulduyordu. Kuzgunların nezaketsizliğinde beş gün geçirmek, duyularımı bir hafta boyunca acı çekeceğim bir noktaya getirmişti. Her hediyeğin bir bedeli vardı. Benimkinin mi? Beynimi bıçaklayan baş ağrıları.

Keseden bir parça gri şeytan kabuğu çıkardım ve dilimin üzerine koydum. Acılıktan diş etlerim sıkıştı ama çiğneyerek geçiştirdim. Yine de Asker'in kaçınılmaz azarını tamamen berrak bir şekilde dinlemek zorunda kalmaktan daha iyiydi.

Kese zırhıma bağlıydı, yayımı ayarladım ve omuzlarımı yuvarladım, uzun saatler boyunca uçmaktan kaslarım ağrıyordu, kanatlarım hasar görmüştü. "Onu neredeyse öldürüyordun."

Ama sadece neredeyse.

Ciğerlerine çektiği hırıltılı nefesler, damarlarında dolaşan yavaşlamış nabız, ara sıra parmağındaki seğirme ve bir boğumunun gıcırdaması hâlâ kulaklarımı tırmalıyordu. Sonra kalbinin her zayıf atışında ondan sızan korkunun ekşi kokusu vardı, adını koyamadığım daha tatlı bir şeyle lekelenmişti.

"Gözlerim olmasa bile bu gölgeleri bir mil öteden hissedebilirim." Elovan mavi cübbesiyle ormana doğru topallayarak ilerledi, bir yarasa kadar kördü.

Bir elini önüne doğru uzatırken dağınık saçları her yöne savruluyordu. Ayakkabısının ucu Galantia'nın böğrüne battığında diz çöktü ve parmaklarının ellerini kızın boynuna götürmesine izin verdi. "Bunun o şeyi öldürmesi gerekirdi."

Evet, sanırım olmalıydı.

Galantia'nın kül rengi yüzüne baktım, kırpışmayan ela gözleri gölgelikte sabitlenmişti, nefes alışları göğsünü kaplayan küçük, düz iniltilerden başka bir şey değildi. Kahretsin, çok kırılgan görünüyordu.

Lezzetli bir şekilde savunmasız.

Elovan başını sallayarak ellerini Galantia'nın siyah lekeli boğazına koydu ve Malyr'in gölgelerini çekirdeğine emdi. Gerçekten de izlemesi ilginç bir şeydi, çünkü boşluklar her zaman nadirdi - biz onları birkaç on yıl önce sistematik olarak öldürmeden önce bile.

Bu acıma karşısında iç çektim. "Daha önce durmalıydın."

Malyr'in bakışları dudaklarıma kaydı -kuşkusuz artık kabuktan grileşmişti- ve çenesi gerildi. "Onun adını benden saklamalıydın."

"Ve karamsar gölgeleriniz beni sarmak yerine, bu kıza sabit gibi mi?" Daha kızın adı bile geçmeden büyülenmiş gibi görünüyordu. Çoğu kadının onu nasıl kayıtsız bıraktığı düşünüldüğünde, bu nadir görülen bir durumdu. "Beklediğin gibi değil, hmm?"

Siyah zırhının göğüs panelini itti, kızı boğmak için kullandığı parmakları canını acıtacak kadar simsiyahtı. "Asker'in imgeleminden ne bekleyeceğimi bilemedim, ne kadar belirsiz olsa da. Hiçbirimiz bilmiyoruz."

Gözlerimin Galantia'ya ve Elovan'ın kızın ayırık dudaklarından nasıl başka bir gölge tüyü çıkardığına düşmesine izin verdim. "Böylesine çürümüş bir ruha sahip bir adam nasıl oldu da bu kadar güzel bir kıza sahip olabildi?"

Tabii ki Malyr sadece kaşlarını çattı. Kanlı bir şekilde ısırmadığı sürece kızın al dudaklarını umursamıyordu. Kendi izlerini taşımadığı sürece onun düzgün vücudunu umursamıyordu. Göz kırpmayan gözleri daha da az umurundaydı, tabii onları gözyaşlarıyla doldurmadığı sürece.

Hasta piç.

Malyr sanki o da aynı canlılıkta hayal ediyormuş gibi yanımda kıpırdandı. "İyileşecek mi?"

Elovan kaşlarını Malyr'e doğru kaldırmaya cesaret edemedi, ama kaşlarının seğirdiğini gördüm, güneşte kızarmış teni yanaklarında daha da koyu lekelerle beneklenmişti. "Göreceğiz."

"Onu buldunuz mu?" Asker insan formuna geçmiş, kraliyet kuzgun muhafızlarının siyah zırhını giymiş, göğüs zırhı parlatılmış ve siyah-beyaz saç telleri benekli sakalıyla uyumlu bir şekilde kafa derisi boyunca ince bir örgü halinde düzgünce toplanmış halde her zamanki gibi düzgün ve sert görünüyordu. "Yüzüne bir bakayım!"

Kızın yanına diz çöktü ve tenindeki gölge izlerini inceledi. Görüşünü yerde tepkisiz görmek onu sinirlendirmiş olmalıydı ama ne yazık ki yüzü bir kayanın ifade gücüyle duyguları taşıyordu. Mükemmel derecede kontrollü, mükemmel derecede onurlu. Her zaman... mükemmel.

Bir süre sonra Galantia'nın yüzündeki terden nemlenmiş fildişi saç tellerini fırçalayarak, "Evet, şüphesiz, imgelemimde gördüğüm kişi o," dedi. "Kimliğini biliyor muyuz?"

Malyr'ın üst dudığında bir seğirme oldu. "Brisden Hanesi'nden Leydi Galantia."

"Anlıyorum." Asker başını salladı, bakışları uzun dakikalar boyunca çalılıkların hiçliğine daldı. "Tanrıça bize değerli bir şey gönderdi."

"Öyle görünüyor ki," diye mırıldandı Malyr, muhtemelen ondan nefret etmesini engelleyeceği için gerçekten nefret ediyordu.

En azından bir dereceye kadar.

"Brisden'in ne kadar çok ya da az şey bildiğine bağlı olarak, kızının sağ salim dönmesi karşılığında Marla'yı serbest bırakmaya razı olabilir." Asker ayağa kalktı ve kalın, ağır kaşlarının ağırlaştırdığı bakışlarını üzerime dikti. "Eğer iyileşirse..."

Azı dişlerim birbirine vuruyor, beni eleştirmek için hiçbir fırsatı kaçırmamasına sinirleniyordum. Bana sorumsuz ve beceriksiz diyordu. Haksız olduğundan değil, ama Brisden Marla'yı gökten vurup esir aldığı anda neredeydi, ha?

Belki de o kadar mükemmel değildir.

"Benden yapmamı istediğin şeyi yaptım." Zavallı, tıpkı ona söylediğim gibi, peki bu kadar önemli bir görevi bana yükleyen aptal kimdi? "Deepmarsh Kalesi'ne geri dönüyorum."

Arkamı döndüğüm anda Asker'in emri vardiyamı kesti. "Bekle."

Derin bir nefes aldım, sonra ona ve Malyr'e döndüm. "Ne?"

"Onun hakkında ne biliyorsun?" Asker sordu. "Burada bu kızla konuşan tek kişi sizsiniz, değil mi? Tüm anlatılanlara göre, o kadar büyümüş bir kız ki

Korunmuş ve kollanmış olmasına rağmen, çok azı bana onun karakteri hakkında bilgi verebildi. Brisden'in kızını görmeyi başaranların sayısı daha da az. Onun gerçek değerini anlamamız gerekiyor."

"Sohbet etmeye pek hevesli değildi." Düşündüm de, histerikleşmesini beklediğim yerde oldukça sessiz ve sakindi. "İstedığımız onun değeriye, bu onun erdeminde yatıyor, dedi."

Malyr'in üst dudağında orantısız bir sırtış belirdi, sonra bu sırtış alaycı bir ifadeye dönüştü, sanki yüzü bu bilginin onu eğlendirdiğine mi yoksa kızdırdığına mı karar verememiş gibiydi. "Mmm, öyle dedi, değil mi?"

"Evcil iblisin bakıcısını boynundan bıçaklamadan hemen önce."

Bakışları bir kez daha sakın sakın nefes alan Galantia'ya kaydı. "Bir bakıcı için biraz fazla yaşlı değil mi?"

"Kızın dinlenmeye ihtiyacı var." Elovan ayağa kalktı ve çayıra doğru döndü, Asker'in etrafında ustalıkla yürürken duyuları yeterince keskindi. "Acısı için ona bir şeyler hazırlamam gerekecek."

"Korunaklı. Korunmuş. Süslendi." Asker Malyr'in yüzüne döndü. "Gerçekten de ailesi için çok değerli olmalı. Marla'ya karşılık onu vermeliyiz. Tanrıça onu bu yüzden buraya getirdi. Yoksa neden bana bu görüyü bahşetsin ki?"

Malyr, Asker'in bakışlarını üzerinde tutarken dudakları bir an için kasıldı. "Dranada'nın müstakbel kraliçe eşinin artık bizim muhafızlığımızda olduğu gerçeğinden hiç bahsetmemeniz çok ilginç. En son casuslarımız Brisden'in onun Prens Domren'le nişanlanmasını ayarladığını bildirdi, değil mi?"

Prens Domren.

Anılar içimden geçerek beni derimi yalayan alevlerin ortasına götürdü. Ter birikti, o gecenin pis kokusu burnuma gelirken yakıcı bir damlacık omurgamdan aşağı aktı.

Yağ.

Ash.

Yanmış tüyler ve kömürleşmiş et.

Gözlerimi kırıştıtarak kendimi acımasız görüntüden çıkardım ve Galantia'yı tekrar odak noktasına getirdim. *Prens Dormren'in nişanlısı.*

El

değmemiş.

Denenmem

iş.

Çok çaresizim.

Damarlarımdaki sıcaklık artarak pantolonumun içine doğru aktı. Galantia önceden de güzeldi ama bu bilgi onu düpedüz karşı konulmaz kılıyordu. Beş yıl önce Domren'i öldüreceğime yemin etmişim. İntikamımı almak için daha ne kadar beklemem gerekecekti? Beklerken nişanlısını sikimin üzerinde zıplatabilirdim.

Malyr onun bir parçasını benden asla esirgemezdi. Onu yıllar önce ateşler içinde ve bir deri bir kemik halde nehirden çıkardığımdan beri arkasıdaydım. O da benim arkamı kolluyordu, ne kadar kafa tokuşturmuş ya da didişmiş olursak olalım - ki son zamanlarda bu daha sık oluyordu.

Her zaman böyle olmamıştı. Sanırım uzun yıllar boyunca birbirimizin saçmalıklarına tahammül etmek arkadaşlığımıza zarar vermeye başlamıştı. Yine de ortak hedefimiz için birbirimize kenetlenmiştik. İkimiz de intikam almak istiyorduk ve yağmur çamur demeden birbirimize yardım edecektik.

"Belki Domren'i ortaya çıkarmak için onu kullanabiliriz," dedim, bana yaptıklarının bedelini o piç kurusuna ödetmeye hevesliydim. Benden *aldıklarını*. "Duyduğuma göre şu anda babasının ordusunu yönetiyor. Tidestone'u unut; zaten senin istediğin Ammarett."

Asker'in eli siyah *aerymel* kılıcının kabzasına yerleşti. "Neden bundan hiç bahsetmediğimi ve bunun yerine sizi rehine takası yapmaya çağırdığımı biliyorsunuz."

Malyr'in zırhının kenarlarında belli belirsiz gölgeler kaynıyordu ki bu asla iyiye işaret değildi. "Bencilce nedenler."

"Marla benim eşim." Asker başını eğdi ve gözlerini önündeki toprağa dikti. "Belki bu benim mantığımı daha bencil kılıyor ama mantıksız kılmıyor. Ammarett'in güçlerini çekip onlarla sahada karşılaşsak, kendimizi Tidestone ile başkent arasına yerleştireceksek, solumuzda okyanus ve arkamızda insan müttefiklerimiz olacak ve bu vefasız varlıklar bize ihanet ederse kaçmak için çok az alan bırakacağız. Ben... tanrıça iyi kalpli olsun, onu Marla ile değiştirmenizi ve hemen ardından Tidestone'u almanızı rica *etmeliyim*."

Malyr alay etti. "Hiçbir ordu Tidestone'un duvarlarını aşamadı."

"Yine de Tidestone, Ammarett'i almak için *ihtiyacımız* olan gemilere sahip. Kaleyi alacağız! Sonra ordumuzu kıyıdan dolaştıracacağız, başkente sadece kısa bir mesafe ötedeki okyanustan saldıracağız ve şehir saatler içinde düşecek."

Malyr, "Tidestone'a saldırmak için bir yol bulmaya çalışırken zaten birkaç patika bulucuyu kaybettik," dedi. "Boşuna. On iki ağ mancınığı kayalıkları ve

duvarlar. Okçuları son derece iyi eğitimli, vadiden uçarak gelirsek bizi kolayca yüzlerce vurabilirler. Bizim kendi kuşatma silahlarımız yok ve olsaydı bile, bu kalenin onlara bir yıl, hatta daha uzun süre yetecek kadar büyük tahıl depoları var."

Asker bakışlarını kaldırırken, "Tahıl depoları hesaplarımıza göre yarıdan fazla boşaldı ve kış henüz gelmedi bile," dedi. "Geçmişte gördüklerimin ne kadar net ve kesin olduğunu bir düşünün. Bize..." ellerini kaldırarak güneyde uzanan toprakları işaret etti, "...tüm bunları vermediler mi?"

"Yine de Tidestone'a tahıl sağlayan tarlaları yakıp yıktığımızda önsezilerin seni hayal kırıklığına uğrattı. Brisden'in askerleri eşini esir aldı. Ve sen *bunların hiçbirini* görmedin."

"Vizyon..." Asker'in ağzı açılıp kapandı, sesi geri döndüğünde kırılıyordu. "Hiçbir şey tesadüfen olmaz. Marla'nın yakalanışı bizzat tanrıça tarafından yıldızlara yazıldı. Nedenini anlamak bize düşmez ama onun bilgeliğine zorundayız. Marla'yı kurtarmak için bu kızı teslim etmek zorundayız. Ona *ihtiyacımız var*. Eşim olmadan bu savaşta hiçbir sınırdan ilerleme kaydedemeyiz; bunu size garanti ederim."

"Garantiye gerek yok. Aylardır Deepmarsh Kalesi'nde mahsur kalmış olmamız da bunu gayet iyi kanıtlıyor." Malyr keskin bir nefes alarak döndü ve bir süre ilerideki aydınlık açıklığa baktıktan sonra tekrar bizimle yüzleşti. "Bir şifacının onun lekesiz olduğunu ve gerçekten de inandığınız kadar değerli olduğunu teyit etmesini istiyorum. Kızlık zarının bozulmadığına karar verildikten sonra Tidestone'a takas koşullarını içeren bir parşömen gönderin. Eğer Brisden bize Marla'yı verirse, kızını geri alabilir. Eğer reddederse... o zaman ben hallederim." Kendini beğenmiş bir sırıtiş sergilemeden önce bilmiş bakışları üzerine yerleşti. "O zamana kadar, o *lekesiz* kalacak, Sebian."

O zaman onu sikimin üzerinde zıplatmak yok.

Yine de Domren'in gelecekteki kraliçesinin adımı haykırması için yapabileceğim bir düzine şey kalmıştı. Ezberlemek. Üzücü bir teselli ama yine de zamanımı beklerken hiç yoktan iyidir.

Omuz silktim. "Peki."

"Bir öneride bulunabilir miyim?" dedi Asker, kaçırdığı bakışlarını Malyr'e çevirerek. "Belki de şu an için ondan uzak durmanız daha iyi olur? Brisden Hanesi'yle olan geçmişiniz göz önüne alındığında?"

Malyr'in çenesinde bir kas sertleşti, gözleri Galantia'ya, sonra tekrar bana döndü. "İnsanların arasına karış. Bakalım içlerinden biri bize ihanet etmeye cesaret edebilecek mi?"

kızlarından birini Domren'e satmaya çalışarak. Böyle bir şey olamaz. Müttefiklerimizi kaybedemeyiz, vefasız olanları bile."

Gölgelerin ve tüylerin patlamasıyla Malyr kuzgunlarına dönüştü ve uçup gitti.

"Politika..." Soğuk çukurun yanındaki kâsedede duran ekmekten bir ısırık aldım. Bayattı ama aç kuzgunlarımın iznim olmadan kurtçukları yemesini engelleyecek kadar doyurucuydu. İnsanın dilinin altına yapışan kirin tadından daha kötü çok az şey vardır. "Şimdi şunun lordu, bunun leydisiyle ziyafetlerde dolaşmak zorundayım."

"Her zaman şarap içilebildiği için senin için yapılmış bir görev gibi görünüyor." Asker dudaklarıma baktı, sonra başını salladı. "Çok uzun zamandır tembellik ediyorsun, bu savaşta rolünden kaçırıyorsun."

Gözlerimi ufka sabitleyerek arkamı döndüm. "Bu savaşta rolüm başkente saldırmamızla başlar ve Domren'in bağırsaklarının gagalarımın sarkmasıyla sona erer."

Yapacağım son şey olsa bile.

Asker'in eli omzuma indi. "Atlardan birini al. Elovon onu seyahat edebilecek kadar güçlü bulduğunda, Leydi Galantia'yı Deepmarsh Kalesi'ne götüreceksin. Onun yanında kalarak bu işin sonunu getirmemize yardım edebilirsin. İntikam almak için. Affedilmeyi hak et."

Alay ederek ona dönüp baktım. "Affetmen umurumda bile değil."

"Benimkinden bahsetmiyordum."

Kaburgalarımın altında bir sancı. Yaptığım şey için kendimi nasıl affedebilirdim? *Yapmadığım* şey için? "Yapacak başka işlerim var."

"Başka ne var? İçki? Uyumak mı? Sarayın sunduğu her fahişeyle bir kez yatmak mı?"

"Bazılarıyla iki kez yatabilirim."

"Tanrıça bana yardım etsin, beni delirtiyorsun Sebian..." diye homurdandı. "Bu kızın yanında birine ihtiyacı var, çünkü ikimiz de Malyr'in mesafesini *korumayacağını* biliyoruz. Bridsen'in kızına sahip olmak onun göz ardı edebileceğinden çok daha cazip."

Tıpkı Domren'in nişanlısına sahip olmanın göz ardı edemeyeceğim bir cazibe olması gibi, ama bunu yapmanın onun aklındakinden daha kolay yolları vardı. "Onun korumalığını yapmaktan çekinme. Sadece sizin gözetiminizdekilerin başına sık sık geldiği gibi yakalanmasına izin vermeyin."

Bu Asker'i bir anlığına da olsa susturdu. "Eğer ona çok uzun süre yakın kalırsam, karmaşık imgelemleri tetikleyebilir ve yorumlarımı bulanıklaştırabilir."

Benim olmayan bir sorun gibi geldi...

"Malyr onunla intikamın tadına bakacak, babasına ulaşana kadar kendini oyalayacak ve ben onu suçlamıyorum." Tıpkı kendi intikamımın tadına baktığım için beni suçlamayacağını bildiğim gibi. "Şu anda onu hazırlıksız yakalamış olabilir ama bundan sonra kendini kontrol altında tutacaktır."

"Ya değilse?" diye sordu. "Kimse ona karşı duracak kadar güçlü değil."

"Ben de değilim."

"Hayır, ama onun gölgeleri size asla saldırmaz," diye belirtti. "İkiniz güçlü bir dostluğu paylaşıyorsunuz."

"Başımı ağrıyorsun, ihtiyar. Hâlâ nefes alıyor, değil mi?"

"Onu ondan korumalısın."

Onu koru.

Bu iki kelime ayaklarımı, kalbimi, ciğerlerimi durdurdu. Geçmiş bana bir şey öğrettiyse, o da hiçbir kadının kendisini güvende tutmam için bana güvenmemesi gerektiği idi.

Galantia'ya baktım ama sonunda başımı salladım. "Onun güvenliği artık senin sorunun."

Vardiyam seslerin ve kokuların saldırısıyla içimde dalgalandı, ağrıyan kanatlar bizi ağaçların arasından gelen akıntıya doğru itti, sonra da bizi alıp götürdü. Bir zamanlar korumaya yemin ettiğim herkes mezarlarda çürüyordu - eğer mezarları varsa tabii.

İşte bu kadar iyi yapmıştım.

Bölüm Yedi

Galantia *Günümüz, Deepmarsh Kalesi*

H Ağır. Dışbükey. Keskin.

Çıtırdayan ocağın yanındaki küçük masanın yanında durup gümüş bıçağı avucumun içinde dengeledim.

Alevler sivri ucu düşündü. Bir süre önce bir somun çavdar ekmeği, peynir ve böğürtlencele birlikte ortaya çıkmıştı. İkincisini hemen mideye indirdim. Tüm bunlar, ben bu odada uyandıktan kısa bir süre sonra genç bir Kuzgun kız tarafından servis edilmişti; bu odada büyük bir meşe yatak vardı,

ađır mavi perdeler ve bir dizi dōšemeli kanepeyi gizleyen ahşap bir paravan.

Ne zamandır buradaydım? Bir gün mü? Üç gün mü? Beş mi? Hiçbir fikrim yoktu.

Malyr'in saldırısından sonra, bilinç ve hezeyan arasında gidip gelen huzursuz bir uykuya yenik düşmüştüm. Boğuk sesler, boğazıma dokunan parmaklar, bana bakan yüzlerle dolu bir uyku.

Ve kanat vuruşları.

Her zaman kanat vuruşları.

Bıçağı tabağa geri indirerek başımı kapıya doğru çevirdim. Kuzgun kız bana banyo yaptırmış ve şimdi giydiğim sade mavi elbiseyi hazırlamıştı; tek bir kelime bile konuşmadan ve kapının diğer tarafında bir kilit ya da parmaklık gümbürdemeden beni geride bırakmıştı.

Ona baktıkça kalbim daha hızlı atıyordu. Açmaya cesaret edemedim. Diğer tarafta beni neyin beklediğini öğrenmeye cesaret edemedim. Siyah saçlı Kuzgunlar, şüphesiz bir sürü.

Sayvanlı yatağın yanındaki pencereye doğru yürüdüm ve şakağımı serin cama yasladım. Bu diyarda hiçbir şey görmemiş biri için bile beni Deepmarsh Şatosu'na götürdüklerini anlamak yeterince kolaydı.

Çünkü bir kaledeydim.

Derin bataklıkla çevrili.

Kilometrelerce uzunluktaki koyu yeşil sulak alanlar gözlerimin önüne serildi; kahverengi sazlar, uzun mor otlar ve kırmızı uçlu acelelerle bezeliydi. Vıcık vıcık, soğuk, geçilmez. Buradan kaçabileceğimi düşünecek kadar aptal değildim, Ammarett'in ne tarafta olduğunu bilmeyen, şımartılmış bir soylu olarak.

Hayır, başka bir plan yapmam gerekiyordu. Bunun için de benden tam olarak ne istediklerini bilmem gerekiyordu. Bu Kuzgunlar muhtemelen beni fidiye için tutuyorlardı, çünkü sıcak odayı, yemeği, elbiseyi haklı çıkaracak başka bir değeri yoktu.

Hâlâ hayatta olduğum gerçeği.

Lorn 'o altın kaltağın' kaçışından bahsetmişti. Belli ki annem hakkında konuşmuştu. Hayattaydı; beni geride bıraktıkları düşünüldüğünde, beni olması gerekenden daha fazla rahatlatan bir gerçek...

Parmaklarım boğazımda dolaştı ve camdaki yansımamda görebileceğim kadar koyu olan morlukların üzerinde gezindi. Geniş çizgiler, dar düğümler ve benek benek noktalar halinde tüm bölgeye yayılmışlardı.

ve orada. Neden bu... Gölgelelerin Efendisi -Malyr- bana bu kadar acımasızca saldırmıştı?

Uyandığımdan beri ilk kez mermer deriye bastırdım. Donuk bir ağrı alevlendi, yine de gerginliği korudum. Hissin nasıl yayıldığına, donuk bir ağrıdan keskin bir sancıya nasıl dönüştüğüne çok dikkat ettim. Garip bir şekilde ilgi çekiciydi, bu... acı.

Görüş alanımın üst kenarında, pencerenin diğer tarafında karanlık bir şey belirdi. Şişti. Büyüdü. Daha da büyüdü.

Thud!

Başımı geriye doğru salladım, kalbim bir sonraki atışında göğsümden boğazıma sıçradı. Pençeler camın üzerinde gıcırdadı. Kanatlar çırpıldı. Ben daha gözümü kırpamadan siyah kuş gözden kayboldu.

Pencereden uzaklaşırken göğsümden korku ilmek ilmek işliyordu. Bir adım. İki. Bir karga olabilirdi, bir kuzgun olabilirdi. Üçüncü adımında, daha önce olmayan bir sıcaklık sırtımı sararak damarlarımdaki kanı dondurdu.

"Güzel." Derin ve yırtıcı bu tek kelime ensemde mırıldanarak nabzımı hızlandırdı. "Dön. Gölge izlerime bir bakayım."

Titreyen birkaç nefes boyunca odayı gergin bir sessizlik kapladı. Erkek olarak doğmuş olsaydım, babam benden sadık, cesur ve güçlü olmamı beklerdi. Elbette, bacaklarımdan arasından sarkan buruşuk bir organım olmadan da tüm bunları başarabilirdim.

Çenemi dik tutarak Malyr'e döndüm. Yeterince uzun boyluydu, birden kendimi siyah özel dikim yeleşine bakarken buldum, önü ciğerlerimdeki nefesi dümdüz eden büyük bir mühürle süslenmişti - şakaktan kafatasına kadar çatlamış bir kafatasının üzerinde oturan gümüş bir kuzgun, bir pençe göz çukuruna kıvrılmıştı.

Khysal Hanesi'nin mührü mü?

İmkansız.

Bakışlarımı onun tuhaf gözlerine çevirdim; irislerinin kenarları gri, ortaları koyu kahverengiydi ve pencerenin ışığında bile gözbebekleri büyümüş gibi görünüyordu. "Kimsin sen, gerçekten?"

Malyr öne çıktı. Sert taş omurgamı ısırana kadar beni duvara yasladı. Elini göğüs kafesime doğru kaldırdı ve başparmağını boğazımda gezdirdi, kendinden memnun bir gülümsemeyle bıraktığı izleri inceledi.

"Acıyor mu?" Hiçbir şey söylemediğimde, itiraf etmeyi reddettiğimde, başparmağı çürüklerden birine zonklayıncaya, ağrıyıncaya kadar bastırdı.

Karnıma beklenmedik bir sıcaklık girdi. "Peki ya şimdi?"

Nefes alış verişlerimin sıkıntımı ele vermesinden nefret ediyordum. "Benden ne istiyorsun?"

"Canının yanmasını istiyorum." Dudaklarını kulağıma yaklaştırarak eğildiğinde başparmağı daha derine bastırarak acıyı artırdı. "Ağlamayı, inlemeni ve hıçkırmanı istiyorum."

Sesim boğazımın gerisinde titriyordu ama buna izin vermedim. "Neden? Ben sana ne yaptım? Neden benden bu kadar nefret ediyorsun?"

"Çünkü inkar edilemeyecek kadar insansınız, saç tellerinizi o kadar... solgun ki..." Parmakları saçlarımın arasına girip onları kavradı ve ağzım bir solukta açılana kadar başımı geriye çekti. "Yürüyüşünde, hareketlerinde, bir gram bile sihrin . Sana bakıp da bir insan görmeden edemiyorum... düşmanımı." Saçlarımı bıraktı ve boğazımı kavradı, parmakları şefkatli vuruşlar ve acı veren sıkımlar arasında gidip gelirken titriyordu. "Daha da kötüsü, o lanet açık kahverengi gözlerine bakıp babanı görmemezlik edemem."

Yutkunduğumda yemek borum acıyla zıpladı. "Ben babam değilim."

"Hayır, sen çok daha iyisin, tenin lekesiz, ruhun bozulmamış, bedenin..." boğazımdaki kavrayışını hafifletti, parmaklarının göğsümün yan tarafındaki kabarıklığın üzerinde kaymasına izin verdi. "lekesiz."

"Bu şekilde kalmam senin yararına olur," diye ısırıldım. "Yüzbaşı Asker nerede? Konuşmak istiyorum-"

Kanatlar çırpıldı ve bakışlarım aralık duran odamın kapısına doğru sıçradı. Boşluktan tek bir kuzgun çıktı. Pencereme çarpan kuzgun mu? Uçmaya başlamadan önce taşlı zeminde birkaç adım zıpladı ve efendisini hedef aldı.

Kuş Malyr'le çarpışıp siyah tüylerden oluşan bir hortumla insan formuyla birleştiğinde, adamın parmakları göğsüme saplandı. Etrafında gölgeler yükselirken parmakları sıkılaştı.

. Başımı geriye atarak etraftan dolandım ve bir masanın kenarına çarpana kadar onun boğucu büyüünden uzaklaştım. Tahta bir fincan devrildi ve bıçak sessiz bir *çınlamayla* tabaktan masaya düştü. Malyr dönüp mesafeyi kapattı, sıcak bedenini benimkine bastırdı ve... Aman Tanrım, *sertleşmişti*.

"Korkuyor musun?"

Ben mi?"

Boğazım daraldı ve yanan ciğerlerime sığ nefeslerden başka bir şey girmesine izin vermedi. "Olmalı mıyım? Belli ki bana canlı ihtiyacınız var."

Kendini bana yasladı, derin bir iniltinin aramızda titreşmesine ve oradan kemiklerime kadar işlemesine izin verdi. "Sana verebileceğim en kötü şeyin ölüm olduğuna inanıyorsan, belli ki hayatı pek tecrübe etmemişsin."

Titreyen ellerim masanın kenarına kenetlendi ve onun ezici yakınlığına, pantolonundaki şişkin ete karşı koydum. "Peşinde olduğun şey her neyse, babam muhtemelen bir melezzelden hamile kalmış, kirletilmiş bir kız için tek kelime bile etmeyecektir."

"Seni karnında benim piçimle eve göndermekten daha eğlenceli bir şey olamazdı. Asla bir insanla çiftleşmeyeceğim ve kendimi bu şekilde aşağılamayacağım için ne kadar şanslısın." Dizini bacaklarımın arasına soktu ve hızla eteklerimi toplayarak bir elini kumaşın altından kalçalarımın doğru kaydırıldı. "Bununla birlikte, tohumumu büyütemeyeceği bir yere dökebilir ve seni alabilirim..." Parmağı en karanlık deliğime bastırdı ve kasın refleksiyle sıkılmasını sağladı. "Tam buraya."

"Hayır!" Bu tür bir ihlalden kaçmak için ellerimi göğsüne çarparak kıpırdandım ve kıvrandım. "Benden uzak dur!"

"Acıyacak... Bundan emin olacağım." Sırıtarak dizini kalçalarımın arasına daha da soktu, parmağı içime biraz daldırırken bacağını seksimin üzerine sürttü ve dar halkanın protesto için sızlamasına neden oldu. "Ve benim için çok güzel ağlayacaksın. Değil mi, küçük güvercin? Bütün gözyaşlarını bana vereceksin, değil mi?"

"Bırakın beni!"

Parmak uçlarımı karıncalandıran uyuşmuş korku, karnımda bir oyuk açan paniğin sivri uçlarını benden esirgemedi. Tüm itişmeler, kakışmalar ve kıvranmalar hiçbir işe yaramadı. Arkamdaki tabağı masanın üzerine titreyerek göndermekten başka bir şey yapmadı.

İşte o zaman hissettim, bıçağın kenarı, tutunmak için tahtayı kavradığım yerde titriyordu. Parmak uçlarımı gezdirdim, aradım. Kalın sapı hissettiğimde onu sıkıca kavradım. Korku ve öfkenin aynı anda yönlendirdiği hızlı bir hareketle bıçağı boğazına doğru kaldırdım.

"Bırak beni, seni lanet olası piç!" Hırladım, bıçağın kaymaktaşı derinin altından akan mavi-mor bir damarın üzerinde titreyip sarsılmasını izledim. "Yoksa yemin ederim, senin gaklamandan daha hızlı keserim."

"Mmm, ne beklenmedik ama son derece ilgi çekici bir teklif. Tüm dikkatim sende, Galantia." Üst dudağında bir seğirme oldu ve ağzını orantısız bir sırtışı dönuştürdü. "En fazla zevk için nasıl kesileceğini biliyor musun?"

"Biliyorum." Sözleri karşısında kafam karışmıştı, bıçağı derisinin daha derinlerine bastırdım, gözlerim kıpırtısız bakışları ile kan damlası arasında gidip geliyordu.

gümüŖe karşı birikti. "Ben yaparım."

"Heyecanımı zor tutuyorum. Hisset..." Boğazından kıpkırmızı damlalar akana kadar bıçağı doğru eğildi ve sert aletini bacaklarının arasındaki birleşme noktasına doğru sallarken göğüs kafesine ılık ılık damladı. "Sen ilk keşiğın tadını çıkar. Ben ikincinin ve ondan sonrakilerin tadını çıkaracağım, lanet olası babanın benimkinin altını oyduğı gibi ben de senin derinin altını oyacağım."

Elim korkunç bir titremeyle titrerken, bıçak boğazına saplandı, orada burada küçük kesikler bıraktı ama o irkilmedi bile. "Babamla tanıştın mı?"

"Oh, onu tanıyorum... yakından. Ne bir kesik, ne bir çürük, ne bir kırık kemik, ne de babanın benden esirgediğı *bir aşağılanma* var." Nabzımın kulaklarımda yüksek sesle gümlemesine izin vererek alay etti. "Baban yüzünden milyonlarca parçaya ayrıldım ve hepsi yanlış bir şekilde bir araya geldi. Şimdi kazara kendine zarar vermeden önce o lanet bıçağı benden uzak tut. Seni sadece *ben incitebilirim*."

Malyr bıçağı çıplak eliyle kaptı. Bıçağı boynundan çıkarıp bana doğru çevirirken parmaklarında tek bir titreme bile olmadı. Kanlı avucu kabzaya kaydı, sıcak ve kaygan bir şekilde elimin üzerine yerleşti.

"Aç ağzını, küçük beyaz güvercin." Bıçağı yukarı kaldırdı ve soğuk metali ağzımın üzerine düz bir şekilde yerleştirdi. "Bıçağı yala, *yavaşça*, dilini kesene kadar. Ah-ah... başını çevirme." Bir parmağını sapından ayırdı ve kanlı parmağını dudaklarımda gezdirdi. "O güzel dudaklarını benim için aç."

Parmağını yavaşça iterek onları ayırdı. Ağzımın içine soktu, geri çekti, tekrar soktu, tuz ve metal tadını diş etlerime yaydı. Bıçak, karnımdaki sıcaklık azalana kadar ağzımın derinliklerine doğru bastırdı ve bacaklarının arasında zonklayan dehşete garip bir heyecan kattı.

Bıçak alt dudağıımı ısırđı. Acıyı derinleştirdi, göğsüm düzensiz bir şekilde yükselip alçalana kadar nefes alışımı hızlandırdı. Göğsümün derinliklerinden bir inilti yükseldi, dudaklarıımı ayırdı, sadece tanrısız bir inilti olarak ortaya çıktı.

Malyr bu sesle başını iki yana salladı, insan olamayacak kadar hızlı ve içgüdüsel bir refleksle, fare gıcirtısını yakalayan yırtıcı bir kuş gibi. Bu hareket siyah saç tellerinin yüzünün bir tarafına düşmesine ve kulak memesinin altındaki doğum lekesinin ortaya çıkmasına neden oldu.

Siyah. Yuvarlak.

Nabzım çılgına döndü, görüşüm bulanıklaşıp sadece o tanıdık işarete odaklanana kadar şakaklarıma vurdu. Onu daha önce görmüştüm ama-

Hayır, bu zindanlardaki çocuk olamazdı. O çocuk ölmüştü.

Onu öldürmüştüm!

Bıçağın baskısı hafifçe kalktı. "Bu işareti daha önce gördün mü?"

Bakışlarımı hızla onun kısılmış gözlerine geri çevirdim, ona baktığımı fark etmiş olmasından dolayı içimi bir korku kapladı. Belki de o gün beni görmemişti; belki de görmüştü ama tanıyamamıştı. Ya da belki de sadece hatırlayamıyordu - ne de olsa kafasını çarpmıştı.

Şans eseri.

Çünkü babamın Tidestone zindanlarında tuttuğu şu Kuzgun çocuk...? *Prens mi?* Görünüşe göre kafasındaki yaradan kurtulmuş ve intikamcı, aşağılık bir canavara dönüşmüştü. Kaçış girişimini mahvedenin ben olduğumu öğrenirse bana ne yapardı?

Bakışlarını tuttum. "Hayır."

"Baban, o lanet olası zindanlardan kaçarsam beni tanıyabilsin ve sonsuza dek üzerimde izini bırakabilsin diye derimin altına mürekkeple iğne yaptırdı." Bir eliyle elbisemin korsajını yakaladı ve bacaklarını birbirinden ayırıp benimkileri çerçeveyeyleyerek beni içine hapsederken kumaşı aşağı çekti. Diğer eliyle bıçağın sivri ucunu göğüs kafesine, tam göğüslerimin arasındaki açıkta kalan deri bölgesinin arasına indirdi. "Şimdi, kızının üzerinde *izimi* bırakacağım."

"Hayır!" Vücudunun ağırlığına karşı kıvranarak bağırdım. "Bana zarar vermemelisin!"

"Bütün parçaların değil. Güzel yüzün ve değerli rahmin sende kalacak. Ancak geri kalanı..." Gölgelelerin dalları onun formundan sızdı, soğuk ve ısıtıcıydı. Bileklerimi, baldırlarımı ve tüm bedenimi sararak beni olduğum yerde sabitledi. "Adımı sana kazıyayım mı? Türünün bana bahsettiği o unvanı? Gölgelelerin Efendisi? Ya da belki... mmm, sanırım biliyorum."

Bir bıçak darbesi ve beni kesti.

Ama acıtmadı. Bıçağı göğsümde yavaşça aşağı doğru sürüklemesi, etimin yırtılmasına ve kanın yüzeye çıkmasına izin vermesi değil.

parlayan metal. İlk anda değil. Hayır, acı birkaç saniye sonra geldi, keskin, kavurucu bir yanık gibi beni ateşe verdi.

"İnle, Galantia," dedi. "Hıçkırıklarını duymama izin ver."

Kıpırdandım ve kıvrandım ama gölgeler onlarla savaştıkça daha da sıkılaştı ve beni baygın hissettirdi. "Dur!"

"Sızlanma sesi böyle bir şey değil." Bıçak kemiği sıyrarak daha derin kesti "Benim için ağla küçük güvercin, güzel olması için elimden geleni yapacağım."

"Tanrılar seni lanetlesin!"

Dudaklarımı sıkıp çığlıklarımı, yalvarışlarımı, haykırışlarımı mühürlemeden önce dudaklarımdan çıkan son şey buydu. *Hiçbirini* alamayacaktı! Bunun yerine, yavaş bir kasıt ve hassas hareketlerle içime kazıdığı çizgiler boyunca şiddetli zonklamayla nefes aldım, zihnim çocukluğumun mantrasını ezberledi.

Nefes al. Ağlama, Galantia.

Nefes ver. Ağlama, Galantia.

"Gözyaşlarını zamanında alacağım." Hasar tamamlandığında -göğsüm bir ateş topundan başka bir şey değildi- beni korsajımdan tutarak sallanan bacaklarımdan üzerine çekti ve ağzını kulağıma dayayarak "Kaç..." diye fısıldadı.

Emri bir duman ve gölge patlamasıyla geldi. Kanatlar çırpıldı ve kuzgunların ürperten *kra-kraları* kafatasımda yankılandı. Pençeler saçlarıma dolandı, çekip kopardı ve kafa derime yakıcı bir ısı dalgası gönderdi. Sert bir şey kafatasıma çarptı. *Vurdu*. Ve tekrar. *Vur*.

Tap. Tap. Dokun.

Beni gagalıyorlardı!

Acı beynime saplandı ve kollarımı başımın üzerine attığım anda içimden bir çığlık kopardı. "Benden uzak dur!"

Bir elimle vururken diğer elimle kendimi korumaya çalıştım. Kumaş yırtıldı. Isı koluma yayıldı ve etimin derinliklerini yaktı. Bir çığlık daha atarak kapıya doğru koştum ve aralıktan içeri süzuldüm. Uzaklara. Bu hayvanlardan uzaklaşmalıydım.

Koridor boyunca hızla ilerlerken, kapıların, insanların, taş duvarların üzerinde dans eden titrek ateşlerin yanından geçerken duyularımı kemiklerime kadar dehşetin sarmasına izin verdim. Neredeydim ben? Nereye kaçmalıydım?

Wingbeats.

Yaklaştın. Daha da yakın.

Bir köşeyi dönerken ayaklarım beni daha hızlı ileri itti, başka bir koridor boyunca hızla ilerledim ta ki tokadı yiyene kadar! Bacaklarım altımdan çekilirken acı gövde mi sardı ve uzuvlarıma doğru yayıldı.

"Oha!" Bir dizi güçlü kol beni sardı ve deri kaplı bir göğse sabitledi. "Kanamam var..."

Gözlerimi kırıştırdım, kafam karışmıştı, tanıdık sesin kaynağını ararken bir çift yeşil gözün bana baktığını gördüm. "Sebian."

"Şşş... her şey yolunda, tatlım." Beni yukarı kaldırmadan önce bir kolunu kalçalarımın arkasına doğru kaydırıldı. "Tuttum seni."

OceanofPDF.com

CHAPTER
SEKİZ

Galantia

Günümüz, Deepmarsh Kalesi, Sebian'ın odası

C titreyen ellerimin arasına sıkıştırdığım fincanımda, ağaç kabuğuna benzeyen küçük bir parça çayımın titreyen yüzeyinde yüzüyordu.

Sebian beni evine götürdükten sonra *sinirlerimi yatıştırmak için*

Oda, beni pencerenin altındaki koltuğa oturttu ve sıcak bardağı uzattı.

Dört direkli yatağının yanında duran kahverengi zırhının pas lekeli tokalarını çekip açtı. "Hepsini içtiğinden emin ol, yoksa acı buradan sonra daha da kötüleşecek."

Her bir yudumla birlikte yanan ağrılarım ve onunla birlikte sinirlerim de hafifliyor gibiydi. Bakışlarım yeni çevremde dolaştı
-Düzinelerce küçük kil açık bir gardıropta sıralanması dışında benimkine çok benzeyen bir oda. Burası bitki, balmumu ve deri gibi kokuyordu.

Onun gibi.

İçtiğim şey tarafından bastırılmış olan bağırsaklarımda uyarı niteliğinde bir çalkantı vardı. Şoktayken Sebian'ın beni nereye götürdüğünü pek umursamamıştım, Malyrs'in kuzgunlarından uzak olduğu sürece sorun yoktu. Burada olmalı mıydım? Tek başıma mı? Bir erkekle mi?

Hayır, daha

kötüsü... Bir

Kuzgun.

Sebian yatağının ucunda duran bir sandığın üzerine attı, beyaz gömleği kırışmış ve geniş göğsünün üzerinde zar zor bağlanmıştı. "Elbisenin önünü aç."

Boğazım daraldı. "Ne?"

"Bu kesiklerin temizlenmesi ve bir kat donyağı sürülmesi gerekiyor." Sebian botunun ucuyla önümdeki tabureyi itti, ayakları taşın üzerinde inliyordu. "Aksi takdirde enfeksiyon kapabilirler."

Şişmiş çizgiler, deri parçaları, ağlayan kesiklere yapışmış dökülmüş saçlar ve kanla dolu göğsümün korkunç dağınıklığına baktım. Çok fazla kan. "Ne olursa olsun yara izi kalacak."

Ocağın yanından tahta bir tas su aldı. "Önce kan zehirlenmesinden ölmeyi başarırsan olmaz."

Haklıydı ama... "Gidebileceğim bir şifacı yok mu?"

"Elbette. Kümeden zar zor kaçmış gibi görünerek şatoda yürümeyi tercih ediyorsanız, o zaman keyfinize bakın," dedi ses tonundaki sıkıntıyla. "Sana yardım teklif ediyorum. Ya kabul et ya da odamın her tarafını kan içinde bırakmayı bırak ve defol."

Kaslarım gerildi. Malyr'e kıyasla Sebian daha az kötü gibi görünüyordu ama o hâlâ bir Kuzgundu. *Beni yakalayan kişi.* Bunu unutamazdım. Bu yaraların daha da korkunç bir şeye dönüşmesine izin vererek enfeksiyon riskini de göze alamazdım. Ayrıca, halkın önünde küçük düşmekten ve evimin adına leke sürülmesinden kaçınmak istiyorsam, başka seçeneğim yoktu.

Elbisemin önündeki en üst kurdeleyi açtım ve ağlayan yara cömertçe ortaya çıkana kadar kumaşı çektim. "Tanrım... Bunu bana nasıl yapabildi?"

"Sonra üzerine işedi mi?"

Sebian'ın kim olduğunu açıklama gereği duymaması, bu tür bir gaddarlığın Malyr'ın karakterinin dışında olmadığını gösteriyordu. "Hayır."

"O zaman daha kötüsü de olabilirdi."

"Malyr beni sakatladı. Beni şöyle işaretledi... şöyle..."

Tanrım, bu kadar kan varken anlayamadım bile. Prens Domren ne derdi? Bu yüzden nişanımızı bozmak için çok fazla şey tehlikede idi, ama ya onu dehşete düşürürsem? Ya beni asla bu şekilde gerçekten *istemezse*?

"Hayat hepimizi bir şekilde işaretler." Sebian bezi suya daldırdı. "Zaten gerçekten çirkin olan tek yara izi genellikle içeridekilerdir."

Bu tür kusurları görmezden gelme özgürlüğüne sahip gerçek bir halktan biri gibi konuştum. Regl dönemimin düzeniyle ilgili olmadığı sürece kimse iç organlarımla ilgilenmezdi ve o zaman bile-

Bir nefesle irkildim. "Elin..."

Parmak uçlarında, parmak eklemlerinde ve aralarındaki boşluklarda koyu aşı boyası vadilerini çevreleyen yüksek yara izleri vardı. Şekil bozukluğu bileğine kadar uzanıyor, sonra gömleğinin kolunun altında kayboluyordu. Beni yakaladığı gün bunu fark etmemiştim. Vücudunun ne kadarı bu iğrenç buruşuk et parçalarıyla kaplıydı?

"Yanık izleri." Bezi göğüs kafesime bastırdı, su damlacıkları yaram boyunca akıyordu. "Uzun uzun baksan iyi olur tatlım, çünkü bu şatoda sık rastlanan bir manzara olacak."

İçim kasıldı. "Neden?"

"Tidestone'un ağırlıklı ağ mancınıklarının olmasıyla aynı sebepten, eğer çok yakından uçarsak bizi yakalıyor. Kaçma şansımız olmadan bizi yerde tutmak daha kolay hedefler haline getiriyor. Tüyleri köklerine kadar yanmış kuşlar kötü uçar, tabii hala uçabiliyorlarsa." Kesiğin üzerine nazikçe bezi sürdü ve suya ya da çaya ya da her ikisine birden kattığı şey acıyı tolere edilebilir hale getirdi. "Baban bizi ateşe vermeyi çok sever."

Bunu tamamen destekliyordum ama bunu ona söylemek bana neden burada olduğuma dair cevaplar kazandırmayacaktı. Eğer bu Kuzgun yaralarımla ilgilenme zahmetine katlandıysa, bunu bana söylemesi ne kadar olasıydı? Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Derin bir nefes aldım. "Beni neden esir tutuyorsun?"

"Mahkumlara temiz kıyafetler, sıcak yemekler ve küvette uzun süre bekletme imkanı verilmiyor.

Misafirimiz olduğunuzu söyleyebilirim."

"Misafirlerin kafası kesilmez, ama ben seninle dalga geçeceğim. Neden misafirinizim?"

Döndüğüm için babamdan bir şey , değil mi?"

Dolgun dudaklarını şaşkın bir sırtış kaplamadan önce canlı gözleri bir saniyeliğine benimkileri buldu. "Bunu anladın, ha?"

Gerginlik kaslarımı terk etti. Sonunda, iyi haber.

"Nedir bu? Altın mı? Ateşkes mi?"

"Babanız zindanlarında bizden birini tutuyor. Tutsakların değiş tokuşunu istiyoruz."

"*Misafirleri* telaffuz etmek için çok kötü bir yoldu."

Bir kıkırdama. "iyi laf yapıyor. Bunu kullanmanın pek çok yolu var, yüzden hoşuma gidiyor. Malyr sevmiyor. Onun yanında diline dikkat etsen iyi olur." Beynim az önce nihayet kavradığında ağzım kurudu. Ya bu Kuzgun tutsak bu savaşta benim için çok önemliyse?

değer olarak ölçmek?

Ama şu anda Baba için Kral Barat ile ittifakını güçlendirmekten daha değerli ne olabilirdi? Başkent ona Kuzgunları sınırlarından uzak tutmak için okçular, uşaklar ve süvariler sağlayabilirdi; Tidestone'u ayakta tutmak için gereken her şey. Tabii ki babam beni geri alacaktı!

Göğsüm garip bir şekilde sıkıştı ama nefes alıp verdim. Tamam... belki *beni* etmeye hiç niyeti yoktu ama nişan için bu şansa kesinlikle ihtiyacı vardı. Buna ihtiyacı vardı. Ne yazık ki onun için bu, bana ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu.

Başka bir sıkıştırma.

Ama öyle miydi? Evlilikler evleri birbirine bağlıyordu kuşkusuz, ama çaresizlik de öyle. Tanrım, bu korkunçtu.

Sebian yavaş ve şefkatli hareketlerle okşadı ve sildi, kanamanın yavaşladığı iltihaplı çizgileri ortaya çıkardı. "Kuzgun'umuzu alır almaz, Lord Brisden sevgili kızını geri alabilir."

Sevgili kızım. Sınırlarımı yatıştırmak için o lanet çaya ne koyduysa fazla gelmişti, çünkü sanki işim bitmemiş gibi dudaklarımdan bir kıkırdama çıktı.

Sebian'ın eli durdu ve kısılmış gözleri benimkileri buldu. "Babanın bu takası kabul edeceğine dair şüphelerin mi var?"

Kesinlikle. "En ufak bir şekilde bile."

Cevabımdan tatmin olan Sebian bir kez daha yaralarımı odaklandı. "Derin kesmiş ama temiz."

"Yani bu... Raven babamın elinde mi?" Çektiğim çileye rağmen yaramı unutmuş bir halde sordum. "Tam olarak kim o?"

"O. Marla, Kaptan Asker'in bağlı olduğu eşi."

Kadın. Yani sadece bir kadındı, ama...

"Bağlanmış eş mi?" Risa'yla olan derslerimde böyle bir şeyden hiç söz etmemiştim - ya da onun türüyle ilgili başka bir şeyden. Çünkü annem her zaman bu tür şeyleri bilmemin gerekli olmadığını söylerdi ve babam da... şey, umursamazdı. "Bu bir eş gibi mi?"

Sanki genel kültürden yoksunmuşum gibi kaşlarını kaldırdı. "Kuzgunların, tanrıçamız tarafından sonsuza dek bağlanmamız için seçilen kadersel eşleri vardır."

Kadın. Eş. Eş. Babam için eşit derecede değersiz.

"Hâlâ hayatta olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

"Asker'in kabalığı hâlâ tüm tüylerini döküyor," dedi. "Eğer ölmüş olsaydı, kuzgunları kederden tüylerini yoları."

Körelmiş paniğimi nihayet rahatlama kırdı. Tanrılar iyi olsun, bu değişim tamamlanmış bir anlaşmaydı! Bana bir araba hazırlayıp eve geri götürebilirlerdi. Ya da düğün ziyafetime. İkincisi tercih edilirdi.

"Babam buna uyacaktır." Belki de o kadını Kuzgun ordusunun kaptanıyla alay etmekten başka bir nedenle tutmuyordu. Nişanımın gölgesinde önemsiz bir alaydan başka bir şey değildi. Yine de bir sorun vardı... "Şu Yüzbaşı Asker'le tanışabilir miyim? Babamın bu takasa ihtiyacı olduğu konusunda onu ikna edebilir miyim? Bunu yaparsam, bir şekilde benim adıma Malyr'e müdahale edeceğinden eminim."

"Asker Malyr'cevap verir, tersi değil."

Omuzlarım çöktü. Tabii ki hayır. Ne yazık ki, annem bir kez daha değerlendirmelerinden birinde haklı çıkmıştı, değil mi? Malyr bir lord değildi.

"O bir Khysal."

". " Sebian bezin temiz tarafını suya daldırdı, sonra çenemde çalışmaya başladı. "Kral Omani ve Kraliçe Elnora'nın oğlu." "Khysal Hanesi'nden Prens Malyr." Göğsüme baktım, damarlarımdaki sıcaklık kızarıyor, kesiklerin altındaki çarpıntıyı güçlendiriyordu. Kızgın kırmızı çizgiler bir kafatasının üzerinde oturan bir kuzgun şeklinde bir araya gelmişti. *Mührünü bana kazımişti*. Prens Domren, düşmanın kalıcı izini taşıyan bir eşe nasıl aşk duyabilirdi ki? "Bu daha fazla devam edemez.

daha kötü."

"Güven bana tatlım, olabilir." Sebian çenemden çekiştirdi ve ağzındaki kanı silebilmek için bakışlarını kendisine doğru kaldırdı. "Malyr'i kışkırtma; zaten sahip olduğundan daha fazla dikkatini üzerine çekme."

"Başından beri onun ilgisini hiç istemedim." Çok yoğun, çok bunaltıcı, çok... yabancıydı. Bez ağzındaki kesiğe ulaştığında nefesimi içime çektim. "Ah."

Sebian'ın derin, erkeksi iniltisi aramızdaki havayı titreştirerek cevap verdi. İlk başta bunu titizliğimden kaynaklanan bir kızgınlık olarak algıladım ama öyle değildi. Olamazdı.

Dokunuşunu yumuşatarak, kendi dudağını yalarken dudağıma daha büyük bir odaklanmayla bakarak değil. "O... dudağını kesti. İlginç."

Bıçağı yala, Galantia.

Bıçağın beni nasıl ısırıldığını hatırlayınca nefesim bir an durdu, vücudumdan tüm mantığa ve akla aykırı bir tepki çıktı. Daha da endişe verici olan, karnıma geri dönen ve sandalyede kaymama neden olan o heyecandı.

"Kokunda çok tuhaf bir şey var," dedi Sebian ve bu ne anlama geliyordu? "Her neyse, tamamen temizlenmişsin tatlım."

"Benimle ilgilendiğiniz için teşekkür ederim."

Çenesi azı dişlerini gıcırdatıyormuş gibi oynadı. "Buna alışma." Bana bu kadar yakınken hafifçe uzamış gözlerine, teninin bronzluğuna, elmacık kemiklerinin altındaki çukurları dolduran gölgelere dikkat ettim. Ara sıra tüylerle kaplanan biri için çenesi fazlasıyla pürüzsüzdü ve görünürde tek bir bıyığı bile yoktu. Bilenmiş göğsünde de Her kıpırdadığında gömleğinin arkasındaki kaslar oynuyordu.

Garip bir sıcaklık içime sızdı ve yakınlığın rahatsız edici bir şekilde farkına varmamı sağladı. Eğer annem beni bir insana, daha da kötüsü bir Kuzgun'a bu kadar yakın görseydi!

-Bayılırdı.

İçimden buna sııttım.

Sııtmamalıydım.

Bu tehlikeliydi.

"Beni buraya getirmemeliydin," dedim hafifçe geriye kayarken. "Uygunsuz bir şey olmadığını teyit edebilecek bir refakatçi olmadan bir erkekle yalnız kalmak bir bayana yakışmaz."

"Ahlaksız..." Bu kelimeyi yavaşça, durgun bir şekilde telaffuz ederken, orantısız bir sırtış dolgun dudaklarını çekiştirdi. "Ne gibi, Galantia? Nedir o uygunsuz şeyler, hmm? Söyle bana."

Çenem ağrısına kadar dişlerim birbirine vurdu. Tidestone'daki hizmetçilerin dedikodularını dinlemiştim. Karanlık bir köşenin mahremiyetinde bir erkek ve kadın arasında olan şeylerden tamamen habersiz değildim.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Sırıtsı daha da yükseldi ve gözlerinde bir neşe kıvılcımı belirdi. "Evlenmemiş olmak için biraz fazla yaşlı değil misin? *El değmemiş?*"

"Babamın hırsından dolayı değil. Bilgin olsun diye söylüyorum, daha önce iki kez nişanlandım. Ve sizin korkunç türünüzün müstakbel kocalarımın kafasını onlarla tanışmadan önce kesme eğilimi olmasaydı, çoktan evlenmiş olurum."

"Mmm, memnuniyetle devam edeceğim bir eğilim." Sırıtsı . "Bana hâlâ o uygunsuz şeylerin ne olduğunu söylemedin Galantia."

"İtibarımı zedeleyebilecek, şu anki nişanlılığımı tehlikeye atabilecek şeyler." Kesinlikle farkında olmaları gereken bir şey. Ama eğer farkında değillerse, o zaman şimdi değerimi vurgulamak için bundan bahsetmenin tam zamanıydı. "Prens Domren'le evleneceğim."

Yine o diş gıcırtsı. "Sanki dört gözle beklenecek bir şeymiş gibi konuşuyorsun."

Sesi de öyle olmadığına ikna olmuş gibiydi. "Hangi genç bayan yakışıklı bir prensle evlenmeyi dört gözle beklemez ki?"

"Yakışıklı mı? Onunla hiç şahsen tanıştın mı?" Kâseyi yere indirdi, bezi yakındaki masanın üzerine attı, ayağa kalktı ve gardırobuna doğru yürüdü. "Tatlım, at gibi bir yüzü var."

Boğazımda bir yumru şişti. Tanrılar onu getirsin, belli ki daha önce prensi görmüştü - bana tanınmayan bir avantaj. Kraliyet ailesinin onun yerine gönderdiği benzeriyle karşılaştırıldığında gerçekten ne kadar kötü olduğunu ona sormayacaktım.

"Galant, o zaman," dedim. "Şerefli."

"Saygıdeğer..." Dudakları ince bir çizgi halinde sıkıştı. Bir elinde küçük bir toprak kapla bir kez daha karşıma oturdu. "Bu acıyı hafifletecek ve iyileşmeyi hızlandıracak. Günde iki kez uygula ama daha fazla değil. Bunu yapmak için ihtiyacım olan ot sadece dağlarda yetişir. Orada zor rüzgarlar vardır, kuzgunlarım için yol bulmak zordur."

"Yanıkların yüzünden mi?" Başını salladığında, parmağındaki koyu yeşil şeyi nasıl topladığını izledim. "Soylu kadınları yakalamakla meşgul olmadığın zamanlarda yaptığın şey bu mu? Merhem mi yapıyorsun? İksir mi?"

"Bunun için Kuzgunlar üzerinde çalıştık ama ben de vahşi doğada ihtiyaç duydukları bitkileri toplamak için çok zaman harcıyorum, bu yüzden onlar hakkında bir iki şey biliyorum." Parmağı bir kez daha alt dudağıma yerleşti ve merhemden ince, yağlı bir tabakayı dairesel hareketlerle yaydı. Bu dokunuşta sadece Risa'dan bildiğim bir özen vardı. Bu da beklenmedik bir şekilde... rahatlatıcıydı. "Benim gibi yol buluculara kolay gelir, gökyüzünden bitkileri tespit etmek, henüz açmamış çiçeklerin kokusunu almak."

Bu da üzerine sinen bitki kokusunu, ıslak toprak, çam iğneleri ve *doğa* izlerini açıklıyordu. "Güçlendirilmiş duyuların mı var?"

"Bir noktaya kadar damarlarındaki kan akışını duyuyorum. Sana yakın olduğumda kalbinin nasıl daha güçlü attığını. Sana dokunduğumda nefesinin nasıl hızlandığını..." dudağımı bir kez daha çekiştirdi. "...tam burada."

Malyr'inkinden çok farklı bir dokunuş, meraklı ve narin, ama yine de yanlış. Kalbim daha güçlü atmamalı, nefes alışım değişmemeli. Daha da kötüsü, onun bunu nasıl fark ettiğiydi.

Doğrudum, aramızdaki mesafeyi açtım. Bunalmış ve kafam karışmıştı, daha fazlası değil.

"Bu kadar mı?" Kokumla ilgili daha önce yaptığı yorumu açıklıyor olsa da sordum. "Bu mu senin büyü?"

"Biz onlara hediye ediyoruz. Ve hayır, bir yol bulucunun hediyesi duyularının artmasından biraz daha fazlasını içerir."

İçimde azımsanmayacak bir merak uyandı. "Ne gibi?"

"Belli değil mi?" Bana göz kırparken parmağını alt dudağımın üzerinde son bir kez gezdirdi. "İnanılmaz derecede çekiciyiz."

Şaşkınlıkla ona bakarken içime bir hafiflik geldi. "Büyüleyici mi?"

"Yakışıklı da."

Uzun zamandır kullanmadığım kaslarım seğirdi ve yüzüme beklenmedik bir gülümseme getirdi. Bir Kuzgun'un onu oraya koyması garip bir durumdu.

Sebian sırttı. "Aynı fikirde değil misin?"

Birini esir alan kişinin olması gerektiğinden daha yakışıklıydı ama garip, ürkütücü bir şekilde. İnkâr edilemez bir şekilde Kuzgun.

Yasak.

Yine de beni buraya taşımıştı. Yaralarımı temizlemiş, ağzımı merhemle kapatmış ve gülümsemişti. Ve evet, beni köydeki diğer kadınların kaderinden kurtarmıştı, başka hiçbir müdahale yükümlülüğü olmasa bile

Beni yakalamak onun görevinin ötesindeydi. Tüm bunların birleşiminde minnettarlık buldum. Bunu itiraf etmek beni öldürmezdi... hatta bana çok ihtiyaç duyduğum bir rehber bile kazandırabilirdi.

"Sebian?"

Bir avuç merhem topladı ve dikkatlice göğsüme sürdü. "Hmm?"

"Beni... bilirsiniz, koruduğunuz için teşekkür ederim."

Eli durdu ve gözlerini bana dikmeden önce uzun saniyeler boyunca hareketsiz kaldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Şu Kuzgun'dan," diye açıkladım. "Köyde mi?"

Bir an daha bana baktı, yüz hatları şaşkınlıkla... başka bir şey arasında gidip geliyordu. Adını koyamadığım bir şey.

Ta ki ayağa kalkıp arkasını dönene kadar. "Odana dönüp dinlenmelisin. Birkaç gün içinde seni sarayla tanıştırmak için bir ziyafet verilecek."

"*Tanıştır beni.*" Esirmişim gibi etrafta nasıl dolaştırılacağımı anlatmak için ne güzel bir yol. "Ne mahkemesi?"

"Kuzgunlar Divanı, elbette."

Bölüm Nine

Malyr
Geçmiş, Valtaris Şehri

"T Kuzgunlar Divanı yeraltına taşındı, bu yüzden Prens Malyr'in buradaki patika bulucu hattımıza uçmasını öneriyorum." Kaptan Asker kemikten oyulmuş heykelcikleri işaret etti.

Babamın strateji masasının solundaki taştan yontulmuş uçurum. "Barat'ın yaklaşık iki yüz okçusu tapınak platosunu ele geçirdi. Şu anda geçitten önce savaş alanına gönderdiğimiz kaderlere ateş ediyorlar. Oklar ısılık çalarak dikkatlerini dağıtmaya devam ettiği sürece süvarileri yaramayacaklar; patika bulucularımızın çabucak ve az riskle çözebileceği bir sorun..." Asker durakladı, nabzımı hızlandırdı.

"Keşke prens gölgelerini kalın ve geniş bir şekilde örse, yol göstericilerimizi tüylerinin arasında saklasa."

Gölgelerimi ör.

Karanlık çekirdeğimde

değiştirdi. Tırmalıyor.

Kazınıyor.

Kollarımı arkamda kavuşturdum ve Barat'ın ordusu kızıl ufukta belirdiğinde uyuşan parmaklarımın titremesini gizledim. Güneş. Ay. Yıldızlar. Her biri yol gösterici işaretler. Şafak vakti kana bulanmış bir gökyüzü hakkında ne söylenebilirdi ki?

"Yapacak," diye cevap verdi Harlen benim yerime, ağabeyim varis ve müstakbel kral olarak rolünü uygulamaya çok hevesliydi ama sesindeki gerginliği duydum. Avucunu üç siyah örgüsünün üzerinde tek ve gergin bir hareketle nasıl gezdirdiğini gördüm. "Yapmayacak mısın, Malyr?"

Herkesin bakışları bana doğru kaydı, kaslarımı sertleştiren ağır beklentilerle doluydu. Annem bile Naya'nın elini tuttuğu yerden, esintili pavyonu çevreleyen alçak taş duvarda dengede durmasına yardım ederek bana baktı. Sadece küçük kız kardeşim etkilenmemişti, taştan taşla zıplamaktan keyif alıyordu, uzun siyah saçları bir papatya çemberiyle taçlandırılmıştı.

Tatlı küçük Naya, o kadar masum, o kadar mutlu ki etrafında süren savaştan habersiz.

Herkes beni izlerken ben onu izledikçe boğazım daraldı. Ya gölgelerimden böylesine büyük ve öngörülemez bir miktarı serbest bırakmam bizi bu saldırıdan kurtarmak için gerekliyse? Krallığımızı korumak için üzerime düşeni yapmak istiyordum ama...

Ya onu kendimden koruyamazsam?

Siyah zırhımın baskısı altında nefes alışverişim hızlandı, derinin ağırlığı her zamanki gölge bezi tuniklerimin kadifesine kıyasla garip bir şekilde ağırdı. "Okçularından iki yüz tanesi..."

Babam gümüş zırhının içinde yanımda kıpırdandı, siyah *aerymel* kılıcı yanında kınında duruyordu. *Tüm Vhaerya'da kılıcını daha iyi kullanan bir kader yoktu*, Asker ona ne zaman dövüşseler kılıçlarının her hamlesinin imgelemler tarafından yönlendirildiğini söyleyip duruyordu. İki kaderi dövüşürken izlemek çok sıkıcıydı, hiçbiri bir vuruş bile yapamıyordu...

"Sayılar hiçbir şey ifade etmez, Malyr." Sakalını sıvazladı, bir kez daha masaya odaklandı, saçlarını sıkı bir örgü haline getirdi. "Bin Kuzgun, bunun on katı insan ordusunu yok edebilir. Onlardan korkmamalısın."

"Onlardan korkmuyorum."

Kendimden korktum.

Göğsümün içindeki bu vahşi, acımasız karanlığa güvenmiyordum. Nasıl da kıvranıyor ve sürünüyor, çekirdeğimi büküyor, yetersiz kontrolümden kaçmak için kaburgalarımındaki boşluktan kendini oyuyordu.

Benim
hediye.

Benim
lanetim.

Yedi yaşında ortaya çıktığımda üç gün süren bir ziyafet çekmiştim. Babam, Khysal soyunda bir kez daha bir ölüm dalgacısına sahip olmaktan ne kadar gurur duyduğuna dair bir konuşma yapmıştı. Gölgelerimin gücünden etkilenen boşluklar başımı okşamış ve yanaklarımı sıkıştı. İlk kelimenin yazılmasından bu yana en güçlü dokumacı demişlerdi bana. Çok mutlu olmuştum.

Gölgelerim beni boğana kadar.

O ilk gece benden kaçmış, boynuma dolanan ölümcül bir boğazla beni uykumdan koparmıştı. Beni öldürmemişlerdi; onun yerine köpeğimi öldürmüşlerdi. Asadur bir an havladı, sonra inledi, yere yığıldı ve altına yaptı.

Bu yüzden onları içimde tuttum. Gölgelerimin en acımasız olanlarını et ve kemiğin ardına hapsettim, daha da güçlendiklerini, daha da öfkeli olduklarını, göğüs kafesimin parmaklıklarında volta attıklarını hissettim.

Ailemin beklentilerinin -tüm krallığın beklentilerinin- ağırlığı karşısında başımı salladım. "Yapamam."

Babam iç çekti. "Yine mi bu..."

"Prens Malyr," dedi Asker. "Dokumalarınız üzerinde çalışmadık mı? Bunu yapabilirsin!"

"Yapabilir ve yapacak da!" Babam yumruklarını oyma taş levhaya yeterince sert vurdu, masa titredi ve birkaç figürün düşüp neden oldu. "Bu bir savaş ve Kuzgunlar krallık ve soyluları için kanlarını dökerken oğlumun kadın ve çocuklarla birlikte odalarda saklanmasına izin vermeyeceğim!"

Gölgeler çekirdeğimi bükte. Tırmalıyor. Kazıyor. Damarlarımda ve parmaklarımda sürünerek beni babamın boğazına sarılmaya zorluyor.

Onun yerine boynumda asılı olan muskayı kavradım. Sıkıca kavradım, hem sinirlerimi hem de gölgelerimi sakinleştirmesine izin verdim, bu beyaz tuz taşı siyah bir *aerymel* yuvasıyla çevriliydi.

? *Sana ihtiyacım var.*

"Kralım..." Babama baktım, konuşmasını yaptığı günkü gururunu çoktan yitirmiş bakışlarını üzerimde tutuyordum. "Bu saldırıyı savuşturmak için size hiçbir faydam dokunmaz. Sadece bir yalancı-"

Bir sarsıntı yeryüzünü salladı.

Çatıyı tutan taş sütunların arasındaki harçtan tozlar döküldü. Sağır edici bir ses kutsal alanda yankılandı ve en yüksek gözetleme kulesinin bir parçasının derinliğe nasıl çöktüğünü görmek için tam zamanında sağladı.

"Lanet olsun bu tüysüz amcıklara!" Babam bağırdı, eli kılıcının kabzasına gitti. "Şimdi ne olacak?"

Asker hasara bakakaldı. "Brisden'in mancınıkları gelmiş ve kuleyi vurmuş olmalı. Valtaris'i kuşatma altına almaya çalışıyorlar."

"Şerefsiz amcıklar!" Babamın eli omuzlarıma ağır bir şekilde indi ve beni kendisine doğru çekerek bizi yüz yüze getirdi. "Uç! Yol göstericileri bul ve senden *beklendiği* gibi onlara önderlik et. Onları düşmanımızın oklarından koru!"

"Gölgelerim korumuyor," diye bağırdım. "Tek yaptıkları öldürmek." "Bu bize çok iyi hizmet edecek. Şimdi sana yap Malyr, yoksa yemin ederim kuzgunlarını bağla-"

"Omaniel." Annem, Naya kalçasında otururken yanımıza geldi, koyu renk saçları tüy şeklinde siyah tokalarla güzelce tutturulmuştu, elini bileğine koyarak babamın çekirdeğindeki gölgeleri sakinleştirdi. "Ona karşı bu kadar sert olma."

Babam onun dokunuşunu uzaklaştırdı. "Hayır, Elnora. Bunun yeteneğinden saklanmasını çok uzun zamandır izliyorum. Bu bir savaş! Beni duyuyor musun, Malyr? Bu insanlar yalanlar yayıyor. Babanı küçük düşürüyor, anneni utandırıyorlar! Bu aileye karşı görevini yap ve gölgelerini serbest bırak. Bize zarar vermeye cüret eden her insanı kesmelerine, ısırmalarına ve boğmalarına izin verin!"

Bağırışı gölgelerime saplandı, vücudumdaki her kası kasıp tüm odağımı onları zapt etmeye verdiğimde onları süründürdü ve sinsice. "Onları kontrol edemiyorum. Bu derece değil. Kaosun ve katliamın merkezinde dururken olmaz. Kendilerine emredileni değil, istediklerini yapıyorlar."

"Bugün onları kontrol edeceksin!" Kollarımı sıkarak armağanımı zapt etmeye çalışan kaslarımı dağıttı. "Kaderine boyun eğme zamanı. Erkek olma zamanı. Khysal evine hizmet et!"

"Yeter!" Annem aramıza girdi, elini başımın arkasına koydu ve alnım onunkine dayanana kadar çekti. "Tanrıça bu laneti neden senin beşiğine yerleştirdi, bilemiyorum ama karanlığına yenik düşmemelisin. Şimdi git!" Hızlı bir hareketle Naya'yı kalçasından kaldırdı ve bana doğru uzattı. "Onu alt odalara götür ve bu iş bitene kadar onunla oyna. Seni seviyorum."

Derin bir nefes aldım, kokusunun -gül yaprağı ve limon otu- solan izlerini içime çektim. "Ben de seni seviyorum."

Harlen'e baktım, o da bana başıyla onay verdi. Bu hareket tüylerimi diken diken etti ama babamın sesinin soğukluğu karşısında hiçbir şey yapamadı.

"Yedek olman iyi bir şey Malyr," dedi. "Tanrıça üzerine yemin ederim ki değersiz doğmuşsun."

Sözleri derinden etkiledi ve döndüğümde beni dilsiz bıraktı. Naya'yı iki yanımızda sıralanan bahçeler ve kuleler arasındaki patika boyunca taşıdım.

"Fjy'ye mi gidiyoruz?" diye sordu ve kalçamın üzerinde zıplayarak gökyüzünü işaret etti. "Yukarıya mı? Gökyüzünde mi? Majyr fjy ve Naya jook?"

"Bugün olmaz, küçük kuş. Babamın sana verdiği bebeği bana göstermeye ne dersin?" Karanlık dallar onun tıknaz koluna dolandığında, elimi onun çok daha küçük olan eliyle birleştirdim ve onu yere indirdim. "Uh-uh, yer değiştirmek yok. İhtiyacımız olan son şey Naya'nın yavrularının bir kuşatmanın etrafında zıplaması. Haydi. Yürü."

Bir şey havayı titretti ve göğsümde bir uyarı kordonunun titreşmesine neden oldu. Ardından yüksek bir *patlama sesi* geldi ve yer sallandı. Keskin bir şey başıma sert bir gümbürtüyle çarptı. Ne oluyordu?

"Majyyr!"

Naya'nın bağıışı dönen görüşümde yankılandı, hızla ahşap iniltileri ve taş gümbürtüsü altında boğuldu. Naya kolumu çekti. Acı omzuma, boynuma saplanırken onun küçük elini sıktım. Tüm benliğimi kapladı ve beni yere yapıştırdı.

Yine de elini tuttum.

Yere baktım, üzerime bir ağırlık çökmüştü. Gözlerimi ne kadar hızlı kırparsam o kadar çok yanıyor, görüşümü bulanıklaştırıyordu. Bir elimle yüzümdeki tozu toprağı sildim. Diğeri Naya'yı bana doğru çekti.

O reddetti.

"Naya. Bana gel..." Dizlerimin üzerinde debelenirken bir çekiştirme daha, bir taş ya da duvar parçasının üzerimden kaymasına izin verdim. "Naya! Buradan uzaklaşmamız gerek."

Kafam karışmış bir halde ve kulaklarım çınlarken iç içe geçmiş ellerimize baktım. Bakışlarım kolundaki kırmızı kesikleri ve yaraları takip etti. Daha yükseğe. Daha yükseğe. Taş.

"Hayır!" Annemin tiz çığlığı boğuk çevremi delip geçti. "Nayaaa!"

Başımı kaldırdım ve bana bakarken annemin çarpık hatlarının dizlerinin üzerine çöküşünü izledim. Babam onun yanında felç olmuş bir halde duruyordu. Sadece Asker ve Harlen kıpırdadı, bize doğru koşuyor, bir şeyler bağıyorlardı. *Tomarları kaydırmak mı? Kitapları kaldırmak mı? Taşları mı?*

Başım zonklayarak Naya'ya baktım ama tek gördüğüm taştan dışarı fırlayan parçalanmış koluydu. Her yerde taş vardı. Yanımda. Etrafımızda. Onun üstünde mi?

Midem kalktı. Ufku kana bulayan başının olması gereken yerde duran köşeli kayaya uzandığımda göğsüm sarsıldı. Onu ittim. Siyah saçlar, parçalanmış beyaz kemik ve sızan pembemsi gri kırıksıklıklar arasında oturan kırmızı bir papatya görünene kadar kaydırdı. *Hayır...*

Göğsüm çöktü.

Naya. Benim tatlı, masum Naya'm.

Kalbimde başladı, göğsümü çatlatan acı. Kaburgalarımındaki boşluktan her seferinde bir ısıklıkla kendini kemirdi. Tırmaladı. Kazıyarak.

Gölgeler, siyah dallardan oluşan bir patlamayla içimden dışarı fırladı. Gökyüzüne doğru hızla süzöldüler ve kutsal alanın üzerine havayı donduran bir karanlık yaydılar. Bunun sonucunda gökten kuzgunlar düştü, kıvrandıkları yere çakıldılar ve aynı anda her yöne sürünen gölgeli dallarımın arasında kanatlarını çırpıldılar.

Asker ve Harlen'in etrafında kıvrıldılar, benden sadece birkaç metre ötede durdular ve dallarını aileme doğru yaydılar.

Elimi Naya'nın elinden kurtararak ayağa kalktım ve onlara doğru sendeleyerek yürüdüm. "Hayır... onlar değil. Onlar değil!"

Gölgelerden oluşan kalın bir sisin içine adımımı attığım anda, dayanılmaz bir acı bacaklarımı pençeledi. Boğucu sarmaşıklar gibi, kendi gölgelerim etrafımı sarmış, daha yükseğe tırmanırken beni aşağıya sabitlemişti.

Gölgeleri tekrar içime çekmeye çalıştım. Geri dönmelerini emrettim. Dinlemediler.

Sonunda özgür kalan annemle babamı karanlığa gömdüler, bağırışları sessizliğe dönüşene kadar onları yuttular; bu sessizlik kısa sürede tüm Valtaris'e yayıldı ve krallığı mahzene çevirdi.

"Malyr..." Asker'in sesi arkamdaki sessizliği bozdu. "Ne yaptın sen?"

OceanofPDF.com

Bölüm

On

Galantia

Günümüz, Deepmarsh Kalesi, Galantia'nın odası

I Yatağında uzanmış, duvarın tavanla buluştuğu taştaki tuhaf kare oyuğa bakıyordum. Muhtemelen deriden yapılmış koyu renkli ipler bir perde gibi sarktığı için kolay kolay fark edilmeyen bir tuhafıktı bu.

Dışarıda zar zor hareket etti. O neden oradaydı?

Yorgunluktan gözlerim yandığında, onları bir anlığına sıkarak kapattım. Uyumak neredeyse imkânsız bir görev haline gelmişti, gecenin içinde feryat eden ulumaların rüzgârın kalenin köşelerinde kendini kesmesinden başka bir şey olmadığını bana söyleyecek bir Risa yoktu. Saçlarımı okşayacak bir Risa yoktu. Beni rahatlatacak bir Risa yoktu.

Risa yok.

Ben... yalnızdım.

Her zaman çok yalnız.

Kalın ve yoğun bir şey göğsümde yükselip göğüs kafesimin arkasını görüşüm bulanıklaştı. Bana öyle acı veriyordu ki, ağlamayı çok istiyordum. Göğsümdeki bu ağır hissi çocukluğumda olduğu gibi boşaltmak istedim.

Yanağımı tokatladım. *Ağla!*

Ve tekrar. *Ağla!*

Gözyaşı gelmeyince iki avucumla kendime vurdum, tekrar ve tekrar, ama... hiçbir şey olmadı. Ağlayamıyordum, ağlayamıyordum ve ağlayamıyordum! Neden ağlayamıyordum? Neyim vardı benim?

Kapımın menteşeleri sessizce yerinden oynadığında, kalbim göğsümde çılginca çarparak kendimi yukarı attım. Henüz akşam yemeği için yeterince karanlık değildi, yani bu bana yemek getiren dilsiz kız olamazdı. Kimdi o zaman? Sebian mı? Kaptan Asker?

Boğazım daraldı.

Malyr?

Gözlerimi kısarak gölgelerin arasından çıkan kısa boylu, dallı budaklı figüre baktım. Sadece başka bir Kuzgun kız.

Kaslarıma gevşemelerini emrettim ve nefes alış verişimi hızlandırarak kalbimi tekrar düzenli bir ritme soktum. Kız başını kaldırıp ateşin turuncu alevlerinin harap olmuş yüzünde titremesine izin verene kadar sürdü. *Tanrılar merhamet etsin...*

Yanık izleri yüzünün sağ yarısını kaplamış, şeklini bozarak neredeyse köşeli bir görünüme büründürmüştü. Birkaç siyah tutamdan başka bir şeyin kalmadığı saç çizgisine kadar uzanıyor, kulağının kalan kabuğunun etrafına dolanıyor, lobu yok oluyordu.

Sebian'ın sesi kafamın içinde yankılanırken, *bu kalede sıkça rastlanan bir manzara.*

Baban bizi ateşe vermeyi çok sever.

Boğazım düğümlenmek istedi ama kendime köydeki ölü çocuğu hatırlatarak boğazımı temizledim. *Onların* başlattığı bir savaşın damgasını vurduğu her Kuzgun çocuk için, dışarıda acı çeken insan çocuğu da vardı. Bu kadar basit.

Bir elinde fırça, diğerinde mavi kadife bir kese olan sıska şey bana doğru yaklaştı, gözleri benimkilerle buluşmak için asla tam olarak kalkmadı.

"Lütfen, onlar... onlar beni-" Bir yutkunuş sözlerini kesti. "Saçını taramak ve düzgün görünmen için toplamak için."

Mahkeme için uygun.

Kuzgunların arasında ziyafet çekme düşüncesi bile kalbimi yerinden oynattı. Bu korkunç kaderden kaçabileceğimden değil, bu yüzden yaygara koparmanın bir anlamı yoktu. *Yaygara tam da Malyr'in dikkatini çekecek bir şeydi.*

Ayağa kalkıp masanın yanındaki sandalyeye oturdum ve yüzümde delirmiş bir insan gibi kendimi tokatladığım için kırmızı parmak izleri yokmuş gibi davrandım. "Pekâlâ."

Kız keseyi masanın üzerine koyarken başını garip bir şekilde yana doğru tuttu ve sağlam gözlerini keseden çıkardığı ve daha sonra kullanmak üzere sıraya dizdiği siyah iğnelere odakladı. Yanık gözünün kapakları dış köşede erimiş, arkasındaki iris neredeyse beyazlaşmıştı. Yarı kördü, değil mi?

Elbette savaşta masumların acı çektiğini biliyordum. Ama bunu tüm çirkinliğiyle hiç bu kadar yakından görmemiştim. Her nasılsa, içim kıpır kıpır oldu. Bununla ne yapacağımı bilemedim.

Görmezden gel, muhtemelen.

Kız arkama geçtikten sonra fırçayı dikkatlice saçlarımda gezdirdi. Kıllar kafatasımda titriyordu, sanki onu kolayca öldürebilirmişim gibi, ah, bilemiyorum... belki de gölgelerin dallarıyla. *Çok saçma.*

Odamın tanıdık sessizliği çok boğucu hale geldiğinde boğazımı temizledim. "Yeteneğin nedir?"

"Benim bir yeteneğim yok." Sesi göğsümü bile ağırlaştıran bir kasvet tonu taşıyordu. "Değil... artık değil. *Anoa*'m öldü."

"Senin... ne?"

"Hediyemizi taşıyan kuzguna *anoa* denir." Fırçayı bir kenara bırakıp iğnelerden birini tuttu ve saçımın bir tutamını parmağının etrafında ustaca döndürdü. "Doğumumuzda, *anoa*'mızın hediyemizi taşıyarak aydan aşağı uçtuğu söylenir. Bir kuzgun için ağır bir yük, bu yüzden hediyemizi almamız uzun yıllar alabilir... tabii bu boşluk hediyesi değilse." Omuz silkme. "Boştur, bu yüzden hiçbir ağırlığı yoktur."

Tidestone'daki hiçbir kitapta bahsedilmeyen başka bir şey daha, bu büyüü ve nasıl farklı sınıfları varmış gibi görüldüğünü anlamamı zorlaştırıyordu. "Ve yeteneğinizin olmaması sizi üzüyor."

"Hayır. Yeteneğim çok güçlü değildi." İlk ipi tutturduktan sonra, bir sonraki ip üzerinde çalışmaya başladı. "Ama *anoa*'m olmadan, asla kendi

eş. Tanrıça bir hediyenin diğerini çağırmasını sağlar."

Birinin eşi Kuzgunlar arasında gerçekten de değerli bir şeymiş gibi görünüyordu, bu da bir şekilde göğsümde bir sıkışmaya neden oldu. "Ve sen başka bir Kuzgunla idare edemiyor musun?"

"Sanırım," dedi bir kez daha omuz silkerek. "Ama hiç kimse beni kader arkadaşımın istediği gibi isteyemez ve sevemez. Bu şekilde değil... bu şekilde görüldüğüm için."

Sesindeki hüznün, muhtemelen henüz kanı bile akmamış bir kızın teslimiyetinin alt tonu karşısında mantıksız bir suçluluk duygusu yüzeye çıkmaya çalıştı. Neden? Tek bildiğim, yeteneğini bir gün babamın askerlerine karşı kullanmış olabileceğiydi. Ama sonsuza dek istenmeme korkusu mu? Sevilmemekten mi?

Bu yankı

uyandırdı.

Derinden. Acilen.

Kapı gıcırdadı ve ardından heyecanlı bir ses, "Sonunda bir sırdaş" dedi.

Odamda duran bakır saçlı güzele doğru döndüm, saç telleri zarif bir kuaförde toplanmış ve yeşil değerli taşlarla tutturulmuştu. "Ve sen?"

Eliyle yeşil ipek elbisesinin fırfırlı eteklerini hafifçe kaldırarak reverans yaptı. "Taradur Hanesi'nden Leydi Cecililia. Cici de . Galantia, doğru mu?"

Başka bir insanın beklenmedik varlığı karşısında şaşırmış bir halde sadece başımı salladım.

"Prens Malyr bu elbiseyi sizin için diktirdi. Giyinmenize yardımcı olmaya hevesli görünse de, Yüzbaşı Asker onun yerine beni aceleyle önden gönderdi." Dudaklarında nazik bir gülümsemeyle bana doğru yürüdü ve kolunun üzerinde asılı duran ağır siyah kumaşı ancak şimdi fark edebildim. "Kızım." Parmaklarını şıklattı. "Dışarı!"

Kız dayak yemiş bir köpek yavrusu gibi başını eğdi ve aceleyle kapıdan çıktı.

Ne garip bir yaratık.

Reverans yapmak niyetiyle ayağa kalktım ama bunun yerine kendimi bu kadından bir adım uzaklaşırken buldum. "Babanız Lord Taradur mu? Hanneling Hold'un mu?"

Mavi gözlerinde yumuşak bir şey belirdi. "Bu yerde korkman gereken pek çok şey var Galantia, ama ben onlardan biri değilim."

"Sen Kuzgun değilsin." Bu da onun kraliyete ihanet ettiği anlamına geliyordu. Ya da en azından bir hainin kızıydı. "Efendi baban seni neden buraya getirsin ki? Böyle bir yere?"

"Bugünlerde pek çok lordun Kuzgunlar'a akın etmesine neden olan şeyle aynı." Gülümsemesi kadar kolaymış gibi görünen bir göz kırptı. "Hırs."

"Baban Kral Barat'a ettiği yemini terk etti."

"Yeminler bugünlerde seni hayatta tutmuyor Galantia, Prens Malyr'in ayaklarının dibinde diz çökerek yemin etmediğin sürece. Her kale sert rüzgârlar ve Ammarett arasında güvenli bir şekilde yer almaz, benden söylemesi. Şimdi..." Parmaklarının arasına sıkıştırdığı kumaşı elbiseye doğru uzattı. "Sanırım hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim."

Elbiseye yaklaştım, kumaşı o kadar siyahtı ki tüm ışığı yutuyor gibiydi, tek bir kırışıklığı, tek bir parıltıyı bile ele vermiyordu. Sadece elbisenin korsajı, kumaşın üzerine yüzlerce, belki de binlerce siyah incinin dikildiği ocaktan arada sırada gelen kırmızı titreşimleri yansıtıyordu. Hayır, inci değil.

"*Aerymel*." O kadar sert ve affetmeyen bir metal ki, ondan yapılan silahlar asla kırılmaz, asla körelmez, yine de bir tüy kadar hafiftir. "Babamın *aerymel* içine yerleştirilmiş bir tılsımı var, ama hiç bu kadar çok görmemiştim."

"Elmas ve altından daha değerli," dedi. "Artık çıkarılamadığını düşünürsek çok da şaşırtıcı değil."

Parmağımı trende gezdirdim, garip kumaşı ve ipliklerinin dokumasında nasıl değiştiğini hissettim, ancak bu bir ışık oyunu olmalıydı. "Neden olmasın?"

"Gölgeler yüzünden mi?" Ben sadece ona baktığımda, Sebian'ın yaptığı gibi kaşlarını mükemmel bir şekilde kaldırdı. "Valtaris şehrinin, Vhaerya krallığının neredeyse tamamının bir gölge perdesinin altında oturduğunu gerçekten bilmiyor musun? Uzun yıllardır, şehir düştüğünden beri. Elbette ben hiç görmedim ama kardeşim gördü. O aptal hayvan şaha kalkıp oradaki çayırarda sürünen dalların arasına girdiğinde atını kaybetti. İyi ki onu atlatmış. O gölgeler her şeyi öldürür; canavarları, insanları, kuzgunları. Her şeyi."

Elbiseye tekrar baktım, yüzümde belirebilecek cahilce şoku gizlemek isterken onu daha yakından inceliyormuş gibi yaptım. Hayır, bilmiyordum. Bu lanet yerde her yeni konuşmayla daha da büyüyen dünyevi konulardaki bilgi eksikliğimi itiraf edecek değildim. Risa neden bundan hiç bahsetmemişti?

Kendimi daha da naif gösterme riskini göze alarak, içimi kemiren o meraka teslim oldum. "Gölgeler nereden geldi?"

"Kimse bilmiyor. Annem bir keresinde bana patlamanın şehirdeki herkesi, insanları ve Kuzgunları öldürdüğünü ve geride hiçbir tanık bırakmadığını söylemişti. Sadece karanlık ve sessiz madenler." Kollarındaki elbiseyi topladı, sonra çenesini benim üzerimdekine doğru uzattı. "Şimdi çık şu iğrenç pamuklu şeyden. Hiçbir hanımefendi onuruna verilen bir ziyafete geç kalmamalı."

İç elbiseme kadar soyundum, sonra elbisenin üzerimden düşmesi için Cici'ye kollarımı kaldırdım ve-

Oh, lanet olası piç...

Öfke, göğsümdeki kırmızımsı kahverengi yara kabuklarının altında, şimdi açıkta duran ve neredeyse bir bez parçasıyla örtülü olan yere vuruyordu. Belki birçok şey hakkında cahildim ama aptal . Hayır, bu kesinlikle bir onur ziyafeti değildi.

Bu bir alay şöleniydi.

Alay, hakaret ve aşağılama, bu elbisenin üzerine siyah tüyler şeklinde dikilmişti. Her nefes alışımında omuzlarımda sallanıyor, dar bir sıranın bir yaka oluşturduğu ensemden gıdıklanıyor ve trenin akan kıvrımlarından dışarı baktıkları yerde kayıyorlardı.

"Demek söylentiler doğruymuş..." Cici, Sebian'ın bana verdiği macun sayesinde şişliği çoktan inmiş, acısı yok denecek kadar azalmış göğüslerimin arasından havalanır gibi görünen kanatlı kuzguna baktı. "Khysal mührünü sana kazıdı."

Utanç başımı öne eğdirdi. "O yaptı."

"Prens Malyr'in insanlara düşkünlüğü yoktur, saraydaki herkes bunu bilir ama sizi bu şekilde yaralamak? Bir insan, evet, ama yine de krallığın bir leydisi? Bu... barbarca." Cici korsajı arkadan sıkıca bağladıktan sonra saçımdaki iğnelerden birini kaydırıp bana son bir kez başıyla onay verdi. "Ancak elbise muhteşem."

Evet, bütün dul kadınlar beni kıskanırdı. "Eğer biri cenazeye katılmayı planlıyorsa."

"Ve eğer seni bu saatte büyük salona götürmezsem benim olacak." Cici hiç uyarmadan beni döndürdü ve kapıdan dışarı çıkardı. "Prens bekliyor, maiyeti de öyle."

Bölüm

ELeVen

Galantia

Günümüz, Deepmarsh Kalesi, büyük salon

Bük salonun havası, saymaya üşendiğimden çok daha fazla Kuzgun'un oturduğu düzinelerce ahşap masanın etrafında yoğun bir şekilde asılı duruyordu. Bir süredir ziyafet olmalılar, tonozlu tavandan yankılanan sınırsız kahkahalar göz önüne alındığında. Köpüklü bira ve kırmızı şarap döküntüleri arasında, her iki tarafın ortasındaki iki büyük ocak tarafından ısıtılan odada, butlarına kadar yenmiş kızarmış domuz yavruları oturuyordu.

Üçüncü ve daha küçük bir ateş ise karşımızdaki duvarda yanıyordu. Önünde duran yüksek masa, etrafına asılmış siyah örtüden kolayca fark ediliyordu

Khysal Hanesi'nin mührüyle işlenmişti. Ve orada, arkasındaki büyük ahşap sandalyede Kuzgun Prens oturuyordu.

Bana bakıyor.

Onu kışkırtmamak için bakışlarımı kaçırdım, Valtaris'te neler olduğunu hâlâ çok merak ediyordum. "Herkes gölgeler patlamasında öldüyse nasıl bir mahkeme olabilir?"

"Valtaris düştükten hemen sonra soylu Kuzgun evlerinin çoğu yok oldu, bu doğru," dedi Cici bana doğru eğilirken, sesi alçaktı. "Prens Malyr yenilerini kurdu; en sadık ve güçlü takipçileri arasında unvanlar, topraklar dağıttı ve kaleleri işgal etti. Hayatta kaldığı haberi yayıldığı anda etrafında toplandılar. Kral Omaniel, Kraliçe Elnora, kız kardeşi... Hepsi Valtaris'te öldü."

"Bir kız kardeşi olduğunu bilmiyordum." Tabii ki bilmiyordum.

"Ah, seni tatlı şey, babam bir keresinde ailenin seni nasıl koruduğundan bahsetmişti, ama seni en yüksek kuleye kilitlediklerini bilmiyordum." Malyr'den sadece üç kısa sıra ötedeki yalnız masayı işaret etti. "Otur."

Bir an için Malyr'den uzaklaşmayı düşündüm; ona hakaret etme şansım daha azdı. Ama düşmanınızı arkanıza almak? Bu pek akıllıca görünmüyordu, bu yüzden yüzümü ona dönmek için kendimi bankın üzerine bıraktım ama onun tarafına bakmaya cesaret edemedim.

"Hangisi bu Yüzbaşı Asker? O da burada mı?"

"Şuradaki siyah zırhlı, örgülü, tuzlu ve biberli sakallı olan. Eskiden kraliyet ailesine kuzgun muhafızı olarak hizmet ederdi. Can sıkıcı derecede dürüst ve düzgün. Kendi topraklarını kaybettikleri için Prens Malyr'in Dranada tahtına geçmesine yardım ederek kendini affettirene kadar zırhını çıkarmayacağına yemin etti."

Kendini kurtarmak mı? "Ne yapmıştı?"

"Sanırım Vhaerya sınırında bir yerde babanızın askerleriyle savaşmayı başaramadı ve bu da Prens Malyr'in yakalanıp hapsedilmesine neden oldu."

"Epeyce insan var." Belli ki dönek lordlar ve beklediğimden çok daha fazlası. Rahat edemeyeceğim kadar çoklar. Kuzgunlarla paylaştıkları masalarda ziyafet çekip gülüyorlardı, birçoğuna eşleri olamayacak kadar genç ve canlı kadınlar eşlik ediyordu. "Tanrılar, her lord zavallı kızlarını Kuzgun sarayına mı sürüklüyor?"

"Akıllı olanlar oğullarını da getirdi. Bu Kuzgunlarda ne olacağını asla bilemezsin... en azından bağlanmamış olanları. Bu can sıkıcı savaş sırasında pek çoğu potansiyel eşlerini kaybettiğinden sayıları oldukça az." Gülümsemesini bastırarak hafifçe öne eğildi ama ben de aynısını yapana kadar tekrar konuşmadı. "Kızlara gelince... Bu unvanlı fahişelerin hiçbirine güvenme. Sana karşı komplo kurarlar, birbirlerine düşmeden önce gözlerini oyarlar. Rekabeti temsil eden her yeni kızla yaptıkları şey budur."

"Tam olarak ne için yarışıyoruz?"

Yine kendimi aptal gibi hissetmeme neden olan kaşlarını kaldırdı. "Malyr için tabii ki.

Ne de olsa o bir prens."

Ha.

Ha ha.

Krallığı olmayan, akrabası olmayan, Dranada tahtında hak iddia edemeyen bir prens. Beş cehennem, görgü kurallarına bile sahip değildi. Aslında sahip olduğu tek şey kasık biti gibi bir kişiliğe sahip olmasıydı.

Ama tek söylediğim, "Ne güzel bir av, gerçekten." oldu.

"Eşini bulamadı," diye devam etti Cici, "bu yüzden bir insan eş alması için üzerindeki baskı artıyor. Bu durumda, bu savaşı kazanmak için onu sırtından bıçaklamayacak güçlü ve *güvenilir* bir insan müttefike ihtiyacı olacak."

Malyr'ın böyle bir ittifak kurması halinde babamın neler yapabileceğini düşününce göğsümde bir huzursuzluk hissettim. "Ben rakip değilim."

"Baştan çıkarma konusundaki bariz deneyimsizliğin yüzünden kendine bu kadar acımasız davranma," dedi, ki bunu kastetmemiştim. Değerlendirmesi yanlış da değildi. "Yine de, söylentilere bakılırsa, belki de en iyisi budur." Daha da yakına eğildi ve sesinin gürültüden zar zor seçilebilen bir fısıltıya dönüşmesine izin verdi. "Cinsel dürtüleri... tuhaf. Ya da bazıları öyle diyor. Kendimi onun odasında bulmayı hiç başaramadım. *Henüz*."

Zihnim, odamda bana tecavüz ederken pantolonunun içinde ne kadar sert olduğunu hatırladı. O bıçağı ağzıma nasıl dayadığını ve kanadığımı nasıl görmek istediğini hatırladım.

Başımı sallayarak bu anıyı aklımdan çıkardım. "Prensin insan bir eş almakla ilgilenmediğine inanıyorum."

Cici alay etti, "Sanki zorla evlendirilen ilk prens o olacakmış gibi."

"Sesi kararlı geliyordu. Asla bir insanla çiftleşmeyeceğini söyledi. Kendisinin de bir melez olduğu düşünülürse, söylemesi garip bir şey."

"Melez mi?"

"Annesi," diye açıkladım. "O bir insandı."

"Galantia, dostum, kütüphaneye gitmelisin. Eğitiminde ciddi eksiklikler var." Yüzündeki o acınası ifade beni daha az cahil hissettirmedi. "Annesi melezdi. Uzun yıllar boyunca ne şekil değiştirdi ne de bir yeteneği ortaya çıktı, bu yüzden çoğu yazılı anlatıda ondan insan olarak bahsedilir; bu doğru - en azından bizim bilginlerimiz tarafından yazılan ve yeniden yazılanlar. Ama büyüğü vardı, Galantia. Ve annesine olanlardan sonra, Prens Malyr siyasi evliliklerin evleri nasıl yıktığını ya da kurduğunu görüyordur."

"Şimdi kendimi düpedüz aptal gibi hissediyordum. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne kadar güzel görünüyorsun, Galantia." Sebian üzerinde hiçbir süsü olmayan beyaz bir gömlekle, sanki yataktan yeni kalkmış gibi kahverengi pantolonunun içine yarım yamalak sokulmuş bir halde masamızın yanına kadar geldi. "Bu elbiseyle seni neredeyse tanıyamayacaktım. Yarı yarıya soylu bir Kuzgun evinden uzun zamandır kayıp bir hanımefendi görmeyi bekliyordum."

"Tüyler yüzünden olmalı."

"Gerçekten de! Tam burada bir kur dansı başlatmak istiyorum." Sırtarak omuzlarını oynattı ve tıpkı güvercinlerin yürürken yaptığı gibi başını salladı. "Nasılım?"

Dudaklarımın kenarlarında yine bir gülümseme belirdi ve gerginliğimin bir kısmını hafifletti. "Gülünç görünüyorsun."

"Kuzgunlarımın üzerinde daha iyi durur belki." Dikkati Cici'ye yöneldi. "Sarayın en yeni dedikodusu nedir? Ağzın pek çok konuda yetenekli ama hiçbirini onu yönetmek kadar değil."

"Leydi Galantia'nın odasında saklanırken vakit geçirmek için kitaplara çok ihtiyacı var," dedi. "Gerçekten de Sebian, otlaktaki bir inek kadar masum ve saf."

Söyledikleri karşısında tüylerim diken diken oldu ama onu suçlayamazdım. O haklıydı. Hiçbir şey bilmiyordum, kendimi kreşten çıkıp yetişkinlerin arasına karışmış, onların konuşmalarını takip edemeyen bir çocuk gibi hissediyordum. Neden herkes beni tüm bunlardan uzak tutmuştu?

"Hepimiz insanların savaş patlak verdikten sonra hesaplarımızın çoğunu nasıl yok ettiklerini ve kendi hesaplarını nasıl yeniden yazdıklarını biliyoruz. Ya bizimkiler? Onlar gölgelerin altında gömülü." Sebian arkasını dönmeden önce masaya bir vuruş yaptı. "Hanımlar bana müsaade ederse."

Dönüp yüksek masaya doğru yürürken arkasından baktım. Sıçradı, Sebian yüksek masada otururken yeniden ortaya çıkmadan önce kuzgunları kanatlarının bir vuruşuyla mesafeyi aştı. Malyr'in yanında.

Yakın arkadaşlardı.

Rahatsız edici.

"Peki ya bu?" Çenemi Sebian'a doğru uzattım ama sesimi alçak tuttum.
"Ona güvenilebilir mi?"

"Tanrılardan en çok korkan genç kızların bacaklarının arasına girip onları mahvediyor ve kalplerini kırıyor," diye fısıldadı Cici ama Sebian bunu duymuş olmalıydı ki kendine bir kadeh şarap doldurduğu yerden başını kaldırıp gözlerini Cici'ye dikti. "Ayrıca *tamamen* memnun."

Sebian Cici'ye küçük bir minnettarlık jesti yaptı ve başıyla selam verdi. Sonra bana baktı, göz kırpmadan önce yakışıklı yeşil gözlerine neşe, ışık ve renk saçıyordu. Yüzü fincanın arkasında kaybolana kadar göğsümde istenmeyen bir çarpıntı yarattı. Tanrılar onu yakalasın, korkunç bir alçaktı, değil mi?

Bir ışık titremesi dikkatimi çekti.

İçgüdüsel olarak bakışlarım kaynağına bir şamdanın alevlerini yansıtan gümüş bir bıçak. Bir parmak yavaşça üzerinde gezindi, aniden nefesimi tutuşumla birlikte korkuyu boğazıma ve yanan göğsüme çekti. *Yukarı bakma. Yukarı bakma. Bakma.*

Gözlerimi kaldırdım.

Lanet olsun, Galantia!

Malyr'inkilerle bağlantı kurdular.

Tenime bir ürperti yayıldı, ensemdeki ince tüyler yükseldi. Elini boynuna götürdüğünde tüyler o aptal yakaya çarparak kırıldı. Başparmağını boğazının yan tarafında bıraktığım iyileşmekte olan kesiklerin üzerinde gezdirdi. Sonra telaşsız, durgun bir hareketle parmağını yaladı.

Bıçağı yala, Galantia.

Gözlerim bana attığı o hınzır sırtışı takıldı. Benimle dalga geçiyor, alay ediyordu. Piç kurusu!

Onu kışkırtmayın!

Doğru. Kışkırtmak yok.

Annemin beni sık sık azarladığı inatçılığı bir kenara bırakıp bakışlarımı indirmek çaba gerektirdi. Bu bana burada hiçbir şey kazandırmayacaktı, oysa çenemi kapalı tutmak beni odama geri götürebilirdi. Burada ne kadar kalmam gerekiyordu? Şimdi gidebilir miyim?

"Brisden Hanesi'nden Leydi Galantia!" Malyr'in ani bağırışı her şeyi susturdu. Daha hızlı atmaya başlayan kalbim dışında her şeyi. "Ait olduğun yere, yanıma oturmayacak mısın?"

OceanofPDF.com

Bölüm

TWeLVe

Galantia

Günümüz, Deepmarsh Kalesi, büyük salon

M Önümdeki masada duran ekmek kırıntısına odaklanırken boğazım düğümlendi ve yüzlerce soğuk bakışın bana doğru kaydığını hissettim. Çiçek hastalığı onu alsın, o günkü tarla taşı neden daha sivri olmamıştı?

Cici, "Onu bekletmesen iyi edersin" diye mırıldanmadan önce elimi hızlıca sıktı.

Bacaklarım titreyerek ayağa kalktım ve yüksek masaya doğru yürüdüm. Bir ayağımı uysalca diğerinin önüne koymak çaba gerektiriyordu ama aptallık edip olay çıkarmayacaktım. Hayır, sakın, uysal ve hoşgörülü olacaktım. Bu ne kadar zor olabilirdi ki?

Düşman gözlerin incelemesi altında, tereddütlü adımlarımın alaycı ritmiyle omuzlarımdaki siyah tüyler sallanırken, onu yuvarladım. Kendine biraz daha şarap doldururken bana bakma zahmetine girmeyen Sebian'ı geçtim ve Malyr ile aralarında duran sandalyeye yaklaştım.

Arkalığa uzandığım anda Malyr bacağına bir tekme attı ve sandalye yürek parçalayan bir *gümbürtüyle* yere yuvarlanmadan önce gıcırdayarak taşın üzerine düştü.

"Mmm, işte kibri; gerçekten de yüksek masada bir sandalye bekliyordu." Malyr seyircilerden gelen kahkahalar ve körükler eşliğinde ayağa kalktı; Kuzgunlar topluluğu, prensleri parmaklarını tutturulmuş saçlarımda gezdirirken benim aşağılanmamla eğleniyordu. "Sana ait olduğun yeri söyledim, küçük beyaz güvercin. Dizlerinin üzerine. Ayaklarımda dibinde. Böylece çizmelerimi öpebilir ve gelecekteki kralınıza bağlılık yemini edebilirsiniz."

Varlığımın tüm gururlu lifleri gerildi ve gözlerim onunkilere kaydı. "Asla benim kralım olamayacaksın."

Midem döndüğünde henüz kelimeleri tam olarak söylememiştim. Bunu söylememeliydim. *Bunu neden söyledim ki?*

"O ağzın hakkında ne önermiştim?" Sebian sordu. "Bu gece düpedüz *kışkırtıcı* olduğunu söyleyebilirim, tatlım."

Bir uyarı.

En iyisi buna kulak vereyim.

Malyr bana doğru eğildi, saçlarından ve teninden sızan koku etrafıma yayılacak kadar yakındı. Beyaz bir kış sabahındaki soğuk hava gibi kokuyordu ve başka bir şey... Hiç uymuyor gibi görünen daha tatlı bir şey.

"Kucağıma otur o zaman, çünkü korkarım bir sandalyemiz eksik." Kulağımın kabuğuna karşı karanlık fısıltısı tek tehdit değildi, parmağı kalçalarımda etrafında birbiri ardına uyarı çemberi çizmeden önce omurgamdan aşağı kayıyordu. "Mmm, bu gece boyumda kıvranmandan nasıl da zevk alırdım. İstedğin bu mu? Dökülene kadar kışını sikime sürmek mi?"

Dudaklarım titredi. "Hayır."

"O zaman hangisi olacak, Leydi Galantia?" Burnunu şakağıma dayadı. "Tohumlarımda kışını ıslatması mı, yoksa dizlerinin toprağı kazması mı? Seç bakalım."

Gözlerimin arkasındaki ısı, gerçek bir seçim yapmanın nasıl mümkün olmadığıyla alevlendi. "Yer."

"Aferin kızıma."

Malyr beni sert, ısırğan taşā doğru iterken, başıma inen ani ağırlığā karşı gururum ince ipler gibi koptu. Orada, siyah ipek ve tüylerden oluşān bir havuzun içinde diz çöktüm, yakıcı utancımın çok olmasa da bir kısmını gizleyen masa sancağı dışında tüm saygınlığımdan sıyrıldım. Ne de olsa başım her şeyi görebileceğim kadar yüksekte kalmıştı.

Her biri.

Sırıtarak.

Guffawing.

Yüz.

Hepsi gözlerimdeki o acının ardında bulanıklaştı, çılgınca küçük nefeslerim bir feryat gibi onları sıcak ve kaşıntılı hale getirdi. Her zaman babamı varlığımla zaten hayal kırıklığına uğrattığımdan daha fazla hayal kırıklığına uğratamayacağımı düşünmüştüm. Ama ya beni böyle görürse...? Ya bu haber ona ulaşırsa? Tanrım...

Malyr bir kez daha sandalyesine oturdu ve sohbetin ve kadeh şakırtılarının büyük salona geri dönmesine izin verdi.

"Şu ışıltılı gözlere bir bakayım." Eğilerek çenemi parmaklarının arasına aldı ve bakışlarımı, bozuldukça daha da seğiren o sinir bozucu sırtışa doğru kaldırdı. "Benim için ağlayacak mısın Galantia? Sarayımın önünde böyle güzel güzel ağlayacak mısın?"

bir öfke kıvılcımı çaktı.

Öfke ve eğlence.

Burada başarmaya çalıştığı şey bu muydu? Beni ağlatmak mı? Ne kadar eğlenceli.

Özümde ani bir heyecan alevlendi, huzursuz bir enerjinin titreşimi gibi, çenemi kaldırıp ağlamayı unutmuş gözlerimi görmesine izin verdim. "Senin krallığın yok, tacın yok. Eğer bu saçmalığā mahkeme diyorsan, o zaman sadece onun aptalı olduğunu varsayabilirim."

Yanımda bir yerde Sebian öksürdü. Hafif bir kahkaha olabilirdi; başka bir uyarı da olabilirdi. *Onu kışkırtma, Galantia. Dikkatini çekme, Galantia.*

Hepsine kulak vermiştim ve bakın beni nereye getirdi. Düşmanın kıs kıs gülmesi için yanan, ağrıyan dizlerimin üzerine çöktüm!

"Çok güzel," diye nefes aldı Malyr.

Elini kaldırdı, parmak ucunu göğsümdeki kabukların üzerinde gezdirdi. Haritalama. Nefes alıyordu. Misilleme yapmasını beklerken beni kendimden geçirdi. Nabzım deli gibi atıyordu.

kabuk bağlatmak, tırnağını altındaki ağlayan yaraya batırmak ya da... avucunu yüzümde düpedüz kırbaçlamak. Neden yapmadı? Söylediklerimi duymuş muydu?

Ve sonra hissettim.

Eteklerimin altında sürünen.

Soğuk dallar iç uyluklarımda yaladı, okşadı, okşadı. Yukarı doğru tırmanırken etime baskı yapıyordu. Bu beklenmedik dokunuşla, şok edici derecede hoş ve acıdan yoksun, kalbim hızlandı ve yanaklarıma, göğsüme... alt karnıma sıvı ısı aktı.

Bunca zamandır yüksekte tuttuğum çenem, gözlerimi kez daha elbisemin kumaşına, kayan, titreyen, ipliklere sabitlediğimde çöktü.

İpek

değil.

Gölgeler.

"İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de siyah gölge bezi sana çok yakışıyor." Malyr'in hırıltılı mırıltısı şakağımda titreşirken, o kötücül dallar akıllara durgunluk veren bir baskıyla seksimde toplandı. "Ve bu gece işaretimi ne kadar güzel sergiliyorsun, kime ait olduğunu herkese gösteriyorsun. Canını yakmak benim. İşkence etmek benim."

Gölgeleri girişimi yokladığında kıvranmamaya çalıştım ve ona istediği tepkiyi vermeyi reddettim. "Bu elbiseyi sen mi yaptın?"

"Hayır. Benim yeteneğim... böyle güzel bir eser yaratacak kadar hassas değil." Parmakları bir kez daha çenemi kavradı. "Bunun için yaratma yeteneğiyle kutsanmış dokumacılarımız var. Ben sadece gölgeleri tedarik ettim ve onlar da seni yutmak için can atıyor."

Onları kabaran göğsümü okşamaya, siyah incilerin altını okşamaya ve okşamaya gönderdi. En ince lüleler sıkı daireler çizerek meme uçlarımı okşuyordu. En ahlaksız olanları giriş yerime vuruyor, olmaması gereken yerde nem toplanmasına neden oluyordu. Neyim vardı benim?

Kalçalarımı sıkıp . Tüm salonun önünde son zarafet ve soğukkanlılığımı da yok etmekle tehdit eden o ürpertici zevk patlamalarını kabul etmedim.

İstediğim etkiyi yaratmadı.

Aksine, Malyr'in gölgeleri daha çok kıvranıyordu. Kıvrımlarımın arasından süzöldüler, zevki daha sıkı sardılar, korkunç bir yoğunlukla zonklayana kadar klitorisimin etrafına dolandılar. Tanrım, bundan zevk almam mümkün değildi.

Yaptığımı bilmesine asla izin veremezdim.

"Kalbi hızlı atıyor, Malyr." Sebian'ın çakıllı ve ağır nefeslerle örülü sesi bacaklarımın arasında zonklayan sıcaklığı yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı. Sandalyesini yaklaştırdı ve kulağıma fısıldamadan önce bir elini belimde gezdirerek eğildi, "Ona bunun için ne kadar ıslak olduğunu söyleyeyim mi, tatlım? Küçük amının onun gölgelerine ne kadar muhtaç olduğunu?"

Ona bakarken göğsümde hangisinin daha çok yandığından emin değildim, utanç mı yoksa öfke mi? Muhtemelen ikincisi, alt dudağına nasıl işkence ettiğini ve şehvetli bakışlarının aşağılanmış bedenimde zamansız bir gezintiye çıkmasına izin verdiğini göz önüne alırsak. Ama tanrılar! Bu gölgelerin içimde uyandırdığı karıncalanmalar...

"Bunu beğendin mi, küçük güvercin?" Malyr sordu. "Brisden'in fahişe kızı gölgelerimin onun dar, pembe amcığıyla oynamasından hoşlanıyor mu?"

"Hayır," diye bağırdım.

Malyr'in dudakları kulağımın kabuğunu tırmaladı. "*Yalancı...*"

Gölgeler içime hafifçe daldı ve bacaklarımın arasındaki basıncı dayanılmaz hale getirdi. Beni nasıl da doldurdular. Beni gerdiler. Dudaklarım bir inilti tehdidiyle ayrılana kadar benimle oynadılar.

Nefesim kesildi.

Hayır. Hayır.

Hayır.

Yine mi?

Tek bir utanç verici tepkiye ihanet etmektense ölmeyi tercih ederim, bu yüzden çenemi Malyr'in pençesinden kopardım. Ağzımı omuzlarımdaki tüylere bastırarak sesi tüylerin kanatlarına üfledim.

Sebian uzun bir nefes çekti, parmakları sahiplenici bir güçle belime kıvrıldı. "Kahretsin, tatlım, bu çok hoş bir inlemeydi. Neden bizden saklıyorsun, hmm?"

"Şeftali gibi dudağını kestiğimde onu duymalıydın." Malyr bakışlarımı iki renkli bakışlarına öyle bir kuvvetle geri çekti ki dengem ağrıyan bir dizimin üzerine kayarak tısladım. "En tuhaf şeyler, benim küçük güvercinimden en tuhaf sesleri çıkarır."

"Acıdı mı, tatlım?" Sebian'ın parmakları belimden dizime kadar uzandı ve elbisemin kumaşını yastık niyetine altına sıkıştırdı. "Çok fazla acı zevki öldürür, Malyr."

Bakışlarım aralarında gidip geliyor, aralarındaki havayı ve onunla birlikte sinirlerimi de titreten bu tuhaf enerji karşısında kollarımdaki tüyler diken diken oluyordu. Karşılıklı sessiz bakışmalarını izledim, sanki benim bilmediğim, konuşulmayan bir sohbet gibiydi.

"O hiçbir zevki hak etmiyor. En azından benden değil," dedi Malyr ve sonunda gölgeleri eteklerimin altından çekildi. "Sanki ona para vermişim gibi kıvranırken sıradan bir fahişe gibi davranmasını izlemekten zevk alıyorum."

O karıncalanan sıcaklık, yanaklarıma yerleşen o amansız zonklamayla çarpışarak çorak bir soğukluktan başka bir şeye dönüşmedi. "Bunda *hiç* zevk yok."

"Henüz yemek yemedin; bunu düzeltmeliyiz." Sanki en sevdiği köpeğiymişim gibi başımı okşadı ve söylediklerimi açıkça görmezden geldi. "İznim olsaydı seni öldürmek istediğim pek çok yol arasında, seni aç bırakmak kesinlikle bunlardan biri değil."

Damarlarımdaki yakıcı nefret, eklemlerimi ısırarak kaba taştan daha güçlü bir şekilde yanıyordu. "Artık aç değilim."

"Aç olup olmamanızın bir önemi yok." Elini lezzetli böğürtlen tabağının üzerinde gezdirdi ama sonra sanki böğürtlenleri ne kadar sevdiğimi biliyormuş ve bana sevdiğim bir şeyi sunması mümkün değilmiş gibi elini kaydırdı. Onun yerine önündeki tabakta duran ekmekten küçük bir parça kopardı. Diğer elinde tuttuğu bıçakla ekmeği yağladı ve ağzıma götürdü. "O güzel, kesik dudaklarını aç, Galantia. İyi bir küçük Brisden kaltağı gibi efendilerin tarafından sana verilen artıkları minnetle kabul et."

Haklı öfke karnımı düğümledi, boğazım safra ile ısırılırken böyle kasılmalara neden oldu. "Açlıktan ölmeyi tercih ederim."

"Evet, böyle bir şey söyleyeceğinizi tahmin etmiştim. Bu kadar çabuk dizlerinin üzerine çöküp ayaklarıma kapandığına göre, sana başka bir seçenek sunacağım. Ekmeği al ya da..." Bıçağı yaklaştırıp yağlı ağzını ağzıma dayadığında alevler bir kez daha bıçağa yansıdı. "Kanayana kadar bıçağı yala. Sebian senin inleme sesini seviyor. Onu şımart."

Gümüşün altında, alt dudağımdaki kesik zonkluyor ve aramızda geçen sessiz bakışmaların saniyelerini işaretliyordu. Onunla birlikte beş cehenneme! Bir kesiğin beni hâlâ rahatsız ettiğini mi düşünüyordu? Boynum morarmıştı, dudağım ağrıyordu, göğsüm oyulmuştu! Bıçağı yalamamı mı istiyordu?

Ne olduysa oldu, kendime tüm lanet bıçaklara dokunacağım bir gelecek vaat etmiştim; sadece nasıl ve hangi vücut parçasıyla dokunacağımı hiç belirtmemiştim. Yalayabilirdim de.

Dudaklarımı araladım, Malyr'in bakışlarını tutarken damarlarımda bir çarpıntı oluştu ve o tanrısız zonklama bacaklarımin arasına geri döndü. *Bıçağa dokunma,*

Galantia.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

Ama neden olmasın?

Dilimi bıçağa bastırdım. Gururumun bir kısmını geri veren bir kararlılıkla, yavaşça, durgun bir şekilde yukarı doğru kaydardım. Yandı. O kadar güzel yanıyordu ki, demir ağzımı tatlandırırken yavaş yavaş hoş bir ürpertiye dönüşüyordu.

Malyr'in dudakları aralandı ve dilinin ucu sanki dişlerimdeki kanı yalamak istiyormuş gibi kıvrıldı. Hava ciğerlerinden uzun, kekeleyerek verdiği bir nefesle çıktı ve bu nefes tüm vücudunda hafif bir titremeye neden oldu ve gölgelerin en ince sarmalları kordonlu boynu boyunca kaydadı.

"Ah, tatlım," diye inledi Sebian, sandalyesinde kıpırdanarak. "Belki de onun ilgisinden hoşlanıyorsun."

Malyr'in yoğun bakışları altında nabzım hızlandı, gölgeleri kalınlaştı. Ta ki bakışları arkamdaki bir şeye takılıp çenesi gerilene kadar.

Saçlarımı pençeleleyen elin geldiğini görmemiştim. Öyle bir güçle beni geriye doğru savurdu ki kalçam affetmeyen taşa çarptı. Daha da acısı, masanın kenarına, belki de bacağına çarptığında başımın yan tarafında oluşan *gümbürtü* oldu. Kollarımı arkamda birleştirerek sırt üstü yere düşmekten kendimi kurtardım.

"Onun burada ne işi var?"

Bu sözler karşısında dişlerim sıkıldı. O ses! Sayıklamalarım boyunca beni rahatsız etmişti.

Şimdi kığımın üzerinde oturduğum yerde kendimi düzelttim, elbisem sol kolumun etrafında çarpmanın etkisiyle yırtılmış olmalıydı, Lorn'a baktım. Kendini Malyr'in kucağına nasıl , saçının siyah bir telini parmağının etrafında nasıl döndürdüğünü izledim.

Bu manzara zihnimi uzun süre sersemletti, oysa sersemletmemesi gerekirdi. Tabii ki sevgiliydiler. Kesinlikle zararlı kişilikleri birbirlerine mükemmel bir şekilde uyuyordu.

"Onun burada ne işi var?" Malyr elini yumruk yapıp uzattı, sonra da Lorn'un yanağını okşamak için kaldırdı. "Beni sıkıyor."

Tam olarak kavrayamadığım nedenlerden dolayı dişlerim azı dişlerim zonklayana kadar sıkıldı. Benim için eğlencesi neydi? İlgisi mi?

Hiçbir şey.

"Evet, donuk bakireler bize bunu yapıyor, değil mi?" Lorn, Malyr'in pürüzsüz tıraşlı yanağını okşarken boynuma yeni bir sıcaklık dalgasının tırmanmasına izin verdi. "Daha erken döndüğüm için mutlu musun? Ben yokken beni özledin mi?"

"Aklında olmadığın hiçbir anın geçmediğini çok iyi biliyorsun." Malyr'in gözleri benimkileri buldu ve iyi bir şey vaat etmeyen bir gülümseme ince dudaklarını büktü. "Mmm, nerede benim terbiyem? Kabul ediyorum, Tidestone zindanlarında geçirdiğim onca ay sosyal nezaketimi geliştirmek için hiçbir şey yapmadı, ama ben bile tanıştırılmam gerektiğini hatırlıyorum. Gerçi... aklıma gelmişken... Küçük güvercin, sanırım Lorn'la çoktan tanışmışsındır?"

Bu sıcaklık yayıldı ve kabuklarımın etrafındaki kaşıntıyı alevlendirdi. Hayır, sadece inanmıyordu; o piç yakalandığım gün neler olduğunu biliyordu. Bana sevgisini gösteren tek kişiyi nasıl öldürdüğünü. Dudaklarındaki o şaşkın seğirmeden bunu anlayabiliyordum.

Dudaklarını Lorn'unkilere bastırdı.

Onu tutkuyla öptü, ağzının içinde inledi, diliyle okşadı. Böyle tutkuyla öpülmek nasıl bir his olurdu? Karnım karıncalanır mıydı? Beni güçsüzleştirir miydi?

Bu sorular göğsümde garip bir sızı yarattı çünkü daha önce hiç öpüşmemiştim ve bu da hakkında hiçbir şey bilmediğim bir başka şeydi. Daha da acısı, Malyr'in bana ne kadar aptal olduğumu hatırlatmak istercesine sürekli bakmasıydı. Sadece bir kızdım. Bir çocuk.

"Kızı bu gece için bana ver," diye mırıldandı Lorn öpücükler arasında, kadınsı, biçimli vücudunu ona doğru kıvrırken. "İntikam istiyorum."

"İntikamını aldın." Kalçalarını kıza doğru kaldırırken Malyr'in gırtlaktan gelen erkekçe iniltisi tenime çarptı. "Bu kız *benim*."

Sebian aniden arkamda belirdi ve ince tüylerimin vücut ısısına karşı yükselmesine izin vererek beni yukarı çekti. "Pekâlâ, gitme vakti tatlım."

İki kez söylemesine gerek yoktu.

Kolumu tekrar ele geçirdim ve aceleyle uzaklaştım. "Zahmet etme, Raven."

CHapTer

THlrTeen

Sebian

Günümüz, Deepmarsh Kalesi

D *Zahmet etme, Raven.*

Hayal kırıklığı içinde inleyerek Galantia'yı büyük salonun dışına kadar takip ettim, sikim acı verici bir şekilde sertleşmişti. İşler gerçekten ilginçleşebilirdi.

Muhtemelen bu gece ağzımı onun sulu amına dayayarak bitireceğim.

-Lorn için değildi. Malyr nasıl bu kadar umursamaz olabilirdi, onun böyle içeri girmesine nasıl izin verebilirdi?

Lorn, Malyr'in yattığı kadınlarla hiçbir sorun yaşamıyordu. Onun için hiçbir şey değillerdi; tıpkı siktiği zavallı piçlerin onun için sadece bir av olması gibi. Ama sanki Galantia çoktan altında kıvranıyormuş gibi gölgeleri teninden sızmıştı...? nasıl da aşağı ona bakmıştı, öyle

büyülenmişti, Lorn'un geldiğini bile görmemiş miydi? Bu bok Domren'in nişanlısını ben ondan bir parça almadan önce bir cesede çevirirdi.

Galantia merdivenlerden yuvarlanarak çıktığında, kabalığımı bir kenara bırakıp üst sahanlıkta yeniden şekillendim ve kolunu tuttum. "Koşmayı bırak."

Benden bir kez daha uzaklaşmadan önce şaşkınlıkla karışık bir korkuyla irkilmesi gözden kaçmadı. "Beni rahat bırak."

Ses tonu kulaklarımı diken diken etti; kızgın ve biraz da utanç dolu. "Ben şimdi ne yaptım?"

"Hiçbir şey," diye ısırdı ve bu bir suçlamadan daha fazlasını taşıyordu. "Sen sadece... akşamki eğlencenin tadını çıkardın. Yaralarım ile ilgilenen kişinin sen olduğuna inanamıyorum."

İçimden garip bir sancı geçti, geçmemesi gerekirdi. Ne bekliyordu ki? Sırf kesiklerini temizledim diye şimdi de onun üzerine titreyeceğimi mi? Ona bakacağımı mı? Sikerim böyle işi.

Tavrından ve havayı düzeltmenin mümkün olmamasından bıkmış bir şekilde omzundan tuttum ve onu pencerenin hemen yanındaki taş duvara doğru ittim. "Sen de öyle, bacaklarının arasındaki ıslaklığa bakılırsa. *Ağrıyor* olmalısın."

Gerçeklerden kaçmaya niyetliymiş gibi hızla sağa sapmadan önce yüzündeki tüm renk boşaldı. "Bırakın gideyim."

Kaçışını engellemek için kolumu uzattım. "Kremsi bacaklarının arasına yaptığın pisliğin kokusunu alabiliyorum Galantia. Büyük salondaki her yol bulucu bunu yapabilir."

Dudakları aralandı -muhtemelen inkâr etmek için- ama farkına varınca hemen kapandı. Evet, kokusunu alabiliyordum. Her kokuyu. Köpüklü. Damlanın. Bu gerçek onu doğal olmayan bir şekilde hareketsiz hale getirdi, tıpkı benim kabalığımı uçup gittiğinde tarlalardaki kemirgenler gibi. Çok sevimli.

Ta ki meydan okuyan çenesini kaldırana kadar. "Sen ahlaksızsın!"

"Bunu etrafta bıçak yalayan bir kızıdan duymak çok cesurca." Elimi kalçasına yerleştirdim, yoğurdum, okşadım. Kahretsin, avucumun içinde çok iyi hissediyordu. "Eğer Malyr'in dikkatini daha önce çekmediysen, tebrikler, şimdi çektin."

Onu bir kadına eziyet etmekten daha çok zorlayan bir şey varsa, o da bundan gerçekten *hoşlanabilecek* bir kadına eziyet etmektir. Yeterince iyi rol yapan birkaç kişi vardı, neredeyse ikna ediciydiler, ama

Malyr'e yakınlaşmak isteyen çıkarıcı fahişelerden başka bir şey değillerdi.

Ama Galantia?

Sırılsıklam olmuştu. Ne için, henüz söyleyemedim. Gölgeleleri mi? Aşağılanma mı? Kanın tadı mı? Korku mu? Tehlike mi? Acı mı? Her neyse, kokusunu tahrik edici bir kıvama getirmiş, onu ağzımın içine alma hayalleriyle kafamı allak bullak etmişti.

"Seni eksik bıraktı," diye fısıldadım. Malyr genellikle gölgeleriyle o kadar meşgul olurdu ki bir kızı doğru düzgün boşaltamazdı. Peki ya bu? Muhtemelen zahmet bile edemezdi. "Bırak da bacaklarının arasındaki ağrıyı dindireyim." Elimini aşağı kaydardım, parmaklarımın uyluğunun iç kısmına dallanmasına izin verdim. "Eminim küçük klitorisnin hâlâ zonkluyordur."

Bana tısladı. Gerçekten tısladı! "Söylediklerinin hiçbirini doğru değil!"

"Evet, doğru, buradaki sorunun yarısı da bu zaten," diye bağırdım. "Şimdi beni terslemeye devam tatlım, omuzlar ve Lorn'un çiğnemesi için doğruca aşağıya taşıyım. Ve sana şunu söyleyeyim, onunla kıyaslandığında Malyr bir aziz. İstedğin bu mu?"

Tehdidim karşısında sertleşti, ki bu zekiceydi. "Hayır."

"Hayır," diye yineledim. "Peki sakinleşmeye ne dersin?" Parmaklarım tümseğinin üzerinde gezindi, bir tüyün sert şaftının nefesi kesilene kadar bastırmasına izin verdim. Klitorisini buldum. "Aslında kendine kızginken bana kızgınlmış gibi davranma. Gerçeğin sesini sevmiyorsun diye bana yalancı deme. Hoşuna gitti. Bu konuda utanmana gerek yok çünkü tatlı şey..." dilimi kulak memesinde gezdirdim, "biz de öyle."

Bu son söz üzerine Galantia başını eğdi, sanki bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyormuş gibi bana baktı, ancak kaşları tam bir şaşkınlıkla çatıldı. Her nasılsa, bu beni daha da sertleştirdi. Lanet olsun, çok masumdu.

El değmemiş.

Bilinci yerinde değilken şifacı da bunu doğrulamıştı. Tanrıça yardımcım olsun, onun ilki olmayı ne kadar çok istiyordum. Bunu onun için iyi yapacağım. Gerçekten iyi.

Ama yapamadım.

Malyr'in aptal gölgelerinin aniden dokusundan sıyrılıp parmak uçlarımı yakmasına aldırmadan, ipeksi kumaşın üzerinden klitorisini ovaladım. Nasıl olduğunu belli etmemek için nefesini ne kadar da güzel tutuyordu.

Nefes nefese kalmış, gözleri hızlı bir kaçış yolu aramak için endişeyle etrafta gezinirken o kıpırdamadan duruyordu.

Hiç şüphe yok ki Domren yakında onun ihtiyaçlarını karşılayamayacak kadar bencil bir varisi sikecekti. Daha sonra kendine dokunduğunda beni düşünmesini, onu parmağıma, dilime, aletimin uzunluğuna karşı nasıl boşalttığımı hatırlamasını istedim. Kahretsin... çok güzel kokuyordu. Çok mükemmel-

Eli bileğimi kavradı, ela gözleri benimkileri arıyordu. "Dur."

"Emin misin, tatlım?" Seğiren klitorisinin etrafında dönerek onun boşluğuna daha derin bastırdım. "Çünkü bence vücudun bunu istiyor."

Kalın bir yudum boğazından aşağı süzüldü. "Lütfen..."

Yalvarışındaki o inilti, beş yıldır rüyalarımı istila ettiği gibi kafamı istila etti -kar ve kül kabusları- hareketimi durdurdu. Tanrıça, lanet olsun ona, neden ağzını açmak zorundaydı ki?

Dokunuşumu kaldırdım ve bir adım geri çekilerek pencereye doğru dönmesine izin verdim; alnını buğulu cama bastırdı. "Yemek yememişsin; birinin sana akşam yemeği getirmesini sağlayacağım."

Başını sallamasını ya da belki de yumuşak bir *teşekkür etmesini* beklerken, bunun yerine kalbinin hızlanan atışıyla duygularımı bastırdı. "Orası... bir kasaba mı?"

Ne kadar garip bir tepki.

Arkasından yaklaştım, vücut ısısının geri dönüşüyle tenim çakıllaştı ve Fjelbog'a baktım. Yerel kasaba, kale ile dış perde duvarı arasında yer alıyordu ve her zamanki sefahatten -içki, kumar, sevişme- başka bir şeyle meşgul değildi. Bunların hepsine yakında ben de katılacaktım.

"Öyle görünüyor." Parmağımı sarı saçlarının bir tutamında gezdirdim, yakındaki kandillerin titreşimine karşı sunduğu tüm nüansları sevdim. "Kalbinin böyle çarpmasına neden olan şey ne?"

"İnsanlar," dedi öyle bir saygıyla ki, insan onun daha önce hiç lanet bir kasaba görmediğini düşünebilirdi. "Daha önce hiç gerçek bir kasaba görmemiştim."

Tüylerimi yol ve bana tavuk de. "Sen hiç... Ne demek istiyorsun, daha önce hiç gerçek bir kasaba görmedin mi?"

"Tidestone'da bunların hiçbirisi yok. Sadece dört duvar aynı hizmetkârları, aynı demirhaneyi, aynı kulübeleri, her gün aynı şeyleri barındırıyor." Bir elini pencereye bastırdı, buğuyu ovalayarak temizledi.

küçük gıcırtilar. "En yakın kasaba Glosten, batı yolunun aşağısında. Yürüyerek sadece kısa bir yürüyüş mesafesinde ama hasat kutlamaları sırasında bile oraya gitmeme asla izin verilmedi."

Soyluların hayatı hakkında bir şey biliyormuş gibi davranmayacaktım ama bu bana garip geldi. "Neden olmasın?"

"Annem... çok koruyucu bir kadındır."

"Her annenin olması gerekmez mi?" Ben sordum. "Ne kadar zorba olsalar da, bu sevgi dolu bir yerden geliyor."

"Aşk..."

Midemde bir kayma -hayır, gerçek bir çalkalanma- meydana geldi. Bu kelime garip bir yankı uyandırdı, sanki alaycı bir tonla onun alt tonunu kesiyordu. Neden? Burada neyi kaçıırıyordum?

"Eminim annen seni çok seviyordur?" Sevse iyi olur, çünkü Malyr'in tehditleri Brisden'ı Marla'yı bize vermeye ikna edemezse, bu takasın gerçekleşmesi için karısının ricalarına güvenmek zorunda kalabiliriz. "Eminim tek kızını geri almak için yanıp tutuşuyordur, değil mi?"

Galantia bunu nasıl sorgulayabildiğime inanamayarak bana baktı, aşağılayıcı bir ses çıkardı ve "Tabii ki!" dedi.

İyi bir şey. Çünkü değersiz olduğu ortaya çıkarsa... Brisden bu takası reddedip bizi bu kızla baş başa bırakırsa, Malyr'in onunla ne yapacağından emin değildim. Ya da ona.

Bir süre sonra, "Ammarett'e gidene kadar Tidestone'dan hiç ayrılmadım," dedi.

İlkel benliğim özümde vırakladı ve kanatlarını açtı, tek bir yerde sıkışıp kalma düşüncesi bile beni bir vardiyaya zorlamaya hevesliydi. Cici'nin Galantia'nın kitaplara ihtiyacı olduğuna dair sözleri aklıma geldi ve Malyr denen adi herifin Galantia'da açtığı yaraları tedavi ederken onunla yaptığım konuşmayı hatırladım. Benim türümün kader arkadaşı olduğunu nasıl da bilmiyordu.

En azından eskiden öyleydi.

Birinin eşiyle bağ kurması giderek daha fazla şansa bağlı hale geliyordu. Birçoğu savaştan sağ çıkamamış, kaderlerinin diğer yarısına başka bir eşle idare etmekten başka seçenek bırakmamıştı. Ya da bağısız kalmak. Sonsuza kadar yalnız.

Benim gibi.

Sırf yüzündeki o katıksız heyecanı içime çekebilmek için döndüm ve taş pervaza yaslandım. "Seni götürmemi ister misin?"

Dışarıda mı?"

Bakışları benimkilerle buluştu. "Kasabaya mı?"

"Fark ettiniz mi bilmiyorum ama odanız kilitli değil. Dolaşmakta özgürsünüz."

"Çünkü bu bataklıkta yürüyerek fazla uzağa gidemeyeceğimi biliyorsun. Sanırım türünüze bir kale olarak iyi hizmet ediyor, sizi hapsetmeden saldırganları kolayca uzak tutuyor. Ne de olsa uçabiliyorsun."

Görünüşe göre Tidestone'dan hiç ayrılmamış biri için oldukça zeki bir kızdı. "Kesinlikle."

"Odamda kalmanın en iyisi olduğunu düşünüyorum." Pencereden başını çevirdi ama omuzlarının hayal kırıklığıyla nasıl çöktüğünü gördüm. "Yine de Cici'nin bahsettiği kütüphaneyi ziyaret etmek isterim. Eğer güvenliyse."

"Merak ettiğiniz buysa, Malyr asla oraya gitmez." Korkunç bir kitap istifçisiydi ve tam da bu nedenle kendi kişisel kütüphanesi vardı. Yine de oraya tek başına gitmesi fikri bana pek doğru gelmedi. "Kuzeyde yapmam gereken bir şey var. Döndüğümde seni de götürürüm."

ChapTer

FOURteen

Galantia

Günümüz, Deepmarsh Kalesi, kütüphane

S Devasa kütüphanenin iki duvarını renkli pencerelerden içeri süzülen ışık, uzun beyaz rafların üzerine yeşil ve mavi tonlar saçıyordu. Koridorlar bir labirent oluşturunuyordu, aralarındaki hava

Eski toz, sararmış parşömen ve deri izleri kokuyordu.

Önümdeki kitabın sayfasını süsleyen tüy resminin siyah pigmentinde parmağımı gezdirdim ve örme yeşil atkımı daha yukarı çektim. Elbisemle uyumluydu, havayı kesen garip cereyanı engelliyordu.

koridorlar. Önümdeki paragrafı yüksek sesle okumaya başladım, her harf karmaşık bir sanat eseri idi.

Kral Barat'ın Leydi Elnora ile nişanlanmasını kutlamak için Khysal Hanesi'nden Kral Omani el iyi dileklerini iletme üzere Ammarett şehrine uçu. Gagasına sıkıştırdığı, aerymelden yapılmış ve tüy şeklinde şekillendirilmiş saç iğnelerini yanında getirdi. Bunları Dranada Krallığı'nın müstakbel kraliçe eşine hediye etti; zira iki kanlı genç kız, on altı yıl boyunca insan olduğuna inanıldıktan sonra nihayet yankı yeteneği ortaya çıktığında, sadece aylar önce bir Kuzgun olduğunu açıklamıştı. Leydi Elnora ona teşekkür ettiğinde, Kral Omani el onun sesi karşısında dizlerinin üzerine çökmek zorunda kaldı. Tanrıçanın kendisi tarafından bir araya getirilmiş ve kader tarafından paylaşımları gereken hayatın melodisine yazılmış notalar gibi, bu sest en o kadar etkilenmişti ki, sonunda eşini bulduğunu biliyordu.

kaldırıp Sebian'a baktığımda, karşımdaki sandalyeye çökmüş, botlarını masanın üzerine katlamış bir halde başını salladı. "Bana bu hikâyeyi ilk kez duyduğunu söyleyemezsin. Tidestone tüm bu anlatılanlardan kurtulmuş olsa bile, baban mutlaka bunlardan bahsetmiştir."

Başımı eğdim.

Olabilir. Sadece benimle değil. Benimle asla.

"Ama o Kral Barat'la nişanlıydı," dedim, kimin hatalı olduğu konusunda bir açıklığa varmak isteniyorsa belirtilmesi gereken bir gerçeği ifade ederek. "Görevini yerine getirip onunla evlenmiş olsaydı, krallıklarımız asla birbirleriyle savaşa girmezdi."

"Kader böyle işlemez, tatlım." Botlarını yere indirdi, doğruldu ve göğsüne bir dokunuş yaptı. "Galantia, tam burada, kaburgalarının altında, kalbinin etrafında görünmez bir ipin bağlı olduğunu ve seni eşine doğru çektiğini hayal et. Birleşmediğiniz her saniyeyi ıstıraba dönüştüren bir yoğunlukla bu kişiyi özlüyorsunuz. Khysal Hanesi'nden Prens Taragor'un hikâyesini hiç duydun mu?"

"Var," dedim çabucak ve sonunda *bir şeyler* bildiğim için rahatlayarak neşelendim. "Delilik yüzünden kendini bir çapaya bağladı ve çapanın onu kuzgunlarının boğulduğu bir limanın dibine çekmesine izin verdi."

"O deli değildi."

"Tabii ki hayır," diye inledim. "Aydınlat beni o zaman."

"Kaderindeki eşini bulmuş olmasına rağmen, babası soylu bir insanı eş olarak almasını emretti," diye açıkladı. "Kaderin onu onunla bağ kurmaya zorlamasının acısıyla yaşayamayacağı gerekçesiyle reddettiğinde, babası kızı yaktırdı. Kederinden Prens Taragor canına kıydı, böylece hayattayken olamadığı ölümden onunla birlikte olabilecekti. Eşimizi nasıl özlediğimiz bir kez ortaya çıktı. Kurulan bir bağ, birbirimize yakın olduğumuzda yeteneklerimizin gücüyle birlikte bunu yalnızca güçlendirir."

Kaburgalarım kalbimin içine doğru kıvrıldı. Böyle bir yoğunlukla sevmek nasıl bir his olurdu? Ölümün bile koşul koyamayacağı kadar kesin bir metanet? Böyle bir aşkı yaşamayı o kadar çok istiyordum ki...

"Kral Barat onların kaderini biliyor muydu?"

"Oh, biliyordu. Asker'in bana anlattığına göre, Malyr'in babası nişanlısının kaybı için Kral Barat'a birkaç kese *erimel* teklif etmiş."

"Eğer çekim gerçekten bu kadar güçlüyse, kral neden bunun için savaşa gitti? Hem de Kraliçe Sarai ile evlendikten yıllar sonra?" Babamın Kral Barat'ı düşüncesiz olarak tanımladığını duymuştum ama bu yine de aptallıktan çok uzaktı. "Birçok ev arasında kötü kan akıyor."

Sebian parmağını önündeki yığının üzerinde duran bir kitabın altın kabartmalı sırtında gezdirdi. "Toprakları istila edip madenleri almak varken neden *erimel* dolu kasaları kabul edesiniz ki?"

Dehşet midemi düğümledi ve ona yalancı demeyi başaramadan önce sözlerindeki mantığı pekiştirdi. Bir gece vardiyasından daha ağır olmayan tam vücut zırhı, binlerce düşmanı körelmeden kesebilen kılıçlar, sığ sulara gezinmek için omurgası yeterince hafif gemiler... *Aerimel* değerliydi.

Bu sonsuz savaşın bir yalana dayanması için yeterince değerli mi?

"Kral Barat ile Kral Omani el arasında Leydi Elnora'dan çok önce bir sürtüşme vardı," dedi Sebian. "Biri diğerini metale çok yüksek bir fiyat biçmekle, Dranada'nın kraliyet kasasını kurutarak onları zayıflatmakla suçluyordu. Malyr'in babası, tüm insan ordularının *aerymel* zırh ve silahlarla donatılmasına izin verecek kadar ittifaklarına güvenmiyordu."

"Ve Leydi Elnora'nın kaçırılması, sancaktarların sonunda Kral Barat'ın yanında toplanması için mükemmel bir motivasyon sağladı."

Kendi sözlerim saflığımı her seferinde bir çocukluk masalıyla parçaladı. Ya savaşı onlar başlatmasaydı? Ya ? Olanlardan sonra

Cici mi söylemişti? Ya bu hesap? Malyr'in duyduğu nefret? Benim türümden?

Bu mümkündü. Hatta makul.

Ama doğru muydu?

Bakışlarım, elbisesi koyu mavi ve okyanus yeşilinin en zengin pigmentleriyle gölgelenmiş Kraliçe Elnora'nın gülümseyen görüntüsüne kaydı. "Bizim ve sizinkilerin anlattıkları arasında hangisinin doğru olduğundan nasıl emin olabilirim?"

"Khysal Hanesi'nin Tarihi." Sebian bana doğru bir kitap daha itti ve ön yüzünün altındaki deriye işlenmiş isme dokundu. "Talahel Surra tarafından kaydedildi, o da yazdı..." Daha önce masaya getirdiğim kitap yığının karıştırdı, yeşil ipekle ciltlenmiş olanı alana kadar onları sağa sola savurdu, dudaklarını büken bir sırıtışla sayfaları gözden geçirdi. "Ah, işte burada. Kemirgen leşleriyle ziyafet çekmelerine izin verilen kuzgunların bağırsakları genellikle parazitlerle istila edilir. Böyle bir durumda, bağırsakların iki hafta boyunca her gün kabak ve öğütölmüş ay ısırgan otu püresi ile temizlenmesi tavsiye edilir, böylece parazitler rektum veya vent geçişinden dışarı atılabilir."

Tüm vücudum ürperdi. "Bu iğrenç."

"Biliyorum! Benim türüm için hiç de gurur verici değil," dedi ve kitabı kapattı. "Bağırsak istilasası hakkında bu kadar içtenlikle yazan bir Kuzgun'un Kral Omanieli hakkında yalan söyleyebileceğini bana söyleyemezsin."

Sebian'ın gülmemek için dudak büktüğünü görünce ben de kıkırdamaktan kendimi alamadım. "Bu gerçekten orada yazmıyor, değil mi?"

"Hayır. Tüy akarlarından bahsediyor ki bu da pek iyi değil. Yavruyken bir kere yemiştım... tavsiye edemem." Sebian sırtarak kitabı masanın üzerine fırlattı. "Buraya geldiğimizde hakkımızda daha fazla şey öğrenmek istediğini söylemiştin."

Sırıtışımı bastırdım. "Büyün hakkında, Sebian."

"Ah." Bana şakacı bir göz kırptı. "Bırak kuzgunlarım senin için alsın."

Kalbimi durduran bir gölge patlamasıyla, kabalığına büründü ve rafların üzerinde kayboldu. Bu Kuzgun'dan ne anlam çıkaracağımı bilemeden arkasından bakakaldım. Bir insan nasıl olur da bir an çileden çıkarken bir an sonra nazık olabilirdi? Vefasız piç.

Ayağa kalktım ve raflardan oluşan duvar boyunca parmağımı düzinelerce dikenin üzerinde gezdirdim. Mavi ipek. Kahverengi deri. Alet detayları. Eskimiş harfler. Çoğu kitap ortak dilde yazılmıştı, ancak bazıları

Yaşlı Vhaer'e ait olması gereken, muhtemelen hiç duymadığım hikâyeler anlatan tuhaf mektuplar içeriyordu. Ya hepsi doğruysa?

Olmalarını istemedim.

Kralımın bir yalancı, babamın da onun uşağı olmasını istemedim. Ama beni yakalayan Kuzgun'a inanmak aptallık olmaz mıydı? Bir yemin bozucunun kızına? Bana zarar vermek isteyen prense?

Tüm bu sorular yüzünden başım ağrıyordu. Ve bunun için acı çekmenin ne anlamı vardı? Dranada'nın gelecekteki kraliçesi olarak kocamın düşmanına sempati duymam mümkün değildi.

Hayır, yapmam.

Bir kitabın alındığı boşluğa ulaştığımda, diğer taraftaki hareket gözüme çarptı. Mideme bir korku ateşi düştü. Acımasız tanrılar, *onun* burada ne işi vardı?

Malyr büyük bir pencerenin önünde duran masanın üzerine bir yığın kitap koydu, beyaz bir gömlek giymişti, üzerine giydiği ince siyah korse yelek mükemmel bir şekilde dikilmiş ve arkadan bağlanmıştı. Düz duruşunu, geniş omuzlarını, ince belinin aşağıya doğru incelişini ortaya çıkardı. Bu kadar zalim biri bu kadar çekici olmamalıydı...

Başını kaldırdığında göğsümdeki korku daha da arttı ve beni olduğum yerde dondurdu. Şans eseri, raflarda belirli bir omurga arar gibi koridora baktı, sonra dikkatini önünde açtığı bir kitaba verdi. Varlığımı fark etmesi ne kadar sürecekti? Beni bir rafa sıkıştırıp bedenim ve zihnim üzerinde terör estirecek miydi?

Sessizce yer değiştirdim ve sağa, sadece otuz adım ötedeki buradan çıkan tek kapıya doğru baktım. Odayı tam onun önünden geçmek zorunda kaldığım düşünülürse yüz adım da olabilirdi. Sebian görünürde yoktu. Lanet olsun, bu daha da kötüye gidemezdi.

Ta ki kanat çırpışları bakışlarımı boşluktan geri çekip Lorn'un Malyr'in yanında şekillendiğini görene kadar. Oraya nasıl bu kadar çabuk gelebilmişti?

Önemli değil.

Bu *kararlı* bir şekilde daha kötüydü.

Malyr okumakta olduğu kitabı çabucak kapattı ve bir başkasını alıp üzerine yerleştirerek kırışan sayfalarını çevirmeye başladı. "Nedir bu?"

Lorn masanın üzerine oturdu, kolunun sınırından geçerek onun önünde konumlandı ve bir yandan da parmaklarını kolunun üzerinde gezdirdi.

bel. "Dün gece odanıza geldiğimde kapıyı kilitli, pencereleri kapalı, uçuş deliklerini kapalı buldum."

Uzaktan söylemek zordu ama Malyr'in çenesi gerilmiş gibi görünüyordu. "İyi değildim."

"İyi değil..." Parmakları aşağıya doğru kayarken bu kelime tek bir nefeslik alay ile geldi. "Son zamanlarda kendini çok *kötü* hissediyorsun."

"Şifacılar bende hiçbir sorun bulamadığı için buraya gelmemin nedeni de tam olarak bu. Benimkilerin beni eksik bıraktığı yerde, bu sayfalarda bulunacak bir cevap olduğu kesin. Keşke okumaya niyetlendiğim kitabın üzerinde oturmuyor olsaydınız."

"Ben geldiğimde aceleyle kapattığın kitabı mı diyorsun?" Lorn kalçasının üzerinde kaydı ama oturduğu kitaba uzanmak yerine altındakini çıkardı ve aralarında tuttu. "*Delos'ta Lay.*"

Delos'ta... ne? Bu da ne demek oluyor?

Malyr hareketsizleşti. "Lorn, ben-"

Lorn'un diğer eli havaya kalktı ve Malyr'in yanağına öyle bir kuvvetle vurdu ki başını döndürdü. Çenesini öyle kışkırtıcı bir şekilde yukarı kaldırdı ki, midem vekaleten korkunun ağırlığı altında ezildi. Onu öldürecekti. Bu beni memnun etmeliydi ama o anda bu kadının cesaretine duyduğum kıskançlığı inkâr edemezdim.

Malyr omzunu döndürdü, başını dikleştirirken bir kemiğin çatlamasına izin verdi, ona bakarken göğsü hızla inip kalkıyordu. "Prensine vurmaya cüret mi ediyorsun?"

"Benim için prens değilsin." Lorn bacaklarının arasında tuttuğu elini hareket ettirdi ve inleyene kadar ona dokundu. "Sen sadece küçük bir Kuzgun çocuksun."

Malyr'in yüz hatları dişlerini sıkana kadar bozuldu. "Dur."

"Benimleyken rol yapmana gerek yok Malyr. Tüm sırlarını biliyorum. Ne

kadar inkâr etmek istesen de bunun seni sertleştirdiğini bil." Lorn hızla pantolonunu çıkardı, ellerinin kalçalarına ulaşmasına yetecek kadar aşağıya

itti, burada görünüşe göre yoğurdular, okşadılar, sert eti ayırdılar ve... anlayamadığım başka şey, ama ondan birbiri ardına erkeksi inilti çıkardı.

"Güzel küçük Kuzgun çocuk."

Malyr onun boğazını sıktı, tüm vücudu mesafenin bile gizleyemeyeceği

kadar titriyordu. "Dur dedim!"

"Güzel Kuzgun çocuk."

Gölgeler etrafında alevlendi. "Kapa çeneni!"

Onu tekrar tokatlarken boğazından gıcırtılı, tırmalayıcı bir kahkaha kaçtı. "Yap beni, tatlı çocuk."

"Kapa çeneni, Kuzgun fahişe!" Malyr hızlı bir hareketle onu boğazından tutup masadan çekti, etrafında döndürdü ve göğsü masanın üzerinde düzleşene kadar kürek kemiklerinin arasından itti. Pantolonunu aşağı çekerek kalçalarının arasında bir titreme uyandırdı. "Sen busun, değil mi? Pis bir fahişe."

"Evet..." Lorn inledi ve sırtını dikleştirerek kendini sundu. "Aynı senin gibi, güzel Raven-augh!"

Malyr ona öyle bir güçle saldırdı ki, masadan bir kitap düştü ve kulakları sağır eden bir *gümbürtüyle* yere çarptı. "Senden *nefret* ediyorum amına koyayım."

Uzun siyah saçlarını kavradı ve Lorn'un göğsü masadan kalkana kadar çekti. Saç tellerinden asılı kalan Lorn, kalçalarının her darbesiyle soluk soluğa bir inilti koparıyor, daralan gözleri öfke ve küçümsemeyle doluyordu.

Bu manzara bir yandan dehşetle tenimi dondururken bir yandan da özlemle karnımı ısıtıyordu. İzlemesi dehşet vericiydi. Korkunç derecede çiğ, sınır tanımayan ve şehvetli, korkudan başka bir şeyle ürpermeme neden oldu. O kadar yoğun bir şeydi ki, sıcaklık içimde yuvarlandı ve duyularımı gergin bir heyecanla boğdu.

Lorn masayı tırmaladı. "Tüm yapabildiğin bu mu?"

"Sana çeneni kapamanı söylemiştim." Malyr bir eliyle kızın saçını sertçe çekiştirdi, diğer eliyle de kızın yanağına bir tokat attı ve iki parmağını kızın ağzına sokarak kız acıdan ya da tahrikten ya da her ikisinden birden inleyene kadar eti çekti. "Kapa çeneni ve olduğun fahişe gibi kabul et, yoksa o iğrenç ağzını sikerim."

Kavrayışımın ötesinde bir şeye tanıklık ettiğimi bilerek nefes almak için titredim. Bu beni üzdü... Beni tahrik etti. İkisinden hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum. Geri mi dönmeliydim? İzlemeli miyim? Ya-

En hafif fısıltı kulağımın kabuğunu gıdıklarken bir el ağzımı ve dudaklarımı kapattı. "Şşş... ses çıkarma, tatlım."

Sebian'ın avuçlarına doğru nefes nefese kaldım, diğer eli eteğimin altından kayınca daha da hızlandım. Parmakları uyluğum boyunca ilerledi, kalçamın üzerinden geçti ve bacaklarımın arasına dalarak beni kıvrandırdı.

"Şşşt..." diye bir kez daha sustu, buklelerimin üzerinden tüy gibi hafif bir gıdıklama geçti. "Bu seni tahrik ediyor mu, tatlım? Malyr'i sikişirken izlemek?"

Başımı salladım.

Olmadı.

Olamaz!

"Evet, öyle." Amcığımı okşarken parmaklarının işkencesi daha da azaldı, uçlarını sırlıslıkla giriş yerimin etrafında dolaştırdı. "Tanrıça bana yardım et, şu anda nasıl bir koku yaydığın hakkında hiçbir fikrin yok Galantia. Uyluklarının arasındaki ıslaklık beni çıldırtıyor." Botunun ucunu ayaklarımın arasında oynatarak onları birbirinden ayırmaya zorladı. "Bacaklarını aç, tatlı şey."

Vücudum hâlâ titriyordu, kalçalarımı birbirinden ayırmasına karşı koyma şansım yoktu. "Hayır..."

"Şşş..." Eli ağzımı daha sıkı sıktı. "Malyr'in seni burada bulmasını istemezsin, değil mi?"

Kalbim hızla çarparken başımı bir kez daha salladım.

"Hayır, bunu istemezsin tatlım; güven bana. Çok öfkelenir. *Öfkelenir.*" Parmakları artan bir baskıyla amımdaki işkencelerine devam etti. "Benim için bu kadar sakın olacak mısın, Galantia? Hmm? İyi bir kız olup bu kadar sessiz olacak mısın?"

Klitorisimi okşadığı sıcaklık, nefeslerimin parmaklarının inatçı hapisanesinin ardında yuvarlanmasına neden oldu. Burun deliklerim havayı iki kat hızla emerek tanıdık bitki ve deri kokusunu göğsümün derinliklerine çekti. Duyularımı hapsediyor, düşüncelerimi karıştırıyordu.

Ona dönüp bakmak, durması için gözlerimle yalvarmak istediğim anda yüzümü olduğu yerde tuttu. Malyr'in Lorn'a ne kadar sert vurduğunu, inleyip homurdandığını, yüzünü tokatladığını, ona fahişe dediğini izleyebilmem için bakışlarımın boşlukta kalmasını sağladı. Onu aşağılıyordu.

Ona benden daha kötü davrandı. Neden?

Sebian, "Onu izlemekten, gölgelerinin aınla oynamasından ve bıçağının dilini kesmesinden hoşlandığın kadar hoşlanıyorsun," diye fısıldadı. "Bu oldukça dengesiz bir durum ama ben yargılayacak biri değilim... Burada hepimiz biraz bozuk durumdayız."

Burada hepimiz biraz kırılmış durumdayız.

Sözleri derinden etkiledi ama haklı olabileceğini bilmek kadar değil. Belki de aklımı kaçırmıştım. Yoksa neden sırtımı kamburlaştırıp parmaklarına karşı sallanayım, yanı başımda kaynayan o dayanılmaz kenarı kovalayayım?

"Kahretsin, şu anda teklif etme şeklin nefret etmeyi sevdiğim bir şey. Çok ıslaksın, oraya kolayca kayabilirdim, ama görünüşe göre bu yasak. Parmaklarıma karşı gel, tatlım."

Sert tomurcuğuma dokunan parmaklar, alt karnımı bir ısı düğümüne dönüştürüyordu. Ayak parmaklarım kıvrıldı, tenim çakıllandı.

"İşte bu, tatlı şey, çok yaklaştın," diye fısıldadı Sebian, parmaklarının hareketini sabit tutarak yoğunluğun zirveye çıkmasını sağladı. "Teslim ol. Benim için gel, Galantia."

Vücudumdaki tüm kaslar gerilirken başımı göğsüne yasladım. Eli iniltimi yakaladı. Sıcaklık bir dalga gibi üzerime çöktü, vahşetini yıkadı, titreyen varlığımın ardında mutlak... mutluluktan başka bir şey bırakmadı.

"İşte benim güzel kızım," diye mırıldandı Sebian saçlarımın arasından, hafif bir sıcaklık bedenime yerleşip beni halsizleştirirken. "Şşş... nefes alışını sakinleştir. Çok sessiz olmalıyız."

Bakışlarım bir kez daha yalnız olan Malyr'e odaklandı. Gözlerini kitaplara dikmişti. Ama sadece masanın kenarını tutup kaldırına ve kitaplar yere düşerken öfkeli bir bağırısla masanın yere çarpmasına izin verene kadar. Kuzgunlarına dönüştü, sonra uçup gitti ve görüş alanımdan kayboldu.

Sebian kolunu arkadan karnıma doladı. "Hoşuna gitti mi tatlım?"

Yapmış mıydım?

Zihnim olanları anlamlandıramayacak kadar sersemlemişti. İznim olmadan bana dokunduğu için ona kızmalı mıydım, yoksa bana hissettirdikleri için minnettar mı olmalıydım? Gururum mu okşandı? Utanmalı mıydım?

Bilmiyordum. Sadece kolunu ittim, kütüphaneden dışarı fırlarken neredeyse kendi ayaklarıma takılıyordum.

ChapTer

FIFTeen

Malyr
Geçmiş, Tidestone Zindanları

Keys clanked.

Menteşeler gıcırdadı.

"Asker bizi kurtarmaya gelmiyor, Malyr. Bildiğimiz kadarıyla ölmüş bile olabilir. Yeteneklerimizin gücü daha fazla azalmadan kendi başımıza kaçmalıyız." Harlen sert ve nemli zeminde yanıma oturdu, giysileri paramparça olmuştu, bacakları benimkinden bile daha inceydi ve baston yüzünden morarmıştı. "Gölgelerini kullanmalısın. Beni duyuyor musun?"

Ayak sesleri
gümbürdedi. Su
sıçradı.

"Hapishane müdürü tekrar geldiğinde yüzüne tüküreceğim ve ilk dayağı benim yememi sağlayacağım," diye devam etti kardeşim. "Gardiyanlara haber vermeden önce onu boğmalısın Malyr. Anahtarları alacağız ve dışarıda savaştacağız. Işığı gördüğümüz an birbirimizin yardımıyla yer değiştireceğiz. Değişin ve buradan mümkün olduğunca uzağa uçun, beni anlıyor musunuz? Malyr?" Pis zemine uzanmış, gözlerim duvarın dibindeki küçük tahliye deliğine sabitlenmişken omzuma bir itme sesi geldi. "Beni dinliyor musun ki!?"

Su değil.

Sirke.

Zihnim bulanıp boş midem dönene kadar ekşi tadı burun deliklerime tırmandı, ama asidin her zaman beraberinde getirdiği sesler kadar kötü değildi - derin homurtular, tiz çığlıklar, küfürler.

Yanımızdaki hücrede kalan kız "Dışında bok var!" diye bağırdı. "Bana dokunursan bacaklarının arasındaki o kokuşmuş et parçasını ısırp koparırım! Hayır! Hayır! Benden uzak dur yoksa seni öldürürüm."

Tokat. "Ağzı bozuk küçük sürtük. Onu sandığın üzerine bağlayın." Ayaklar sürüklendi.

Zincirler şingirdadı.

"Tanrıça sizi lanetlesin piçler ve bahçenizi çiçek hastalığına bulasın! Hayır! Hayır! Hayır!" Bağırışlar, göğsümün içinde henüz uyuşmamış ne varsa delip paniklemiş, sefil çığlıklara dönüştü. "Bunu yapamam. Yemin ederim, gölgeleri kaldıramam! Hayır! Hayır! Hayır!"

"Belki bize Valtaris'i veremezsin, ölüm dalgacısı, ama onun yerine bize verebileceğin çok şey var. Bacaklarını tut. Savrulmasını engelle."

Wood inledi.

Gardiyan da bir canavar gibi homurdanarak tenin tene çarpma ritmine ayak uyduruyordu. Neredeyse kızın titreyen, kekeleyen nefeslerini bastırıyordu. yakarken göğsünün derinliklerinden kopardığı *sesler*, kızın küfürlerini yok etti. Kızın ardında acı dolu inlemelerden başka bir şey bırakmadı.

Adı Lorn'du.

Lord Brisden bizi Vhaerya sınırında bir yerde yakalayıp zindana attıktan kısa bir süre sonra delikten bana anlatmıştı. Tika basa taş, dövme demirden sıkı örgüler ve uzaktaki bir kandilin alevleriyle dolu küçük kare bir hücreye. Pencere yok, yemek yok, su yok -tavandan damlayanlar dışında.

"Durun! Size yalvarıyorum," diye yalvardı Lorn boğuk, sendeleyerek verdiği nefeslerin arasından. "Tanrıça, ruhlarınızı lanetle!"

Başka bir adam kıkırdadı. "Tıpkı bir hayvan gibi tıslıyor ve hırlıyor. Onları böyle severim."

"Çünkü siz lanet olası keçi sikicilersiniz! Hepiniz!"

"Kapa çeneni, Kuzgun fahişe!" Bir tokat daha, sonra gardiyan daha yüksek sesle, daha derinden homurdandı. "İşte sen busun. Pis bir fahişe. Bizi biraz rahatlatacak bir delikten başka bir şey değilsin, böylece buradaki adamlarım yukarıdaki dürüst kadınları rahatsız etmezler."

Aşağılanmanın derecesi tüm bilinçli düşünceleri bastırdı ve duvardaki deliğin ötesinde uzanan karanlığa baktığım zihnimi sersemletti. Dışarı. Bu sefil kâbustan çıkmam gerekiyordu.

"Malyr, sana yalvarıyorum..." Harlen çömelmiş, kırmızı çerçeveli gözleriyle bana bakıyordu, nefesi kokuyordu, burada ne kadar zamandır bulunuyorsak o kadar zayıflamış olan yüzü tanınmaz haldeydi. Haftalar mı? Aylar mı? Artık yetişkin bir adama değil, bir çocuğa benziyordu. "Çok uzun zamandır böylesin. Kafandan çıkmanı istiyorum. Gölgelelerini kullanmana ihtiyacım var."

Gölgelerimi kullan.

Acı kalbimi delip geçti, vicdanımdaki binlerce ruhun baskısıyla dolana kadar göğsümün kanamasına neden oldu. İçimde var olan tek şey azaptı, suçluluk ve utançla çivilenmişti. Gölgeleirim onları öldürmüştü. Hayır, onları *ben öldürmüştüm*. Hepsini öldürmüştüm.

Ve tekrar
öldürebilirdim. Başımı
salladım. "Hayır."

"Malyr, yapmalısın-"

"Hayır." Harlen'in yüzü bulanıklaşıp keskin kemikler, lekeli bir deri ve açlığın gölgelediği vadilerden başka bir şeye dönüşmezken başımın çılgınca sallanmasına engel olamadım. "Onları ben öldürdüm. Oh, tanrıça... Ailemizi öldürdüm."

"Pişmanlığına ihtiyacımız yok Malyr. Gölgelelerine ihtiyacımız var."

"Hayır," diye kekeledim, onlar içimde sürünüp dururken. "Beni zorlayamazsın. Yapamazsın-"

"Malyr."

"-yap beni."

"Ağlamayı

kes."

"Beni zorlayamazsın."

"Sana dur dedim, lanet olası Malyr!" *Tokat*. Avuç içi yanağıma çarptı, başımın tepesi taşa yeterince kuvvetle çarptı, midem bulandı. "Gölgelelerinizi kullanmazsanız öleceğiz. Bu mu

Ne istiyorsun, hmm? Annem ve babam yetmiyor; kalanların da burada yok olup gittiğinden emin olmalısın?"

Naya!

Annemin sesi çökmekte olan zihnimin arkasında çığlık atıyordu. Tükürük dilimin altında birikti. Bir tıkaç boğazımı kapattı, ta ki bir hamleyle nemli, karanlık taşa sarı salya sümük safra dizilerinden başka bir şey kusmayana kadar.

"Siktir, özür dilerim. Malyr, ben sadece..." Harlen çıplak ayağını yanağımın altına sokarak yüzümü kusmuğumdan kaldırdı ve parmaklarıyla yüzümdeki karışık, yağlı saç tellerini fırçaladı. "Ölmek istemiyorum. Burada değil... bu şekilde değil."

Ama anlamıyor muydu?

Her halükarda ölecekti.

Başımı çevirdim, ağzımı tuniğimin parçalarına sildikten sonra ona baktım, göğsüm ağırlaşmıştı. "Seni öldüreceğim."

"Hayır, Malyr, bu doğru değil."

"Bana kendini öldürtme. Lütfen." Kardeşimden başka neyim kalmıştı ki? Her şeyi yok etmiştim. Ailemizi, şehrimizi, krallığımızı. "Seni de kaybedemem. Lütfen beni buna zorlama. Harlen... lütfen."

"Malyr, bana bak." Yüzümü ellerinin arasına aldı ve bakışlarımı kendisine doğru kaldırdı. "Korkunç bir kazaydı ama yine de bir kazaydı. Valtaris'te olduğu gibi senin yanında kalırsam, gölgelerin bana zarar vermez. Bunu biliyorum."

"Hayır." Bunu bilemezdi. Emin olamazdı. "Onlar benim gölgelerim *değil*. Onlar çalıntı. Yüzyıllar önce çalındılar."

"Masaldan başka bir şey değil Malyr," dedi. "Düşmanımızın elinde ölmektense kardeşimin gölgesinde ölmeyi tercih ederim. Ben sana güveniyorum. Senin de tek yapman gereken kendine güvenmek..." Demir parmaklıklar arasındaki küçük deliklerden gelen bir hareket bakışlarını yakaladı. "Yakında tekrar aşağı inecek. Hazırlıklı olmalıyız."

Parmaklarım boynumdaki tılsımı aradı. Boştu. Hiçbir şey yoktu. Lord Brisden onu benden almıştı - bir zamanlar karanlık zamanlarda bana umut veren tek şeyi. Hayatım pahasına koruyacağıma söz verdiğim tek şeyi.

Babam haklıydı, ben değersizdim.

"Malyr," dedi Harlen. "Bunu yapacağım. Asıl soru, sen benimle misin kardeşim? Gölgelelerini öreceksin?"

Bir mide bulantısı dalgasıyla daha savaştım. Bunu yapmak istemedim. Gölgelerimle yüzleşmeye cesaret edemedim. Ama bize kaybettirdiklerimden sonra kardeşimi nasıl inkâr edebilirdim? Bir hayal kırıklığından başka bir şey olarak nasıl kalabilirdim?

Gözlerimdeki birkaç damla yaşı sildim, bakışlarım tahliye deliğinde gezindi. "Peki ya o?"

"Bizden bile daha uzun süredir burada." Harlen yüzümü bıraktı ve iç çekti. "Hâlâ yer değiştirebildiğinden şüpheliyim."

Ama ya yapabilseydi, deliğin arkasında bana ev hikayeleri anlatan, bu sonsuz karanlıkta bir parça ışık sunan bu kız? Onu öylece bırakamazdım. Bu doğru olmazdı.

"Lorn?" Yaklaştım, delikten içeri baktım. "Lorn? Beni duyabiliyor musun? Konuş benimle."

Karanlıkta bir şey kıpırdandı, ta ki iki kanlı, titreyen parmak ucu taştaki boşluktan içeri girene kadar. "Malyr..."

Omuzlarım gerildi. Sesi artık çok farklı geliyordu, boş ve tükenmiş. Yaşamdan yoksun.

"Harlen ve ben kaçacağız." Parmak uçlarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim, bu sefer onda bıraktıkları yaralardan akan kaygan kanı hissediyordum. "Hâlâ kuzgunlarına dönüşebiliyor musun?"

Adamlar gittikten sonra her zaman yaptığı gibi küçük çığlıklarını yuttu, onlara ses vermemeye çalıştı. "Ben... Ben yapamam."

"Ya çok sıkı odaklanırsan-"

"Malyr... Yardım almadan artık yer değiştiremem." Harlen'e baktım.

Başını iki yana salladı. "Bilinçli bir değişim gerçekleştirmeyeli uzun zaman oldu. Sanırım ikimiz de bunu tek başımıza yapabilecek kadar güçlü değiliz Malyr. Buradan çıktığımızda el ele tutuşup gerisini *ilkellerimizin* halletmesi için dua etmemiz gerekecek ve bu da sadece iki kişilik çiftlerde işe yarar."

"Onu geride bırakamayız."

Harlen üst dudağına işkence etti. "Bu bizim kaçmak son şansımız olabilir Malyr. Bu kız için bunu tehlikeye atamayız."

"Ama-"

"Malyr," Lorn'un sesi, parmakları benimkilerin altından kayıp giderken delikten geldi. "Git. Benden geriye kurtarılmaya değer bir şey kalmadı. Geri dönüp bedenimi bulduğunda beni yakacağına söz ver ki küllerim rüzgârda sonsuza dek sürüklenebilsin."

Gözyaşlarım bir kez daha gözlerimin arkasında birikti ve boğazımdan aşağı tuzlu bir şekilde aktı. "Sana söz veriyorum."

"Yukarıdaki kapıda bir anahtarın döndüğünü duyabiliyorum." Harlen ayağa kalkarak demir parmaklıklara doğru ilerledi. "Açık bıraktığına eminim. Boşluktan rüzgârın uğultusunu duyuyorum. Tanrıça bize bu şansı veriyor! Buraya geri geliyor. Malyr, köşeye sin ve ona bakma. Beni dövmeye başlayana kadar hiçbir şey yapma. Sana zamanını söyleyeceğim."

Kalbim hızla atarken bana söyleneni yaptım ve içimde kıvranan gölgelere odaklandım. İçime saldırıyorlardı, her bir çatlak şiddet, kan dökme ve ölüm talep ediyordu. Ya Harlen'i öldürdülerse? Lorn'u?

Gardiyan içeri girerken menteşeler bir kez daha gıcırdadı, boynu olmayan ama kolları meşe dalları kadar büyük, kahverengi saçları kısa kesilmiş, iri yapılı bir adamdı. Demir kapıyı ne kadar yavaş kapattığını gösteren bir gösteri yaptı, kemerinin sol tarafına bir kırbaç bağlıydı, kanlı baston diğer tarafta sallanıyordu.

"Ah, çocuklar, dört ay boyunca sadece dışkı ve sıçanlarla beslenmek size neler yaptırıyor. Kuşlarınız şimdi nerede, hmm?" Kapı kilitlendi ve içimi bir korku kapladı. "Lord Brisden... merhametli bir adam. Tek istediği o lanet gölgelerin lanet şehrinizin etrafından gitmesi ve iki prensin sürgünde bir fahişenin bacakları arasında yaşılanarak ölmesi."

Harlen adama tükürmeye çalıştı ama tükürmek yerine alt dudağına yapıştı. "Valtaris'i asla alamayacaksınız!"

Adam kolunu kaldırdı ve Harlen'in suratının tam ortasına vurdu, Harlen dal gibi bacaklarının sendeledi ve sırtını taş duvara çarptı. Kemerindeki kırbacı çıkardı ve gömleği parçalanıp karnı yarılana kadar kardeşimin göğsüne vurmasına izin verdi.

Harlen öne doğru yere yığılırken acı içinde homurdandı, ama Eski Vhaer dilindeki acı dolu iniltilerinin arasından üç kelime çıkabildi. "*Gran den skygga...*"

Gölgelerinizi serbest bırakın.

Titrek bacaklarımın üzerinde yükselip *anoa*'mla iletişim kurarken kalbim çarpıyordu. Siyah dallar iç organlarımı karıştırıyor, içlerindeki kanı sıkıyordu. Göğüs kafesimin etrafında dolanıyor, kemiklerimi ağrıyana kadar sıkıyor, bir milyon parçaya ayrılmakla tehdit ediyorlardı ve ben de onunla birlikte.

Çok . Çok fazla.

"Malyr..." Harlen yere pençelerini geçirdiği yerde inerken, gardiyan vuruşlarını inebilecekleri her yere yağıdırmaya devam etti. "*Skygga!*"

Ter alnımda kırıldı, şakaklarımdan aşağıya doğru inerken gölgelerim de aynı şekilde damarlı bir şekilde gardiyana doğru ilerliyordu. Yoksa Harlen'e mi?

Annemle ilgili anılar dikkatimi dağıttı. Çenesinin nasıl ardına kadar açıldığını. Gölgeleirim nasıl da ağzına girip çığlığını susturmuştu. Siyah dallarını kardeşime doğru savuran aynı gölgeler.

Seni öldürecekim.

Panik yükseldi, gölgelerimi dizginleyip onları göğsümün hapsine geri çekerken vücudumdaki her tendonu sıkıca çekti. Onu öldüremezdim. Bunu riske atamazdım.

Gölgeleirim geri çekilişini izleyen Harlen'in bakışları genişledi. Başını kaldırdı ve bana baktı. Sırtını kemiren kırbacın keskin ısırığının arasından bana baktı ve kahverengi gözlerindeki hayal kırıklığı ve küçümsemenin her tonunu bana gösterdi.

Boş elini gardiyana doğru kaldırdı. Bir sonraki hamlesinde, adamın kasığına gölgeli bir hançer sapladı ve kendini onun üzerine çekti. Hançeri çıkardı, adamın boynunun olması gereken yere saplamadan önce gölgelerden kıpkırmızı damlamasına izin verdi.

İri adam dizleri yere çarpmadan önce bir çığlık attı ve iki eliyle Harlen'in gölgelerinin dağıldığı yaraya bastırdı. "Muhafızlar! Hel-"

Harlen gardiyanın göğsüne bir gölge daha sapladı ve kıvranan, inleyen bedenin yanına diz çökmeden önce onu sırt üstü düşmeye itti. "Malyr! Anahtarlar! Ellerim kaygan."

Donmuş, felç olmuş bir halde Harlen'in kanla ıslanmış parmaklarının adamın pantolonuna bağlı demir halkayı çekişine baktım.

"Malyr!"

Bir başlangıçla, tökezleyerek ilerledim. Anahtarlar. Evet, anahtarları alıp kapıyı açmalıydım!

"Biri onu duymuş olabilir. Acele etmeliyiz." Harlen tıngırdayan demir halkayı bana uzattı. "Bu büyük paslı olan."

Parmaklarımdaki şiddetli titremeyle mücadele ettim, anahtarın paslı kilitte sonsuz saniyeler boyunca teklemesine izin verdim ve sonunda

delik. Döndüğünde kilit açıldı ve kapı açılırken menteşeler bir kez daha gıcırdadı.

"Acele et, Malyr. Acele et!"

Yorgunluk her adımda bacaklarımı kemiriyor, onları çökertmek istiyordu ama nemli koridor boyunca Harlen'i takip ettim. Sol tarafımızda boş hücreler sıralanmıştı ve sağ taraftaki demir kancalara kandiller asılmıştı. Ya yer değiştiremezsek? Nerede-

Ayak sesleri.

Tam Harlen taş merdivenlere yaklaşırken, sağdaki koridordan bir muhafız belirdi. Hışımla kardeşime saldırdı ve eli kınlı kılıcının kabzasına uzanırken Harlen'i duvara çarptı.

"Alarm!" diye bağırdı ve kılıcını çekerek kılıcın hain melodisini mırıldanmasına izin verdi. "Kuzgunlar-"

İçgüdüsel olarak boğazını tuttum ve parmaklarımın göz açıp kapayıncaya kadar kirlilikten simsiyah bir renge dönüşmesini izledim. Yeteneğim içimden aktı, acı verici bir şekilde, yüzüne ağ gibi yayıldı, çürüyen bir erik gibi buruşana kadar derisine sızdı. Sonra sessiz bir sarsıntıyla muhafız ayaklarımın dibine yığıldı, ölmüştü.

Göğsümdeki ağırlık daha da arttı. Onu

öldürmüştüm.

"Malyr," diye Harlen'in sesi. "Acele et!"

Başımı kaldırdım ve Harlen'in merdivenlerden çıkarken ayağının gözden kayboluşunu izledim. "Beni bekle!"

Cesedin üzerine basmak için ayağımı kaldırdığım anda başımın yan tarafına bir şey çarptı. Acı kulağımın üzerinde patladı ve kafatasımın içinde dalgalandı. Etrafımdaki her şey döndü. Taş. Ateş. Kan. Taş. Ateş.

Kan.

Hapishane müdürünün göğsünden akan kan, delinmiş bir gömleğin arkasında yaranın açıldığı ve parladığı yerdeydi. Yumruğu suratıma inmeden önce gördüğüm son şey sırtışıydı.

Kemik kırıldı.

Gözyaşları

aktı.

Yakıcı acı beynime yayılırken ayaklarım altımdan çekildi.

Ne oldu? Harlen neredeydi?

"Yol bulucuyu yakalayın!" Gardiyanın bağıırışı, bedenimin yerde sürüklenirken çıkardığı sesle karıştı. Stone saçımı çekti. Bir şey

bileğimi kavradı. "Mmm, senin bir ölüm büyücüsü olduğunu biliyordum. İliklerime kadar hissettim. Sen, evlat, bana üç gümüş para kazandırdın."

Gözlerimi açık tutmak için mücadele ettim, bilincim gidip geliyordu. "Harlen?"

"Kardeşin fazla uzağa gidemez. Merak etme, onu sana geri getireceğiz." Karnıma yediğim bir tekme beni taşın üzerine yuvarladı. "Ait olduğun yere, hücrene geri dön."

Boğazımdan acı ve ısırtıcı bir safra aktı, ağzımda birikti, sadece ayrılmış dudaklarımdan ve burun deliklerimden salya akıtmak için. "Harlen?"

Cevap gelmeyince soğuk terler tenimi ıslattı. Zaman akıp gitti, o kadar hızlı akıyordu ki midemi bulandırdı ya da sonsuzlukların hızında süründü. Acı, vücudumun her zerresini sıkı bir şekilde kavradı ve beni ne kadar süreyle yerde felçli tuttuğunu bilmiyordum.

Menteşelerin beynimi uyuşturan gıcirtısı zayıf odak noktamı yakaladı, gözlerim kollarının üzerinde bir şey tutan bir muhafıza gitti. Dört uzuv, bir gövde ve uzun siyah saçları olan, hareketle birlikte kayıtsızca sallanan bir kafa. Ta ki onu önümde yere bırakıp Harlen'in kulağının altındaki siyah mürekkep izine bakmamı sağlayana kadar. Başından bir kan nehri akıyor, terk edilmiş gözlerine sızarak onları kıpkırmızı yapıyordu.

"İşte size bir yemek, Lord Brisden'in nezaketi." arkasını döndü ve uzaklaştı. "Kuzgunlara layık bir ziyafet, seni pis leş yiyici. Kraa. Kraa."

ChapTer

SIXTeen

Galantia
Günümüz, Deepmarsh Kalesi

W Sırtımı taş çerçeveye dayayıp bir bacağımı pervazına uzatarak, günün bu geç saatinde en fazla ışığı aldığı için koridorun penceresinin içine oturdum, kitap kucağımda duruyordu kararmış deri ciltli. Kütüphanenin ertesi sabahı kapımın önünde, diğer birkaçının yanında notsuz bir şekilde belirmişti. Gerçi buna ihtiyacı yoktu. Kitabın adı, her zamanki hayırseverimi ele veriyordu.

Kuzgunlar: Hediyeler Özeti.

Armağanlar söz konusu olduğunda, dört ana Kuzgun türü vardı: dokumacılar, kaderler, yol göstericiler ve boşluklar. Yol gösterici hariç, hepsinin farklı çeşitleri vardı, örneğin başkalarının gölge armağanlarını emerek geçici olarak kendi armağanları gibi kullanabilen boşluklar gibi. Onlara yankı derlerdi; nadir bir yetenektir ama üçüncü çeşidi kadar nadir değildi.

Hırsız.

Okurken parmak uçlarımı kitabın satırlarında gezdirdim...

Bir zamanlar hırsızlık yeteneğiyle kutsanmış bir Kuzgun vardı. Özündeki boşluk o kadar boştu ki, gölgeler için o kadar çaresizdi ki, üç ölüm dokumacısının armağanlarını çaldı ve onları kendi armağanı olarak kullandı. Khysal hanesi için kazandığı güç büyüktü, kendini kral ilan etti. Taşındığı yük daha da büyüktü, içindeki çalıntı gölgelerin öfkesi. Ta ki, uğursuz bir gecede, onu bütünüyle yutup, bereketi felakete dönüştürene kadar.

"Galantia," dedi Cici, başımı kitaptan kaldırıp iki genç kadınla birlikte karşımda durduğu yere bakmamı sağladı. "Pazarda bir gezinti için bize katılır mısın?"

Pencereden dışarı baktım. Alçalan güneş tankerlerin durduğu bir dizi masayı aydınlatıyordu. Erkekler fincanları kaldırıyor, kaba yontulmuş tahtanın üzerinden muştı kemiklerini fırlatıyor ve içkinin akmasını sağlayan hizmetçilerle para takası yapıyordu. Hatta bazıları kasaba meydanına benzeyen bir yerde dans ediyor, birbirlerinin etrafında zarafetten olduğu kadar ilgiden de yoksun daireler çiziyorlardı.

Kalbim sızladı. Aşağıda, bu kadar çok yaşamla çevrili olmak nasıl bir his olurdu? Kendime bunun tadına bakma izni versem ne zarar verebilirdim? Sadece bir kez?

Kitabı kapattım ve yanındaki iki kadına başımla selam vererek pervazdan kaydım. "Ben de geleceğim."

Onları merdivenlerden aşağıya kadar takip ettiğimde tanışma faslı gerçekleşti. Dışarıda, avluda, Sebian yakındaki bir hedefe siyah, gölgeli bir ok doğrultmuştu. Bir yol bulucu özelliği vardı, bu da onda neden hiç sadak görmediğimi açıklıyordu. Ok havada kaybolduğunda, sanki beni hissetmiş gibi omzunun üzerinden bana baktı. Ya da... kokumu mu almıştı?

Başımı eğdim, yetenekli parmaklarının bana daha önce hiç tatmadığım bir zevk verdiğini hatırlayınca yanaklarım ısındı. İstemiş miydim? Hayır. Ama

Hoşuma gitmişti! Bu nedenle ve Sebian'ın buradaki tek rahatlama kaynağım olduğu gerçeğinden dolayı, bunu ona karşı kullanmamaya karar vermiştim.

Ama bu bir daha olamazdı.

"İşte." Gabilla bana kahverengi eşarbını uzattı, siyah saçlarını düzgünce tutturmuştu. "Başına ört."

"Teşekkür ederim." Sarı saç tellerimin üzerinden çekiştirerek etrafıma sardım. "Siyah buklelerinle sanırım kolayca uyum sağlayabilirsin."

Elinin zarif bir hareketiyle parmaklarının arasında siyah gölgeler belirdi ve omuzlarına sardığı bir tür pelerine dönüştü. Gölge bezi. O bir dokumacıydı.

"Evet, kolayca uyum sağlarım," dedi Cici'kıkırdayarak, diğer kız bir mağazaya doğru koşarken. "Ancak sen öyle değilsin. İzin verirseniz, burada adınızı kendinize saklamanızı önermek istiyorum. Burada sana karşı sevgi yok."

Oh lütfen, hiçbir yerde bana karşı bir sevgi yoktu, bu da onun iğneleyici sözlerini görmezden gelmemi daha da kolaylaştırdı. Bunun yerine çevreme odaklandım, dudaklarımı aralayarak ve içimde çılgınca bir heyecanla her şeyi kavradım.

Çocukken Tidestone'un dış bailey'sinde durup hasat fenerlerinin Glosten'in uzak pencerelerini aydınlatmasını izlediğimde, bir kasabanın tatlı ekmek, yabancı baharatlar ve kavrulmuş et gibi koktuğunu hayal ederdim. Burası beni bu romantik yanılsamadan çabucak kurtardı. Bok, sidik ve yıkanmamış bedenler gibi kokuyordu.

Ve bayıldım!

Yosun kaplı perde duvarı boyunca sıralanan tüccarların tahta arabalarının yanından geçerken tüm vücudum enerjiyle dolup taşıyor, boynumu bir o yana bir bu yana çeviriyordum. Her şeyi görmek istiyordum! Egzotik meyveler, ipeksi çarşaf ve asla ziyaret edemeyeceğim diyarlardan buraya getirilen tuhaf biblolar. Nerede yatıyorlardı? Onlara ulaşmak için ne kadar yol kat etmek gerekiyordu?

Bir arabanın önünde durdum ve böyle bir bibloya uzandım, ucunu deri üzerine dizilmiş küçük, yeşilimsi mavi taşlar boyunca gezdirdim. Boncukların etrafına serpiştirilmiş altın damarlar, batmakta olan güneşten gelen bir parça pembeyi yansıtıyordu. Ne kadar güzeldi, renkleri ne kadar zengindi.

"Daha önce hiç böyle değerli taşlar görmemişim," dedim. "Buna ne deniyor?" "Onlar değerli taş değil."

Sebian'ın sesiyle sıçradım ve etrafımda döndüm. "Burada ne yapıyorsun?"

Sebian deri pantolon, beyaz gömlek ve önünü bağlama zahmetine katlanmadığı kahverengi bir yelek giymiş halde yanıma geldi. Siyah saçlarını gevşek bir topuz yapmıştı ve kaçan birkaç tutam da makaslanmış yanlarına yapışmıştı. Aşırı büyümüş bir ormanın derinliklerinde rastlanabilecek bu sertlik ona yakışıyordu. Eşi neredeydi? Henüz bulunamadı mı? Ölmüş müydü? Merak etmek akıllıca mıydı?

Uzun uzun iç çekti. "Daha iyi bilmesem, seni koruduğumu söyledim."

"Alışkanlığınız mı? Zor durumdaki genç kızları kurtarmak mı?"

"Tam olarak değil." Yanaklarını içine çekti, kaşları çatıldı. "Ama tek başına dışarı çıkmaya izin veremem."

"Yalnız değilim," dedim ve solumu işaret ettim. "Ben-" Yalnızım. Tanrılar onları lanetlesin, nereye gitmişlerdi? "Oyalanmamalıydım."

"Ya da belki kendi bencil çıkarlarından başka bir şeye hizmet etmeyen kadınların peşinden körü körüne gitmemelisin." Elindeki taş bibloyu gösterdi. "Onlar benim adamdan taşlar, Lanay."

"Oradan mı geliyorsun?" diye sordum ve tek kelime etmeden uzun süre değerli taşta bakınca boğazımı temizledim. "Sebian mı?"

bir sarsıntı geçti ve bana bakmak için başını çevirdi. "Hmm?" "Oradan mı geliyorsun? Lanay?"

Başını salladı. "Biz onlara *laool* diyoruz, Eski Vhaer dilinde deniz köpüğü demek...

düşün. Belki."

"*Laool*," diye tekrarlardım Khysal kraliyet hanedanı kadar ölü olduğunu düşündüğüm bir dilde. "Bu dili mi konuşuyorsun? Yaşlı Vhaer?"

"Bugünlerde çok az Kuzgun biliyor. Amcamın bana öğretmeye çalıştığı iki üç kelimeyi hatırlıyorum, ta ki artık ümitsiz vaka olduğumu söyleyene kadar." Biçimli dudaklarında şaşkın bir seğirme dalgalandı, bir saniye önce buradaydı, bir saniye sonra yok oldu. "Malyr mükemmel konuşuyor. Yazıyor da."

Muhtemelen bir Kuzgun prensinden beklendiği gibi. "Dados'ta ne... Hayır, bu doğru değil. Yine nasıl gitti? Dalos-"

"*Delos'ta yatıyor.*"

"Evet." Malyr'in kütüphanede okumak istediği kitabın adı buydu. "Bu ne anlama geliyor?"

"*Sonsuz Acı* demek. Tam burada, hatırladın mı?" Göğsüne bir dokunuş. "*Anoa*'mızın kader eşini özlediği yerdir, fiziksel olarak acı verici olabilir."

Malyr'in kendini iyi hissetmemesine neden olan şey bu muydu? Özlem mi? Nefret dışında herhangi bir duygu hissettiğine inanmak zordu. Üstümde kanat çırparak bakışlarımı gökyüzüne kaldırmama neden oldu. Uçmadan önce yakınlarda tünemiş olması gereken bir kabalıktan başka bir şey yoktu.

Başparmağımla boncuğu daire içine alarak dikkatimi tekrar taş'a verdim. "Bu çok güzel."

"Onları köyümün etrafındaki nehir yataklarının dibinde bolca bulurdum," dedi Sebian. "Onları rıhtımda iyi paraya satardım. Annem neredeyse her zaman beni yakalar. Yüzüme bir tokat atar ve köyden ayrılmaya cüret ettiğim için paralarımı alırdı."

"Kuralları çiğneyen biri." Buna hayran olabilirim. "Tüm çocukluğunu orada mı geçirdin?"

Başıyla onayladı. "Limana ulaşmak için vadiyi çevreleyen dağ zincirinin üzerinden uçmak zorundasınız. Belki de savaştan etkilenmememizin tek nedeni buydu. Ta ki babam anakaraya Kuzgunların davasına katılmaya karar verene kadar. Zaima bu taşları çok sever... Eskiden severdi."

Eskiden
severdim.

Eskiden...

Ondan geçmişte bahsetmiş olması, onun artık olmadığı anlamına gelebilirdi. Beni bu şekilde etkilememeliydi, heyecanlı enerji titreşimlerini yavaşlatmamalıydı. Bugün değil, nihayet etrafım bu kadar hayatla çevriliyken değil.

Barikata doğru döndüm, keşfetmeye, deneyimlemeye hevesliydim.
Dükkânlar.

Ahırlar. Tavernalar. Hâlâ görülecek çok şey vardı!

"Lanay'a at sırtında seyahat etmek kaç ay sürer?" diye sordum.

"At sırtında mı? İki hafta mı? İki mi? On beş mi?" Sebian omuz silkti. "Bilemiyorum. Güneybatıdan gelen iyi rüzgârlar ve az uykuyla mı? Oraya beş günde varabilirim."

Beş gün.

Bu enerji parmak uçlarıma kadar indi ve tırnaklarımın altında karıncalanmaya başladı. Bu kadar özgür olmak nasıl bir his olurdu? En yüksek dağlara ulaşabilecek, en geniş okyanusların üzerinde ve istediğin yere gidebilecek kadar özgür olmak? İlk defa Kuzgunlar'a karşı nefretten başka bir şey beslemiyordum.

Kıskançlıktı.

Tiz kahkahalar dikkatimi korkuluklara doğru kaydırды. Küçük bir çocuk orada duruyordu, kırmızı yanaklı ve sümüklü burunlu, korkuluklara tutunmuş

tahta parmaklık. Sırtını iten o küçük ellere karşı koydukça daha çok inledi.

"Bu kadar korkma!" diye bağırdı arkasındaki kız, omzuna sert bir hamle yaparak. "Atla, Olivar! Belki yer değiştirirsin!"

Boğazım . Belki de mi?

Çocuğun üst bedeni tehlikeli bir şekilde küpeştenin üzerine doğru sürüklenirken nabzım hızlandı. "Yer değiştirmezse on kemiğini kıracak."

"Daha çok hepsi gibi." Sebian yanımda durdu. "Oldukça yüksek."

Şaşkınlıkla ona bakarken, çocuğun iniltileri daha da artıyor ve midemde bir delik açıyordu. "Onları durdurmak için hiçbir şey yapmayacak mısınız?"

Sebian'ın yüzünde bir sırıtma belirdi. "Sanırım Kuzgunların umursamaz ebeveynler olduğu söylentisi sana hiç ulaşmamış."

Bir grup çocuk kıkırdayıp daha sert itmeye başlayınca bakışlarım tekrar yukarı kayd, içim içime sığmıyordu. Sonra, yarım derece öne kayan çocuk parmaklığın üzerinden düştü. Çığlık attı. Tanrım, kalbim göğsümün içinde durana kadar çığlık attı. Neden değişmedi? Neden o-

Bir gölge patlaması korkuluğa doğru yükseldi, siyah dallar dört küçük kuzguna dönüştü. Çocukların heyecanlı alkışları arasında kanatlarını çırpıtlar ve kısa bir süre sonra tahta parmaklıkların üzerine kondular.

"Nihayet! Aferin Olivar!" Sebian'ın haykırışı kulaklarımı delip geçtikten sonra bir kez daha kendini beğenmiş bir sırıtışla bana baktı. "Her zamankinden daha solgun görünüyorsun Galantia. Sakın bana kalbinin bizim için yumuşadığını söyleme. Baban çok üzülürdü."

Dişlerim bir an için sıkıldı, çünkü kesinlikle haklıydı. "Korkmuştu."

"Bu onun ilk uçuşuydu." Sebian ışıltılı bir göz kırpışla elini sırtımın küçük kısmına koyarak beni tekrar yürümeye teşvik etti. "Babam güzel bir pazar günü, beni her yere yürüyerek sürüklemekten yorulduğunu söyleyerek omuzladı. Beni doğruca bir uçurumdan aşağı attı. Dalgalara çarpmadan hemen önce yer değiştirdim. Bazı çocuklar ilk bilinçli değişimlerinden ne kadar korkarlarsa korksunlar, hayatta kalma içgüdüğü ilkelimizin görmezden gelemeyeceği kadar güçlüdür."

"O... seni bir uçurumdan mı attı? Denize mi?" Özüm ağırlaştı, çocukluğumu çerçeveleyen bir düzine kuralın yankısıyla ağırlaştı. "Bazen gizlice duvarların dışına çıkar ve öğleden sonramı

Sahilde dalgaları seyrediyor, kollarımı çırpıyor, çok çok uzaklara uçabilen bir martı gibi davranıyordum."

"Gizlice kaçtım..." Sebian gözlerini yere dikti. "Tatlım, Tidestone *hemen* sahilde."

Onun tepkisi göğsümdeki ağırlığı daha da artırdı. Gerçekten de ne kadar . Hiçbir şey hakkında hiçbir şey bilmeyen ve hiçbir şey görmemiş, şımartılmış küçük bir kızıdan başka bir şey değildim.

Yaşlı bir Kuzgun kızın merdivenden korkuluğa tırmanarak arkadaşlarına nasıl katıldığına baktım. Birbiri ardına korkuluğun üzerinden atladılar. Sırasını bekleyenlerin hepsi alkışladı ve kıkırdadı.

Biri hariç hepsi.

Ziyafet akşamı saçlarımla ilgilenen kız sipere yaslanmıştı. Bir esinti, yüzünün yanık tarafına sarkan seyrek siyah tutamları çekiştiriyordu. Diğer tarafı ise sanki geri kalanıyla birlikte aşağı doğru erimek istiyormuş gibi görünüyordu.

"O kız neden orada öylece duruyor?"

Sebian'ın bakışları görüş alanımı takip etti. "Onun adı Tjema. Artık kabalığı yok."

"Neden? *Anoasını* kaybettiği için *mi*?"

"Bizim *ilkelimiz* yer değiştirmemizi sağlayan şeydir. Baban onu yanına almış olan yerinden edilmiş Kuzgunların kampına geldiğinde onu kaybetti," dedi. "Askerleri onun kabalıklarından bazılarını bir ağın içinde yakaladı ve onları ateşe verdi - onları bıçaklamadan önce tüylerinin artık kaçamayacakları kadar yandığından emin oldular. Sadece *udnaları*, yani insan formunu koruyan kuzgunları öldürülmediği için hayatta kaldı."

Midem rahatsız edici bir şekilde sarsıldı. Tjema'nın o gün ne kadar ürkek olduğunu düşündüm. Bir Brisden olarak onun gözle görülür rahatsızlığına nasıl sebep olduğumu. Belki de korku bile ilk düşündüğümünden daha haklıydı?

"Bu hikâyede daha fazlası olmalı." İçimde yüzeye çıkan suçluluk duygusunu, göze alamadığım empatiyi bastıracak bir şey. "O zamanlar hâlâ yeteneği vardı, anladığım kadarıyla. Belki de onu babamın askerlerine karşı kullanmıştır?"

"Onlara karşı mı kullandın? Tam olarak ne yaparak? Onları gölge örtüsü altında boğmak mı?"

Demek dokumacıymış. Zararsız. "O bir Kuzgun. Düşmanımız."

"Öyle mi?" Sebian durdu ve yüzünü bana dönerek başını hafifçe eğdi. "Yeteneği olmayan ve dönüşecek kuzgunu kalmamış sıska bir kız..."

Siyah saçlı olan. O hâlâ bir Kuzgun mu Galantia? Yoksa artık bir insan mı?"

Bu soru beni şaşırttı, çünkü verecek bir cevabım yoktu ve... ve şimdi o uğultulu enerji gitmişti!

"Bilmiyorum," diye ısırđım, bu akşamın oldukça iç karartıcı bir hal almasından rahatsız olmuştım. "Bildiğim tek şey bunun bir savaş olduğu."

"Bu kadar kolay, ha? Tanrı yardımcım olsun, bazen çok inatçı oluyorsun." Yüz hatları bu adamda daha önce hiç görmediğim bir şekilde sertleşti, her zamanki soğukkanlılığı keskin elmacık kemiklerine çarparak kayboldu. "Babanın bize yaptığı zulmü haklı çıkarmak için kendine böyle mi söylüyorsun? Hâlâ mı? Okuduğun onca şeyden sonra? Duyduklarından? *Gördüklerinden sonra?*"

Azalan bir etkinlikle. "Peki ya sizin zulmünüz? Aynı şekilde öldürüyor ve yağmalıyorsunuz. Ve *tecavüz* ediyorsunuz. O köydeki tek bir kadın bile *bu* vahşetten kurtulamadı."

"Ben hiç-" diye sözünü kesti, kasları çenesinin üzerinde zıplıyordu. "Bana kız kardeşimin nasıl öldüğünü sor." Kıpırdamadan durduğumda bana doğru bir adım attı, çenemi başparmağı ve işaret parmağı arasında sıkıştırdı ve bakışlarımı yeşil gözlerinin derinliğinde duran o duygu girdabına kaldırdı. "Dedim ki... bana... Zaima'nın... nasıl öldüğünü sor."

Omurgamdan aşağıya önsezili bir ürperti süzüldü. "Nasıl öldü?"

"Kafasına bir darbe aldı, çünkü üzerinde bir canavar gibi homurdanan adamla mücadele etmeyi bırakmadı. Kalbi durduktan sonra bile onu becerdi, küçük bedenini içeriden parçaladı." Sanki gözlerindeki ıstırabı görmemi istiyormuş gibi bakışlarımı tuttu, rahat gülümsemesinin ve soğuk tavrının ardında o kadar mükemmel bir şekilde sakladığı acıyı. Şu ana kadar. Bu görüntü kalbimi parçaladı ve gerçeği söylediğine dair hiçbir şüphe bırakmadı. "Her şeyi okumun ulaşamayacağı kadar uzak bir mesafeden duydum. Gerçi fark etmezdi, çünkü o çoktan ölmüştü. On bir yaşındaydı, Galantia. Daha kanı bile akmamış bir çocuk. Bunu kimin yaptığını bilmek ister misin?" Başımı sallamama rağmen daha da yaklaşarak dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "*Saygıdeğer* Prens Domren."

Vücudum buz kesti. ". "

Hayatım buna bağlıymış gibi cehaletime tutunarak başımı tekrar salladım. Çünkü bağılıydı! Artık bunu bildiğime göre Prens Domren'le aynı yatağı nasıl paylaşabilirdim? Onun çocuklarını nasıl doğurabilirdim? Böyle bir adamın beni sevmesini nasıl *isteyebilirdim?*

"Ah, tatlım, o kadar safsın ki bunun sevimli mi yoksa giderek sinir bozucu mu olduğuna karar veremiyorum." Derin bir nefes aldı, yavaşça uzun bir nefes verirken gözle görülür bir şekilde yumuşak tavrını yeniden kazanmaya çalışıyordu. "Söyle. Söyle, *bu bir savaş*."

Kelimeler uzun süre dilimde kaldı, acı, iğrenç, çürümüş. "Bu bir savaş."

"*Senin* başlattığın bir tane." Sözlerimin yankılanarak bana geri dönmesi beni iliklerime kadar sarstı, ta ki Sebian çenesini barikata doğru geri çekene kadar. "Arkanı dön."

Etrafımdaki yüksek duvarlar sanki bana doğru sürünüyormuş gibi küçüldü. "Ama... ama neden?"

"Odana geri dönüyorsun," dedi omzumdan tutup beni döndürürken, tam da ufukta şimşekler çakarken. "Saf küçük kızlar güneş battıktan sonra burada olmamalı."

ChapTer

SeVenTeen

Galantia

Günümüz, Deepmarsh Kalesi, Galantia'nın odası

P Bir başka ışık parlaması odamı aydınlattığında irkildim, yerde sürünerek hareket eden gölgeleri uzattı ve bozdu.

"Korkmuş bir çocuk gibi davranmayı bırak," diye mırıldandım kendi kendime, nabzım göğüs kafesimin hemen üzerinde çılgınca atıyordu. "Bu sadece bir fırtına. Sadece şimşek ve-"

Bir kükreme yatağımı salladı.

Omurgam dikleşerek beni sırtüstü fırlattı ve tam zamanında tavandan puslu siyah dalların kayboluşunu izledim. Haklı bir dehşet yerleşti

Soğuk tenime işliyor, rüzgârın feryatlarıyla iliklerime kadar işliyor.

Saniyeler içinde mesanem patlayacakmış gibi doldu. Tanrılar burayı kahretsin! Kaleyı tırmalayan, kilometrelerce uzanan açık bataklıkta yankılanan şiddetli gök gürültüsünün arasından duyabileceğim kadar yüksek olan ulumaları kesecek tek bir ağaç bile yoktu.

Bir sonraki şimşek çakması beni neredeyse kör etti, görüşüme siyah ve beyaz lekeler yerleştirdi ve odada yer değiştiren tek şey onlar değildi. Tam orada, duvarın tavanla birleştiği küçük kare oyukta, deri şeritlerin düğümleri yer değiştirdi. Belki de rüzgâr.

Belki de değildi, çünkü solmakta olan bir ışık titremesi bir dizi boncuk gözü yansıtıyordu. Uzun siyah bir gaganın tepesinde yer alan burun deliklerinin gölgelerini dolduruyorlardı.

Bir kuzgun.

Sırtım ahşap yatak başlığına dayanana ve yorganım çıplak ayaklarımın etrafında buruşuk bir karmaşa halinde toplanana kadar bacaklarımı çılınca tekmeleyerek bağırdım. "Git başımdan!"

Kuzgun havalandı ve parlayan ocağın yanındaki zemine kondu. Işığın gelgitlerine karşı gözlerimin takip edemeyeceği kadar hızlı bir hareketle tüylerindeki suyu silkeledi. Sonra hayvan bana doğru zıpladı.

Yatağımın kenarına doğru kaydım. "Sana git dedim!"

Kuzgun durdu ve başını eğerek gagasına sıkıştırılmış parlak ve uzun bir şeyi gösterdi. Hayvan beni izledi, sanki dudaklarımda gezinen çılınca küçük nefesleri dinliyormuş gibi başını çevirip eğdi. Bu şeyin burada ne işi vardı? Nereye aitti? Ya da daha doğrusu... kime? Malyr'e mi?

Kuş kıpırdamadan durduğunda, amacı artık acı verici bir şekilde belli olan oyuklara bir göz atmaya cesaret ettim. Hiç şüphesiz Kuzgunlar her odayı bunlarla donatmıştı ve ben fark etmemiştim. Ama başka kuş gelmedi, rüzgârı dışarıda tutan deri ipler bir kez daha sakin ve hareketsizdi.

Siyah tüylü kuş yavaşça kanatlarını açtı, başı aşağı yukarı . Boğazının arkasından, nazik mırıltılardan oluşan bir türkû gibi bir ses yankılandı. Neden bu kadar garip davranıyordu?

"Git! Kışt!" Hızla yorganımın kenarını tuttum ve kumaşın yatağımın üzerinde dalgalanmasına ve kırbaçlanmasına izin verdim. "Beni rahat bırak! Gittiğin yere geri dön-"

Şimşek çaktı, bir saniyeliğine beyazdan başka bir şey kalmayana kadar etrafımı soldurdu. Kanatlar çırpıldı. Kaslarım gerildi. Neredeydi o?

Gök gürledi.

Bir ciyaklamayla yataktan fırladım, tam kuş yorganın üzerine konarken duvara çarparak geri döndüm.

"S-Sebian..." Akılsızca mırıldandım, tüm gururum ve cesaretim damarlarımdan akıp giderken bu yerde bu başıboş kuş konusunda bana yardım edebilecek tek kişiyi çağırdım. "Sebian!"

Kendimi köşeden çıkarıp ahşap bölme boyunca ilerlerken titreyen ışıklar ve sürünen gölgeler arasında sonsuzluk gibi gelen bir süre geçti. Bu kuşun beni sakatlamasındansa gece vardiyamda kalenin içinde koşmayı tercih ederdim.

Kuzgun yanlara doğru yaptığım hareketi yansıtarak yatağın uzunluğu boyunca zıpladı ve ardından daha fazla mırıldanma sesi geldi. Gagasını hafifçe açarak bir çeşit ipin yorganın üzerine düşmesine izin verdi.

Bu da neydi böyle? Neden bu hayvan-

İçimde bir panik fırtınası yaratan kanat çırpışıyla kuş yere atladı. Kaçabileceğimden daha hızlı bir şekilde bana doğru sıçradı ve ben bölme boyunca tökezlerken vardiyamın akan treninin altında kayboldu. Pençeleri taşın üzerinde koşuşturuyordu. Tüyler ayak bileklerime sürtündü. Baldırıma bir şey çarptı. Gaga mı?

Bir çığlık atarak havaya ya da kuzguna ya da her ikisine birden tekme attım. Etrafımda döndüm, ancak lavabomun bulunduğu masanın ayağına takıldım. Tahta inledi. Su sıçradı. Çömlekler paramparça olmadan önce soğukluk göğsümü yaladı.

Tüm bunları görmezden geldim, kapıma doğru koştum ve kapıyı kırarak açtım. Koridorda aceleyle ilerlerken çıplak ayaklarım taşa çarptı. Sebian'ın oda kapısına çarparak yumruklarım ile vurdum.

"Sebian!" Bağırdım, çığlık attım. "Beni içeri al. Oh, tanrılar, lütfen beni içeri alın!

Açın! Sebia-"

Öne doğru düştüm ve belki de beni yakalayıp kendine doğru çekmeseydi doğrudan yere yuvarlanacaktım. "Neler oluyor böyle?"

"Bir kuzgun var!"

"Ne?" Uykudan ağırlaşmış gözleriyle bana bakmadan önce boş gibi görünen koridora baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Malyr'in kuzgunu. Ya da... Bilmiyorum." Malyr son birkaç gündür beni mutlu bir şekilde yalnız bırakmıştı; aslında kalede olduğundan bile emin değildim. Ama ya intikam için geri döndüyse? "Duvardaki o... o... delikten bir kuzgun odama girdi. Bir türlü gitmedi. Sonra... ayaklarımı gagaladı!"

Çömeldi, onlara bakmak için vardiyaamın kuyruğunu hafifçe kaldırdı, ancak bakışları bir kaşını kaldırarak geri döndü. "Tek bir yara bile yok."

Ağzım kurudu. Yok muydu? Ama o kuş bana saldırmıştı... değil mi?

"Sadece bir kâbustu Galantia," dedi ayağa kalkarken.

"Değildi-"

Ağzım kapandı. Neredeyse *çıplaktı*. Dehşet içinde buraya hücum ettiğimde gözden kaçırdığım bir ayrıntı olmalıydı.

Vardiya yerine, sikinin dış hatlarını her santimiyle gösteren açık kahverengi pamuklu bir pantolon giymişti. Gergin bel bandı kalçalarına oturuyor, karnının yanlarına doğru V şeklinde iki vadi yükseliyordu. Bunlardan biri kısmen yanık izleriyle kaplıydı, buruşuk deri omzuna kadar uzanıyor, oradan da tüm kolunu sarıyordu. Böylesine yaygın bir yaranın acısını hayal etmek bile istemiyordum...

"Rüya görmüyordum." Bakışlarımı kaçırdım. "Odamda bir kuzgun var."

Koridora doğru döndü. "Burada bekle."

O gözden kaybolduğu anda, gözlerim ocağına ve oradan da daha yukarılara gitti. Ta ki tavandaki başka bir oyukta durana kadar. Tüm şato onlarla doluydu, değil mi?

Sebian kapıyı kapatarak, "Odanız dağınık ama boş," dedi ama onu görmek, onun yakınlığı tüylerimi diken diken etti.

"Bir kuzgun *vardı*."

Sırıtan dudaklarındaki tatlı şarap kalıntılarının kokusunu alabileceğim kadar yakınımda durana kadar bana doğru yürüdü. "Olağanüstü..."

Yakınlardaki gök gürültüsü artarken, ses tonundaki alaycılık karşısında dişlerim sıkıldı. "Benim odamda olmamalıydı."

"Yani en iyi hareket tarzının benimkine dalmak olduğunu düşündün..." bakışları sonunda bir yere yerleşmeden önce formumda bir gezinti yaptı

göğsümde, " mi görünüyorsun?"

Kendime baktım, kumaşın vücuduma ikinci bir deri gibi yapıştığına bakılırsa, çamaşır masama tökezlediğimde vardiyamı ıslatmış olmam gerektiğini şimdi fark ettim. Üstelik şeffaf bir kumaştı ve meme ucumun etrafındaki pembe, koyu renkli areolayı gösteriyordu.

"Sana seslendim, belki beni duyarsın diye." Kollarımı hızla göğsümün önünde kavuşturdum ve dudaklarımdan bir ses kaçtı. "Güçlendirilmiş duyular hakkında çok şey..."

Alay ederek elini kaldırdı, parmaklarını bir kez olsun gevşek tuttuğu uzun siyah saç tellerinin arasından geçirdi ve bir tarafa doğru tarayarak diğer taraftaki kesilmiş kısmı ortaya çıkardı. "*Anoa*'m şu anda benimle değil. Bu korkunç fırtınada uyuyabilmek için onu gönderdim. Yakında geri dönecektir. *Anoalar* kabalıklarından uzun süre ayrı kalmaktan nefret ederler."

"Yani odamdaki o lanet kuş senin miydi?"

"Aptal kendi ayakları üzerinde tökezledi ve doğruca duvara mı çarptı? Çünkü bu o."

"Hayır, ama garip davrandı. Kanatlarını açtı, mırıldandı ve başını salladı."

Gözlerini kıstı, tepkisi kalan yarıklarda titreyen bir şimşek çakmasıyla daha da güçlendi. "Bu... benim *anoama* hiç benzemiyor."

"Kim o zaman?"

"Malyr? Sarhoşun teki mi? Ne fark eder ki? Kuş gitti, tatlım." Bir adım daha yaklaştı. "Bence sen de gitmelisin." Dudaklarını birbirine bastırdı ve sesi daha karanlık, daha sert çıkmadan önce alttakini ıslattı. "Burada benimle olmak bir hanımefendiye yakışmıyor. Tek başına. Hatırladın mı? *Uygunsuz* şeylerle ilgili bir şey."

Sesindeki alaycı neşeyle nefes alışım değişti ve göğsümde gergin bir karıncalanma uyandı. Şu anda hangisinin daha kötü olacağından emin değildim; burada onunla olmak mı, yoksa orada yalnız olmak mı? Ya kuzgun geri dönerse? Ama burada kalamazdım, değil mi?

Odaya bakışım düşüncelerimi ele vermiş olmalıydı, çünkü Sebian çenemin alt tarafındaki yaralı parmağını okşayarak gözlerimi kendisiyle buluşturdu. "Kalmak istemiyorsan tabii?"

Yavaşça nefes verirken ciğerlerime yerleşen o rahatlama hissi hainceydi. "Bana izin verir misin?"

"Duruma göre değişir." Başparmağını alt dudağımın üzerinde kaydırды. "Karşılığında bana ne vereceksin?"

Bağırsaklarım düğümlendi. "Ne istiyorsun?"

Bileğimi tuttu, elimi göğsümden çekti ve sertleşen sikinin üzerine koydu. Ben geri çekilmeyi başaramadan parmakları benimkilerin etrafında kıvrıldı ve sertleşen shaftını pamuğun arkasına yerleştirdi. Dokunuşuma karşı kabardı, parmak ucumun altında nem belirirken parmak eklemlerime karşı sallandı.

"Geldiğin gibi bakire olarak gideceksin," diye inledi boynumun kenarına doğru. "Güven bana."

Elimi çektim ve geri adım attım. "Yapamam."

Uzun siyah saçları yüzünün iki yanına düşüyor, bana bakarken elmacık kemiklerinin altındaki bölgeyi gölgelerle dolduruyordu. Bir an için beni tutmasını, zorlamasını bekledim.

Onun yerine arkasını döndü, köşede duran yayını aldı ve elime tutuşturdu. "Vur ona."

"Ne?"

"Kuzgun, tatlım." *Şimdi* beni tuttu, kapıya doğru götürdü ve kapıyı açtı. "Eğer geri gelirse, sadece kafasına nişan al. Yayımı kırmamaya çalış. Tüyleri var."

"Ne?" Beni koridora doğru itmesine karşı koydum. "Ama
-"

Ürkütücü bir şimşek çakması koridoru aydınlattı. Gölgeleler süzüldü Yerde, duvarlarda ve tavanda sürünerek bana doğru geliyordu. Gök gürültüsü gökyüzünde kırbaç sesleri gibi çatırdıyor, yavaş yavaş bazalt kayalara nüfuz eden körüklere dönüşüyordu, ta ki tüm kale benimkiyle eşleşen bir çaresizlikle sarsılana kadar.

"Odama geri dönmek istemiyorum."

Yalnız olmaz. Böyle bir gecede olmaz.

Ama en önemlisi, yalnız değilsiniz!

Bir kez daha yaklaştı ve sert aletini arkamda hissettim. "Bana bir çıkmaz gibi geliyor..."

"Bana hâlâ kızgınsın," dedim. "Marketteki tartışma yüzünden."

"Sana kim daha çok kızgın biliyor musun? Malyr. Belki de kapısını çalmak istersin? Yorganının altına girip giremeyeceğini sorabilirsin?"

Bu öneri her şeyi bir perspektife oturtmaya başlamıştı. Eğer lekesiz kalacağıma söz verdiğiyse, değmez miydi? Haklı

Hatta kuşun Malyr'in olabileceği gerçeğinin ışığında? Ya benim odama gelirse? Sebian'la kalmak daha iyi değil miydi? Daha güvenli değil miydi?

Nefesi kulak mememi okşadı, "Sana zarar vermeyeceğim Galantia. Buradan kızlığın bozulmadan ayrılacağına dair söz veriyorum."

Sesindeki sakinliğe, sözlerindeki güvenceye sarıldığımda kaslarım titredi. Hayır, Sebian beni hiç incitmemiş, bana hiç yalan söylememişti. En azından ben öyle olduğunu düşünmüyordum.

"Bir kez olsun kendine karşı dürüst ol, Galantia. Bunu istiyorsun. Ve Malyr şu anda burada olsaydı, büyük ihtimalle sen de onu isterdin. Ama o burada değil. Sadece sen ve ben varız ve ben seni incitmekten zevk almıyorum. Seni memnun etmekten zevk alıyorum." Bir parmağını boynumun kenarındaki gergin bir kasın üzerine bastırarak gerginliği giderdi. "Bundan zevk almanı sağlayacağım, tıpkı kütüphanede olduğu gibi. Bu iyi hissettirdi, değil mi?"

Nabzım çırpındı. "Evet."

Avuç içi kolumdan aşağı kayarken küçük nefesler yükseldi, yayı elimden aldı ve belimi kavramadan önce yere çarpmasına izin verdi. Kalçamın zar zor örtülen etini ısınana kadar nazikçe yoğurdu, ısıttı, sonra vardiyamı yukarı kaldırdı.

"Sebian," diye nefes aldım, pamuğu yavaşça yukarı doğru kaydırırken parmaklarının vücudumun şeklini keşfetme ve haritalama şekliyle hipnotize oldum. "Emin değilim."

"Şşş..." Beni susturarak kumaşı başımın üzerinden yukarı itti ve çıplak bedenimi gecenin soğuşuna maruz bıraktı. "Canını yakıyor muyum?"

Kalçalarımı sıktım ve göğüslerimi kollarımın arkasına sakladım. "Hayır, ama-" "Hayır. Sana zarar vermiyorum, değil mi?" Kolunu karnıma doladı. bizi geriye doğru yürüttü ve kapıyı çarparak kapattı. "Tek istediğim sana dokunmak, tatlım. Kütüphanede yaptığım gibi seni iyi hissettirmek. Bu kötü bir şey mi, hmm?"

"Hayır."

"Hayır," diye yineledi beni yatağına doğru götürürken, sert şaftı belime sıkıca bastırıyordu. "Ve yine benim için boşalacaksın, değil mi?"

Parmakları karnımdan aşağı süzüldü, klitorisimin üzerine bastırana kadar kalçalarımın arasına tırmandı ve yakındaki kaslarda zengin ürpertilerin dalgalanmasına izin verdi. Parmakları dairesel bir hareket benimseyip ezici bir sıcaklık uyandırdığında iniltim ses buldu.

"Kahretsin, çok hassassın, şimdiden parmak uçlarımda altında seğiriyorsun. Sana zar zor dokundum, tatlı şey. Arkanı dön ve otur." Döndüğüm anda pantolonunu aşağı itti ve ereksiyonunu serbest bıraktı. "Bana bak."

Bakışlarımı kaçırmayı başaramadan çenemi kavradı ve başka bir şey söylemeden gözlerimi kaldırdı. Uzun dakikalar boyunca önümde öylece durdu ve onun her şeyini içime almamı istedi; nefes alış verişleriyle yükselip alçalan sert kas kütleleri, üzerlerine dökülen mükemmel pürüzsüzlükteki derisi, karnı boyunca uzanan belirgin çıkıntılar ve derin kesik vadiler.

Tanrım, çok güzeldi, yaraları ve her şeyiyle.

Elimi sikine doğru kaldırdı. "Dokun bana."

Soğanlı, kaygan tepesi avucuma bastırdı, karnımın derinliklerinde endişe ve heyecanın kıvrılmasına izin verdi. Sert şaftı kalın ve uzundu, dokunuşumun altında seğiriyordu. Teni ne kadar yumuşaktı. Üzerini kaplayan kabarık damarlar nasıl da kanla titreşiyordu.

"Uzan." Yatağa tırmandı ve sırtım kürklere değene kadar beni geriye itti. "Bacaklarını benim için aç, Galantia."

Dudaklarımdan tek bir itiraz sözcüğü çıkmadan önce bir dizini kalçalarımın arasına bastırdı, sonra diğerini, bacaklarımı ayırdı. "Sebian, ben _."

"Telaşlanmayı bırak," dedi vücudunun sıcaklığı benimkinin üzerine inerken ve beraberinde doğanın kokusunu getirirken. "Seni istediğim gibi becerecek değilim ya."

Sikini tümseğime bastırarak zihnimi baş döndürücü bir dönüşle soktu. Daha da sarhoş edici olan, kalçalarını öne doğru iterken sırtını dönmesi ve sıcak etini klitorisim boyunca kaydırmasıydı.

Bacaklarımda sıvı ısı titreşirken dudaklarımdan bir dizi inilti döküldü. "Oh, tanrılar... Sebian..."

"İşte böyle. İşte benim iyi kızım, adımı çok güzel inletiyor." Nefesimi kesen bir şiddetle ileri geri sallanırken bir koluyla güçlü göğsünün ağırlığını üzerimde tuttu. "Bu iyi hissettiriyor mu, tatlım? Sikimin klitorisini boyunca sürtünmesi?"

"Evet..."

Burnunun ucu şakağımdaki ince tüyleri okşadı ve tenimde tüylerimi diken diken eden bir dalga yaratarak meme uçlarımda sertleştirdi. Parmakları onları buldu, sırayla çevrelerinde dolaştı, çekti, ağrıyana kadar alay etti.

Pelvisini benimkine doğru yuvarladı, benim uğuldayana kadar vücuda birbiri ardına lezzetli ürpertiler gönderdi. Kışkırtıcı basınç, yıkıcı ritim, tepesinin bazen merkezime doğru kayması, ancak içime girmeden tekrar yukarı doğru kayması... Tanrılar, bu Kuzgun hareket edebiliyordu!

"Çok güzelsin Galantia," diye mırıldandı. "Kahretsin, seni çok fena istiyorum."

Kalbim göğsümde şarkı söylüyordu. Beni istiyordu.

Hem de çok.

Hiç kimse beni istememişti.

Sözleri beni cesaretlendirdi, kalçalarımı oynatmamı ve pelvisimin onun ritmine katılmasını sağladı. Hatta aramızda bir bakış atmaya cesaret ettim, tacının buklelerimden parlak ve dolgun bir şekilde çıkmasını izledim. Yarığa parlayan bir ip, buklelerime damlıyordu. Tohum mu?

"İşte bu, tatlı şey." Derin, erkeksi inilti havayı salladı. "Kalçalarını benimkilerle yuvarla."

Bu zevk sesleri üzerine, ona karşı daha güçlü bir şekilde sallandım ve tepesinin bir kez daha girişime kaymasına neden oldum. Ona karşı bastırmak için. Hafifçe içime daldırmak. İçime iterse nasıl hissederdim? Yakar mıydı? Karıncalanır mıydı?

"Sakin ol..." Sebian sustu ve geri çekildi, yukarıya ve tümseğimin üzerine doğru itmeden önce kalçalarına açtı verdi. "Ölmemi mi istiyorsun, tatlım? Çünkü oraya girersem Malyr beni öldürecek."

Sebian ritmini uzun süre korudu, şehvetli bir tempoyla itti, şaftını zonklayan tomurcuğumun üzerinde kaydırды, ta ki sıcaklık havuzunda karıncalanmalar kıvılcımlanana kadar. Alnımdan ter boşandı ve ayak parmaklarım kıvrıldı.

"Benim için boşalacak mısın, tatlım?" Hareketini yavaşlattı, kalçalarını titreştirdiği yerde şaftını klitorisime doğru bastırdı. "Benim için gel, Galantia. Benim için çok iyi gel."

"Sebian..." Kasılma dalgaları üzerime çökerken haykırdım, onları vücudumda yıkadım, birkaç işkence dolu saniye boyunca her kası gerdim.

"Kahretsin, adım böyle söylemene bayılıyorum," diye mırıldanırken hızı arttı, inlemeleri birbirine yaklaştı, daha hızlı, daha çaresiz. "Karnını öyle bir dağıtacağım ki, tatlım."

Zihnim zevk ve mutluluk seli altında boğulurken, ritmini nasıl kaybettiğini, durduğunu, tekrar topladığını ve bir kez daha durduğunu zar zor fark ettim. Sadece

Islak sıcaklık karnıma sıçradığında, *oomph'unun* sesiyle aşağıya baktım, tacından parlayan tohum iplerinin nasıl fırladığını izledim. Hem de sürü. Karnımı kapladılar, göğsümün etine çarptılar, göbeğimde biriktiler.

Sebian bir süre sertçe nefes aldı, aleti seğiriyordu, ta ki başımın tepesine sokulana kadar. "Hadi seni temizleyelim."

Kasları uyuşmuş, zihni sersemlemiş bir halde pantolonunu yerden nasıl aldığını izledim. Karnımdaki döllerini onunla sildi, hâlâ kalkık olan sikini hızlıca temizledi ve sonra karanlığa fırlattı.

"Hadi, seninle kürklerin altına girelim." Kendini yanıma indirdi, başım göğsüne yaslanana kadar beni kendine doğru çekti ve üzerimize birkaç büyük kürk örttü.

"Ya Malyr bizi böyle bulursa?"

"Bugünlerde oldukça meşgul," dedi. "Ayrıca, sen benimleyken seni rahatsız etmeyecek, söz veriyorum. Sadece... bir kez olsun uyumaya çalış."

Başımı salladım, teninin misk kokusunu içime çektim. "Sana bir şey sorabilir miyim?" "Elbette."

"Kader arkadaşın nerede?"

Zaman şimşek çakmaları ve gök gürlemeleriyle geçti ve sonunda "Yıldızların arasında parıltıyor" dedi.

Öldü.

Bunu fark ettiğimde, Sebian'ın beni yakaladığı gün kuzgunlarından birinin ne kadar tüylü görüldüğünü hatırladım. Onunla hiç tanışmış mıydı? Yoksa kuzgunları bir gün tüylerini dökmeye başlamış ve onu bulmaya fırsat bulamadan ölümünü mü haber vermişlerdi? Kaderinde sonsuza dek sevmek olan o kişiyi?

Gözlerimi kapattığımda kalbim onun için acıyordu, fırtına onun kalbinin düzgün atışıyla bastırılıyordu. Vücudum gevşerken, bu Kuzgun'un kucağında beklenmedik bir güvenlik hissi buldum - bir sonraki bana sarılacak olan adamın ellerinde büyük bir kayıp yaşamış olan...

Bu düşünceyle kendimi ona daha sıkı sarıldım. "Bu gece beni güvende tuttuğun için teşekkür ederim."

Göğsü hareketsizleşti, bir nefes atladı, ta ki parmaklarının saçlarımdaki ritmine geri dönene kadar. "Uyu."

CHAPTER SEKİZİNCİ

Sebian

Günümüz, Deepmarsh Kalesi, Sebian'ın odası

T Beni güvende tuttuğun için teşekkür ederim.

Bu sözler yankılandı ve Galantia'nın başının ağırlığı altındaki acı sızılarını görmezden gelmeyi yeterince kolaylaştırdı. Güneşin doğuşunu uyudu

Derin ve düzgün nefes alıyordu. En son ne zaman böyle bir kadına sarılmıştım?

İki gece.

Belki üç.

Şu farkla ki, ihtiyaçlarımı karşıladıktan kısa bir süre sonra Leydi her neyse onu odamdan kovmuştum - ve onunkini de, çünkü yattığım diğer kadınlar gibi bencil bir pislik değildim. Kuzgun ya da insan,

yanımda uyuyamadılar. Soğuk ayak parmaklarını baldırlarımın altına sıkıştıramadılar. Ve kesinlikle koltuk altına salyalarını akıtamadılar.

Galantia'nın ağzının köşesine yapışmış tükürük ipine baktım, kaslarımdaki ve kemiklerimdeki bu durgunluğa ne anlam vereceğimi bilemiyordum. Fırtına saatler önce dinmişti ve ben de aynı sıralarda işeme ihtiyacı duymuştum. O neden hâlâ buradaydı?

Çünkü kendini *iyi* hissediyordu.

Çok yumuşak ve
küçük. İnkâr
edilemez bir şekilde
dişi.

Morarmış, uyuşmuş parmağımı kürklerin altındaki küçük sırtında gezdirdim, hiçbir şeye yakın ve bir şekilde aynı anda çok fazla hissettim. Tanrıça bana yardım etsin, salyaları ve her şeyiyle gözümde çok güzeldi.

Belki de onu henüz kovmamış olmam iyi bir şeydi. Belli ki Malyr bu sabah odasına gitmişti.

Nereden bilebilirdim ki?

Çünkü tam yanımdaydı.

Başımı nabzının attığı yöne, pencerenin altındaki sandalyede oturduğu yere çevirdim. "Ne zamandır orada oturuyorsun?"

"Bir yol bulucuya gizlice yaklaşmanın imkânsız olduğu düşünülürse?" Parmakları akılsızca siyah tünüğünün göğsüne işlenmiş gümüş mührü itti, yüz hatları boştu, okunamıyordu. "İçeri girdiğimde ne kadar derin uyuduğuna bakarak yine sızıp kaldığını merak edecek kadar uzun."

Asker'den de gelebilecek bu söz karşısında azı dişlerim birbirine çarptı. Sanki kişisel zamanımı nasıl geçirdiğim onları ilgilendiriyormuş gibi, bana verdikleri her göreve her zaman geldiğimi düşünürsek...

"En son bir tavernaya adım atmayalı günler oldu." Galantia'yı kütüphaneye götürmek, onun için kitap toplamak, pazarda başını belaya sokmadığından emin olmak... hepsi günlerimden zaman çaldı. "Bu beni meşgul etti."

Malyr'in bakışları bir saniyeliğine Galantia'ya kaydı, sonra tekrar benimkini buldu ve çenesi değişti. "Evet, not aldım."

Galantia'nın nefes alış verişini onun sesiyle hafifçe değiştiğinde, başucuma bağlı deri keseye uzandım. Beyaz bir tuz kristali çıkardım, paramparça olana kadar avucumda sıktım, Galantia'nın başının üzerinde gezdirdim ve kaçan gölgelerin işlerini yapmalarına izin verdim. Yüzünün etrafında neredeyse görünmez bir örgü oluşturdular ve seslerimizi biraz da olsa boğdular.

Malyr sert bir sesle, "Buraya oyuncağımın yanlışlıkla gitmiş olmasından korkarak geldim," dedi. "Bu saatte yatağında bir kadın bulmak yeterince tuhaftı, o olduğunu anladığımda yaşadığım şaşkınlığı siz düşünün."

Ses tonunda garip bir şey vardı, garip bir ... kıskançlığa mı yakındı? Hayır, bu olamaz. Bu bizim kanımızda yoktu, en azından bir insan için. Elbette tek eşli varlıklardık, sahiplenici ve son derece sadıktık ama sadece bağlı olduğumuz eşimize karşı. Peki ne o zaman?

Kızgınlık mı?

İnançsızlık mı? Yanlış

oturan bir osuruk mu?

Tam olarak kestiremesem de gülümsemeyi denedim. "Sürpriz mi? *Senden* nefret ediyor olabilir ama kürklerimin altından çok az telaşla sıyrıldı."

Gözlerini devirdi. "Evet, ikimiz de biliyoruz ki senin meşhur... cazibenle rekabet edemem."

"Frengi yaralarının cazibesine sahip biri bile senin yanında durmak için daha iyi bir seçenek gibi görünecektir, Malyr," diye belirttim. "Her fırsatta ona kötü davranıyor, onu incitiyor ve aşağılıyorsun. Bu da onu doğrudan kollarıma ve yatağıma sürüklüyor."

Çenesi sertleşti ama sadece kendini beğenmiş, orantısız bir sırıtış onun yerini alana kadar. "Sizce hangisi onu inletir ve söz konusu kollara kaçmadan önce kalçalarından aşağı kaygan sular damlatır? Onu kesmek mi? Onu aşağılamak mı? Bugünlerde siyaset beni çok meşgul ediyor, o yüzden henüz bir sonuca varamadım."

"Fark eder mi? Sonunda onu benim yolumdan kovalıyorsun, ıslak ve kafası karışık. İlgiye o kadar aç ki, en ufak bir nezaket kırıntısı bile onunla uzun bir yol kat etmeni sağlıyor." Neden, emin değildim ama evde ikisinden de pek nasibini almadığını düşünmeye başlamıştım. "Ama daha önce de söylediğin gibi, o senden zevk almayı hak etmiyor." Sırıtışımı keskinleştirdim. "Ki bu iyi bir şey. Zaten ben vermekte daha iyiyim. İsteddiği zaman aletimin uzunluğundan aşağı damlayabilir ve ona karşı parçalandığında adımı inleyebilir."

Uzun bir nefes veren Malyr sandalyeye daha da gömüldü. "Lütfen bana onu tehlikeye atmadığını söyle."

"Hayır, küçük dar amcığı yalvardığında bile." Ve yalvarmıştı, ne zaman sikim deliğini dürtse kalçalarını kaldırıyordu, sonunda bir kadın olmaya o kadar hazırdı ki. "Belki onu yoluna göndermeden önce biraz daha yalvartırım."

"Elbette, Domren'in nişanlısından intikam alma arzunuzu hâlâ yapabiliyorken dindirir. Brisden beklediğimden daha hızlı tepki verdi." Bir çizmesini diğerinin üzerine katlayarak bacaklarını . "Birkaç gün önce, iki at arabası tam teçhizatlı askerler eşliğinde Tidestone'dan ayrıldı. Nehir boyunca güneybatıya doğru gidiyorlar. Asker birkaç gün içinde Deepmarsh'a ulaşmalarını bekliyor, tabii bu lanet fırtınadan sonra akıntıların köprüyü yıkmayacağını varsayarsak."

"Demek soylu güzel eve dönüyor." Ne kadar yazık. Onu bir süre daha tutmayı umursamazdım. Aslına bakarsanız, tatlı, telaşlı ve korkmuş olduğu zamanlarda onun yanında olmaktan oldukça keyif alıyordum. Kahretsin, dün gece çok korkmuştu. "Brisden buraya mı geliyor?"

"Hayır. Beyaz sancaklar altında bile onu öldüreceğimi çok iyi bildiği için bana bu iyiliği yapmadı."

"Ya bu bir tuzaksa? Barat biz konuşurken birliklerini harekete geçirebilir ve onları kuzeyden aşağı indirecek kadar aptal olabilir."

"Başkentin birlikleri oldukları yerde kalıyorlar. Lorn ve ben tam da bunu merak ederek Ammarett'ten uzaklaşan yollarda keşif yaptık. Dün gece fırtına bizi yakındaki bir ormana hapsedince dönüş yolunda kayalıklar boyunca tündük. Daha yeni döndüm."

Bu benim dikkatimi çekti. "O zaman dün gece Galantia'nın odasında kimin kuzgunu vardı?"

Bana kaşlarını çatı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Birinin anoası odasına geldi. Senin olduğunu düşündüm."

Bakışları Galantia'ya kaydı, başını sallamadan önce dudaklarını büzdü. "Dediğim gibi, Deepmarsh'a yakın bir yerde değildim."

"Lorn? Onun *anoası* bizimki kadar yapışkan değil. Belki de onu buraya geri göndermiştir?"

Bir an için düşündü. "Hayır. Sırf onu korkutmak için bu kadar pervasız davranıp hediyesini bir fırtınanın içine göndermezdi."

"Malyr, Lorn onu dizlerinin üzerinde yakaladı, lanet bıçağını yalıyordu. Dikkatin o kadar dağınıktı ki geldiğini bile görmedin. Ertesi sabah kendimizi bir rehinenin dışında bulmadığımız için şanslıyız."

Lorn bir kez daha haddini aşmaya cüret ettiğinde her zaman yaptığı gibi burnunun kenarını sıktı. "Dikkatini başka yöne çektim, değil mi? Sana Galantia'yı alıp götürme fırsatı verdim. Ve sen de buna ne kadar *istekle* atladın."

"Çünkü Lorn'un sağı solu belli olmuyor ve tam bir baş belası. Onu neden hâlâ etrafınızda tuttuğunuzu anlamıyorum."

Bir süre sessizlik, sonra "Nedenini biliyorsun."

Çünkü Lorn, Valtaris'in düşüşünden Malyr'in sorumlu olduğunu biliyordu; bu sırrı saklamayı seviyordu ve tercihen onun başının üstünde tutuyordu. Bu ortaya çıkarsa türümüz arasındaki desteğini kaybedebilirdi. Bir de Malyr'in, birlikte yaşadıkları göz önüne alındığında, bir süre için onun kader arkadaşı olması gerektiğine ikna olduğu gerçeği vardı. Yıllar önce, umutsuzca onunla bağ kurmaya çalışmış ama boşuna uğraşmıştı.

Bu karmaşaya bir de Malyr'i olması gerekenden daha fazla endişelendiren başka bir şey eklendi. Ona söylemeye cesaret edemediğimden, en başta endişesinin farkında olduğumu belli etmedim. Bu intihar olurdu...

Sonuçta, birlikte ne kadar sefil olurlarsa olsunlar, Malyr'i gevşek bir şekilde yanında tutmaya yetecek kadar baskı vardı - her ikisi de birbirlerine karşı besledikleri nefrete bağımlı görünüyordular.

"Tükendim, hem de çok ," diye inledi Malyr, başını arkaya eğip tavana bakarak. "Gün geçmiyor ki bir insan lordu kızını peşime takmasın ve Asker onlardan biriyle evlenmek için kulağımı çekmesin."

"İnsanlar ve Kuzgunlar peçe düştüğünden beri evlenip birbirlerine aşık oldular." Bir zamanlar dünyalarımızı birbirinden ayıran, ancak hiçbir zaman belgelenemeyen nedenlerle zamanla bir şekilde yok olan gölgeli duvar. "Bu birçokları için bir bağ yerine kabul edilebilir bir ikame, Malyr."

"Konu insanlar olduğunda sen ve ben hiçbir zaman aynı fikirde olmadık." Başını kararlı bir şekilde salladı. "*Asla* bir insan eş almayacağım."

"O zaman bir *drif* duyurun." Diyarın dört bir yanından Kuzgunların kaynaşmasına ve tanrıçanın isteğiyle eşlerini bulup ilkbahardaki yuvalama mevsiminden önce kur yapmaya başlamalarına olanak tanıyan geleneksel bir kutlama. "Bira. Şarap. Dans. Hepimiz iyi vakit geçirebiliriz. Ve kim bilir? Belki eşini bulursun."

Elini göğüs kafesine doğru kaldırdı, parmakları sanki orada bir şey bulmayı umuyormuş gibi ince havayı kavradı, ancak eli uyluğuna battı. "Savaşın *sürüklenmeye* vakti yok."

İçimi çektim, Malyr'in Khysal Hanesi'nin onlarca yıldır her sonbaharda düzenlediği bir etkinliği ertelemesine anlam vermeye bile çalışmıyordum. Hatta yüzyıllar. İnsan eşini bulmamak için elinden geleni yapıp *yapmadığını* merak ediyordu...

"Bağ kurmak bugünlerde nadir bir nimet ve kaderindeki kişiyi bulmaya bile zahmet edemiyorsun. Bir ölüm dalgacısının eşi neredeyse her zaman aynı yeteneğe sahiptir. Gölgelelerini kontrol etmene yardımcı olabilir."

Her zaman olduğu gibi bu kez de ayağa kalkıp yatağın etrafında Galantia'ya doğru dönerek konuyu geçiştirdi. "Nasıl kokuyor?"

Onu uyandırmamak için yavaşça derin bir nefes aldım ve Galantia'nın doğal kokusunu içime çektim. "Hanımeli ve parşömen."

Kadının yanında durdu, ona bakarken başını bir o yana bir bu yana çevirdi. "Tuhaf bir kombinasyon."

"O tuhaf bir kuş, Malyr. Sanki onu bunca yıl bir mağarada tutmuşlar gibi. Şaşırtıcı derecede masum." Bir an düşündüm. "Bıçak yalamadığı zamanlarda yani."

"Ve bunu ne kadar iyi yapıyor." Eğilerek bir parmağını omzunun kıvrımını takip eden saç telinin üzerinde gezdirdi. "Şaşırtıcı derecede... dirençli."

Boğazının arkasından gelen sesin hayret mi yoksa kızgınlık mı olduğunu anlayamadım - muhtemelen *ikincisiydi*. Bir yol gösterici olarak, yeteneğim beni duymadan mutlu bir şekilde yaşayabileceğim her türlü konuşmaya zorladı. Galantia'dan onun için ağlamasını istediği konuşmalar gibi. Anlayabildiğim kadarıyla, histerik, hıçkırarak ağlayan türden biri değildi.

Bu, onu bir kadına dönüştürmeye çalışmayacağı anlamına gelmiyordu.

Gözlerim parmaklarının arasında sürünen sıska, gölgeli dallara takıldı. Şimdi uyansa ve Malyr'i orada dikilirken görse panikler miydi? Meme uçları sertleşir miydi? Kayganlaşır, bacaklarının arasında en tatlı karmaşayı yaratır mıydı?

Asla öğrenemezdim.

Çünkü bir söz vermiştim.

Gölgeleleri ona doğru uzandığında bileğini tuttum. "O benimle bu şekildeyken olmaz."

Malyr ofladı, dişlerini sıktığını belli eden güçlü bir nefes verdi. "Yani şimdi de onu mu koruyorsun? Benden mi?"

Koruyun.

İçimde yükselen yoğun baskıyı görmezden geldim. "Onunla birlikte olmadığım zamanlarda ne yaparsan yap, bu seni ilgilendirir, ama sana izin vermeyeceğim-" Elimi pençeleyen gölgelerinin ısırtıcı acısıyla tısladım ve hemen bileğini bıraktım. "Ne oluyor, Malyr?"

Elini geri çekip yumruğunu sıktı ve açtı, gölgeler Galantia'ya doğru siyah pekmez telleri gibi uzanıyor, mesafeyi aşmaya çalışıyordu. "Son zamanlarda... oldukça dengesizleştiler."

"*Kararsız* mı? Bana saldırdılar." Bunu daha önce hiç yapmamışlardı. "Neden böyle geriliyorlar?"

"Çünkü onun ölmesini istiyorlar, sanırım." Sandalyeye yığıldı, yüzünde hayal kırıklığı okunuyordu. "Ondan *nefret* ediyorum ve onlar da bunu biliyor. Babası yakınımda beni yozlaştırırken onun masum kalmasına izin verilmesinden nefret ediyorum. Kaprisli gölgelerimin elinde ölme riskini göze almadan onu aynı şekilde lekeleyemeyeceğimden daha da çok nefret ediyorum."

Kürklerin altında parmaklarım Galantia'nın beline dolandı. Belki de onun yanında gölgelerini kontrol etmekte ne kadar zorlandığını yanlış değerlendirmiştim. Belki de Asker haklıydı.

"Neden onun yanıdayken *anoanı* göndermiyorsun?"

"Denemediğimi mi sanıyorsun?" Alay ederek bir elini havaya kaldırdı. "O lanet kuşum, onu gönderdikten *birkaç saniye* sonra bana geri dönmeye çalışırken camına çarptı."

Pek de sürpriz olmadı. *Anoa*'sı her zaman bir katırın itaati ve tasmalı bir kedi yavrusunun uysallığıyla sinirli bir pislik olmuştu. Kuş ondan hiçbir zaman uzun süre ayrı kalmazdı ama hiç *bu kadar* kötü olmamıştı.

"Belki de ondan uzak durmalısın."

"Belki de yapmalıyım," dedi ama hiçbir inanç yoktu, kelimeler en iyi ihtimalle bağlayıcı olmayan bir ifade, en kötü ihtimalle bir soru gibiydi. Başını çevirdi ve doğrudan bana baktı. "Ama sanırım yapmamamı tercih edersin."

"Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?"

"Oh, hadi ama..." Başını sallayarak ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. "Şu anda senin kollarında olmasının tek nedeni, onun ne kadar masum, ne kadar deneyimsiz, ne kadar çaresiz görüldüğünü sevmen. Nedenini bilmek ister misin?"

Midem sertleşti. "Pek sayılmaz."

"Çünkü bunca yıldan sonra hâlâ kendini affetmeyi reddediyorsun." Kapıyı açtı, "Onları kurtaramadığın yerde onu kurtarmayı seviyorsun" demeden önce bana bir kez daha baktı.

Kapı kapandı ve beni o kış gecesinin sessizliğine hapsetti. Sadece Galantia'nın kalbinin düzenli atışı sersemlemiş duyularıma ulaşıyor, Zaima'nın durgun kalbinin anısıyla ayıltıcı bir tezat oluşturuyordu. Annemin durgun kalbi. Diğerleri...

Bir zamanlar sevdiğim herkes
öldü. Benim yüzümden.

Galantia kollarımda kıpırdandı, sanki bir geceliğine de olsa onun
sığınağıymışım gibi kendini bana daha sıkı bastırdı. Sanki ona bakabilecek,
onu kurtarabilecek, koruyabilecek bir adammışım gibi. Evet, bu iyi hissettirdi.
Hak ettiğimden daha iyiydi.

OceanofPDF.com

ChapTer

NIneTeen

Galantia

Günümüz, Deepmarsh Kalesi, Galantia'nın odası

I seni çok istiyorum.

Bu sözlerin yankısı beni birkaç gece boyunca huzursuz uykulara sürüklemeye devam etti ve her zaman orman yeşili gözlere dönüştü. I onların görüş alanını takip edip kendime baktım. Yumruğumu Sebian'ın sikinin kalın uzunluğunda nasıl gezdirdiğimi izledim.

"Aferin kızıma." Mırıltılı övgüsü bakışlarımı daralan o yeşil gözlere döndürdü. Gri-kahverengiye dönmüş, küçümsemeyle parlıyordu. "Canının yanmasını istiyorum."

Bir başlangıçla uyandım.

Bir daha olmaz!

Nabzım kulaklarımın arasında yeterince yüksek sesle atıyordu, pencerenin dışındaki acele ve sazlıklarda tüneleyen ötücü kuşların sabah senfonisini bastırıyordu. Ama bacaklarımın arasındaki şiddetli zonklamanın yanında hiçbir şey, *hiçbir şey* değildi. Tanrım, ağrıyordu!

Boş odamda gözlerimi kırıştırdım, elim yorganın altından bacaklarımın arasına kaydı. Parmak uçlarım rüyanın orada bıraktığı kayganlığa battığında, ısınmış etimin etrafını okşadım. Daldırdım, dürttüm ve hoş karıncalanmalar merkezimden yayılana kadar karıştırdım, rahatlamayı kovaladım ama...

Gelmedi.

Gözlerimi kapattım. Tüm odağımı ona verdim.

Sebian hayalimdeki siyah fonda belirdi, parmaklarımın kanalıma hafifçe daldırdığı ritme uyarak sikini içime sokarken karnındaki kaslar kıpırdadı. Sırtışını yavaş, durgun bir öpücükle ağzıma indirdi, bu da seksimin etrafında sıcaklığın yükselmesine neden oldu.

Çok yaklaştım. Çok yaklaştım.

Ta ki Malyr bir kez daha ortaya çıkana kadar. Isırmadan önce alt dudağımı dişlerinin arasında emdi, kan akarken bacaklarımın arasındaki vahşi nabız atışıyla eşleşen bir yoğunlukla zonklamasına izin verdi-

Hayır! Hayır!

Sırılsıklam olmuş parmaklarımı yorganın altından hızla çektim ve kollarımı iki yanıma sıkıştırdım. Tanrılar kahretsin, nasıl bu kadar kötü olabildim? Sebian hakkında fanteziler kurmam yeterince kötüydü, ama Malyr...?

Bu iğrençti.

Dengesiz.

Yenilgiyle ayağa kalkarak vardiyamdan çıktım, sabahın soğukunda tenim çakıllaşıyordu. Lavaboya doğru yürürken ocaktaki uyuyan közler neredeyse hiç sıcaklık vermiyordu. En altta, gri taşa karşı mavi bir çizgi dikkatimi çekti. Neydi o?

Küçük parlak şeyi kavradım ve pencerenin ışığına doğru tuttum. Mavi ipek bir kurdele, bazı kısımları hafifçe solmuş, bazıları biraz lekeli ama çok güzel! Bu buraya nasıl gelmişti?

Sonra o fırtınalı gecenin anısı aklıma geldi. Kuzgunun gagasından düşürdüğü şey bu muydu? Belki de.

Tırnaklarımı ve dişlerimi kullanarak bileğime bağladım, sonra da hazırlanmak için döndüm. Bacaklarımın arasındaki iğrenç pislik de dahil olmak üzere kendimi çabucak yıkadım ve giyindim. Nihayet burayı geride bırakmama daha ne kadar vardı?

Bir an düşündükten sonra kapıma doğru döndüm. Belki Sebian'ın Tidestone'dan haberi vardır? Tabii odasında bile olsa. Fırtınadan sonraki sabah yalnız uyandım. O zamandan beri onu görmemiştim ve-

"Tanrılar..." Bir kıpırtı kaslarımda öyle bir spazm yarattı ki, sıçradım ve uyku alanımı ayıran ahşap bölmeye doğru tökezledim. "Ne istiyorsun?"

Malyr kapının yanındaki mavi kadife kanepede oturuyordu, beyaz gömleğinin üzerine giydiği siyah yelek daha önce hiç olmadığı kadar inceydi. Prens ne zamandır burada oturuyordu?

Midem bulandı. Bölmenin karmaşık oymalarından ne kadarını görmüştü?

"Uykunda sık sık inler misin?" diye sordu, bu soruya cevap verirken aynı anda içimde utanç telleri örüyordu. "Hoş bir rüya olabilir mi?"

"Bir kabus."

"Ah, korku sizi tahrik ediyor mu?" diye sordu. "Sanırım bu, insanların gölgelerimden neden altlarına işeyecek kadar korktuklarını, oysa küçük güvercinimin kalçalarından bir şey damlattığını açıklıyor."

Boynuma batan sıcaklıkla savaşıarak bakışlarını üzerimde tuttum ve neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi davrandım. Gölgeleri içimde aşağılık bir şey uyandırmadı - ne hoş bir karıncalanma, ne de bir sıcaklık seli.

Ama iki renkli gözlerine ne kadar uzun süre bakarsam, dudakları o kadar yukarı kıvrılıp Sebian'a küstahça görünecek bir sırıtışa dönüşüyordu, ama Malyr'e? Beni soydu. Söylenmemiş yalanlarımı, bedenimin çarpık tepkilerini ortaya çıkardı.

Buna dayanamadım ve bakışlarım kapıya kaydı. Keşke Sebian'ın odasına kaçabilseydim-

"Orada değil. Onu daha önce meyhanenin arkasında bulduğum halini göz önüne alırsak, biz konuşurken hâlâ büyük salona doğru sürüklendiğini varsayıyorum." Malyr düşüncelere dalmış gibi başparmağını alt dudağına sürttü, başını sallamadan önce bakışları bomboştı. "Tidestone heyeti bir saat içinde kaleye ulaşmış olmalı."

Bir saat içinde.

Omurgamın dikleşmesini, göğsümün kabarmasını ya da ayaklarımın karıncalanmasını bekledim, hemen kapıdan çıkıp onlara doğru koşma dürtüsüyle. Beş cehennemde de olsa rahat bir nefes alabilirdim.

Hiçbiri gelmedi.

"Sonunda eve gideceğim."

Zalim bir prensi bir başkası için terk etmek. Ne kadar ironik değil mi?

Malyr ayağa kalktı ve yeleğinin düğmeleri neredeyse elbisemin fırfırlarını koparacak kadar yakınımaya gelene kadar beni yanına çağırdı. Yüzümü kavradı, çaresiz avıymışım gibi yanağımı okşadı.

"Ev. İnsanın bir evi varsa ne kadar rahatlatıcı bir kelime, değil mi?" Şakağıma fısıldaması kafamdaki kan hücumunu zar zor dağıttı. "İnsanın aptalca şeyler yapmasına neden olan sahte bir güvenlik duygusunu besliyor. Bir gece kuzgunlarımdan odana süzülmesi için pencereyi açık bırakıp seni pazarlık edecek hiçbir şeyin kalmamış, hayatın ve masumiyetin benim için değersiz halde bulmak gibi."

Boğazım kurudu. "İstediyini elde ediyorsun. Neden beni rahat bırakmıyorsun?"

"Çünkü sen benimsin. Acıtmak için benimsin. Acı çekmek için benimsin. Kırmak için benimsin." Serin, nane kokulu nefesi tenime çarparak ısınmış bedenime bir ürperti gönderdi. "Senin için geleceğim, Galantia. İster bir yıl ister bir ömür sürsün, senin için geleceğim."

"Peki sonra?"

"O zaman seni milyonlarca güzel parçaya ayırırım." Dudakları şakağıma değdi, ince saç tellerimi oynattı. "Ama seni enkaz ve harabe halinde bırakmak yerine, seni kendi grotesk suretimde yeniden bir araya getirmeye karar verdim. Acını ve zevkini, gözyaşlarını ve kanını, inlemelerini ve çığlıklarını alacağım, böylece seni tekrar bir araya getirebileceğim... hepsini... yanlış."

Tehdidinin etkisiyle ürperdim, çünkü bunun boş olmadığını biliyordum. "Sen hastasın."

"Sen de öyle Galantia." Kulak mememe doğru bir fısıltı, "Çünkü ikimiz de bundan hoşlanacağını biliyoruz."

Başımı yüzüne doğru çevirdiğimde bir nefes kaçtı, ancak bir sonraki nefesim göğsümde kaldı. Hiç kıpırdamadan durmuş, ağızlarımızı o kadar yakınlaştırmıştı ki aralarındaki boşlukta nefeslerimizin birbirine karıştığını hissettim. Titreyen nefeslerimin her biri dudaklarımı onunkilere yaklaştırıyordu. Onun yumuşak nefes verişlerinin her biri benimkileri öptü.

ani zayıflık için rüyamı suçladım, sapkınlık sözlerinin bacaklarımdan arasındaki zonklamayı diriltme şeklini. Başka hiçbir şey, geri dönmek için hiçbir şey yapmadan mest olmuş bir şekilde durmamı haklı çıkaramazdı.

Malyr'in bakışları dudaklarıma kaydı, başı garip bir şekilde yana doğru eğildi. "Sen... öpülmeyi arzuluyorsun."

. "Senin tarafından değil."

"Hayır mı?" Sessiz bir saniye geçti. İki. Üç. "Dizlerinin üzerine çok o zaman."

Elinin omzuma yapışıp beni yere düşürmesine hazırlıklı değildim. Koltuğa geri oturup siyah pantolonunun iplerini çözdüğünde benden ne istediğini anlamadım. Sertleşmiş sikini çıkardı, kalın, ağır damarlı shaftına iki yavaş vuruş yaptı. Ancak şişmiş, çıkıntılı ucu ağzıma doğrulttuğunda farkına vardım.

"Ağzını aç," dedi, saçlarımı avuçlamadan önce parmaklarını kafa derimde gezdirdi. Sert bir çekişle beni kendisine doğru çekti ve boğazım gerilene kadar başımı geriye attı. "Bana bak. Ağzını sikerken gözlerini görmek istiyorum. Döllerimi yutarken ya da boğulurken onları izlemek istiyorum. İkisi de kabul edilebilir."

İçgüdüsel olarak dişlerim birbirine kenetlendi. Benimle böyle utanmazca bir tatmin yaşayamazdı.

"İnsanlar Kuzgun Prens için ne kadar ıslak olduğunu öğrenirse itibarının nasıl zedeleneceğini hayal edebiliyor musun?" Bir parmağını çenemin altına soktu ve başparmağını ağzıma sokarak çenelerimi araladı. "Ya da gecelerini Sebian'ın odasında nasıl geçirdiğini? Onun için ne kadar ıslak, muhtaç bir sürtük olduğunu, sikini emdiğini, tohumlarını yüzüne boşaltması için yalvardığını-"

Başımı geriye attım. "Bunların hiçbirisi olmadı!"

Sert elmacık kemiklerinin altındaki vadilerdeki gölgeler, sikinin pürüzsüz ucunu alt dudağımın üzerinde kaydırıp üç kez dokunduğunda biraz hafifledi. "Ağzını açarsan olmaz."

Beni neyin daha çok iğrendirdiğini bilmiyordum, onun talebi mi yoksa benim bunu nasıl değerlendirdiğim mi? Onun sözlerine güvenmemem gerektiğini biliyordum ama Ammarett'e ulaşabilecek söylentileri yayma riskini artırmaya değer miydi? Onunla savaşmaya? Nihayet pençelerinden kurtulmama bir saatten az bir süre kalmışken?

Hayır.

Dudaklarımı ayırdım. Onları tacının etrafında kenetledim, beklerken dil garip bir şekilde tacın etrafında kıvrıldı.

"Mmm, şimdi senin o ağzını hiç bozmadığından eminim. Bana bakireleri neden önemsemediğimi hatırlattı." Malyr hafifçe kıkırdadı. "Bıçakları çok güzel yalıyor ama nasıl sakso çekeceğini bilmiyor."

Aptal yanaklarım onun sözleri tokat atmış gibi kızardı ve gözlerimi sıkarak kapattım. Bu beni bu kadar incitmemeliydi...

"Gözlerin üzerimde olsun dedim." Malyr saçlarımdan sertçe çekerek bakışlarımı soğuk bakışlarına geri döndürdü ve ağzımı sikiinin üzerine bastırarak kalın etinin gerilme talebi karşısında çırpınmama neden oldu. "Aç..."

Başım yukarı çekildi ve sallanma hareketini benimseyene kadar aşağı itildi. Ağzım, dudaklarıma karşı yükselen her damarı hissederek, diş etlerime karşı onu sertleştiren her kan akışını hissederek şaftından aşağı doğru kayıyordu.

"İşte bu, küçük güvercin." Malyr ayrılmış dudaklarının arasından derin bir nefes aldı ve derin, erkeksi bir iniltinin havayı titreştirmesine izin verdi. "Güzel dudaklarını sikkemden ne kadar zevk aldığını göster bana. Bu hoşuna gidiyor, değil mi?"

Ona ters ters baktım, ağzımı daha da açarak onu daha derine çektim. Bunu bitirip gitmek için ne gerekiyorsa.

"Mmm, şu anda kendine bundan nefret ettiğini mi söylüyorsun?" Arkasına yaslandı ve yanlara doğru kaydı, arkamı avuçladı ve elini eteğimin altına daldırdı. Parmakları kalçalarımın etrafında ve bacaklarımın arasında gezindi, seksimi daha önce olduğu gibi sırlıslıkla buldu. "Kendine istediğin kadar yalan söyle Galantia, ama vücudun benim fahişem olmak istediğini gizleyemiyor. Bir kesiğin yanmasını, bir ısırığın acısını, bir tokadın sızlamasını nasıl da gizliden gizliye arzuluyorsun."

Islak giriş yerimin etrafında dönmesi beni inletti. Bununla ilgili en kötü şey neydi? Kalçalarımın onun hareketiyle nasıl daire çizdiği, onu nasıl aradığı. Ya haklıysa? Ya tüm bu şeyleri arzuluyorsam?

Malyr sanki düşüncelerimi okumuş gibi, "Evet, biliyorsun," diye mırıldandı, bu kendi içinde aşağılayıcıydı, ama parmaklarını geri çekip ahlaksızlığımın parlayan kanıtını yüzüme tutması kadar değildi. "Bu beni şaşırttı, bunu kabul edebilirim. Parmaklarımı yala. Şehvetinin tadına bak."

Kolanının etrafında boğuldum. "Hayır..."

Tokat.

Ağzımı sikinden çekmeden hemen önce avuç içi yanağıma çarptı, ama kulaklarımın arkasına ateş basmasına neden olan şey acısı değildi, çünkü gerçekten acımamıştı. Hayır, o parmaklarını ağzımın içinde okşayıyordu, uyarılmamın tadını diş etlerime, dilimin etrafına, azı dişlerime sürüyordu.

Her türlü inkârı yok etmek.

Malyr, tepesi boğazımın arkasına çarpana kadar başımı tekrar sikinin üzerine çekti. Beni orada tuttu, kasıkları ve tutuşunun gücü arasında sıkışıp kaldım, beni sıçrattı, boğdu... inletti.

Ağzım tıkanıldığında, nefes almamı sağlayacak kadar geri çekilmeme izin verdi. Sonra kalçalarını yukarı doğru itti, ne kadar kıvransam, çırpınsam, geri çekilmeye çalışsam da başımı yerinde tuttu. Ancak yüzüm karıncalanmaya, gözlerim yanmaya ve etrafım bulanıklaşmaya başladığında tekrar koltuğun derinliklerine gömüldü ve gözlerimin içine baktı.

O zaman ne için geldiğini anladım.

Sanki gözyaşlarımı bir şekilde dindirebilecekmiş gibi gözümün dış köşesini okşadı ama hiçbiri gelmedi. "Gerçekten ağlamayacaksın, değil mi?"

Malyr bir kez daha parmaklarını eteğimin altından geçirdi. Ben tokadı yiyene *kadar* sikini emerken, parmaklarını sıırıslamak olmuş yarığım boyunca aşağı yukarı gezdirdi. Parmakları amıma çarptı, klitorisime zevk dalgaları ve karnımın derinliklerine sıcaklık gönderdi.

"En... ahlaksız eylemlere katlanmak zorunda kalmaktan daha kötü ne var bilmek ister misiniz?" *Tokat*. Amcığım bir tokat daha, ardından artan ve doruğa ulaşan harika bir baskı. "*Onları sevmek*. Bana boşal, küçük güvercin."

Onun bu talebi içimdeki öfkeyi kabarttı, akıtamadığım gözyaşlarımı alevlendirdi. İçinde artık gurur yoktu, artık kıskırtma yoktu. Sadece bende bir şeylerin yanlış gittiğinin ayıltıcı gerçeği vardı.

Ve o biliyordu.

Çünkü seksimi şişmiş, zonklayan bir şeye şaplak attı ve itti, ta ki son vuruşunda orgazmım beni bir yıldırım gibi vurana kadar. Daha önce hiç olmadığı kadar ağrıyordu, merkezimden tüm vücuduma ve her sinir ucuma yayılıyor, beni yok ediyordu.

"Ne kadar iyi bir küçük fahişe," diye mırıldandı. "Belki de ilk başta seni öyle sandığım gibi değerli bir elmas değilsin, bir tacın bile bana geri veremeyeceği kadar parlatılmışsın." Aleti diş etlerimde zonklarken sert, zor nefesler sözlerine eşlik ediyordu. "Belki de zaten biraz çatlamış, biraz kırılmışsındır. Bana bir bak."

Sözleri içimde bir şeyleri kırdı, ona bakarken haysiyetimi, akıl sağlığımı, değer duygumu parçaladı. Gözlerimin bir yerindeki hasarı, ruhumdaki o çatlamayı görmüş olmalı, çünkü siyah kalbini tutan göğsünden gırtlaktan bir inilti koptu. O zamana kadar

Tuzlu ipler diş etlerimi kapladı, tohumunun ılık ve kalın bir şekilde boğazımdan aşağı akmasını engelleyecek gücüm kalmamıştı.

Saçlarımı bıraktı, ağzımdan çekildi ve sonra dik oturdu. "Ağzını aç."

Yüzümü ellerinin arasına aldı ve bana doğru eğildi.

Alnı neredeyse benimkine değene kadar öne doğru eğildi. "Bana her şeyimi nasıl yuttuğunu göster."

Dudaklarım kendiliğinden ayrıldı.

Malyr'ın irislerinin derinliğinde karanlık ve korkunç bir şey parlıyordu. Dudakları aralandı ve yüzümü sıkıca kavradıktan sonra ağzıma tükürerek ılık tükürüğünün dilimden aşağı akmasına izin verdi.

"Dudaklarım seninkilere en çok bu kadar yaklaşacak." ayağa kalktı ve yürüdü. Sürahime uzandı, benden kalan tüm izleri kasenin üzerinde yıkadıktan sonra kendini kenara çekti ve pantolonunun önünü bağladı. "Saçını düzeltmeni ve çenenden aşağı akmasına izin verdiğin her şeyi temizlemeni öneririm. Bu takasa bir fahişe gibi girmene izin veremem. Numara yapmaya devam etmeliyiz."

Sıkılmış çenelerimi kemiren çiğ öfkeyi ısırmaya çalıştım.

Denedim ve başarısız oldum.

"Senden nefret ettiğimi bilmeni istiyorum," diye ısırıldım ayağa kalkıp onunla yüzleşmek için döndüğümde, vücudumdaki her kas öfkenin ısırtıcı gerginliği altında titriyordu. "O gün taş seni öldürecek kadar keskin olmadığı için pişmanım. Bir daha ayağa kalkamayacağından emin olana kadar daha büyüğünü kafana indirmedığım için daha da pişmanım. Tüm bu pişmanlığımı bir nebze olsun hafifletebilecek tek şey, o gün kaçışını engelleme şeklimin zindanda geçirdiğin süreye aylar eklemiş olması umudu."

Tüm vücudu kaskatı kesildi, dudakları ayrılıp kapandı, gözleri daralıp genişledi, tüm yüzü sürekli değişen duygulardan oluşan bir yüz buruşturmasına dönüştü. Şaşkınlık. Şok. Acı. Hepsi saniyeler boyunca yüz hatlarında uçtu. Dakikalarca. Sonsuzluklar.

Garip bir solukla omuzları sanki nefes almayı yeni hatırlamış gibi sallanmaya başladı ve dudaklarına bir titreme yerleşti. "Az önce ne dedin sen?"

Gözlerindeki parıltıdan, yüzündeki soluk renkten dolayı nefesim kesildi. "Ben... Ben dedim ki-"

Beni döndürüp bölmeye çarpmadan önce eliyle boğazımı sıktı. "Az önce ne dedin sen!?"

Ağzım açık kaldı ama öfkesinin boğucu kısıkcından tek bir ses bile çıkmadı. Siyahlık görüşümün kenarlarını kararttı. Menteşeler gıcırdadı. Sağımda bir şey kaydı.

"Ne yapıyorsunuz?" Sebian yanıma geldi ve hızla Malyr'in bileğini kavradı. "Bırak onu."

Tek bir damla gözyaşı Malyr'in yüzünden aşağı süzüldü ve kükremesiyle titreyen çenesine yapıştı. "Sen benim kardeşimi öldürdün!"

Kanım . . . Onun...
kardeşi mi?

"Kahretsin..." Sebian bir kolunu Malyr'in boynuna dolayarak onu geri çekerken diğer eliyle parmaklarını boğazımdan çekmeye çalıştı. "Bırak onu, Malyr. Sağlıklı düşünemiyorsun. Onu öldürmek Harlen'i geri getirmeyecek, aileni de geri getirmeyecek. Hadi ama, bırak onu." Malyr'in parmakları beni yavaşça bıraktığında Sebian bana baktı ve çenesini kapıya doğru uzattı. "Dışarı çık ve beni orada bekle! Şimdi!"

Aceleyle dışarı çıktım, ağrıyan boğazımdan kekeleyen ciğerlerime hava çektim. Kardeşini öldürmüştüm. Ya şimdi buradan çıkamazsam...? Malyr'in beni o kadar çok parçaya ayıracağını biliyordum ki, beni bir araya getirmek mümkün olmayacaktı.

ChapTer TWenTY

Galantia

Günümüz, Deepmarsh Kalesi, Malyr'in kişisel kütüphanesi

L emongrass.

Bayram günü Malyr'in üzerinde bulduğum nota buydu, ılık bir öğleden sonra bahar esintisi gibi hafif ve tatlıydı. Bir Kış sabahı kokusuyla çelişiyor gibiydi, küçük bir kütüphanenin etrafında dolaşıyordu, beklentilerimle de aynı derecede çelişiyordu.

Elbisemin kumaşını tutarak, sabah güneşinin devasa pencerenin dışında duran bir akçaağaç ağacının arasından süzüldüğü, kırmızının sıcak tonlarına bürünmüş odaya baktım. Malyr'in evini nasıl hayal ettiğimden emin değildim.

kişisel alanının nasıl görüneceğini. Kafatasları, işkence aletleri ve düşmanlarının gözyaşlarını içeren cam kavanozlarla dolu olabilir.

Pencere ile ocak arasında duran, sandalyesinin üzerinde yırtık pırtık bir yorganın gevşekçe asılı olduğu, sanki prens bazen rüzgârlı gecelerde soğuk hava akımları gibi sıradan rahatsızlıklardan muzdaripmiş duran büyük bir meşe masayla kesinlikle donatılmamıştı. Bir köşede saksıda limon otu duruyordu, bazılarının tepeleri kısa kesilmişti ve hemen yanında bir bıçak duruyordu. Kitap yığınları, titreyen siyah bir mum ve balmumu bir mühür arasında orada burada duruyordu.

Tüm bunların ardında, yaldızlı kapılar Malyr'in özel odalarına açılıyordu; kapıların ardındaki şiddetli çanak çömlek ve tahta çarpışmalarından, beni iliklerime kadar sarsan hayvani seslerden kolayca fark ediliyordu. Öfkeliydi, beni incittiği gibi incitiyordu.

Buradan temelli ayrılmadan önce bana bir ödül duygusu vermesini beklediğim bir şey. Bunun yerine, kalbimin üzerinde garip bir ağırlık belirdi. Malyr'in kaçışına mal olduğum düşüncesi rahatlatıcı bir düşünceydi. Ama kardeşini gerçekten öldürmüş olmam?

Bana hiç yanlış yapmamış bir çocuk mu? Çok kötü hissettim.

"Kardeşinin olayı ne, hmm?" Yanımda, Sebian avucunu kırmızı çerçeveli gözlerine sürdü, dudakları garip bir şekilde griydi, yanakları yamalı siyah kirli sakalla tozlanmıştı. "Açıkla bana, çünkü başım zonklıyor ve şu anda hiçbir şey mantıklı gelmiyor."

"Ben çocukken zindandan kaçan genç bir Kuzgun vardı," dedim. "Bunca zamandır onun Malyr olduğunu sanıyordum ama meğer..."

"Harlen."

"Harlen." Bu ismin dilimde bir saniye kalmasına izin verdim ve yaptığım şeyin acılığını tatmama izin verdim. "Muhafızlar onu yakalamaya çalıştı. Düşünmedim ve bir sepet elmayı ittim. Yere yuvarlandılar. Birine bastı, tökezledi ve kafasını bir kayaya çarptı. Kafasından çok fazla kan geliyordu. Onu ben öldürdüm."

"Bir elma." Sebian ağzı bir karış açık, kaşlarını çatarak kitap raflarına baktı, sonra yavaşça başını bana tuhaf bir yan bakış atacak kadar çevirdi. "Gerçekten de ne acımasız bir katilsin sen. Kendine bir iyilik yap tatlım ve sessiz ol. Geldiklerini duyuyorum."

Yan kapı nihayet açılana kadar zaman durmuş gibiydi.

"Lütfen içeri gelin." Kaptan Asker içeri girdi, omurgası da kıpırtısız yüz hatları kadar sertti, masanın yanına yerleşmeden önce bana sadece başını eğmemi teklif etti. "Prens Malyr birazdan bizimle olacak."

Yüzbaşı Theolif onu takip etti, her zaman kesik olan kafasındaki kara sakallar yüzündeki sakallarla eşleşiyordu ve her ikisine de sahip olduğumdan emin olmak istercesine beni tepeden tırnağa inceledi. Ardından, anlayamadığım nedenlerden dolayı ayinden tanıdığım, yeşil cüppesini benim elbisemi tuttuğumdan daha sıkı tutmuş olan şapel rahiplerimizden biri geldi. Ve sonra... hiçbir şey.

Üç ağır sandığı hızla taşıyan altı Tidestone askerinden başka kimse yoktu. Sandıkları yere indirdiler, içindeki madeni paralar annemin yeniden bir araya geldiğimizde çıkardığı çalgınca feryatların, babamın sağlığımla ilgili sorularının ya da sevgi dolu ebeveynlerin genellikle çıkardığı diğer seslerin yerine şingirdadı.

Bildiğimden
değil. Askerler
gitti.

Ciğerlerime tam bir nefes çekmeye zorladım, omurgam çözülene kadar o ağırlığı dışarı attım. Ne ummuştum ki? Annemin o kapıdan girip beni kucaklamasını mı? Lord Brisden iyi niyetinin bir göstergesi olarak böyle bir hazine gönderdiği ve bugün buradan ayrılacağımı kesinleştirdiği için kendimi şanslı sayabilirdim. Bu yeterli değil miydi?

Çift kapılardan biri yerinden oynadığında bakışlarımı indirdim ama Malyr'in odaya girdiğini anlamak için görmeme gerek yoktu. Onun varlığını havayı çatırdatan gerginlikte, etrafımdaki ışığın sönüşünde, odaya yerleşen soğukta hissettim.

Onun gölgeleri idi.

Etrafında ve masasının yanındaki pencereye doğru sürükleniyor, tüm kütüphaneyi kasvetli griye batırırken güneşin ışığını, ışınlarının sıcaklığını engelliyorlardı. Daha da korkuncu, yüzünde sürünen, derisinin içine sızan ve derisinden yükselen, zaman zaman bir gözünü korkunç bir hastalık gibi zifte boğan siyah dallardı.

Bu iyiye işaret olamaz.

Kaptan Asker prensin halini anladı, onaylamak istercesine üst dudağını ısırdı ve çenesini elçiye doğru kaldırdı. "Khysal Hanesi'nden Prens Malyr, merhum Kralımız Omaniell'in yaşayan tek oğlu ve Vhaerya tahtının yasal varisi olarak huzurunuzda bulunuyorsunuz."

Rahibin dua mırıltıları arasında tökezlemesine neden olan bir varlık. Kaptan Theolif bile gözle görülür bir şekilde yutkundu.

Malyr'den uzağa yayılıyormuş gibi görünen gölgelere baktı ama yerinde durdu.

"Prens Malyr, ben Kaptan Theolif," dedi tereddütlü bir selamla. "Karşınızda Lord Brisden adına duruyorum ve onun adına konuşuyorum, böylece şartları müzakere edebiliriz."

Kulaklarım seçtiği kelimelerle diken diken oldu. *Şartları görüşmek mi?*

Ama babam zaten takası kabul etmemiş miydi? Yoksa neden bir elçi göndersin? Altın için mi? "Pazarlık mı?" Malyr kaşlarını kaldırdı, o ve benim kafa karışıklığımızı paylaştığımız gerçeği rahatsız edici olmaktan başka bir şey değildi. "Lordunuz beni yanlış anlamış olmalı Kaptan Theolif, çünkü ortaya koyduğum şartlar reddedilemez."

"Kuzgun'umuza karşılık Leydi Galantia," diye açıkladı Asker güçlü bir adımla, kollarını arkasında kavuşturup siyah zırhlı namlu göğsünü dışarı çıkarırken. "Eğer Lord Brisden kızının geri döndüğünü görmek istiyorsa, Prens Malyr tarafından belirlenen şartları kabul edeceksiniz."

Kaptan Theolif'in bakışları benimkileri ararken, kaşları çökmüş ve çenesi kaskatı kesilmişken, batmakta olan midemde bir delik açılmıştı. Neden bana öyle bakıyordu?

"Bu benim seçimim değildi leydim," diye mırıldandı Kaptan Theolif nefesinin altından, ama kalbimin atması gereken yerde kendine bir yuva yapan önsezili dehşetin hiçbirini köreltmedi. Atmalıydı. "Lord Brisden Kuzgun'unuzun dönüşünü reddediyor. Belki de lordumuz Prens Malyr'i yanlış anladınız, çünkü o kadınınızın gerçek değerini anlamaya başladı. Kazandığınız her savaşın, ele geçirdiğiniz her kalenin anahtarının o olduğunu. Böylesine değerli bir Kuzgun'u serbest bırakmak lordumuzun çıkarına değildir."

Ne kadar değerli bir Kuzgun.

Farkına varış, karmakarışık düşüncelerimi parçaladı ve geçmiş konuşmaların anılarının bir ses kakofonisi içinde dökülmesine izin verdi. Ama tabii ki... Nasıl bu kadar aptal olabilirdim? Eşi olarak Marla, Asker'in öngörü yeteneğini güçlendirmiş ve onu tüm askeri stratejilerinin vazgeçilmezi haline getirmişti, değil mi? Bu kadar değerli birine karşı hiç şansım olmamıştı.

Şokun etkisiyle bakışlarım Malyr'i aradı; yüzü, bana sabitlediği gözlerini karartan siyah bir gölge yumağıyla çerçevelenmişti. Gözlerinin derinliklerinde nefret ve hayal kırıklığı vardı. Yine de ailemin bana duyduğu nefrete asla ulaşamazdı. Bunu bana nasıl yapabildiler? Neden bana bu kadar kızgındı?

Malyr arkasını dönüp pencereye doğru yürüdü ve bir çiviye asılmış, yaprakları kıvrılmış, kurumuş papatyalardan oluşan bir çelenge baktı. Odaklandığı süre uzadıkça, gölgeleri kuzguni saç tellerinden siyah yılanlar gibi kayıyor ve kıvranıyordu. Bana bir kez daha saldırımları ne kadar sürer?

"Lord Brisden bunu iletmemi de emretti." Kaptan Theolif boğazını temizledi. "Tidestone'a saldırırsanız, Marla ölecek."

Asker elini kınına soktuğu kılıcının kabzasına götürdü ama nefes alıp verışı hiç değişmedi. "Efendiniz ne istiyor? Sakın kızını üç sandık dolusu para karşılığında serbest bırakmamızı teklif etmeyin."

"Bunlar sadece sikke sandıkları değil. Bunlar için..." Kaptan Theolif ağır eşyalara el salladı, "bunlar Leydi Galantia'nın çeyizleri."

Kanım . "Ne!?"

Sebian bir elini sırtımın alt kısmına koyarak, zemin altımdan çekiliyormuş gibi görünürken vücudumun üst kısmındaki baş döndürücü kaymayı dengeledi. Bu gerçekleşiyor olamazdı. Hayır, hayır, hayır. Olamaz!

"Leydim, efendi babanız Prens Malyr ile nişanlanmanızı öneriyor," dedi Theolif, bacaklarımı güçsüz ve titrek hale getiren sakın bir kesinlikle. "Böyle bir birliktelik hem Brisden Hanesi'nin hem de Khysal Hanesi'nin yararına olacaktır. Lordumuzun umudu, bu ittifakın Prens Malyr'in geçmişi bırakmasına izin vermesidir. Böylece hepimiz geçmişteki çatışmalar ve küskünlükler konusunda uzlaşabiliriz."

.."

Malyr'in patlayan kahkahası odayı ve onunla birlikte kalbimi de susturdu. Adamın böyle bir ses çıkardığını daha önce hiç duymamıştım ve şimdi bunu yapması dehşet verici olmaktan başka bir şey değildi. Sebian'ın yanımda kaskatı kesilmesi ve Asker'in kılıcının kabzasını daha sıkı kavraması tüylerimi diken diken eden düşüncemi doğruladı.

Yalvaran bakışlarımı Kaptan Theolif'in üzerine diktim. "Lütfen, beni onunla evlendirmeyin. Onun dışında bir şeyle. Onun dışında herhangi biriyle."

Dizlerim bedenimin, korkularımın, Malyr'in merhametine kalmış bir ömrün öncüllerinin ağırlığı altında titredi. Ruhum buna dayanamazdı.

"Geçmişteki çatışmalar ve suçlar konusunda uzlaşın," diye bitirdi Theolif bakışlarımı tutarken, sonra bir kez daha Malyr'e baktı. "Karşılığında siz, Prens Malyr, Kral Barat'a karşı savaşınızda Lord Brisden'e sancaktarınız olarak güvenebilirsiniz. Kuzgun'un serbest bırakılması konusunu daha sonra görüşebiliriz."

"Hayır!" Başımı öylesine çılgınca salladım ki, beynim şakaklarımın arkasında ağrıdı. "Lütfen, sana yalvarıyorum, beni ona verme."

Sebian kolumu kavradı; kaçmamı engellemek için mi yoksa destek olmak için mi, bilemiyordum. Asker, Malyr ve benim aramda bir ileri bir geri baktı ama bakışları en sonunda ağır ve beklenti dolu bir şekilde bana yerleşti. Hayır, bunu yapamazdım. O yapamazdı.

"Güçlü bir müttefik karşılığında bir evlilik," diye düşündü Malyr pencereden uzaklaşıp masasının arkasındaki sandalyeye otururken. Neredeyse siyah gözleriyle bana baktı, sonra elini sallayarak beni yanına çağırdı. "Bana gel, küçük güvercin."

Sebian sanki istiyormuş gibi bir an için bana daha sıkı sarıldı. *Lütfen, tutun. Kurtar beni. Bir şeyler yap!* Ama onun kendi sadakatleri vardı ve onların benimle olmasını nasıl bekleyebilirdim?

Tutuşu bir fısıltıyla hafifledi. "Durumu kendin için daha da kötüleştirme."

Onun dürtmesiyle masaya doğru sendeleyerek yürüdüm, aldığım nefesler Malyr'e yaklaştıkça beni boğacakmış gibi gelen kesik kesik soluklardan başka bir şey değildi.

Prens, güvenilmeyecek kadar nazik bir tavırla belimi kavradı ve beni kucağına çekti, sadece zehirli dudakları kulağıma fısıldamak için, "Ne büyük bir hayal kırıklığına dönüştün, hmm."

Sözleri kalbimi oydu, içini boşalttı, boşluğu genişletti. Evet, ben bir hayal kırıklığıydım... herkes için. Tanrım, siyasi bir rehine olma konusunda bile başarısız olmuştum.

"Gerçekten de güçlü bir müttefik," dedi Kaptan Theolif, Malyr'e ihtiyatla bakıyor ama benim bu uygunsuz konumum hakkında bir şey söylemeye cesaret edemiyordu. "Üç bin kişilik okçular. Kuşatma silahları. Her biri seksen adam taşıyabilen yetmiş iki uzun gemiden oluşan bir filodan bahsetmiyorum bile."

"Her biri seksen adam..." Malyr parmaklarıyla saçlarını taradı. Saç tellerimi çözdü. Kulağımın arkasına attı. Theolif gibi habersiz bir ruha sevgi dolu görünecek jestler ama içindeki tehdidi anladım. Parmak uçlarının nasıl titrediğini hissettim. Gölgelerinin ensemini nasıl ısırıldığını. "Böyle cömert bir , daha önce bahsettiğim kuşatma silahlarından birinin Valtaris kuşatması sırasında küçük kız kardeşimin kafatasını ezdiğini nasıl unutabilirim?"

Sözleri kalbimin etrafını bir ilmik gibi sarmış, ağrıyana kadar germiş, mutlu cehaletin son yaprakları da özümde solup gitmişti. Babamın bundan ve daha da kötüsünden sorumlu olduğuna inanmak birdenbire kolay bir şey oldu. Onca hesaptan sonra mı? Theolif'in geçmişteki günahlarından bahsetmesi? Theolif'in

Babamın beni kendi yarattığı canavara terk edecek kadar zalim olduğu gerçeğini?

"Efendinizin açlıktan ölmek için kuzgunlarıma kardeşimin cesediyle ziyafet çektirdiğini nasıl unutabilirim?" Malyr devam etti. "Muhafızların sidik kabından içtiğini? Duvarlardaki yosunları çiğnediğini mi? Sonunda sıçacak köşe bulamadığını mı?" Malyr'in haykırışı kalbimin kaburgalarımın arasında bir yere sıkışmasına neden oldu. "Halkımın neredeyse yok edilmesinde Kral Barat'a yardım ettiğini mi? Bende bıraktığı izleri mi?" Dudakları kulağımın kabuğunu tırmaladı ve "Orospu kızının kardeşimi öldürdüğünü" fısıldadı.

Ürperdim. Hepsi doğrudu.

Hepsi.

Bekar.

Barbarlık.

Tabii ki Kaptan Theolif bunların hiçbirini inkâr etmedi ve sadece bir selam daha verdi. "Prens Malyr, eğer ben-"

"Buraya *hiçbir şey* sunmayarak beni aşağılamaya geldin!" Malyr'in bağırışıyla odayı neredeyse karanlığa gömen bir gölge patlaması havayı birkaç derece soğuttu. "Leydi Galantia'nın değerini önerdiğiniz şartlara göre ayarlamama izin verin." Sıcak eli eteklerimin altından fırladı ve sıcak fısıltısı şakağıma çarptı. "Bunu çok daha önce yapmalıydım."

"Prensim," diye bağırdı Asker. "Lütfen yeniden-"

Acıyı tam olarak algılayamadan göğsümden bir feryat yükseldi, sanki merkezime bir bıçak saplanmıştı ve karnıma birbiri ardına kramplar giriyordu. Malyr parmaklarını bedenimin izin verdiği kadar derinden içime soktu. Midemi bulandıran bir şiddetle sarsıyor, sıyrıyor ve saplıyor, beni biraz daha çatlak, biraz daha kırık bırakıyorlardı.

Ve çok daha değersiz.

Malyr parmaklarını geri çekti ve kaldırdı, herkesin şahit olması için parlayan eklemine ince bir kan ipi yapıştı.

Kimse bakmıyordu.

Asker yere bakarken Yüzbaşı Theolif ve rahip de tıpkı annemle babamın yaptığı gibi bana sırtlarını döndüler. Sadece Sebian'ın bakışları biraz yükseldi, duruşu sertti ve dişleri kırılmıştı ama asla benimkine ulaşmadı.

Malyr dudaklarını kulağımın yanına yerleştirdi. "Şimdi seni değersiz hale getirdim."

Kalbimdeki yanan yarık göğüs kafesime doğru kanıyordu. Evet, değersizdim. Hiç istenmedim, hiç sevilmedim. Bir insan bu kadar dengesiz bir şeyi nasıl sevebilirdi? Bu kadar bozuk?

siyah gözlerine baktım, boğazım düğümlendi. "Benden ne kadar nefret etmek istersen iste, babamın bana karşı beslediği nefretle asla boy ölçüşemezsin. Beni değersizleştirdiğini mi sanıyorsun? Kendini övme Malyr. Ben değersiz *doğdum*."

OceanofPDF.com

ChapTer

TWenTY-One

Sebian

Günümüz, Deepmarsh Kalesi, Malyr'in kişisel kütüphanesi

H Başım çarparak ve kulaklarım uğuldayarak bakışlarımı Galantia'ya çevirdim, etrafıma öyle mide bulandırıcı bir hava yaydım ki biranın acılığı boğazımda yükseldi. Dilimin arkasına aktı, ekşimsi ve ekşi, yutmadan önce öğürmeme neden oldu. Az önce ne oldu öyle?

Galantia Malyr'in kucağından kaydı, eteklerini aşağı sıyırdı ve sanki bunun olacağını başından beri biliyormuş gibi, donuk yüz hatlarında en ufak bir kırışıklık olmadan kütüphaneyi yavaşça geçti. Aksine, kararlı görünüyordu.

Kapının arkasında kaybolduğunda Malyr'e baktım; yüzündeki gölgeler kalkmış, boş bakışları ortaya çıkmıştı. Onun gibi değil

, ha? Çılgılık yok. Hıçkırık yok. Gözyaşı yok.

Siktiğimin asabi piçi.

Onu bir bıçağın ucunda, bir elin tokadında ya da gölgelerin bağında ıslatıp inletmesini anlayabilirdim. Ama babasının elçisinin önünde Galantia'nın kızlık zarını şiddetle parmaklaması? Bu doğru değildi.

Yer değiştirdim ve kütüphaneden dışarı uçtum, ancak doğrudan bir duvara çarptım. Tüyler birbirine karıştı, pençeler taşları çizdi. Sonunda eğri büğrü merdivenlere ulaştığımızda, kusmak istiyordum.

"Galantia," dedim alt sahanlıktaki gölgelerimden çıkarken, sallanmamı kontrol etmek için bir elimle taş tırabzana tutunuyordum.

Basamakları çıkmaya devam etti, duruşu hafifçe kamburlaşmıştı, titreyen bir elini karnının alt kısmına bastırmıştı. "Ben sadece... Ben sadece odama istiyorum."

Kahretsin, o kadar çaresiz görünüyordu ki, taştan oyulmuş parmaklık boyunca kendini yukarıya doğru kaldırdı. Malyr'in parmaklarını kızın içine sokuşunu izlemek zordu ve sonunda başka tarafa baktım.

Göğsüm acıyla gerildi. Neden

gözlerimi kaçırmıştım?

Fazla düşünmeden aceleyle merdivenleri çıktım. Onu kucağıma aldım ve yolun geri kalanını kayan zeminin üzerinde taşıdım. Neden ona Harlen'den bahsetmek zorundaydı ki? Malyr'in kardeşinin ölümünü atlatması *yıllar* almıştı. Utanç. Suçluluk duygusunu.

"Seni tuttum," dedim, aniden aramızda dolaşan ekşi kokunun farkına vardım ve bu kokunun ondan gelmediği kesindi. "İyi olacaksın."

"Hayır, yapmayacağım." Aramızdaki boşluğa baktı, gözlerinde yaş ve diğer her şey yoktu. Ne öfke, ne utanç, ne de üzüntü. Sadece... hiçbir şey. "Şimdi bana eziyet etmek için iki nedeni daha var ama gitmeme izin vermek için tek bir nedeni bile yok. Şimdi bu yerde bana ne olacak?"

Güzel bir soruydu ama beynim zonklarken cevaplayabileceğim bir soru değildi. Kaptanı bu nişan için çok güçlü bir dava açmıştı. Malyr'in nefretini bir kenara bırakmasını sağlayacak kadar güçlü mü? Emin değildim.

"Bilmiyorum."

İşlerin nasıl bu kadar çabuk kötüye gidebildiğini, kafatasımın kalabalık anılarla dolu bu kadar gürültülü bir yer olduğunu anlayamıyordum. Muhtemelen bu alışverişin başından beri lanetli olduğuna dair işaretler vardı. Bunların hepsini çoğunlukla görmezden gelmişim, sikimi onun her yerine sürtmeye odaklanmışım.

"Belki de ne kadar aptal olduğum için onu koca olarak hak ediyordumdur. Ne kadar körmüşüm." Odalarımızın bulunduğu koridorun sonuna ulaştığımızda sesi paslı ve uysal bir şekilde çıktı. "Onun tüm nefretini hak ediyorum. Belki senin nefretini de hak ediyordumdur."

"Senden nefret etmiyorum, Galantia." Ondan hiç nefret etmiyordum... "Sadece yatağına uzanıp dinlenmen gerekiyor. Yarın her şeyin daha iyi görüneceğini söylemeyeceğim, ama belki de o kadar korkunç olmaz."

"Bunun yerine... belki yatağına uzanabilir miyim?" Küçük parmakları boynumun kenarına kıvrıldı. "Sadece bir süreliğine mi?"

Sesindeki kırılganlığa rağmen -ya da belki de bu yüzden- sikim pantolonumun içinde seğirdi. Onun bu savunmasız ve kırık haliyle, biraz nezaket ve özen beni bir yerlere götürebilirdi - özellikle de saflığıyla ilgili tüm endişeler şu anda Malyr'in parmak eklemlerinde kuruyorken.

Ne yazık ki, beni yarı sert ve tamamen yırtık bırakan, sadece orta derecede düşük bir ahlak setiyle donatılmıştım. Yaralıydı -kuşkusuz krampli ve ağrılıydı- bu da sorusunu her türlü karmaşık hale getirdi. Kadınlar yatağıma taşaklarımı yalamaya gelirdi, lanet yaralarını değil.

Peki neden onu odama taşıdım, kapıyı tekmeleyerek kapattım ve yatağıma yatırdım? "Bu iyi mi, tatlım? Burada mı olmak istiyorsun? Benim yatağımda mı?"

Başını sallayarak yan yattı ve acı içinde yüzünü buruştururken dizlerini göğsüne doğru çekti. "Sanırım... Sanırım burada kendimi daha güvende hissedeceğim. Senin yanında."

Benimle daha güvende hissediyor.

Göğsümdeki o gerginlik, çok tanıdık bir yerdeki ağrı, daha da sıkılaştı, çiğ, yakıcı bir düğüme dönüştü. Kütüphanede yanımda güvende olduğunu mu düşünmüştü? Onu Malyr'den koruyacağımı mı ummuştı?

Bu istenmeyen hissi uzaklaştırmak için ocağı doğru döndüm ve kestane dolu bir tavayı küllerin içine koydum. Kavrulmuş kestanelerin kokusu odamı doldurduğunda, tavayı sapından tutarak ocaktan çektim. Dumanı tüten kestaneleri deri bir çantaya doldurdum ve bağladıktan sonra Galantia'nın karnına dayadım.

"Bu kramplara iyi gelecektir," dedim. "Annem kanama dönemlerinde ağrıları için bunu yapardı."

Onu sıkıca kavradı ve odamın karanlık bir köşesine bakmaya devam etti. "Teşekkür ederim."

"Yapabileceğim hiçbir şey yoktu, Galantia." Olmamıştı; bunu anlamak zorundaydı. "Malyr'in bazı şeyleri ele alış biçimine her zaman katılmıyorum ama... o benim prensim."

Sessizlik.

Yanık kolum boyunca uzanan çürümüş derinin altını iğneleyen, hiçbir ovma ya da kaşımanın kontrol edemeyeceği hayalet bir karıncalanmayı uyandıran rahatsız edici türden. Tanrı aşkına, neden böyle hissediyordum?

"Malyr aynı zamanda benim arkadaşım," diye ekledim, daha fazla açıklama - yoksa bunlar bahane miydi? "O ve ben birlikte çok şey yaşadık."

Daha fazla sessizlik.

Belki de kalkıp gitmek için iyi bir an olabilirdi. Onu biraz yalnız bırakırdım. Ama ben kaldım, onu izledim, parmaklarımı saçlarında yavaş yavaş gezdirdim, sanki... sanki bir şey bekliyormuşum gibi. Neyi bekliyordun? Hiçbir şey yapmadığımı onaylamasını mı? Onu güvende tutmakta başarısız olmadığımı mı? Onu *korumakta* başarısız olmadığımı mı?

"Bir an senin müdahale edeceğini umdum," dedi sonunda, kaburgalarımın arkasındaki ağrıyı artırarak. "Aptalca, biliyorum. Ama yine de aptal bir kız olduğumu zaten kabul etmiştik. Bugün bunu açıkça ortaya koydum. Babamın beni geri almak için zahmet edeceğini beklemek aptalcaydı. Senin beni bir şekilde koruyacağını ummak daha da aptalcaydı."

Göğsümde bir delik. Ahh.

Kendime baktım, yarı yarıya beni bir şekilde bıçakladığı yerde bir hançer çıkıntısı bulmayı bekliyordum. Kesinlikle öyle hissettirdi. Beni uzun zamandır uyuşmuş olduğum bir , tam kaburgalarımın altından yaralamıştı.

Ben beğenmedim.

Numb daha iyiydi.

İçgüdüsel olarak elim kemerimdeki deri keseye gitti. Gri şeytan kabuğunu ilk karın bu kadar yakın olduğu bir zamanda toplamak kolay değildi ama hiç havamda değildim- Ah... kahretsin. Kesem gitmişti, sarhoşluk günlerinde mi yoksa kötü oynanmış bir bahiste mi kaybolmuştu, hatırlayamıyordum bile.

"Bu karmaşa hakkında ne bulabileceğime bakacağım." Ayağa kalktım ve kapıya yöneldim, bu boğucu darlıktan çıkmak için can atıyordum. "Burada kal. Bu odadan çıkma."

Koridora adım attığım anda kuzgunlarıma dönüştüm. Taşa açtığımız yüzlerce uçuş deliğinden birinden çıktık ve

Malyr'in özel odalarına girmeyi başarana kadar kaleyi dolaştık. Şarap. Lanet şarap neredeydi?

Her nasılsa, *anoa*'m sonunda insan formumla birleşene kadar birkaç adım arkamda sendelemeye devam ediyordu. Düzinelerce ses ve bunun on katı kadar koku duyularıma çarparak başımı ağrıttı ve midemi bulandırdı. Masanın üzerinde duran altın sürahiyi ve yanındaki kadehi aldım, Malyr'in kütüphanesine doğru yürürken doldurdum. Boştu. Beni özel bahçelerinin kapısına götüren kalın gölgeler dışında.

Sürahiyi yan masaya bırakıp dün gecenin bayat şarabından bir yudum aldım ve yeşil alana adım attım. Tanrıça yardımcım olsun, kesemi geri almam gerekiyordu.

Malyr, yüzeyinde kırmızı akçaağaç yapraklarının yüzdüğü küçük bir göletin önünde duran yosun kaplı taş bankta uzun adımlarla ilerliyordu. Gölgesi dallar hâlâ botlarının etrafında dans ediyor, sakın çok uzak olduğunu söylüyordu. Güzeldi. Ben de sakın değildim.

"Malyr..." Sırtını akçaağacın gövdesine yaslayan Asker iç çekti. Malyr'in adı yerine 'prensım' ifadesini kullanması, bu konuşmanın gidişatı hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. "Leydi Galantia ile evlenmen sana, sana bağlılık yemini eden diğer insan lordlarından daha güçlü bir sancak beyi kazandıracak. Bu bize Marla'yı geri verecek!"

"Buna inanıyorsan aptalsın demektir," diye alay etti Malyr. "Ailem üzerine yapacağıma dair yemin ettiğim iki şey var: Brisden Hanesi'ni yok etmek ve yeni evimiz için Dranada'yı almak. Bir yeminin yerine getirildiğini görmek için diğerinden vazgeçmeyeceğim."

Asker dirseğini diğer koluna dayadı ve yüzünün eldivenli elinin avuç içine düşmesine izin verdi. "Malyr, Dranada krallığını fethetmek zordur. İnsan ve Kuzgun lordlarını bir araya getirerek sonsuza dek sürecektir bir savaşın ardından krallığa *barış* ve *birlik* getirme görevi ise daha ürkütücü. Kızla evlenmek her ikisi hakkında da güçlü bir mesaj gönderecektir."

"Galantia ile... evlenmeyeceğim." Malyr her kelimeyi ısırarak söyledi ve hatta volta atmaya ara verdi. "Babası, yeminini terk etmekten ve kralını sırtından bıçaklamaktan çekinmeyen onursuz bir piç, bu da onu güvenilir bir müttefik yapıyor ve bana yaptıklarının hesabını verdiğini görecek. O kız beş para etmez."

Asker ellerini havaya kaldırdı. "Tanrıça onu bana gösterdi. O çok önemli."

"Nasıl olabilir?" Asker'in sessizliği yerini şüpheye bıraktığında ve rüzgâr bahçeye hücum edip akçaağacın dallarını ve onlardan sarkan yüzlerce renkli kurdele ve ipi salladığında Malyr başını salladı. "Onunla evlenmeyeceğim. Tartışma bitmiştir."

Şaraptan bir yudum daha. Bunun Galantia için iyi mi yoksa kötü bir haber mi olduğunu bile anlayamadım...

Asker kendini gövdeden itti, ciddiyetle başını salladı, gölete bakmadan önce iri kaşlarını birleştirdi. "Marla olmadan, sana bağlı eşin olmadan, *biriyle* evlenmek zorunda kalacaksın. Önemli bir orduyla gelen biriyle. Tidestone'a yürüdüğümüzde mutlak sadakati sağlamanın ve ihanetten kaçınmanın tek yolu bu."

"Evet, mecbur kalacağım, değil mi?" Malyr uzun bir nefes verdi. "Türümüzün tarihindeki en kötü gün, bir Kuzgun kraliçenin insanları sevmemiz, onlarla evlenmemiz ve ürememiz gerektiğine karar verdiği gündü. Annem ve babam kader bağları için savaştı. Bir de bana bakın, insan bir eş almak zorunda kaldım."

Tartışmaları, duvarların üst kenarlarını kesen rüzgârın uğultusu arasında kaybolduğunda, yaklaşmanın yeterince güvenli olduğunu düşündüm. "Belki de sana onlarca kez söylediğim gibi bir *serseri* olduğunu ilan etseydin, bir insanla evlenmek zorunda kalmazdın."

"Sebian'ın önerisi mantıklı -hatta uygun- *eğer* acele edersek eşini bulabilirsin." Bakışları elimdeki fincana yerleşirken Asker'in çenesi kaydı. "Sabah oldu."

"Her yerde değil." Sırf onu kızdırmak için bir yudum daha aldım. "Ayrıca, bu kadar şaşırmış gibi davranmamalısın."

Oflayıp puflayarak dikkatini Malyr'e verdi. "Festivalin haberini yayabilmeleri için her yöne yol göstericiler gönderin."

Malyr kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Bir an için, kutsanmış bir sessizlik oldu."

Sonra sen ortaya çıktın ve bu fikri onun kafasına tekrar soktun."

Asker yüzünü bana döndü. "Kız mı?"

Başımı salladım. "Onunla ben ilgilendim."

"Elbette yaptın." Malyr'in alaycılığına bir gölge düştü. "Brisden'ın kızını rahatlatmaya her zaman çok heveslisin."

"Beni kuyruk tüylerimin uzadığı yerden öpebilirsin Malyr," diye tersledim, göğsümdeki o lanet ağrı yüzünden ruh halim onunki kadar kötüydü... "Ne

Elçiye ne oldu?"

"Geçici olarak kaleye yerleştirildiler ve koruma altına alındılar," dedi Asker. "Geri kalanlar yaklaşık beş mil kuzeydoğuda kamp kurdular. Kaptan Theolif'in yazısını taşıyan ve gecikme hakkında onları bilgilendiren bir mesajla birlikte bir yol gösterici gönderdim bile. Birkaç gün sakın bir şekilde düşünmek hepimize iyi gelecektir." Asker Malyr'in önünde eğildi. "Lütfen Marla'yı düşünün. Eşimi geri istiyorum."

Tekrar konuşmadan önce Asker'in ayak seslerinin uzaklaştığını göstermesini bekledim. "Çok ileri gittin."

Malyr'in göğsünden alaycı bir kahkaha yuvarlandı. "En azından bu sana başka bir kahramanca kurtarma için onun arkasından uçma fırsatı sağladı, sanırım."

"Kahramanca kurtarma!?" Fincan elimde titredi, sonra bir yudum daha almak için dudaklarıma dayandı. "Ben sadece... orada durdum, *hiçbir şey* yapmadım!"

Hiçbir şey
yapmamıştım. Tıpkı beş
yıl önceki gibi.

"Yapman gerektiği gibi!" diye bağırdı. "Çünkü o lanet olası bir Brisden!"

"O masum bir kadın!" Bu bağırış boğazımdan yırtıldı. ekşi baloncukların kabarmasıyla. "Yapacağımı umarak bana güvenen biri-" Ekşilik diş etlerimin üzerinde gezinirken midem kasıldı. Kustum, kırmızı kusmuğumun çimenlere sıçraması için hızla eğildim. Son sümüksü ip de dudağımdan kurtulduğunda başımı salladım, duruşum hâlâ hafif kamburdu. "Orada benim için ne hissettiğin hakkında bir fikrin var mı Malyr? O geceyi tekrar yaşıyormuşum gibi hissettim, çünkü kesinlikle... lanet olası... hiçbir şey yapmadım."

Yapmalıydım.

Malyr, parmaklarının arasına sıkıştırdığı siyah bir bezle eli yüzümün yanında belirmeden önce çevremde kıpırdandı. "Son üç gününü o... pis tavernada harcaman benim hatam. O sabah söylediklerimi söylememeliydim. Özür dilerim."

Ben de
öyleydim.
Galantia için.

Bezi ağzıma bastırdım ve elimdeki fincana bakarak doğruldum. O sabah mı? Yalnız uyanması için onu geride bırakmıştım. Ya ? Ya son üç günü bir meyhanede geçirmemiş olsaydım? Daha önce o kütüphanede olmasaydım, zar zor ayakta durabilseydim?

Bakmış olabilirim.

Bir şeyler yapmış olabilirim.

Başımı salladığımda fincan bir *çınlamayla* yere düştü. "Beni bu duruma soktuğun için senden nefret ediyorum."

"O benim... kardeşimi öldürdü."

"Buna inanacak kadar nefretten gözün kör mü gerçekten?" Cevap beklemeye zahmet etmedim. "Malyr, bu ne zamandı? On yıl önce miydi? O zaman kaç yaşındaydı? Sekiz mi? Dokuz mu?"

"İtiraf etti," diye bağırdı. "Kafatasını bir taşla ezmiş."

"Peki tam olarak ne hayal ediyorsun, hmm? Küçük Galantia ne zaman iğne işinden yorulsa, Tidestone'da zıplıyor, taşları kapıyor ve Kuzgun kafataslarını mı eziyor? Bunun kulağa ne kadar saçma geldiğini bir an için dinleyebilir misin?"

Saniyeler bir dakikaya dönüştü ve o sadece yere baktı, nihayet özündeki o aptal öfke istilasıyla hareket etmek yerine *düşünmeye* başladı. "Nasıl o zaman? Nasıl öldü?"

"Kaçışını yavaşlatmak için bir sepet elmayı eğdi. Adam bir tanesine basmış, düşmüş ve kafasını bir kayaya çarpmış. Bana toplantıdan hemen önce söyledi."

Döndü ve ağzını açtı, meydan okurcasına bir nefes çekti ama sonra neyse ki daha sessiz düşünmek için nefesini yuttu. Dakikalarca. Ta ki göletin kenarına gelip boş gözlerle suya bakana kadar.

Ellerini iki yanında sıkıp açıyordu ve ben parmak eklemlerindeki kanlı kesikleri ancak şimdi fark ettim. "Elmalar."

"Senin küçük güvercin kadar vahşi bir katil için bile cesur bir silah seçimi, değil mi?" Yanına yaklaştım ve çenemi yaralarına doğru uzattım. "Elinin nesi var?"

Başını sallamadan önce yüzüne kaldırıp kesiklere baktı. "Ona gitmeden önce *anoamı* bir kafese kilitledim. İyi ki de öyle yapmışım, yoksa şimdiye kadar kesinlikle ölmüş olurdu. Ancak *anoa*'m geri döndüğümde hiç memnun olmadı."

Bu da onun daha önceki gölge patlamasını açıklıyordu. "Şimdi ne yapacaksın?"

Kollarını göğsünün önünde kavuşturdu, çenesi oynadı, sonra başını çevirip bana baktı. "Bir eş al, sanırım."

"Galantia'yı kastetmiştim."

Belli belirsiz bir kıkırdama duydu ve bu kıkırdama kısa sürede uzun bir iç çekişe dönüştü. "Ben onu kırmak istiyorum. Onu korumak istiyorsun. Ne kadar eğlenceli, değil mi?"

Anlaştık mı?"

Göğsümdeki gerginlik yavaş yavaş azaldı. Ne olmuş yani; belki de onu korumak istiyordum. Belki de onu kurtarmaktan, kahraman olma hissine kapılmaktan hoşlanıyordum ve belki de başka bir şey olduğumu unutuyordum.

Sadece kısa bir süreliğine.

Omuz silktim. "Bunda herhangi bir mizah bulamıyorum."

"Bunu nasıl düzeltebiliriz?" Eli omzuma yerleşti, hafifçe titreyen parmaklarında hissettiğim sertlik, bu dokunuşu sürdürmenin ona çok pahalıya mal olduğunu açıkça ortaya koyuyordu. Ama yaptı, kavgamızı sona erdirmek için duyduğu aciliyet aşikârdı. Bu noktaya kadar Malyr onu benden esirgememişti. Ben kim oluyordum da onu reddediyordum?

"Doğası gereği tensel olmayan hiçbir şekilde onu incitmeyeceksin," dedim. "Ve Tanrı aşkına Malyr, bunu yapmadan önce ona iyileşmesi için zaman ver."

Meydan okurcasına kaşlarını kaldırmasını beklerken, sadece başını salladı. "Peki."

"Peki." İlkel benliğim kanatlarını özüme doğru açmış, yer değiştirmek istediğimizi hissederek göletten uzaklaştım. "Ayrıca, onu bensiz asla tek başına aramayacaksın."

"Neden?" Sorusu geldi. "Çünkü benimle daha güvende hissediyor."

ÇAPTER TWEnTY-TWO

Galantia

Günümüz, Deepmarsh Kalesi

Mırıltılar ve kıs kıs gülüşler beni büyük merdivenlerden aşağıya, büyük salona doğru takip etti; işgal edilmiş taş banklardan, kalabalık kemerlerden ve saray hanımlarının bulunduğu her yerden yankılanıyordu.

toplanmıştı. Belli *ki durumumla* ilgili söylentiler yayılmıştı.

Görmezden geldim.

Dedikodu en az endişelendiğim şeydi.

Koridorun sonunda sağdaki yaldızlı çift kapıya yaklaşırken göğsümde yükselen korku hissi de öyle. Metal döküm bir kuzgunun devasa amblemi onları süslüyordu, kanatları genişçe açılmış ve

pençelerinden sarkan bağırsakları tasvir etmek zorundaydı. Tek başına bu görüntü bile adımlarımı istemediğim halde yavaşlattı. Belki de ayaklarım beynimden daha mantıklıydı ve beni tekrar düşünmeye zorluyordu.

Benim öyle bir lüksüm yoktu.

Dört gün boyunca Sebian'ın yastığına somurtmuş, sanki böyle bir saçmalığı kaldıracakmışım gibi kendime acıyarak boğulmuştum. Esir düşmüş, terk edilmiş ve kısa süre önce kızlığı bozulmuş bir soylu kadın olarak, kendimi genelevden ya da alternatif olarak isimsiz bir mezardan uzak tutmak için meseleyi kendi ellerimle halletmem gerekiyordu. Bunu benim için başka kim yapabilirdi ki?

Ailem değil.

Ve hangi asilzade, ister insan ister Kuzgun olsun, Kuzgun Prens'in gazabını üzerine çekecek kadar alçalabilir ve beni eş olarak alabilir?

Yok.

Bu da Malyr'i benimle evlenmeye ikna etmem gerektiği anlamına geliyordu.

Başımın üstünde bir çatı, vücudumda bir giysi ve karnımda yiyecek bulundurmanın tek yolu buydu. Elbette bana eziyet edecekti -kesinlikle ortalama bir kocadan daha fazla- ama ayakta duracak ve korunacaktım. Kim bilir? Eğer çocuğunu taşırsam, nefretini bir süreliğine de olsa dizginleyebilirdi.

Umabileceğim en iyi şey buydu.

Yine de midem ayaklarıma dolandı ve onları kapılara birkaç santim kala durdurdu. Koridorda etrafıma bakındım, pencere kenarında bir yere tünemiş kuzgunların yer değiştirip beni durdurmasını ve prensleriyle ne işim olduğunu sormasını bekliyordum. Ne yazık ki, bütün bir odayı karanlığa gömmeyi başaran adamın muhtemelen korumaya ihtiyacı yoktu.

Derin bir nefes alarak yanaklarımı sıktım, tutturulmuş buklelerimin uçlarını kabarttım, sonra göğüs dekoltesini, daha doğrusu ortasına kazınmış kuzgunu ortaya çıkarmak için kemikli korsemi çekiştirdim. Yeşil ipek elbiseyi saatlerce düşündükten sonra Cici'den ödünç almıştım. Malyr evimin rengini giymemi bir provokasyon olarak algılayabilirdi.

Güzel.

Ona kimin kızı olduğumu hatırlatmak, umarım beni kırma arzusuyla alay ederdi. Beni karısına götürmeden bunu yapabilir miydi? Elbette yapabilir. Zaten planlıyor muydu? Kesinlikle. Ama bu ona amacına ulaşması için gereken orduyu sağlamayacaktı.

Nemli yumruğumu kapıya götürdüm ve üç kez vurdum. Boğuk bir "Girin!" ağır kapıları titretmeden önce uzun bir sessizlik oldu.

Parmaklarımdaki titremeyi zorlayarak kuzgunun kanadını ittim ve hain yuvasına adım attım. Sağ tarafta büyük bir taş ocağın aydınlattığı yuvada, sol tarafta küçük bir masanın üzerinde duran bir kandil de titriyordu. Limon otu ve terbiye edilmiş meşe kokan hava, bir dizi kanepeler ile büyük bir... Ne gördüğümünden tam olarak emin değildim. Yastık mı? Evet, bir sürü yastık, odanın en ucunda bir yatağın olması gereken yere yayılmış ve düzgünce bir daire şeklinde dizilmişti.

Malyr, "Neden aniden kapıyı çalma zahmetine girdiniz anlamıyorum," dedi. "Batı kıyısına yakın bir vadide keşif yapmanı ve bizden bir grubun orada saklanıp saklanmadığını, güneye ve güvenliğe ulaşmaya çalışıp çalışmadığını görmeni istiyorum."

Yani birini bekliyordu. *Sebian mı?*

Boğazım daraldı.

Lorn mu?

Malyr ahşap bir gardıroptan masaya doğru geçti, üzerinde sadece siyah pantolon ve çizmeler vardı, geniş üst bedeni açıktaydı ve yara izleri vardı. Sebian gibi derisi büzülmüş büyük yamalar değil, omzunda, kolunun üst kısmında, gövdesinin yan tarafında kabarık koyu çizgiler vardı. Hasarın ne kadar kötü olduğunu söyleyemiyordum ama midemdeki o çalkantı bana bir tahminde bulunmamı sağladı.

"Oraya ne kadar çabuk gidersen o kadar iyi," diye devam etti Malyr ve yanıt gelmeyince bana döndü. "Yanına bir kader al, ne olur ne olmaz-" Olduğu yerde donup kaldı, üç saniye ya da otuz saniye boyunca sessizce bana baktı ve hızla sandalyenin arkasında asılı duran beyaz gömleğe uzandı. "Sen bana geldin." Kulaklarım, şaşkınlıktan daha derine inen bu kelimelerin soluk soluğa gelen ahengiyle diken diken oldu, ama o bunu temizledi, yüzünü düzeltti. "Neden buradasın?"

Gömleği giyerken reverans yaptım, onu bir kez olsun hazırlıksız yakaladığım için gurur duyuyordum. "Kendimi sunmak için."

Masasından metal sürahiyi aldı, yanında duran fincanı doldurdu, bir yudum aldı, sonra kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Kendini mi sunuyorsun?"

"Evlilik için."

"Tabii ki..." Dar dudaklarında farklı bir şey bekliyormuş gibi bir alay seğirdi, sonra aradaki mesafeyi geçti. "Gerçekten de babanın kızıydın; beni arayıp bulacak ve bana hiçbir şey teklif etmeyecek kadar cesursun."

"Babamın ordusu hiçbir şey değil."

Etrafımda dolanarak şarabını yudumladı ve bir parmağını elbisemin yakasında . "Sarayımdaki pek çok hanımefendi ordularla gelir."

"Yine de hepsinin toplamı, tüm Dranada'da Kral Barat'inkinden sonra en büyük orduya sahip olan babamın ordusunu geçemez," diye belirttim. "Sanırım bunu başarmak için bütün o hanımlarla evlenmen gerekir... ya da sadece benimle."

"Seni eş olarak almamı mı istiyorsun, küçük güvercin? Bunu iyice düşündün mü? Sana karşı beslediğim nefreti? Bunun getireceği acıyı? Aşāılanmayı?" Önümde durup, tırnakları göğsümdeki taze, hassas yara izlerini takip ederken bakışlarını benimkilere kilitlemesi tamamen kötü niyet, tehdit ve kin doluydu. "Ölüm bizi ayırana kadar mı?"

"İkimiz de ne olursa olsun acı ve aşāılanma olacağını biliyoruz. Sanırım bu kaderi pamuk giyerek kabul edebilirim, ama ipek giymeyi tercih ederim. Ya da kocamın hoşuna gidecekse kuş tüyüyle." Kuzgunlar Sarayı'nda geçirdiğim zaman bana bir şey öğrettiyse, o da insanın utançtan ölemeyeceğiydi. Ancak açlık ve hastalık... "Ammarett'i başka bir ordusuyla alabilirsin, bu doğru, ama kesinlikle ağır kayıplar vermeden değil. Bunların çoğu ilk önce Tidestone'u alarak devam etti, eğer babam sizi arkadan vurmadan önce ikmal hattınızı kesmeden kuzeye çıkmak istiyorsanız bu gerekli."

"Mmm, strateji için bir aklın var, bunu sana veriyorum." şarabından yavaşça bir yudum daha aldı ve bardağının kenarından bana baktı. "Haklı noktalara değiniyorsun, küçük güvercin."

Göğsüm kalktı. "Yani nişanlanmamızı kabul edecek misin?"

Sinsi adımları, arkamdan yaklaşıp saçımdaki bir tokayı nazikçe çıkarana kadar devam etti. Bir bukle serbest kaldı, parmağının etrafında döndürdü, sadece uzatıp omzuma koydu. Bunu iki kez daha yaptı, nabzımı yükselten bir sabırla saç tellerimi açtı. Daha da yoğun olanı, yaklaşıp kolunu karnıma doladığında, nefesi kulağıma değdiğinde sırtıma vuran sıcaklıktı. Tanrım, bu adamın üzerimdeki etkisinden nefret ediyordum...

"Bunun dışında her şey," diye fısıldadı sonunda. "Senden başka herkes."

Tüylerim diken diken oldu ama bunun beni caydırmasına izin vermeyecektim. Buraya tamamen onun odasından incinmiş, aşāılanmış, küçümsenmiş, kesilmiş, kanamış, morarmış, tecavüze uğramış olarak çıkmayı umarak gelmiştim. Ama tanrılar adına, buradan nişanlanmadan ayrılmayacaktım.

Kolundan çekildim ve yüzümü ona döndüm. "Kabul etmen için ne gerekiyor?"

"Sunabileceğin hiçbir şey yok. Senin de çok güzel ifade ettiğin gibi, değersiz doğmuşsun."

Acı gerçekle nefes aldım. "Bunun sonunu duymama asla izin vermeyeceksin, değil mi? Çünkü bu bilginin ne kadar acı verdiğini biliyorsun."

Bir an için, bir nefeslik bir süre için çenesini çalıştırdı, kaşları birbirine yaklaştı. "Evet. Bunun ne kadar acı verdiğini biliyorum."

"Yine de sana hastalıklı eğlenceni ve hatta belki de teslim edilmiş bir kefarete duygusunu sağlayacak kadar iyiyim."

"Kefaret." Fincanına doğru kıkırdadı, uzun bir yutkunmayla fincanı boşalttı ve ağzından çarpık bir sırıtış çıktı. "Söyle bakalım küçük güvercin, bunu nasıl başarabilirsin?"

"Gerçekten çok basit." Elindeki fincanı nazikçe aldım ve masanın yanına geçip konuşurken doldurdum. "Bana istediğinizi yapın. Boğ beni. Kes beni. Çürüt beni."

"Bütün bunları seni karıma götürmeden yapacağım."

"Evet, biliyorum." Elimde fincan, arkamı döndüm ve onu bıraktığım şekilde durduğu yere doğru yürüdüm, sonra ona şarabını uzattım. "Yine de benimle evlenmen sana başka türlü elde edemeyeceğin iki şey kazandıracak."

"Dikkatimi çekme konusundaki beceriniz takdire şayan." Şarabı aldı, gözleri kısıldı. "Bana ne verebilirsin, küçük güvercin?"

"Tüm Dranada'daki en büyük ikinci ordu."

Gözlerini devirdi. "Evet, çoktan aştık-" "Ve benim istekliliğimi."

Vücudu doğal olmayan bir şekilde hareketsizleşti, ta ki fincanı sertçe ağzına götürüp cevap vermeden önce boğazını ıslatması gerekiyormuş gibi bir yudum daha alana kadar. Ve o zaman bile hiçbir şey söylemedi, gözleri yüz hatlarımı izliyor, belki de samimiyetimi inceliyordu. Evet, dikkatini çekmiştim.

"Seninle dövüşmeyeceğim. Mücadele etmeyeceğim. Hatta bundan hoşlandığımı bile itiraf edebilirim," diye ekledim, gözlerindeki parıltıyı izleyerek. "İstedğin bu değil mi? Beni yozlaştırmak? En ahlaksız eylemlerden zevk almamı sağlamak?"

Uzun dakikalar boyunca, ormanda yaptığı gibi beni izledi, ilgisi hâlâ korkutucuydu ama aynı zamanda umut vericiydi.

Sonunda şarabı bir yudumda boşalttı ve sırıttı. "'Lütfen Malyr, benimle evlen yoksa sonsuza dek mahvolurum' de."

Azı dişlerim birbirine çarptı ama onları ayırmaya zorladım. "Lütfen Malyr, benimle evlen yoksa sonsuza dek mahvolacağım."

Uzun adımlarla masanın yanına gitti ve fincanı yere bıraktı. "Hayır."

"Çekilmez piç!" Dişlerim gıcırdadı, onun şaşkın kahkahasından zar zor duyuluyordu. Tanrılar yardımcım olsun, yapmam gereken şeyden kaçış yoktu. "Marla'yı serbest bırakacağım."

Bir haritaya benzeyen şeyi inceledi. "Peki bunu Deepmarsh'tan nasıl yapacaksınız?"

"Düğünümüzden sonra Tidestone'u ziyaret ederek." Evde ya da herhangi bir yerde benim için ona dönmemeye degecek hiçbir şey kalmamıştı, bunu biliyor olmalıydı. "Her gizli patikayı, her karanlık köşeyi, her kırık duvar parçasını biliyorum. Bana beş gün ver, hatta belki üç gün. Dikkatini dağıtacağım, zindanlara gizlice gireceğim ve onu serbest bırakacağım."

"Fark edilmeden imkansız."

İçimden fişkırان bir ses kaçtı. "Güven bana, fark edilmeden gitmek en kolay kısmı."

Omzunun üzerinden bana değerlendirici bir bakış attı, bir kaşı sanki bu ifadeyi çok düşünmüş gibi kalkıktı. "Düğünden önce."

Göğsümde bir umut kıvılcımı yandı, ancak saniyeler sonra söndü... "Aptal gibi mi görünüyorum? Kıymetli Kuzgun'unu alır almaz benden kurtulacaksın."

Marla'nın yardımıyla Tidestone'u nasıl ele geçireceğinden ve ailemi nasıl katledeceğinden bahsetmiyorum bile - bu düşünce kalbimi bu kadar sıkıyordu ama... sıkıyordu.

"Tek başıma bir ordu için bir Brisden gelinine takılıp kalmayacağım," dedi. "Ya yakalanırsan? O zaman baban seni tutabilir ve bir kez daha Dranadyalı prense sunabilir."

"Babamın ihaneti ve bunun ne kadar çabuk duyulacağı düşünüldüğünde Kral Barat'ın buna izin vermesi aptallık olur."

"Tidestone ordusunu bir kez daha kazanan bir krala aptal denemez," dedi biraz alay etmeden önce. "İttifaklar daha zayıf çelikten dövülmüştür. Eğer yakalanırsan, ne Kuzgun'um ne de ordum var."

"Yakalanmayacağım ve Marla'yı babama kaptırır kaptırmaz, elinde hiçbir koz kalmadığını anlayacak. Eğer Marla bu savaşta gerçekten de herkesin söylediği kadar önemliyse, o zaman babam bu adamlarla müttefik olmak için aptal olmalı."

Kaybeden taraf olacak ve düğünümüz için daha da bastırarak," dedim. "Yapabilirim. Düğünden *sonra*."

Gözlerini bana dikti. "Korkarım bir çıkmazdayız."

Tanrılar kahretsin, bu adam neden bu kadar zor biriydi? Geleceğimi güvence altına almak istiyorsam bu evliliğe ihtiyacım vardı. Ama düğünün gerçekten gerçekleşeceğinden emin olamazsam nasıl olacaktı? Bir güvenceye, planımı sağlamlaştıracak bir şeye ihtiyacım vardı. İhtiyacım vardı... İhtiyacım vardı...

... çocuğunu taşımak için.

Prenslerin varislere ihtiyacı vardı, değil mi? Kendilerini kral ilan ettikten sonra daha da acil. Malyr'in şimdiye kadar hiç çocuğu olmamıştı, yoksa birileri bundan bahsederdi. Riskliydi ama... Marla'yı serbest bırakmadan önce onun çocuğunu karnımda taşımayı başarırısam ya da en azından öyle olduğunu düşünmesini sağlarsam, bu evliliği sürdürmesi için yeterli bir sebep olmaz mıydı? Öyle olmasa bile, piç bir varis hiç yoktan iyidir ve kesinlikle annesiyle birlikte kalmaya değer. Başka seçeneğim var mıydı ki?

Hayır. Seçeneklerim burada sona erdi.

"Pekala. Düğünden önce onu serbest bırakacağım." O zamana kadar sık sık onun tohumunu içime çekmeli ve annemin kötü durumunu miras almamak için dua etmeliydim. "Ama *hamile kalmak* için altı haftada ısrar ediyorum..." "Bir plan yap."

"Altı hafta," diye düşündü Malyr, uzun dakikalar boyunca odaya bakarak. Sessiz. Düşünüyordu. Ta ki gürültüyle masanın altından sandalyeyi çekip bana doğru çevirene, sonra da kendini aşağıya bırakıp kalçasına hafifçe vurana kadar. "Kucağıma uzan ki kefareтини ödemeye başlayabilelim."

"Pardon?"

"Benim hastalıklı eğlencem için," diye açıkladı. "Bahsettiğin o *istekliliği* örneklemeyen seni gelinim olarak kabul etmemi bekleyemezsin."

Refleks olarak kalçalarım sıkıştı. Hayatımda bir gün bile şaplak yememiştim ama Risa beni 'kucağına almakla' o kadar çok tehdit etmişti ki aklındakinin bu olduğunu anlamıştım.

Kaslarım kaskatı kesilmişti, başımı salladım ve her seferinde bir adım atarak ayaklarımı ona doğru zorladım. Gereken buysa, öyle olsun.

Yanında durduğumda dizlerimin bağı çözüldü, belimi kıvrıp gövde mi bacaklarına gömdüm - dizlerimin bükülmesini önleyen tek şey buydu. İki hafta önce, bunun utancından korkardım. Ama şimdi...? Fiziksel etkisinden korkuyordum. Ne kadar sert vuracaktı?

Malyr eteklerimi yukarı itip kalçalarımı ortaya çıkarırken ipek ve pamuktan firfırlar bacaklarımın arkasından yukarı doğru süzüldü ve akşamın soğğunun tenimi ürpertmesine izin verdi. "Aşağı uzan ve sandalyenin ayaklarını tut. Onlara tutun."

Sinir uçlarım korku ve dehşetle karıncalanırken sandalyenin ayaklarına uzandım ve parmaklarımı boğucu bir kavrayışla sandalyenin etrafına doladım. Vücudumdaki her bir kas gergin ve hızlı bir şekilde gerilirken, ilk vuruşuna o kadar yoğun bir şekilde hazırlandım ki, elinin nazik okşamasına hazırlıklı değildim. Avucunu etimin üzerinde nasıl kaydırıldığını ya da tırnaklarının tersiyle tenimi nasıl taradıldığını.

"Çok kolay kızarıyor ve morarıyorsun... İzlemesi çok güzel bir şey," diye mırıldandı ve kaburgalarımın birine baskı yapan ereksiyonundan açıkça rahatsız olarak altımda kaydı. Bu umut vericiydi. "Kıpırdamadan dur, Galantia."

Elinin sıcaklığı kayboldu, sadece yankılanan bir tokat ve vücudumu ateşe veren haşlayıcı bir ısı parlamasıyla geri geldi. Benden sessiz bir çığlık kopardı, ciğerlerimdeki tüm hava patladı. Acımasız, şiddetli acıdan o kadar sersemlemiştim ki, arkamdaki kapının açıldıldığını bile duymadım.

Ancak ayak sesleri başka bir darbenin yerini aldıldığında, Malyr'in kucağından yuvarlanmak istiyormuşum gibi kaslarım titremeye başladı. Yürüyüşü Lorn'a ait olamayacak kadar ağır ve telaşsızdı. Bu da beni bir nebze olsun rahatlatmıştı çünkü hiç seyirci istememişim...

"Bir anlaşma yaptıldığımızı sanıyordum."

Sebian'ın sesi nabzımı hızlandırdı ve başımı kaldırıp dönerek ona bakmaya çalışmama neden oldu. *Ne anlaşması?*

Malyr üç parmak ucuyla kafatasımın arkasına bastırarak başımı öne doğru çevirdi ve aynı anda aşağı doğru itti. "Ne diyebilirim ki? Kefaretini ödemek için bana geldi."

"Çünkü beni dinlemedi ve ona söyledildğim gibi odamda kalmadı..." Ensemi okşayan, şefkatli ve güven verici parmakların ona ait olduğunu anlamak için Sebastian'ı görmeme gerek yoktu. "Bu doğru mu, tatlım? Kefaretini ödemek mi istiyorsun?"

Masaya doğru ilerleyip önümde bir metreden daha az bir mesafede durduğunda bile ona bakmaya cesaret edemedim. Çok fazla gariplik vardı. Beni bu halde, Malyr'in kucağında, kığım ona selam verirken bulduğunda ne düşündüğünü çok merak ediyordum.

Başımı salladım.

"Peki, o zaman..." Sebian sırtını masaya yasladı ve uzattığı bacak bacak üstüne attı. "Elbette, varlığımın dikkatinizi dağıtmasına izin vermeyin."

OceanofPDF.com

CHapTer

TWenTY-THree

Galantia

Günümüz, Deepmarsh Kalesi, Malyr'in odası

F ya da on dokuz yıl, acı bir yabancıydı.

Malyr beni tanıdı ve acımasız vuruşlarının arkamı alev alev yanan bir cehenneme çevirmesine izin verdi. Bunlardan en acımasız olanları defalarca

Aynı noktaya, tüm vücudumu öyle bir sarsıntıya soktu ki, zar zor nefes alabildim. İki bardak şarap içmiş biri için, isabeti son derece doğrudu.

Daha da kötüsü bacaklarımın arasına inen darbelerdi ve bana kırılmışlığıma hatırlatarak beni kalçasına doğru itiyordu,

Acının ötesinde bir zevk arıyordum. İtiraf etmesi kolay bir şey değildi, nasıl kayganlaştığımı hissediyordum ama... Tanrım! Islanmıştım. Islak ve ağrıyordu!

Hayatın sıcak damarlarımda nasıl aktığını hissettiren o yakıcı karıncalanmalar için yanıp tutuşuyordum. Ama en çok da Malyr'in şaşırtıcı derecede kontrollü dokunuşunu arzuluyordum. Bunu her darbeyi takip eden kısa duraklamalarda, vurduğu yerlerin güvenilir düzeninde, elinin düzgün ritminde hissediyordum. Terletecek kadar şiddetli olan acıya rağmen bu bir kefarete gibi gelmiyordu.

Bu ilgi gibi hissettirdi.

Ateşli, bölünmemiş bir ilgi.

Yavaş yavaş bakışlarımı Sebian'a çevirdim ama onun da kendini kaptırmış olduğunu gördüm. İçten içe yanan yeşil gözlerini benden ayırmıyor, dudaklarını aralıyor, kahverengi zırhının sürekli yer değiştirmesiyle nefes alış verişini düzensizleştiriyordu. Bu onu kızdırdı mı? Şaşırttı mı? Tahrik mi ediyordu?

Eli bu soruya cevap verdi ve kalın, şiş etin etrafını sarmadan önce pantolonunun deri bağlarına doğru indi. Sebian sikini serbest bıraktı ve yumruğunu yavaşça shaftının üzerinde gezdirerek kırmızımsı-mor başını sıktı. Tanrım, bu manzara karnımda böyle kıvrılmamalıydı...

Uzuvlarım titreyip ter ensemden inciler bıraktığında Malyr ağrıyan arka tarafıma bir kez daha vurdu, sonra durdu. Bir parmağını çenemin altına soktu ve yüzümü kendisine doğru çevirdi. Başparmağı, sahip olduğum her bir kası sıktağında yerinden çıkmış olması gereken yanağımdaki bir gözyaşının üzerinde gezindi, ancak Malyr bunun ağlamamdan ziyade kaçınılmaz bir refleks olduğunu anladı ve hayal kırıklığına uğramış bir şekilde başımın tekrar aşağı düşmesine izin verdi.

"Sanırım yeterince kırmızısın, küçük güvercin," dedi. "En azından şimdilik." "Yaydığı kokuya, ben de aynı." Sebian itti masadan kalktı, bir adım atıp önümde çömelirken sertleşmiş siki zıplıyordu, yüzümdeki nemli bir kıvrımı fırçaladı. "Şimdilik kefaretinizi ödedin mi tatlım? İyi olacak mısınız?"

Kavrulmuş dudaklarımdan yudum yudum hava çektim, tüm bedenim ateşin içindeydi. "Evet."

"Bu doğru, tatlım. Bizim için çok iyi olacaksın. Peki iyi kızlar ne alır?" Hızlı bir hareketle ayağa kalktı, beni Malyr'in kucagından aldı ve kollarının arasına aldı. "Ödüllendirilirler."

Sebian beni yastık yığınının taşırken her şey çok hızlı oldu, zihnim dönüyordu. Kenarında botlarını çıkardı, ayakkabılarını ayağımdan çıkardı ve içeri adım attı. Yumuşak bir yere oturmam için beni indirdi,

siyah şamdan ve gümüş işlemelerden oluşan yumuşak bir okyanustu, ama ağrıyan popoma çarpması her şeye rağmen benden bir tıslama kopardı. Ne oluyordu?

"Kahretsin, tatlım, kokun beni deli ediyor. Bunun tadına bakmama izin verecek misin, hmm?" Sebian zırhını çıkardı, bakışları arkamdaki bir şeye yöneldi. "Nasıllar?"

"Huzursuz." Malyr aniden arkama oturup dudaklarını kulağımın dibine yerleştirmeden önce çok daha uzun olan bacaklarıyla bacaklarımı çerçevelediğinde tıslaması omurgamı boydan boya çizdi. "Senden ne kadar nefret edersem edeyim, gölgelerim senden daha çok nefret ediyor. Onlarla savaşırsan seni öldürürler. Bu bir tehdit değil; bir uyarı."

Uyarısıyla birlikte siyah, buzlu dallar ısınmış etimin üzerinde hayalet gibi dolaşarak derimin altındaki zonklamadan beklenmedik bir rahatlama sağladı. Malyr'in gölgeleri uyluklarımın etrafını sararak bacaklarımı ayırmaya ve beni açmaya zorladı.

Dar ve kuru boğazımdan bir mırıltı bile çıkaramayınca, ödünç aldığım elbisemin kıvrımlı kuyruğunu kavradım ve kumaşı kasıklarımı örtecek şekilde aşağı doğru ittim.

"Yaygara koparmak beni *sıkıyor*," diye söylendi Malyr etrafıma uzanıp ipeği yumruklarımdan çekerken, Sebian'ın durup pantolonunu çıkardığı yere bakması için açılmış amımı bir kez daha çıplak bıraktı. "Beni istekliliğine ikna etmeye çalışıyorsun, unuttun mu?"

Ses tonundaki alaycı, kötü niyetli ritim karşısında titreyerek küçük, düz nefesler aldım. Buraya gelmeden önce zihinsel olarak her türlü senaryoya hazırlanmıştım - nişandan ölüme ve aradaki her şeye. Ama Sebian gömleğini çıkarıp bacaklarımın arasına yüzüstü uzanıp ağzını yerleştirirken Malyr' gölgelerinin üzerime yayılmasına hazırlıklı değildim-

"Aman Tanrım..." Sebian'ın dilinin ıslak girişime değmesiyle sırtım kamburlaştı.

Derin, erkeksi iniltileri amımda uğuldarken, dili açlıktan ölmek üzere olan bir hayvan gibi beni yalayıp yutuyordu. Bunun aciliyeti, ağzının beni yuttuğu canlılık kanımı yoğunlaştırdı, Malyr'in göğsüne daha derine batana kadar beni ağırlaştırdı.

Malyr'in parmakları korsajımdaki yeşil bantlara tırmandı, ilmeklerin altından kancaladı ve elbisemi açarken benzer bir aceleyle çekti. "Tadı neye benziyor?"

"Güzel. Kahretsin, o kadar ıslak ki ağzıma doğru damlıyor." Sebian dudaklarını daha yukarı kaydırđı, emmeden önce klitorisimi çerçeveledi, sert çakıl taşına harika spazmlar gönderdi ve zevkle inledim. "Bu iyi mi, tatlım, hmm? Bir de ben duyayım. Bizim için gel, Galantia."

Malyr elini kabaca korsajımın içine kaydırđığında bir iniltiye ses verdim. Parmakları göğsümü yoğurdu, diğeri eli devre dışı bırakılmış mekanizmayı aşağı iterken onu kısıtlamalarından kaldırdı. Aynı şeyi diğeri eliyle de yaptı, iki eli de etimi sıkmak ve taciz etmek için uzandı.

"Sebian sana bizim için gelmeni söyledi, küçük güvercin," diye fısıldadı Malyr sessizce, meme uçlarını ağrıyana kadar parmaklarının arasına sıkıştırdı. Onları yuvarladı, zonklamaya başladı, alay etti ve benden bir inilti daha çıkardı. "İşte böyle. Küçük güvercinimin ihtiyacı olan şey bu, ne kadar inkâr etmek istese de."

Sebian'ın hınzır ağzı ve Malyr'in şeytani işkencesi arasında sıkışıp kaldığımda nefesim kesildi. Klitorisim artan serbest bırakılma ihtiyacıyla zonkluyor, her şey seğiriyor gibi görünene kadar çevredeki kaslara küçük kasılmalar gönderiyordu.

Parmaklarımı Sebian'ın siyah saç tellerine daldırdım, onları tutan deri bağın çözülmesine ve saçlarının serbest kalmasına neden olacak kadar sert kavradım. Tanrılar yardımcım olsun, sırtındaki kaslar kıpırđıyor, kalçalarını yastıklara doğru yuvarlarken sert kalçaları sıkılaşıyor, görölmeye değeri bir manzaraydı.

"İşte böyle tatlım, ağzıma boşal," diye inledi Sebian. "Yüzümü mahvetmesini istiyorum Malyr. Getir onu oraya."

Sebian klitorisimi bir kez daha emerek bacaklarımı gölgelerin pençesine karşı gerip zorladığında, Malyr dilini boynumun geçirdi. Zonklayan derimi dişlerinin arasına sıkıştırarak ısırđı.

Acı içinde haykırdım, ancak bu ses ezici bir zevkin iniltisine dönüştü. Isı, şiddetli bir güçle çekirdeğimden yuvarlandı, uzuvlarım boyunca öyle bir yoğunlukla fişkırđı ki, ağırlaştılar. Görüşüm beneklendi, nefesim kesildi.

"Ne kadar da iyi bir kız," diye mırıldandı Sebian, dudaklarını klitorisimden uzaklaştırıp girişimi, kalçamın iç kısmını ve tümseğimi öptü. Vücudum bu yükseklikten aşağı indiğinde, kamburunun üzerine oturdu, görünüşe göre ağzına ve yanaklarına yayılan ıslak parlaklıktan rahatsız olmamıştı, bakışları Malyr'e gitti. "Onun kızlığını nasıl aldığını düşünürsek, geriye kalanı benim almam adil olur. Onu istiyorum."

O beni istiyor.

Bir zamanlar ruhumu okşayan kelimeler şimdi aklıma bir zekâ kırıntısının geri gelmesinden korkuyordu. Şaplak, orgazm ve bu iki adamın ezici varlığı arasında amacımı tamamen unutmuştum.

Omzumun üzerinden Malyr'e baktım, çenesinin sert ve hareketsiz bir çizgi olduğunu gördüm. "Ama... peki ya nişan?"

Sebian inledi. "Lütfen bana karını becermek üzere olmadığımı söyle Malyr."

"Neden olmasın?" Malyr'in ağzının bir köşesinde bir seğirme oldu, parmağını göğsümdeki yara izine götürdü, ağzını kulağıma indirirken tırnağıyla çizgileri kazıdı. "Küçük beyaz güvercin, bana istediğimi yapabileceğim konusunda güvence vermiştin, hatırladın mı? Kırmak için benim. İncitmek benim. Eziyet etmek benim. Ve *paylaşmak* için benim." Ağzının sıcaklığı kaybolduğunda ürperdim, ancak diğer tarafta fısıldadığı yerde ortaya çıktı, "Gelecekteki karımı en iyi arkadaşşıma vermekten daha ahlaksız ne olabilir, onu bir fahişe gibi nasıl inlettğini izlemek?"

Malyr arkamdan sıvışarak, daha önceki tüm kabadayılığımın midemin çukuruna battığı gibi sırtımın minderlere batmasına izin verdi. "Ama-"

Sebian'ın iri bedeni aniden üzerime eğildi, uzun siyah saçları şefkatli bakışlarını çerçeveledi. "Bunun hayalini ne kadar uzun zamandır kurduğumu tahmin bile edemezsin."

"O da öyle." Malyr elbisemin ipeğini yakaladı, Sebian'ın yardımıyla ve başımın üzerinden çekerek beni . "Uykusunda senin adını inledi."

"Öyle mi, tatlım? O tatlı, daracık amcığınla seviştğimi hayal ettin mi? Beni istiyor musun?"

Kalbim titriyor, hem uyarılma hem de korku yüzünden kekeleyordu. Evet, onu istiyordum -muhtemelen bir süredir istiyordum- ama... Malyr'e *ihtiyacım* vardı! Onun çocuğuna ihtiyacım vardı. Başımı çevirdim ve bir bacağına açmış, diğerini hafifçe katlamış bir şekilde yanımızda rahatça oturduğu yere baktım. Bu bir numara mıydı? Bir oyun muydu?

"Ona bakma. Bana bak." Bir koluyla vücudunun üst kısmını askıya alıp diğeriyle çenemden çekiştirerek bakışlarımı ona çeviren Sebian, hafifçe yana eğilerek kendini aşağıya bıraktı. "Sana karşı çok nazık olacağım. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Damarlarımdaki kan ısınırken zihnim uyuştı. "Evet."

Sebian'ın bana asla zarar vermeyeceğini biliyordum, ama buradaki mesele bu değildi.

Ta ki ikimizin arasına bakıp sert sikini görene kadar. Hatırladığımdan daha kalın ve uzun, tepesindeki yarıktaki parlayan küçük bir damlacıkla, açıklığımdan sadece birkaç santim uzakta çıkıntı yaptı ve gerildi.

Bu acıtacaktı.

"Şşş... geriliyorsun. Kaslarını gevşet." Sıcak teni benimkine baskı yapıyor, görüşümü engelliyordu ama hissedebiliyordum. Tacının girişime nasıl yerleştiğini, kalbimin nasıl baş döndürücü bir hıza ulaştığını. "Yavaş gideceğim. Bu şekilde."

Tepesi girişime doğru bastırdı, hafifçe içeri daldı ama tam olarak girmedi. Kalçaları ileri doğru test amaçlı bir itiş yaptığında basınç ortaya çıktı. Sahip olduğumu bilmediğim kaslarımı zorlamaya başladığı anda geri çekildi ve her şeyin umutsuz bir karıncalanmaya dönüşmesine izin verdi. Bir sonraki hamlesi daha derine süzüldü ve ben inleyene kadar beni gerdi.

"Onu alacaksın, küçük güvercin, beni duyuyor musun?" Malyr emretti. "Sebian'ın sikinin her santimini alacaksın, yoksa yemin ederim, seni yakalar, etrafında döndürür ve onun umurunda bile olmadan içine girerim, o güzel dudaklarından bir sürü yeni ses çıkarırım. Sana şarkı söyleteceğim."

Sebian inledi, hızlı titreşimlerle içimde daha derine kaydı. "İşte benim iyi kızım. Çok iyi gidiyorsun Galantia. Benim için aç."

Bir sonraki hamlesinde tüm vücudum nefesimi kesen bir şiddetle titredi. "Sebian..."

"Ne kadar sıkı olduğu hakkında hiçbir fikrin yok, Malyr. Siktir, çok iyi hissediyorsun, tatlım. Hem de çok iyi." Sebian kalçalarını yavaşça yuvarladı, yüzü zevk ve acıyla buruşurken merkezimdaki dolgunluğun sakinleştirici bir ritimle alçalıp yükselmesine izin verdi. "İşte bu, tatlı şey. Bunu senin için iyi yapacağım, söz veriyorum."

İçime her girdiğinde inliyordum. Beni gerdi, kalın şaftıyla doldurdu. Isınana kadar sıkı duvarlarım boyunca ovuşturdu. Sert vücudu tümseğime her bastırdığında, yoğun kaslarla sürtündüğünde, klitorisim yeniden zonkladı.

Ritmini korudu, her vuruşta kaslı vücudunu zonklayan tomurcuğumun üzerine sürterken dişleri gittikçe daha fazlasını engelledi. İçinden derin inilti geçiyor, yüz ifadesi sanki daha ilkel dürtülerini zapt etmek için büyük çaba sarf etmiş gibi geriliyordu.

Ama yaptı, şehvetli bir tempoyla itti, büyük bir odaklanmayla bana baktı. Duyuları her tepkiyi yakalıyor gibiydi. Pelvisim geri çekildiğinde yavaşladı. Ben daha sert nefes aldığımda, o daha derin sallanıyordu. Ben yer değiştirdiğimde, o da değiştirdi.

"Kahretsin, amın çok sıkı," dedi Sebian, "dölleri şaftıma çok güzel sağıyor."

Diğerlerinden daha sert ve daha derin olan bir sonraki hamlesinde dudaklarım sessiz bir iniltiyle aralandı. Sebian sırttı ve bir sert hamle daha yaparak amımı beni derinden sarsan titremelerin altına hapsetti.

Altında kıvrandım, leğen kemiğimin arkasında yükselen sıcaklıktan kaçmak istiyordum, daha da yakınlaşmak istiyordum. Sebian cevap olarak leğen kemiğini düz bir şekilde benimkine bastırdı, kalçalarını hızlı titreşimlerle şaklattı.

Bu sıcaklık, göğsümdeki tüm nefesi bir çığlığa zorlayan bir titreme ve kasılma patlamasıyla patlak verdi. "Sebian!"

Nefesi kesildi, içime daha sert girdi ve ritmini kaybetti. "Seni çok güzel dolduracağım, tatlım. İşte geliyor."

Zihnim zevk ve mutluluğun zirvesinde boğulurken, hala vücudumu sarsan kasılmalara odaklanmışım. Ama bu hisler arasında onu hissettim. İçimde nasıl uzadığını ve zonkladığını... Beni nasıl doldurduğunu hissettim.

Nefes alış verişi sakinleştiğinde Sebian yanağıma bir öpücük kondurdu. "İzin ver yaralarınıza ilgileneyim." İçimden çıktı ve ayağa kalktı, aleti hâlâ oldukça sertti ve yakındaki bir rafta duran küçük ahşap bir kutuya doğru çıplak bir şekilde yürüdü. "Tarmoss merhemi mi?"

"Sol üst köşe." Malyr bana gel işareti yaparak yüzüstü dönmemi sağladı ve beni dört ayak üzerinde kendisine doğru çağırdı. "Arkanı dön. Üzerinde bıraktığım izleri göster bana."

Fiziksel yorgunluktan kalbim hızla çarparken, itaatkâr bir şekilde arkamı döndüm. Beni hayvanların yaptığı gibi arkamdan becerecekti, değil mi? Kişiliksiz, mesafeli, soğuk. Nedense Malyr'le başka türlüünü hayal edemiyordum.

"Dışarı it," dedi. "Senden damlayan döllerini görmek istiyorum. Seni nasıl kullandığını görmek istiyorum."

Çalıştırdığım kaslar doğru kaslar olmalıydı, çünkü Sebian'ın tohumunun - yanlış adamın tohumunun- içimden aktığını hissettim. Ve belki de yastıklara ya da damlayacaktı, öyle değil mi?

Malyr'in onu avucunun içine alıp ıslak ve sıcak bir şekilde sağ kık yanağıma sürmesi için.

Sebian elinde küçük bir kil kupayla döndü. "Bunun emilmesi ve iyileşmeye yardımcı olması için cildinin kuru olması gerekiyor."

"Masrafına değmesini sağlayayım."

Tokat.

Çarpmanın etkisiyle ıslak popom acıdan kavruldu ve odaya yankılanan bir şapırtı yayıldı. Tanrılar bu sefil piçi getirsin; beni bir canavar gibi kızdırma nezaketini bile göstermedi mi?

Tısladım ve etrafımda döndüm. "Nişan ne olacak!?"

Malyr gömleğini çıkardı, Sebian'a fırlatırken parmak uçlarıma uyuşukluk yayılmasına izin verdi. Göğsünde, omuzlarında, karnında düzinelerce derin yara izi vardı ve daha önce bir ya da iki kez Tidestone mahkûmlarının en asilerinde gördüğüm vahşi bir tablo çiziyordu.

Sebian, iltihaplı derimi Malyr'in gömleğiyle kuruladıktan sonra merhem sürerken, bu korkunç görüntü acıyı daha katlanılır hale getirdi.

"Seni kırbaçladılar." Belki de Malyr'in beni daha önce tokatladığı kadar çok... "Babamın derinin altına kendini kazıdığını söylerken ne demek istediğini şimdi anlıyorum."

"Bu yara izlerinden bahsetmiyordum." Malyr alaycı bir ifadeyle ayağa kalktı ve Sebian'a dönerek uçuş deliklerinden birine doğru yürüdü. "Benimkinin karşısındaki odalara taşınmasına yardım et. Bu daha fazla... gizlilik sağlar. Ona her zaman göz kulak olmanı istiyorum, kısacası seni *nişanlımı* korumakla görevlendiriyorum."

ÇAPTER YİRMİ DÖRT

Malyr
Geçmiş, Tidestone Zindanları

T Zindanların karanlığında zaman ilerledi, her gün sopa, kırbaç ve bazen de gardiyanın yumruğuyla dayak yedim. İki kez, insan yüzbaşılardan biri beni dış mahallelere götürdü.

Vhaerya'nın, bir kafese kilitlenmiş ve gri şeytan kabuğuyla neredeyse bilinçsizliğe kadar zehirlenmiş, krallığının gölgeli perdesini kaldırmamı talep ediyordu.

Reddetmiştim.

Ya da en azından gölgeler beni dinlemediği her seferinde kendime bunu söylemiş, sadece utancı hak ettiğimi bildiğim halde gururlanıyormuş gibi davranmıştım.

Bakışlarım kim bilir ne kadar zamandır çürümekte olan Harlen'cesedine kaydı ama kendimi durdurdum. Yüzünün taşıdığını bildiğim soluk yeşilimsi renk tonu ya da ağzının köşesinden düşen kurtçuklar için değil, hatta etinin batmaya başlaması için bile değil.

Hayır, uyuduğumu hatırlayamadığım bir duvara karşı her uyandığımda kemiklerime kadar biraz daha temizlenen, midemin kaldıramadığı o boş göz çukurlarıydı.

Midem, küflü köşelerden sıkıntıyla kazıdığım ve daha fazla bilinçsiz vardiyadan kaçınmak için yediğim yosunlardan kurtulmasın diye ekşi bir safra ve mide bulantısı dalgasını yuttum. Nezaketsizliğim açlık ve çılgınlıktı.

"Lorn?" Nefesimin pis kokusundan iğrenerek burnumu kırıştırdım ve parmaklarımı duvarın dibindeki boşluğa sokarak onunkini aradım. "Uyandın mı?"

Titreyen parmak uçları benimkilere dokundu. "Bu kadar şanslı olup da uyanmayacak mıyım?"

Başımı taşa yasladım, sesindeki yenilgiyle içim daraldı, bir zamanlar taşıdığı tüm o mücadeleye söndü. "Asker beni kurtarmaya geldiğinde, seni de yanımda buradan çok uzaklara götüreceğim. Belki okyanusun ötesine, bizim-"

"Lütfen dur..." Sesi fısıltının biraz üzerindeydi ama aramızda öyle bir ağırlık vardı ki omuzlarıma yük oldu. "Buraya gelen tek Kuzgunlar ölümgezenler ve boşluklar. Valtaris'i ele geçirene kadar bu durmayacak ve o zaman bile bizim için ölümle sonuçlanacak. Tabii sonunda gölgelerinizi kullanmazsanız."

Çenem sıkıştı. "Onlar benim değil, bu yüzden beni dinlemiyorlar. Bu lanet benim soyumdan geliyor. Tanrıçamızın, atalarımın çaldıklarını bana ödetmesinin yolu."

"Bu sadece bir masal, Malyr."

"Masal mı?" Alay ettim. "Aileme ne yaptıklarını sana anlattım, değil mi? Vatanlarımıza?"

"Çünkü kızgınlar," diye . "Bizler ölüm dokuyucularız Malyr. Gölgelemizi ölümle beslemezsek, ulaşabildikleri her şeyle beslenirler. Durun. Korkmayı. Onlardan."

Başım öne eğildi, vücut kokum burnuma iyice geldi, tuniğimin paçavraları kirden kaskatı kesilmişti, tenim eski terden yapış yapıştı. Onlardan nasıl korkmazdım? Av köpeğimi, ailemi öldürmüşlerdi... Çocukken *beni* defalarca öldürmeye çalıştıklarından bahsetmiyorum bile.

Herkes *küçük prensin büyüyeceğini* söylemişti. Ancak gölgelerim benimle *birlikte* büyümeye devam etmişti. Sadece annem anlamıştı, çünkü titremeler ve gözyaşları altında gölgelerimin bir kısmını onun boşluğuna akıtmama izin vermişti. Bir keresinde *anoa*'mı bir un çuvalına sokup onu nehirde boğmaya çalışmış olmam, o kuşla olan ilişkiye pek de yardımcı olmamıştı...

Parlak ve eğlenceli, ani bir enerji patlaması içimde dalgalandı, acıyı, ıstırabı, açlığı soldurdu. Neydi bu?

Bir elimi göğsüme bastırarak diğer elimle duvarı kavradım ve ayağa kalkmaya çalıştım, tökezleyerek ilerledim... emin değildim. İçgüdülerimle bir sonraki köşeye birkaç adım kala durdum. Nemli tavana baktım. Baktım ve bu dinginlik hissini içime çektim.

Açlık ağrıları, ağrıyan kaslar ve kaburgalarımın arasında bir sancıdan başka bir şey bırakmadan kaybolana kadar, kaybı... üzücü. Nereye gitmişti? Tekrar hissetmek istedim. İstedim-

Menteşeler gıcırdadı.

Etrafımda döndüm ve parmaklarımı ufalanan harca soktum, tamamen suratıma bir yumruk bekliyordum. Ama gelmedi.

Gardiyan hâlâ demir kapıyı içeriden kilitlemekle meşguldü ki, başka bir gardiyan içi su dolu tahta bir kovayı Lord Brisden'la kendi arasında yere indirdi. Sadece bu görüntü bile kurumuş boğazımı daralttı ve dilimi emmeme neden oldu.

"Mahkûmların diğer yarısı hastalığa yenik düşmeden önce bu cesetten kurtulun." Lord Brisden çengelli burnunu kırıştırarak Harlen'e baktı, uzun kahverengi saçları geriye doğru taranmıştı, giydiği avcı kıyafeti yeşil dalgalarla işlenmişti. Brisden renkleri. "Onları Vhaerya'ya taşıyabileceğimizden daha hızlı ölüyorlar. Gerçi hiçbiri işe yarayacak gibi görünmüyor." Güçlü bakışları üzerime yerleşti. "Buradaki genç prensimiz hariç."

Bana doğru attığı her adımda mideme bir dizi kramp giriyordu. "Beni iki kez Vhaerya'ya götürdün. Yapamam... yapamam-" Bir öksürük boğazımı kum gibi sıyırdı, gözlerim kovaya gitti. Çok susamıştım. "Gölgeleri kaldırmayacağım."

"Evet, öyle söyledin ama bir prensin esir olması asla kötü bir şey değildir, bu yüzden seni tutmaya karar verdim." Kollarını arkasında kavuşturmuş, yavaşça önümde volta atıyor, damarlarımdaki kanı donduran bir yoğunlukla beni süzüyordu. "kuduz kız da aynı şekilde. Onun gölgeleri çok güçlü."

Durdu ve yüzünü tamamen bana döndü. "Ama seninki kadar güçlü değil, Malyr. Öyle değil mi?"

Çatlamış alt dudakımı yaladım, gözlerim kovadaydı. "Onları kaldırmayacağım."

"Lordum!" Hücremin demir kapısının sıkı örgüsünün ardında bir muhafız figürü kıpırdandı. "Bu Leydi Galantia. Muhafızlardan biri onu yine bailey boyunca gizlenirken bulmuş."

"Bana ne?" Lord Brisden havladı. "O kız ne zaman bakıcısından kaçsa histeriye kapılan annesidir. Ne yapmanızı istediğini karıma sorun."

"Lordum, Leydi Brisden şu anda... Şey, şifacılarla birlikte."

"Bunu birkaç haftadan fazla elinde tutamazdı, değil mi?" Lord Brisden başını sertçe salladı. "Kızımı odasına kilitleyin ve orada kalmasını sağlamak için o lanet olası bakıcıyı bulun." Lord Brisden beni işaret etti. "Onu fiçıya bağlayın ve kırbaçlayın."

"Hayır!" Nabzım kulaklarımda patlayarak bağırdım. "Kırbaçlamak yok. Lütfen! Kırbaç yok!"

Güçlü kollar benimkileri kavradı, eski çürüklerin acısını alevlendirdi ve beni hücremin ortasında duran varile doğru sürükledi. Ta ki bir adrenalin ve panik patlamasıyla vardiyam içimden geçene kadar.

Formum kabalığının içine dağıldı. Kanat çırpıp çığlık attık, tutunmak için duvarları tırmaladık, tüylerimizi bağışlamayan taşa eğdik. Dışarı! Dışarı çıkmak istiyorduk!

"Lanet olası aptallar," diye hırladı Lord Brisden. "Vurun onlara. *Pataklayın onları!*"

Deri bizi yere yapıştırdı. Çenem sert taşa çarptı ve diş etlerimi çiğnememe neden oldu. Demir dişlerimi terbiye etti ve ağızımdan yoğun, tatlı ve ılık kan aktı.

"Kalk bakalım küçük kuş." Gardiyan beni keçeleşmiş saçlarımdan kavradı, titreyen bacaklarımdan üzerine çekti ve göğsümü namluya dayadı. "Ben onun kanatlarını döverken onu güzelce bağla."

Şaplak!

Düzinelerce deri ip sırtıma dolanarak omuzlarımı sıkarken, zincirler de bileklerimi ve ayak bileklerimi sıkıyordu.

Deri şapırdadı.

Kumaş yırtılmış.

Sırtımdaki sıvı ateş eriyerek vücudumdaki her kası ayak parmaklarımdan üzerine çıkana kadar kasılmaya zorladı ama acımasız ateşten kaçış yoktu.

Acı. Üzerime yağdı, derimin soyulduğunu hissedene kadar aynı noktaya tekrar tekrar vurdu ve sırtımdan aşağı akan kan damlalarına yol açtı.

"Yeter." Lord Brisden önüme geçip eğildi, getirdikleri meşalenin yansıması ela gözlerinde titriyordu. "Hepimizin bildiği gibi, bu adamın inadını yenmek mümkün değil."

Gözlerim boynundan deri bir iple sarkan muskama takıldı ve utanç içinde gözlerimi kapamak istedim. Beyaz taş yüzümden birkaç santim ötede sallanıyordu, bu dünyadaki hiç kimse için değersizdi... ama benim için dünyalara değerdi.

Anoaley'ime aitti. Kader arkadaşım.

"Ne güzel bir yüz. İyi bir ıslatma ve tarakla oldukça yakışıklı bir genç adam olduğunu " Brisden elini yüzüme doğru kaldırdı, bir şaplak beklentisiyle irkilmeme neden oldu, sadece parmağı beni mürekkeple işaretlediği kulağımın arkasındaki siyah bir teli okşadı. "Uzun boylu. Uzun, siyah saçlı. Henüz tam genişliğine ve gücüne ulaşmamış kıvrak, zarif bir figür. Sizce de öyle değil mi beyler?"

"Güzel bir Kuzgun çocuk," dedi gardiyan.

Muhafız kıkırdadı. "Durduğum yerden bir kadına benziyor."

Tüm duyularım keskinleşirken, kalbim uyarıda bulunarak Brisden'ın garip dokunuşundan kaçmak için başımı çevirmeme neden oldu. Bu yanlış hissettiriyordu... Korkunç derecede yanlış.

Brisden, "Söylemeliyim ki güzel Kuzgun çocuk, senin o lanetli topraklarının etrafındaki bu iğrenç... gölge işi konusunda oldukça sabırsızlanıyorum," dedi. "Onların gitmesini istiyorum. Hemen. Ve sen, Malyr, bunu yapacaksın."

Kavrulmuş, kuru dudaklarım olması gerekenden daha fazla titredi. "Onları çıkarmayacağım."

Brisden doğruldu, karşıdaki duvara doğru yürüdü ve sırtını duvara yasladı. "Bok ve ölüm gibi kokuyor. Şu pis kokuyu üzerinden alın."

Bir saniye sonra kovanın ipi gıcırdadı, bir saniye sonra kırbaçlanan sırtıma bir sıçrama oldu, yaktı, kavurdu, omurgama saplandı ve içimden bir çığlık kopardı.

Çünkü o su değil, sirkeydi.

Keskin, ısırtıcı sirke, sırtıma beş cehennemin ateşini gönderdi. Asidik kokusu burun deliğime süzüldü ve homurtuların, küfürlerin, çığlıkların anısını getirdi. Hayır. Hayır, hayır, hayır.

Zincirlerin kısıtlamalarına karşı savaşılarak varile doğru sallandım. "Hayır!"

Brisden bir kez daha yaklaştı ve kulağıma fısıldadı: "Seni kıracağım Malyr. Ve sen de bana Valtaris'i vereceksin."

Biri pantolonumu indirdiğinde, tekmeleyerek, çığlık atarak ve küfrederek ciddi bir şekilde mücadele ettim. Bir başka sirke sıçraması kalçalarımın çarptı, sadece skrotum ve penisim boyunca aşağı doğru yanarak ilerledi.

Büyük, sert eller kalçalarımı kavradı. Bir ayak bacaklarımı tekmeleyerek ayırdı ve zincirlerin şingırdamasına izin verdi. Pamuk göt deliğimi sildi.

İlk bıçak darbesi içimi yakıp parçalayarak ciğerlerimi yırtarcasına bir çığlık attırırken ve iç uyluğumdan aşağıya idrar damlatırken namlu altımda hafifçe eğildi. Teni benimkine çarpıp canımı yakana kadar kendini daha derine zorladı, ben acı içinde inlerken zevkle homurdandı.

"En ahlaksız eylemlere katlanmaya zorlanmaktan daha kötü ne var bilmek ister misin?" Brisden sırtarak altımı ıslattığım yere baktı. "Onları sevmek."

Ve o zaman anladım ki, adamın benden ardı ardına zorladığı şey idrar değildi. Bedenimi, çürüyen zihnimi geçip doğruca ruhuma girdi. Ve çatladığını hissettim. Bir daha asla bütün olamayacak şekilde milyonlarca parçaya ayrıldığını, kirlendiğini ve bozulduğunu hissettim.

ÇAPTER YİRMİ BEŞ

Galantia *Günümüz, Deepmarsh Kalesi*

T sonunda işler yoluna girmeye başlamıştı.

Kaptan Theolif, yaklaşan düğün haberimi aileme iletmek için Tidestone'a dönmüştü. Evliliğimi güvence altına almaktaki başarıım Nişanlılık hemen kendini göstermiş, zengin döşenmiş, gösterişli kişisel odalar, altın tepsilerde sunulan yemekler ve düğün hazırlıkları için benimle ilgilenen en az bir düzine insan olarak şekillenmişti.

Tıpkı sarayın terzisi Darien'in yayvan parmaklarını dokunmadan vücudumda gezdirmesi, saç telinden daha ince gölge ipliklerinin örülmesine, ilmeklenmesine ve birbirine dolanmasına izin vermesi gibi. En saf siyah kumaşı oluşturdular.

Kollarımı ve gövde mi ikinci bir deri gibi sardıktan sonra belimden aşağıya doğru cömertçe yayıldı, ancak hiçbir şeyi örtmemeyi başardı.

Oturma odamın göletli güzel bir bahçeye bakan penceresinden gelen sabah güneşinin etkisiyle kumaşın arasından parlayan tenimin kontrast oluşturan solgunluğuna baktım. "Prens Malyr'in beni bunun içinde donarak öldürmeyi planladığını varsayabilirim."

Kollarımı göğsünün önünde kavuşturan Sebian, odanın ortasında durduğum yerde etrafımda birkaç değerlendirme adımı attı, meme uçlarını görünce sırttı ve bana göz kırptı. "Bunu sevdim. Güzelliğın parlıyor... kelimenin tam anlamıyla."

Yanaklarım ısındı, bana içimde ne kadar iyi hissettiğini hatırlattı. Ne kadar nazik ve sabırlıydı. Benimle nasıl *seviştiğini*.

.. nişanlının önünde.

Ve nişanlının isteğı üzerine, sadece kafa karışıklığımı arttırmak için. Tüm bunların en şaşırtıcı kısmı neydi? O gece beni Sebian'a vermek, onun şefkatine yenik düşmeme izin vermek, muhtemelen Malyr'in bana yaptığı en nazik şeydi...

"Hayal gücü yok bu insanın." Darien elini zarıfçe savurdu, siyah saç telleri en az bir düzine küçük örgüden oluşan karmaşık bir örgüydü, giydiğı siyah trompet elbise kadar abartılıydı. "Ama güzel bir beli var."

İçimden bir dua mırıldanarak ürperdim. Lütfen, şu belimi bir süre daha tutmama izin verin. Nişanlının en yakın arkadaşıyla yatmak yeterince tuhaftı ama karnımda onun çocuğunu taşıma ihtimali? Bu durumda Malyr'den olduğunu iddia etmem çok zordu ve beni bir kez daha yıkımın eşiğinde bırakabilirdi. Bir çocukla. Belli bir şöhreti olan bir düzenbazdan.

Daha az sıkı olması için karnımın etrafındaki kumaşı çekme dürtüsüne direndim. Hayır, o gece henüz doğurganlık günlerimde değildim. Risa bana adetlerime göre saymayı öğretmişti, bu yüzden görevimi yerine getirip bir varis üretmem beklendiğinde bunu iyi bir şekilde kullanabilirdim. Tanrılar bu karmaşaya lanet etsin. Malyr'in bana çocuğunu vermesini sağlamalıydim.

Darien bir parmağını belimde gezdirdi. "Onu çıkarmamızı ve sarmaşıkla deva m etmemizi öneririm."

İşaretçisinin bir hareketiyle, dikenli sarmaşıklar şeklindeki gölgeler şeffaf kumaşın üzerine yerleşt i. Belimin doğal eğimi boyunca iç e doğru kıvrıldılar ve benim bakış açımdan bile daha belirgin görünmesini sağladılar. Optik bir

İllüzyon, yaramın her iki yanında dantelli çiçeklere dönüşmeden önce gövdem boyunca bir çalılık oluşturdu ve göğüslerimi kapladı.

"Hmm, bu trenle ne yapmalı?" Darien etrafımda dolaşırken bir elini pürüzsüz çenesine götürdü ve eleştirel bir bakışla eserini değerlendirdi. "Fuller. Evet, ihtiyacımız olan şey bu, ama nasıl-ah!" Sebian'a parmaklarını şıklattı. "Kesem. Orada, pencerenin yanında. Çabuk ol."

"Ayak işlerini yapmam için bana para verdiğini hatırlamıyorum. Daha önce de ölçüm çubuğunu almak için beni kalenin bir ucundan diğerine kovalamıştın." Sebian ağır bir nefes vererek pencerenin altındaki döşemeli bankın üzerinde duran deri keseyi aldı ve omzunun üzerinden fırlattı. "Bir dahaki sefere bunu yapması için eşini de getir."

Darien çınlayan keseyi iki koluyla yakalayıp göğsüne doğru sıkıca çekmeden önce çılgınca bir çığlık attı ve daralan bakışlarını Sebian'a çevirdi. "Güzellikten hiç anlamıyor ve yaratıcılığımı engellemekte asla başarısız olmuyor."

"O mu?" Elbisesine bir kez daha baktım, yakası o kadar düşüktü ki omuzlarını ve göğüslerinin arasından fişkırان seyrek bir tutam saçı açıkta bırakıyordu. "Senin... olduğunu sanıyordum..."

"Erkek aşığı mı?" diye sordu, ince belini saran kalın kemerin üzerindeki keseyi kancaladı ve içinden beyazımsı bir taş çıkarıp açık avucunda tuttu. "Sevgilim, her şeyden önce ben bir elbise aşığıyım. Nasıl olmayayım ki? Fırfırlar, grometler, fırfırlar, danteller, katmanlar. Ve bu..." Yumruğunu taşın üzerine indirerek parçalanmasına izin verdi. İçinden gölgeler çıktı ve yapraklarıyla birlikte tam çiçek açmış bir gül şeklini aldı. Narin süsü dikkatlice trenime getirdi ve gölgeli iplikle kumaşa dikti. "Pantolonlar, gömlekler, yelekler. Bunu yaratabilecekken neden kendimi sıradan şeylerle sıkayım ki? Bunu mu *giyeyim*?"

Taşları birbiri ardına kırarak elbisemi bir çiçek bahçesine dönüştürmesini ve aralarındaki sarmaşıklara tüneyen kuzgunları hayretle izledim. "Bu da ne böyle?"

"Tuzlanmış büyüler," dedi Sebian. "Yakından bakarsanız, gölgelerin içeride kıvrandığını görürsünüz."

Darien'in bana böyle bir tuz taşı uzatması için ona umut dolu bir bakış atmam yetti; taşı parmaklarımın arasında çevirerek siyah ipliklerin hafifçe kaymasını izledim. Büyüleyici derecede güzeldi.

Darien taşı parmaklarımdan aldı, kırdı ve ortaya çıkan gölgeli gülü elbiseme işledi. "Yaratmak günlerimi alıyor

böyle süsler."

Buna inanmak kolaydı. "Bunlarda başka ne saklayabilirsin?"

"Her türlü gölge büyü," dedi Darien. "Ama iplik depolamaktan daha önemli ne olabilir ki? Biz dokumacılar olmasaydık, herkes çıplak dolaşırdı."

Sebian'a baktığımda, "Bizimle birlikte yer değiştirmeleri için giysilerimize, silahlarımıza, en önemli eşyalarımıza gölge tüyleri işlemeliyiz," dedi.

Tüm krallıklardaki en güzel gelinlik olması gereken şeye baktım, bu yeni bilgiden tamamen etkilenmişim. "Tüm Dranada'nın en iyi gelini olacağım." Tıpkı Risa'nın dediği gibi...

"Gelin mi? Ah sevgilim, beni aşağılama." Darien omuzlardaki bağcıklarla uğraşırken kıkırdadı. "Gelinliğini dikmek iki haftamı alır. Bunu *kjaer*'ine giderken giyeceksin."

"Benim neyim?" Diye sordum, tam da pencerenin üstündeki uçuş deliğinden bir kuzgun ya da kuzgunlar içeri uçarken.

"*Kjaer'in*." Malyr hâlâ yanımda gölgelerin ve tüylerin arasından sıyrılıyor, parmak ucuyla yara izimin üzerinde tüy gibi dokunuşunu gezdiriyordu ki kış ve limon otu kokusu burnuma doldu. "Sana kur yapacağım yer."

"Bana kur yapmak mı?" Bu, Malyr olmayan herhangi bir erkekten gelse kulağa oldukça romantik gelirdi. "Ne kadar korkunç."

Dudakları seğirdi. "Anlaştık."

"Bir *kjaer* ile uğraşacağını düşünmemiştim." Sebian sırtını bir duvarı kaplayan kitaplığa yaslamış, iki elini pantolonunun ceplerine sokmuştu. "Ne kadar romantik."

Malyr gözlerini devirdi. "Hepimizin biraz eğlenebileceğini söyleyen sen değil miydin? Bir *kjaer* sırasında eğlenilecek çok şey var."

Aralarında bir ileri bir geri baktım. "Kimse bana bunun tam olarak ne olduğunu söyleme zahmetine girmedim mi?"

"Bir tür nişan töreni," dedi Sebian. "Erkek seni besleyecek, tımar edecek ve sana bir hediye verecek. Ve... seninle uçacak mı?" Malyr' kaşlarını çatı. "Bunu tam olarak nasıl çözeceksin?"

Malyr omuz silkti, müstakbel kocam bir kez daha hayatımda gördüğüm en şık korse yeleklerden birini giymişti, altındaki gri gömlek gümüş ay ve yıldızlarla işlenmişti. "Türlerimiz arasındaki çoğu *kjaer* On Tüy Dansı ile yetindi, bu da öyle olacak."

Yavaş ama emin adımlarla, gerginlik derimin altına işledi. "Ama... Ben o dansı bilmiyorum."

"Ustalaşmak için iki günün var," dedi Malyr kurt gibi sırtarak. "Bir saatten kısa bir süre önce *kjaer*'i ve onunla birlikte gelecek ziyafeti kamuoyuna duyurdum."

Ziyafet.

Bu kelime unutmayı tercih ettiğim anıları canlandırdı ve yalvaran bakışlarımı Sebian'a yöneltmemen neden oldu, ama o sadece başını kitap sırtlarına yaslayarak, "Bu süslü Kuzgunlar için bir dans, benim gibi çiftçi çocukları için değil," dedi.

Malyr'in beni tekrar utanç verici bir duruma sokuyor gibi görünmesi damarlarımı öfkeyle ısıtıyordu ama bu öfkeyle hareket etmek beni hedefime yaklaştırmayacaktı. Burada çaba göstermem gerekiyordu. Bedenlerimizi birbirine yaklaştıran her ne olursa olsun doğru yönde atılmış bir adım olacaktı.

Elimi koluna koydum ve çelik gibi gözlerini aradım. "Belki bana öğretebilirsin?" Bir yutkunma. "Lütfen mi?"

Malyr'in gözleri ona dokunduğum yere kaydı, sanki elime bir tokat atmayı düşünüyordu, ama etrafımda dolaşıp elbiseme bakarken elini çekip gitmesine izin verdi. Cici haklıydı; baştan çıkarma konusunda hiç yeteneğim yoktu.

"Hoşunuza gitti mi prensim?" Darien eğildi ve Malyr'in arkasından yan adımlarla ilerledi, bir eli treni havalandırırken diğer eli Malyr'in omzuna yerleşti. "Onu ortaya çıkarmaya karar verdim."

Malyr alçak sesle, "Derhal elini çek," diye homurdandı, duruşu sertti, ölüm bakışları Darien'in eline kilitlenmişti. "Yoksa bu elbiseyi tek elle bitirmek zorunda kalırsın."

Malyr'in gözlerinin o masum dokunuştan Darien'in elbisesine ve tekrar o dokunuşa atlayışını görünce kaşlarımı çattım.

"Özür dilerim prensim. Bazen kendimi heyecana kaptırıyorum." Darien hızla elini geri çekti, boğazını temizledi ve ellerini omuzlarımda gezdirdi. "Belki de şölen için bana yaptırdığınız gibi bir tasma? Saçları kıvrılmış ve tutturulmuş?"

"Bukle yok. Saçını toplamak yok. Aşağıya doğru ve akmasını istiyorum." Malyr ağzını kulağıma yaklaştırdı ve "Sen böyle tercih ediyorsun" fısıldadı.

Başımı çevirip şaşkınlıkla ona bakarken karnımdan bir sarsıntı geçti. Evet, böyle tercih ederdim, ama...

Biliyor mu?

Darien, "O zaman yaka yok," dedi ve trenin içine yerleştirilmiş kuzgunları işaret etti. "Bunların boyutunu ortaya çıkarmak için gerçek tüyler kullanacağım. En iyi, en genç tüyler. Beyaz bir dokumacımızın olmaması çok yazık. Dayanışma adına, birkaç beyaz iplik birlik tablosunu güçlendirecektir."

Bir an için Malyr'ın dudakları birbirine yapıştı. "Savaş başladığında evim onlardan pek dayanışma görmedi. Korkaklar gibi saklandılar, geri kalanımızın katledilmesini izlediler."

Kimdi onlar? Ama en önemlisi... "Beyaz dokumacı nedir?"

"Bazı gölge büyüler beyazdır," diye açıkladı Sebian. "Son derece nadirdir; hayatım boyunca hiç karşılaşmadım. Ya sen Malyr?"

Malyr elini kolumda gezdirerek gölge işlemeli sarmaşıkları yokladı. "Babamın kuzgun muhafızlarında bir tane vardı. Tuhaf varlıklar, hastalıklı oldukları söylenir. Eğer biri dikkat etmezse, onları-" Parmakları bileğine bağlı ipeksi mavi ipe ulaştığında onu kavradı ve elimi aramıza doğru çekti. "Ne. Bu. Bu mu?"

"Bir sabah odamda buldum. Sanırım kuzgun düşürmüş olabilir." Malyr muhtemelen hikâyeyi duymadığı için Sebian'a baktım. "Fırtına gecesindeki mi? Hatırlıyor musun, gagasında bir şey taşıdığını söylemiştim?"

"Oh, kahretsin." Sebian kendini raftan aşağı itti, elleri hâlâ ceplerindeydi. Kurdeleye baktı, sonra bakışlarını Malyr'e kaldırdı ve uzun, sessiz bir bakış alışverişinde bulundular.

Yine benim bir konuşma. Neden?

"Bu ne anlama geliyor?" Kimse cevap verme zahmetine girmeyince Darien'e baktım. "Bu sadece bir kurdele dizisi, değil mi?"

Sorum Darien'i sersemletti ve kemerindeki keseyi çekip kapattı. "Ah, kafam nerede? Bütün bu tuzlu büyüler getirdim ama ışıltı için tek bir *aerymel* incisi bile yok. Benim için getirmene gerek yok Sebian. Onları yarın takacağım."

Sebian, Darien kapıdan çıkana kadar bekledi ve "Kim buna cesaret edebilir ki?" dedi.

"Neye cesaret edeyim?"

"Bana karşı komplo kuran biri." Malyr dikkatini pencerenin üstündeki deliğe çevirdi ve onu işaret etti. "Odasına giden her uçuş deliğini kapatacak bir inşaatçı istiyorum. Eğer saraydaki herhangi bir Kuzgun

ona yaklaşırken, ona yanlış yönden bakarken, bunu bilmek istiyorum."

Rahatlamak için bir parmağımı şeridin içine soktum. "Anlamıyorum... Sorun ne?"

"Hiçbir şey." Sebian elini omurgamda gezdirdikten sonra sırtımın alt kısmına yerleştirdi. "Sadece Kuzgunlar g için kavga ediyor, hepsi bu. Git elbiseni çıkar. zerine başka bir şey giy, ben de seni Cici'ye götüreyim. On Tüy Dansı'nı biliyor olabilir."

Malyr tarafından çoğunlukla görmezden gelinen bir reveransla, kişisel odama açılan kapıdan ıktım. Bu da neydi böyle?

Gizlilik perdesinin arkasında kayboldum, yakındaki bir sehpaye asmadan önce gölge elbisemden sıyrıldım ve sade, ipeksi mavi bir elbiseye geri döndüm. Paravanın arkasında bir şey takırdadı. Belki de sessizce leydimin hizmetçisi pozisyonunu benimsemiş olan Tjema'ydı.

"Ateş neredeyse sönmek üzere," dedim, paravanın etrafından dolanırken hâlâ önümdeki ipleri bağlıyordum. "Ne bilemedim, meşe mi yoksa -" Damarlarımdaki kan dondu, ayaklarım yere yapıştı. "Burada ne yapıyorsun?"

"O benim!" Lorn'un eli yanağıma çarpıp öyle bir tokat attı ki, Malyr'in tokadı ocuk oyuncağı gibi göründü ve ben yana doğru tökezleyip omzumu taş bir sütuna çarptım. "Bunu asla unutma!"

Sebian göz açıp kapayıncaya kadar Lorn'un arkasında belirdi, bir eliyle saçlarını kavrarken diğer eliyle de boğazına gölgeli bir hançer dayadı. "Hemen ondan uzaklaş, yoksa yemin ederim Malyr'in yapamadığını yapar ve seni bu lanet sefaletten kurtarırım."

Lorn sadece güldü ve Sebian'ın elinden kurtulmadan önce etrafında bir gölge bulutunun dönmesine izin verdi. Kolunu uzattı ve boğazımı parmaklarının ölümcül kısılcasına aldı. "şatolara, ipeklere, unvanlara sahip olabilirsin ama ona sahip olamazsın."

"Anladım." Malyr yavaşça Sebian'ın yanına yaklaştı. "Lorn. Bırak onu gitsin." Lorn parlayan gözlerini ona dikti. "Bir *kjaer* ilan ettin *mi*?"

Malyr yatıştırıcı bir tavırla iki elini kaldırdı ve yavaşça onunla benim arama girdi. Beni koruyor muydu? "Evlenmek zorundayım, yoksa bu savaşı kazanamayacağım."

Lorn'un boğazından duyulabilir bir hıçkırık çıktı, bu kadar gaddar biri için fazla savunmasız bir sestti. "Neden o?"

"O değilse, bir başkası."

"Kendine böyle mi söylüyorsun?" diye alay etti. "Ona nasıl baktığını gördüm. O geldiğinden beri benden kaçırıyorsun, beni _"

"Durman gerek," diye hırladı Malyr. "Ben bir müttefike ve bir varise ihtiyacı olan bir prensim."

"Bunların hiçbirini sana veremem çünkü ben lanet olası bir Kuzgun fahişesinden başka bir şey değilim," diye ısırdı. "O zindanlardan birlikte kaçtığımızdan beri kısırım. Hatırlıyor musun?"

Lorn'un bana olan nefretinin büyük bir kısmı kısmen açıklandığında derim gerildi.

Birlikte tutulmuşlardı. Birlikte işkence görmüşler. Birlikte kaçtılar.

Malyr, "Asla unutmayacağım, seni henüz Hanneling Hold'a göndermememin tek nedeni de bu," dedi. "Ama şimdi onu bırakmanı istiyorum."

"O biliyor mu? Ona ne yaptığını söyledin mi? Ne olduğunu?" Lorn parmağını onun etrafında dolaştırıp bana doğru uzattı. "Küçük kız, onun babanın güzel Raven'ı olduğunu biliyor musun?"

"Kapa !" Malyr ona doğru güçlü bir adım attı. "Yemin ederim, Lorn, bir kez daha-"

"O sana asla benim verdiğimi veremez. Bunu biliyor musun, küçük kız? Ona yapılmasından hoşlandığı şeyleri?" Lorn dengesini bir yana kaydırarak Malyr'in etrafına ve doğrudan bana baktı. "Havalandırmasının gıdıklanmasından hoşlandığını biliyor musun? Onun lanet bir fa-"

Bir gölge patlaması odama doldu ve beni soğuk karanlığa boğdu. Ahşap inledi, metal şangırdadı. Nefesimi tuttum, gölgelerin solan girdapları arasında göz kırptım, ancak Lorn'u tekrar odak noktasına getirebildim. Darbe onu masamın üzerine fırlatmıştı, kendini yukarı itti ve sendeleyerek Malyr'e doğru bir adım attı. Orada, başı arkaya düşerken yere yığıldı.

Malyr onu yakaladı, kucağına aldı ve Sebian'a bakmak için döndü. "Asker'e onu bulmasını söyle. Onu bul ve Deepmarsh'a getir."

Onu götürüşünü izledim, beni geride şaşkın bir halde bıraktı, dönüp Sebian'a baktığımda tüm vücudum kaskatı kesilmişti. "Kim o?"

Sebian iç çekerek başını elinin içine gömdü ve burnunun kenarını sıktı. "Bu... karmaşık."

ChapTer

YİRMİ ALTI

Galantia

Günüümüz, Deepmarsh Kalesi, bahçeler

"T "Soluna dön," diye talimat verdi Cici ve ardından bir öncekinden daha uzun ve derin bir iç çekti. "Diğer solun, Galantia!"

Hızla diğer yöne döndüm, ancak dizimi daha önce orada olması mümkün olmayan taş bir banka çarptım, beyaz kabuklu patika koordinasyonsuz adımlarımın altında çatırdıyordu. "Bu hiç mantıklı değil! Görebildiğim kadarıyla hiçbir düzen yok. Sadece el ele tutuşmanın, dönmenin ve aynı anda on yöne adım atmanın vahşi bir karmaşası!"

"Çevik, kıvrak ve zarif." Sebian kollarını başının altında kavuşturmuş, son bir saattir en solumdaki bankta başını sallıyordu, siyah saçları açılmış ve beyaz mermerden parlak bir şekilde sarkıyordu. "Bizim gibi."

Yukarıda, genç bir huş ağacının çıplak dalında, *anoası* sanki onaylanmış gibi kanatlarını çırttı. Sebian bunu çok yapardı, kuşu bir süreliğine uzaklaştırırdı, böylece duyularını dinlendirebilirdi.

Cici orman yeşili elbisesinin kuyruğundaki kırmızı akçaağaç yaprağını fırçaladı ve kaşlarını kaldırarak Sebian'ı süzdü. "Her zamanki gibi zarafet timsalisin Sebian."

, bulutların arasından şatonun bahçesine sızan güneş ışınları bronz yüzünde oynasırken gözlerini sımsıkı kapattı. "Ben yorgunum."

Çünkü yeni görevini çok ciddiye alıyordu ve artık büyük, gösterişli kişisel odalara taşındığım için gözü hep üzerimdeydi. Geceleri bile.

Yatağımda. Tam . Neredeyse
yanıma taşınmıştı.

"Evet, ne kadar yorgun olduğunuzu tahmin edebiliyorum. Söylentilere göre artık geceleri uyumuyormuşsun." Cici'nin yeşil gözleri benimkileri buldu ve arsızca mırıldanarak ekledi: "En azından kendi odasında değil."

Dilim, içine yuvarlandığım bu tuhaf... düzeni ele verecek bir şey söylememek için ağzımın çatısına bastırdı.

Ancak Cici, sessizliğimi bir itiraf olarak algılamış olmalı ki sessizce sırtarak ekledi: "Şu haline bak, bunun peşinden koşan tüm zavallı, kalbi kırık hanımların umutlarını yıkıyorsun."

Ağzım kurudu. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Ah lütfen, bunu anlamak yeterince kolaydı, ama eğer sinirlerini yatıştırıcaksa sağduyu eksikliğinden değil," dedi, sesi bir fısıltının biraz üzerindeydi, muhtemelen Sebian'ın *anoa'sı* olmadan fark edilemeyecekti. "En kötü şöhretli Kuzgun yerel yatak odalarına uğramayı bıraktığında ve kapısını çalan kadınları geri çevirdiğinde, insan merak etmeli... Sarayın gördüğü en büyük çapkındaki bu değişikliğe ne sebep oldu? Gerçekten, gelişinizden haftalar sonra mı? Bu Kuzgun'u hiç bu kadar... sadık görmemiştim."

Kendini adamış.

Karnım tüm yanlış nedenlerden dolayı çırpınıyordu. Cici bunun beni endişelendirmesi gerektiğini biliyordu, ama bunun yerine içime rahat bir sıcaklık yerleşti.

Sebian her gece başımı göğsüne çektiğinde, ayak parmaklarımı baldırının altına sıkıştırdığında ve parmaklarını saçlarımda gezdirdiğinde.

Malyr'in beni tokatladığı geceden beri hiç yakınlaşmamıştık. Olayların aniden değişmesiyle çok fazla kargaşa yaşadım, beni o kadar bitkin bıraktı ki geceleri yatağa baygın düştüm. Yine de bana sarılmaktan son derece memnun görünüyordu, itibarı yerle bir olan o alçak herife. Neden?

Anoasına baktım. Canavar gagasını vahşi tüylerinin arasında gezdiriyor, boynundaki kel bir noktayı ortaya çıkararak yolunmaktan zor kurtulmuş bir tavuğa benzetiyordu. Hayal gücünün herhangi bir sınırında etkileyici bir örnek değildi. Sebian'ın eşi ortalıkta yokken, ona olan bağlılığı aşka dönüşebilir miydi? Bunu istemek aptalca bir şey miydi? Beni istemesi, arzulaması, sevmesi?

Evet, çünkü arkadaşıyla nişanlıydım, bu da bir sonraki yutkunmamın kuru yulaf gibi aşağı inmesine neden oldu. "Düşündüğün gibi değil."

"Tam olarak düşündüğüm şey." İşaret parmağını kaldırdı ve her hece için bir tane olmak üzere havaya üç kez vurdu. "*Îm-pres-sive*. Hiçbir kadın Prens Malyr'in evlenmek için ilgisini çekmeyi başaramamıştı, tıpkı hiçbirinin Sebian'ın tüm dikkatini üzerine çekmeyi başaramadığı gibi. Lütfen söyleyin, nasıl oldu da *ikisini* de kapmayı başardınız? Senden bir şeyler öğrenebilirim."

Öğretebileceğim tek şey destansı boyutlarda bir karmaşanın nasıl yaratılacağıydı. Malyr'i becermem gerekiyordu ama o bunun yerine Sebian'ın beni becermesine izin vermişti. Buna bir de daha sevişmediğim nişanlım yüzünden bana saldıran Lorn'u ekleyin. Gerçekten de etkileyici bir karmaşa...

Bileğimdeki kurdeleyi parmağımla işaretledim, bu ne zaman yatıştırılmaya ihtiyacım olsa yaptığım bir alışkanlık haline gelmişti. "Düğün gecemizden önce bana Malyr'i nasıl baştan çıkaracağımı öğretirsen sana söylerim. *Sık sık*."

Cici'nin göğsünün kalkması bir durdu, bakışlarının karnıma ve oradan da önümüzde uzanan bahçenin ortasındaki yaşlı meşeye kaymasından daha uzun sürmedi. "Sana daha önce de söylediğim gibi, onun odasına girmeyi hiç . Tek başınasın."

Kulaklarım daha önce dostça olan ses tonunun birdenbire çekingenleşmesine diken diken oldu. "Artık benden de nefret ediyorsun, değil mi? Diğer tüm hanımlar gibi. Malyr'le evlenmek istediğimden değil, biliyorsun. Başka seçeneğim yok."

"Babam ve ben neden atalarım gibi Hanneling Ambarı'nda kalmak yerine Kuzgunlar Sarayı'nda ikamet ettik biliyor musun? Çünkü Prens Malyr orayı ailemden aldı ve yeni yükselmiş bir Kuzgun'a verdi,

Lord Baradur." Derin bir nefes aldı, sonra doğrudan bana baktı. "Biz hanımların seçme şansı yok; bu unvanla birlikte geliyor. Eğer olsaydı, günlerimizi şarabımızı yudumlayarak ve evliliğin iki katı eğlence getiren ama hiçbir sıkıntısı olmayan yakışıklı seyisler hakkında dedikodu yaparak geçirirdik. Şimdi tekrar yap." Cici ayaklarını işaret ederek başlangıçtaki adım dizisini hafif bir zarafetle tekrarladı ve bu konuşmanın bittiğini belli etti. "Bunun için parmak uçlarında olmalısın Galantia, hem de tam anlamıyla."

Kışın ilk karını vaat eden rüzgârlara rağmen alnımda biriken ince bir ter tabakasını silerek onu takip ettim. "Adımlar değiştiğinden beri beni her zaman etkileyen şey el tutma ve art arda dönüşler."

"Bu en önemli kısım," dedi. "Bir kuzgun diğerine kur yaptığında, birlikte uçarlar ve uçuş sırasında kanatlarına şakacı bir şekilde dokunurlar. İşte geliyor. Elimi tut. Güzel, şimdi dön ve diğer sağına doğru adım at, Galantia!"

Bir saniye sonra bacaklarım birbirine dolandı ve bir saniye sonra kığım yere değdi. "Yarın kendimi aptal durumuna düşüreceğim ve onun istediği de tam olarak bu!"

"Ah, ama sadece zarif hareketlerimle gösteriyi çalana kadar!" Sebian banktan kalkıp yanıma geldi, esnedi ve kollarını başının üzerinde gerdi, sonra göz kırparak önümde durdu. "Çok kaskatı kesilmişsin. Sadece... vücudunu istediğin gibi hareket ettir. Geriye doğru adım at. Kalçanı salla. Ellerini yukarı kaldır. Kollarını çırp. Eğlenceli ol tatlım, böyle."

Elimi tuttu ve beni göğsüne doğru çekti, beni zar zor dairelere benzeyen bir şeye yönlendirirken bir melodi mırıldandı. Parmakları benimkilerle iç içe geçerek kollarımı kanat çırpışları gibi yukarı ve aşağı kaldırdı.

"Kanatlarınızı çırpın. Ve bir, iki-" Bir elini bırakarak beni kendi eksenim etrafında döndürdü, ancak beni tamamen bırakıp bir ördek gibi etrafımda dolanarak gıdaklayıp vırakladı ve benden bir kıkırdama kopardı. "Aptal ol, gülünç ol. Kur yapmak böyle bir şeydir. Eğlenmek. Şakacı olmak. Birbirimizle alay etmek. Hadi, gösterin bana!"

Sahilde kumda ölü bir yengeç için kavga eden martıları gördüğüm o günü hatırlatan anılar istila etti. Kanatlarını nasıl çırpıklarını, zıpladıklarını ve tüyleri kabarana kadar kafalarını nasıl salladıklarını, kendilerini daha büyük, daha korkutucu gösterdiklerini.

İçimde bir şeylerin karıncalanmasına neden olan mutlu bir anı. Farkına bile varmadan, kol ve bacaklarıma yayıldı. Kulaktan kulağa sırtarak, bir adım attım

Bir turnanın uzun bacaklı zarafetiyle dönüyor, kollarımı çırpıyor ve saçlarım kızarmış yanaklarımı kamçılayana kadar başımı sallıyordum.

Cici bir kahkaha patlattı ama hemen kendine geldi ve başını salladı. "Bu çok saçma..."

"Saçma, evet, ama çok eğlenceli!" Tanrılar biliyordu ki son zamanlarda pek eğlenemiyordum. "Ayrıca, kimse bakmıyor."

Ta ki Malyr'i gördüğümde yanaklarımdaki tüm sıcaklığın dağıldığını hissederek dönene kadar. Omzunu taş bir sütuna yaslamış, üzerinde ince bir tunik vardı ve her türlü yanlış görünüyordu.

Çünkü *gülümsüyordu*.

Ancak sadece gözlerimiz buluşana kadar, bu da gülümsemesinin daralan dudaklarının keskinliğinde ölmesine neden oldu, neşeli ifade hızla soğuk, kasvetli bakışıyla yer değiştirdi.

Hissettiğim enerji her ne ise uçup gitmişti. Sebian'ın farkında olmadığı bir şey, tam da Kaptan Asker Malyr'in yanında yürürken paytak paytak etrafımda dolandı. Prensle birkaç kelime konuştuktan sonra Malyr başını sallayıp gitti. Sonra Asker bize doğru yürüdü. "Ne yapıyorsunuz?"

Asker'in sert baritonuyla Sebian'ın omurgası dikleşti ve dansına ölü bir duruş getirdi. "Eğleniyor musun?"

"Eğlenmek daha önemli meselelerin önüne geçtiğinde buna *sorumsuzluk* denir." Asker bakışlarını bir an daha Sebian'a dikti, aralarındaki hava garip bir şekilde soğuktu, sonra hafifçe eğilerek dikkati bana kaydı. "Belki bahçelerde yürürken birkaç kelime konuşmama izin verirsiniz? Yeni bir vizyon denemeyi çok isterim."

"Elbette," dedim ve küçük ağaçların, yaprak dökmeyen çalıların ve yosun kaplı heykellerin arasından geçen deniz kabuklu patika boyunca onu takip ettim.

Omzumun üzerinden Sebian'a baktım ve kısa bir mesafe arkamızdan gelirken ona gülümsedim. Yüz hatları sertti ve bana bu ikisinin anlaşılamadığını söylüyordu. Neden anlaşıyorlardı?

Asker bana yandan bir bakış attı, tuzlu ve biberli saçları kafa derisi boyunca sıkıca örülmüştü, sakalı oldukça kabaydı. "Şu anda seni arıyor olmamı tuhaf karşılıyor olmalısın."

"Keşke daha önce yapsaydınız." Bu bizi büyük bir hayal kırıklığı ve utançtan kurtarabilirdi. "Başka bir öngörü kazanmanıza yardımcı olmam için ne yapmamı istiyorsunuz? Bir öncekinden biraz daha doğru bir tane, lütfen. Belli ki ilk başta düşündüğün gibi bir hazine olamamışım."

"Her hazine ilk bakışta parıldamaz," dedi, istediği yöne kıvrılıyormuş gibi görünen gür kaşlarını kaldırarak. "İmgelemlerim kaprisli bir şeydir, genellikle o kadar alçakgönüllü olmayan bir şey tarafından tetiklenir ki, botların bağcıklarının en iyi nasıl bağlanacağı konusunda fikir alışverişinde bulunabiliriz. Eşim Marla'nınki daha kolay."

"O da mı bir kader?"

"Evet," dedi, yaşlı meşenin yanında şırıldayan, etrafındaki çiçekler gece ayazından solmuş taş çeşmenin etrafında yavaşça yanımda yürürken. "Ama ben gelecekte neler olacağını görürken, o geçmişte neler olduğunu görüyor."

"Bunu okumuştum."

"Öyle mi?" Ağzının kenarlarındaki yükseliş tam olarak bir gülümseme değildi ama benden saklanan her şeyi... görmezden geldiğim her şeyi öğrenmeye çalışmamı onayladığını söyleyebilirdim. "Yazılı kayıtlarımızın çoğu Kral Barat'ın emriyle yok edildi. Cehalet yalanları, yalanlar da savaşları doğurur. Ama bu düşün? Yeni bir çağın başlangıcı olacak, daha iyi bir çağın. Bu birliktelikte güç var. Khysal Hanesi ve Brisden tapuda birleşti, Kuzgun ve insan aşkta birleşti."

Pek sayılmaz, ama hayattaki aşk dileğim dünya görüşüm kadar aptalca görünüyordu. "Evet."

Bana bir kez daha yan gözle bakan Asker, muhtemelen Malyr ile benim aramda asla aşk olmayacağını farkında olarak dudak büktü. "Kitaplar başka hangi bilgileri sağladı?"

"Daha çok senin büyüünü okudum," dedim. "Okumalarımı boşluklar üzerine yoğunlaştırdım. Neden bu kadar nadirler?"

"Çünkü onları biz öldürdük," dedi Sebian arkamızdan. "Kuzgunlar akıllıdır falan..."

Toplanan bir grup kadının yanından geçerken adımlarım yavaşladı, kıs kıs gülmeler ve mırıldanmaların yerini şimdi reveranslar ve sahte gülümsemeler aldı, sanki akli başında hiçbir kadının istememesi gereken bir şeyi elde ettiğim için benden nasıl nefret ettiklerini anlayamıyormuşum gibi. "Onları öldürdün mü?"

"En karanlık zamanlarımızdan, kendi türümüzün birbirini hayvanlar gibi katlettiği zamanlardan bir hikâye." Asker ellerini arkasında kavuşturdu ve ezilmiş deniz kabuklarının adımlarının ağırlığı altında kaymasına izin verdi. "Eylemleri söz konusu hikâyeyi doğuran Kuzgun da aynı derecede karanlıktı. Boşluk yeteneğine sahip bir adam, ama o kadar güçlü ki, başkalarının yeteneklerini emmekle kalmıyor, onları sonsuza dek çalabiliyor ve kendisininmiş gibi benimseyebiliyordu. Biz buna-"

"Bir hırsız," dedim. "Gölgeler onu öldürdü."

"Evet. Evet, kesinlikle. Oğlu ve varisi, bir Kuzgun'un böyle bir güce sahip olmasını günah olarak nitelendirdi. Tarih asla tekr  r etmesin diye tüm hırsızların öldürülmesini emretti. Pek çok yankı ve boşluk haksız yere hırsız olmakla suçlandı ve öldürüldü. Diğerleri saklanmaya ba  ladı," dedi Asker ve bu onların neden bu kadar nadir olduklarını kesinlikle açıklıyordu. "Kral Omani  l, özellikle de e  şinin bir yankı olduğu ortaya çıktıktan sonra, boşlukların çok uzun süredir taşıdığı bu damgayı ortadan kaldırmaya çalıştı. Bu, hatalarımızın kumaşından kolayca temizlenemeyen kanlı bir leke. Marla her şeyi gördü, bana boşlukların nasıl-" Durdu ve bana döndü, gözleri kısıldı. "Arkasında denizin uzandığı bir uçurumda darağacı. Altın saçlı bir kadının ilmikten sarkan bedeni, tuzlu dalgaların altında boğuluyor."

Bir vizyon.

Buz gibi bir ürperti kollarıma tırmandı, ince tüylerimi kabarttı. O yeri biliyordum. Tidestone'un arkasındaki darağacını görebilecek kadar pencereyden dışarı eğilmeyi başardığımda bir ya da iki kez görmüştüm. Oradaki uçurum alçakta, suların en sert olduğu yerdeydi, kayaya   yle bir güçle çarpıyordu ki, dalgalar yukarı fırlıyor ve ipin ucunda se  irtenin üzerine öksürerek iniyordu.

"Tidestone'un arkasındaki darağacı, kuzeybatı u  urumunda." Kollarımı kavuşturdum ve sıcaklık arayışıyla ovuşturdum. "Kimin cesedi?"

"Söyleyemem." İ  ini çekti ve gözlerini üzerimizdeki gri gökyüzüne dikti. "Bunu ve tanrıçanın neden bunu görmemi istediğini düşünmeliyim."

Kalbim hızlanırken o da yukarı doğru kanat çırparak uzaklaştı ve çatının arkasında kayboldu. Malyr ve ben iki haftadan biraz daha uzun bir süre içinde Marla'yı kurtarmak için Tidestone'a gideceğim konusunda anlaşmıştık. Neden belki de geleceğimi değil de   l  m  m   güvence altına almışım gibi bir hisse kapılıyordum?

ChapTer

TWenTY-SeVen

Galantia

Günüümüz, Deepmarsh Kalesi, bir çayır

T *kjaer*'i aydınlatan düzinelerce demir dövme ateş sepetinden gelen meşe dumanı ile birlikte kızarmış etlerin ve tatlı biranın kokusu akşam havasına sinmişti. Arkasındaki bir çayırda gerçekleşti.

Kalenin ve çevredeki bataklığa yavaşça akan bir derenin hemen yanında.

Bakışlarımı Kuzgun Prens'in yanında, zengin bir şekilde döşenmiş ve dekore edilmiş masamızda oturduğum dolu sıraların üzerinde gezdirdim, gözlerim endişeyle bir siyah örtüden diğerine atlıyordu. Yüzbaşı Asker. Tjema ile dans eden

başka bir genç Kuzgun kız. Darien. Lorn neredeydi? Yavru köpekleri mi öldürüyordu? Mezarımı mı kazıyordu?

"Bana başka yok." Diğer tarafımda, Sebian şarap sürahisini taşıyan kız geçene kadar avucunu boş kadehinin üzerine koydu, önündeki bıldırcın küçük kaburgalarına kadar yenmiş, etrafındaki sebzelere dokunulmamıştı. Bazen bir kuş olabilirdi ama iştahı tamamen insandı.

Malyr başını yavaşça çevirdi ve kaşlarının arasındaki çatıklarla Sebian'a baktı. "Ben de sabah olduğunda seni ahırda uyurken bulacağımı sanıyordum."

"Neden yapayım ki? Karının bacaklarının arası çok daha sıcak," diye mırıldandı Sebian ve Malyr'e orantısız bir sırıtış fırlattı. "Ayrıca, doğru nişan almak zorundayım. Hatırladın mı? Terk edilmiş sevgilin yakınlarında bir yerde gölgeler içinde kaynıyor."

Malyr omuz silkerek, "Bu gece için dikkatini yeterince dağıtmış olmalı," dedi ve dikkati şenliklerin gölgeli kenarına kaydı.

Görüş alanını takip ettim.

Ve onu gördüm.

Dar siyah bir pantolon ve düzgün ortaya çıkaran daha da dar bir korse giymiş olan Lorn, önündeki adama çılgınca el kol hareketleri yaptı ve -Tanrım, az önce ona yumruk mu attı?

Sandalyemde doğruldum, bakışlarım adama dönmeden önce onun kalabalığın içinde kayboluşunu izlemek için boynumu uzattım. Bir elini kısa siyah saçlarında gezdirdi, tuttu ve saf bir çaresizlik gösterisiyle çekti.

Sandalyemin kolçağının üzerinden Sebian'a doğru eğildim ve çenemi adama doğru uzattım. "Kim o?"

"Batana Hanesi'nden Lord Aros," dedi Sebian. "O Lorn'un kader arkadaşı." *Onu.*

Azı dişlerim birbirine sürtündü.

Her nasılsa, Lorn'un kadersel bir eşi olduğu fikri aklımın ucundan bile geçmemişti, özellikle de Malyr'e olan saplantısı yüzünden. Kuzgun Prens onu neden buraya getirtmişti? Dikkatini dağıtmak için mi? Bağlanmasını sağlamak için mi? Kendini ondan kurtarmak için mi?

"Neden bağlı değiller?" Ben sordum.

"Zeki olduğu için demek isterdim ama korkarım bundan daha trajik." Sebian başını salladı. "Onu reddetmeye devam ediyor."

Yeni bir endişe belirlediğinde bunu bir an düşündüm. Ya Malyr düğünümüzden sonra kader arkadaşıyla karşılaşır mı? Bu beni nerede bırakacaktı?

İşte şimdi kendimi aşmaya başlamıştım. Öncelikle, söz konusu düğünün gerçekten gerçekleştiğinden emin olmam gerekiyordu. *Kjaer*'in bir başlangıç olduğunu varsayalım.

"Bu kadar şamata yeter!" Bir adam metal tankardını masaya vurduktan sonra köpükle kaplı sakalından bağırdı: "Soluk saçlı şeyi mahkemeye verin!"

"Evet, ona kur yap!" Sebian kıkırdadı - yanları bu durum için yeni tıraş edilmişti, saçlarının geri kalanı gevşekçe birbirine bağlanmıştı - ve bana göz kırptı. "Ya da ben yapabilirim."

Yine karnımdaki o çırpıntı, göğsümde endişe verici bir yoğunlukla dönüp duruyordu. Benim için ne hissediyordu? Ben onun için ne hissetmeye başlamıştım?

Olası cevaplardan korktum.

"Parasını ödediğim bir *kjaer* sırasında nişanlıma kur mu yapacaksın? Bu senin için bile cesurca." Malyr şarabından bir yudum aldı, sonra kucağına vurdu. "Bana gel, küçük beyaz güvercin."

Bu tanıdık hareket, sanki benim bir kalkan oluşturuyormuş gibi kol ve bacaklarımdaki ince tüyleri dikleştirdi. Bu gece kötülüğünü üzerime salacaktı, bunu göğüs kemiğimdeki kaşıntılı yarada hissediyordum.

Sandalyemden kaydığım anda Malyr bir kolunu karnıma doladı ve beni kucağında sabitledikten sonra, "Seninle dans etmek için sabırsızlanıyorum," dedi.

İşte bulmuştuk, kim bilir kaç tanesinin beklediği bozulmalardan biri. "Söyle bana Malyr, hangisi sana daha çok zevk veriyor? Beni herkesin önünde utandırmak mı, yoksa her şeyi kendi başıma yapmam için bana tuzak kurmak mı?"

Fincanını masaya indirmeden önce şaşkın homurtusunu bastırmaya bile zahmet etmedi. "Halkım ne diyor?" diye bağırdı. "Dişime ne hediye edeyim?"

"Deniz kabukları! Cam kırıkları!" diye bağırarak, çılgılık atan ve tezahürat yapan bir sesler kakofonisi bir öneri kargaşası içinde. "Madeni paralar! Parlak çakıl taşları! Çiviler!"

Kaşlarımı çattım. "Çivi mi?"

"*Anoalarımızın* pürüzsüz, parlak ya da... başka türlü güzel nesneleri toplama konusunda oldukça takıntılı olma alışkanlıkları vardır. Erkekler genellikle kur yaparken bunları dişilere hediye eder." Ziyafetin başından beri masamızın üzerinde duran, sicimle sarılmış katlanmış bir yapraktan oluşan küçük bir paketi eline aldı. "Bu benim sana hediye."

Paketi aldım, ipini çözdüm ve dikkatlice açtım, ancak avucumun içine siyah ve keskin bir şey girdi. "Ne... ne bu

Bu mu?"

"Bir bilezik. Yerel bir zanaatkârın benim için hazırladığı *aerymel* zinciri, ama bibloları kendim seçtim ve topladım." Bileziği avucumdan kaldırdı, ahşap ve kemiğin metale çarparak şingirdamasına izin verdi. "Bana bileğini göster. Hayır, diğerini."

Üzerinde kurdele olan diğer bileğimi ona uzattım ve bazıları uzamış olan donuk, düz disklere gözlerimi kısarak baktım. "Bunlar... düğme mi?"

"Düğmeler mi?" Sebian kaşlarını şüpheli bir ifadeyle birbirine yaklaştırarak sordu.

"Kestaneden daha iyi, değil mi?" Kapak kapandığında Malyr yanağını okşadı. "*Yeh ash valtem skalde ya.*"

Özümün derinliklerinde bir şey onun sözleriyle coştı ya da belki de yabancı tempoları merakımı alevlendirdi. "Bu ne anlama geliyor?"

"Sana sonsuza dek değer vereceğim," dedi. "Geleneksel olarak *kjaer* sırasında söylenen birçok yeminden biri."

"Hediyesini kabul ettiğini herkese göster," dedi Sebian. "Kolunu kaldır, tatlım. Göster onu."

Malyr'e bakarken kolumu daha yukarı kaldırdım ve düğmelerin alkışlayan kalabalığın önünde şingirdaması için havayı biraz süpürdüm. "Teşekkür ederim."

Başını sallayarak bir eliyle yakındaki bir bıçağı aldı ve diğer eliyle bileğimi kavradı. Soğuk metal tenime değdiği anda irkildim ama o sadece bıçağın mavi ipek kurdeleyi kesmesine izin verdi ve önümüzde duran çorba tenceresindeki havuç ve bezelyelerin arasına düşmesine izin verdi.

Mantıksız bir kayıp duygusu karnımı kemiriyordu. Nedenini söyleyemiyordum ama o kurdeleye oldukça bağlanmışım. Kelimelerin anısı kafamda yankılanmasaydı, belki de onun kaybına dikkat çekerdim.

Erkeklerin kur yaparken dişilere genellikle güzel nesneler hediye ettiğini söylediler.

Kuzgunların güç kavgasından başka bir şey değil.

Uyuşukluk boynum boyunca ilerledi ve yanaklarıma yayıldı. Tanrılar merhamet etsin, Malyr'in kurdeleyi üzerimde bulduğunda verdiği tepki şimdi çok daha anlamlıydı! Fırtınanın olduğu geceki kuzgun? Bana saldırmamıştı.

Bana *kur* yapmıştı!

Bakışlarım Malyr'inkileri buldu. "Sarayda hainler ya da fazla hırslı Kuzgun lordlar var mı?"

"Öyle olmasaydı gerçek bir saray olmazdı, değil mi?" diye sordu. "Bir kraliyet hanedanının yok genellikle bir başkasının yükselişi izler. Babanızın ordusu bunu sağlayabilirdi."

Bu bana başka seçenekler de sağlayabilirdi ama bu artık üzerine inşa edilecek bir şey değildi. Malyr elbise provasının olduğu gün kurdeleyi kesebilirdi. Onun yerine bu geceye kadar bekledi.

Gizli talibim için halka açık bir uyarı.

Sarkan düğmelerin üzerinde parmağımı gezdirdim, tıngırtılarında bir sakinlik hissi bulmayı umuyordum ama bulamadım. "Kim o?"

"Masumiyetin ilk kez beni memnun ediyor olmalı." Bana doğru eğildi ve dudaklarını şakağıma bastırarak karanlık bir fısıltıyı çerçevelemelerine izin verdi. "Eğer sana kimin kur yapmaya cüret ettiğini öğrenirsem, küçük güvercin, onun taşaklarını kuzgunlarıma yedireceğim. Ve sen de izleyeceksin."

Sahiplenici ses tonu ve sesindeki hırıltılı uyarı karşısında nefesim kesildi. Sesi kızgın geliyordu. Öfkeli.

Kıskandın mı?

"Dişinizi tımar edin, prensim," diye bağırdı bir kadın. "Yoksa tanrıça adına, bu gece kendini yalnız başına tünerken bulacaksın."

Malyr bana bakmadan önce kalabalığın kıkırdamaları ve bağırışları arasında "Kesinlikle öyle," dedi. "Kuşların vahşi doğada nasıl kur yaptıklarını hiç izledin mi?"

"Sahip olduğumu söyleyemem..."

"Erkek, bahar güneşinin altında bir dal boyunca ilerleyecek ve dişi onu kovalamadan ona yaklaşmayı umacak." Bir eli kalçamda sıkıca duran Malyr, diğerini yavaşça başıma doğru kaldırdı. "Eğer başarırsa, gagasını dişinin tüylerinin arasından geçirecek..." tırnakları açık saçlarımı ayırdı, kafa derim boyunca omurgamdan aşağıya baygın bir sıcaklık gönderen uzun bir taramayla ilerledi, "böyle."

Kürek kemiklerim birbirine kenetlendi. Göğsüm kabardı. Ritmik vuruşları uçlarımı taramaya devam edip kafa derime küçük çekiştirmeler yaptığında ezici bir zevkle ürperdim. Hipnotize ediciydi ama burada neler olup bittiğini anlamamı engelleyecek kadar da *değil*. Bu, sevgi gösterisinde bulunarak talibimin cesaretini daha da kırmasından başka bir şey değildi. Şefkatli dokunuşunun hiçbir anlamı yoktu.

Ama yine de zevk alırdım.

Sadece bir kez, artık yapabildiğime göre.

Tırnaklar omurgam boyunca ilerledi. Bir avuç belimi okşadı. Parmak uçları boynumun dibinde gezindi. Burada nazik bir okşama, bir parmak

bir tutamın etrafında dönüyordu. Tanrılar merhamet etsin, adamın bu kadar şefkatli davranabileceğini düşünmemiştim.

"Kuzgunlar saatlerce birbirlerini tımar eder ve süsler," diye devam etti Malyr, saçlarımı kolunun etrafında döndürdükten sonra omzuma koydu ve açıkta kalan boynumu serin havanın yalamasına izin verdi.

Parmakları omurgamın bir tarafı boyunca sıkı daireler çiziyor, ağrıyan kaslarımı yoğururken zihnimi uyuşturuyor, başımı omuzlarıma yaslamama neden oluyordu. Tanrım, onun sahte şefkatiyle aklıma yenik düşmeme izin vermemek bir işkenceydi. Harika, yüce bir işkence.

"Bu nedenle, uzun açık saçlar bağlanmamış, bağısız olmanın bir işaretidir," diye mırıldandı. "Söyle bana, nişanlım, saçlarımı örecek misin?"

Bedenimin onunkine yığılma isteğine karşı koydum. "Sana kocam demeden önce kesinlikle olmaz."

"Mmm, bu kelimelerdeki şüphe." "*Yeh ash valtem sorg fer'ya.*" diye fısıldamadan önce düşen bir tutamı nazikçe kulağımın arkasına sıkıştırdı. Dudakları kulağımın kabuğuna değdi. "Seni sonsuza dek önemseyeceğim."

Hayatım boyunca özlemimi çektiğim o katıksız sevgi sözcüklerini duyunca içim ürperdi. Bir anlığına, birkaç nefesten fazla olmamak kaydıyla, bu sözleri içime çekmeme izin verdim. Bu sözler ne bir gelenek ne de bir yalanmış gibi davrandım. Bu ne kadar harika olurdu?

"Hiçbir talip, bir dişiye önce beslemeden onunla bağ kurmaya ikna edemez."

Malyr parmağını tenimin üzerinde gezdirerek ensemdeki ince tüylerden oluşan kalkanı okşadı ve sinir uçlarımla alay etti. Sonra masada önümüzde duran ve içinde her türlü meyvenin bulunduğu kâselere uzandı ve başparmağı ile işaret parmağı arasına sıkıştırılmış bir böğürtlen getirdi. Böğürtleni ağzına götürdü ve dudaklarının arasına sıkıştırdı. Sonra başını öylece eğdi ve çenesini kaldırdı. *Teklif.*

Sebian bana doğru eğildi ve masa örtüsünün arkasından bir parmağını kalçamda gezdirdikten sonra, "Ağzından al tatlım," diye fısıldadı.

Nabzım hızlanarak, Malyr'in asla yaklaşmayacağıma söz verdiği, hiç gülümsemeyen o muhteşem dudaklara baktım. Ama şimdi beni çağırıyorlardı, korku ve zevki eşit ölçüde uyandırıyorlardı.

Öne doğru kayınca ağzı aşağı indi. Benimki onunkini aramak için döndü, siyah, dolgun meyveyi aramak için ayrıldı. Yüzlerimiz birbirine doğru sürüklendi.

nefesler birbirine karıştı.

Dudaklarımı böğürtlenin etrafında sıktım, eti patlayıp dilimin ucunu tatlandırırken olgun tatlılığı sevdim. Gözlerim dalgalanarak kapandı. Bir saniyeliğine, ortak bir nefes kadar kısa bir süre için dudaklarımız birleşti. Neredeyse bir öpücükle birbirlerini aradılar ve yer değiştirdiler, içimde derinlerime işleyen bir özlem uyandırdılar.

Parmaklarım saçlarının arasında kayana kadar elimi boynuna götürdüğümü fark etmemiştim, Malyr'ın nefes verişiyile bir inilti titreşti. Gözlerimi açtığımda onunkilerin kapalı olduğunu gördüm.

İnsanlar alkışlayana kadar.

Malyr gözlerini açtı. Böğürtlen dilime ve oradan da boğazıma yuvarlanırken ikimiz de geri çekildik. Birbirimize bakarken saniyeler, dakikalar, belki de sonsuzluklar geçti, gözlerimizi kırpmadan, kırıdamadan, konuşmadan. Bu sahte bir sevgi gibi gelmemişti.

Hiç de sahte bir sevgi gibi gelmemişti.

"Bu kadar besleme yeter!" Asker bağırdı, kaptan hiç de o soğukkanlı haliyle değil, kırmızı yanaklı ve masada önünde çok fazla boş fiçı barındırıyordu. "Sözünü söyle!"

Derin bir nefes alan Malyr başparmağını ağzına götürdü ve bana bakmadan önce alt dudağındaki koyu kırmızı bir damlayı sildi. "*Yeh ash valtem haron fer'ya*. Sonsuza dek sana bakacağım."

Ciğerlerim nefesimin ortasında durdu ve görüşümün kenarları beneklenirken sözlerinin yankılanması için yer açtı. Neden ciddi gibi konuşuyordu?

Çünkü aklımı kaybediyordum. Gerçekte olmayan şeyler duyuyordum.

Malyr o anda elimi tutup ayağa kalktı ve beni kucağından indirerek masamızın etrafından dolaştırıp çimenlik alana götürdü. "Dansımız için hazır mısın?"

Tanrım... Dans. Tımar ve neredeyse öpüşme arasında, her şeyi unutmuştum... tüm lanet adımlar dahil!

Yaklaşan felakete hazırlık olarak alnıma ince bir ter sisinin yerleştiğini hissettim. "Öyle olmadığımı gayet iyi biliyorsun."

"Evet, biliyorum," dedi ve müzisyenlere baktı.

Onun bu hareketiyle lutlar ve arplar fırtına öncesi hava gibi durgunlaştı, ancak farklı bir melodiyle yeniden alevlendi. *Tanıdık* bir melodi. Göğsümde fırıl fırıl dönerek bir şok karmaşası yarattı.

Bu bir Raven dansı *değildi*.

OceanofPDF.com

CHAPTER
YİRMİ SEKİZ

Galantia

Günüümüz, Deepmarsh Kalesi, bir çayır

M Tidestone'un büyük salonundaki kutlamalar, avludaki nişan şölenleri ve dans derslerim sırasında yüzlerce kez duyduğum bir şarkının canlı ritmiyle kalbim boğazımda çarpıyordu.

Risa. Ama... ama bu nasıl olabilir?

Malyr'e bakarken udların derin uğultusuyla birlikte midem de bulandı. "Bu On Tüy Dansı değil."

Vücutlarımız birbirine değene kadar yaklaştı. "Hayır, değil."

Malyr sağ elimi tuttu ve sert göğsünün üzerine koydu. Diğeri, kollarımızı yerine kaldırmadan önce onunkiyile iç içe geçti. Diğer kolunu

sırtımın küçük kısmına yerleşti.

"Benimle uç," dedi Malyr ve sola doğru coşkulu bir adım atarak beni dansımıza y6nlendirdi.

Ayaklarım kolayca ilerliyor, içimdeki karmaşa ne kadar karışık olursa olsun ezbere bildiğim bir d6zende yollarını buluyorlardı. Ne t6kezleyen bir utanę, ne de bocalayan bir rezalet vardı. Sadece d6nd6kęe ve d6nd6kęe m6kemmел daireler ęiziyorduk, aramızdaki boşluk bizim eksenimizdi.

G6zlerimi kırpıştırarak Malyr'e baktım, siyah uzun saçları hareketimizin esintisiyle oynuyordu. "Sana bu Dranadyalı dansı mı 6ęretildi?"

"ęocukken," dedi. "Bunu bana annem 6ęretmiřti. Kendimizi bir daha ne zaman insanlarla dans ederken bulacağımızı asla bilemeyiz, derdi. Bu y6zden bana biręok gece pratik yaptırdı."

V6cudunun benimkini ęevrelemesinden, kollarının m6kemmел açılı, ayaklarının zarif bir şekilde hızlı olmasından belliydi. Bedenlerimizin bu kadar kolay bir şekilde birlikte hareket etmesi, bir Kuzgun ve bir insanın hiçbir savaşın s6nd6remeyeceği yıldızların altında dans etmesi b6y6leyiciydi. Sonbaharın sonlarında ęimenlerden oluşan bir halının 6zerinde birbirimizin etrafında d6nerken ęevremiz bulanıklaşıyor, onun omurgasının asil d6zl6ę6ne, aristokrat y6z6n6n ince hatlarına, kendini taşıdığı muhteşem kesinliğe odaklanmamızı sağlıyordu.

Ve sonra onu g6rd6m.

G6lgelerin altındaki prens.

B6y6k salonların danslarını, diyarların dillerini ve 6l6mc6l kılıçların hareketlerini 6ęrenmiř bir ęocuk. K6t6 ruhunun kara uğurumunda bir anlık, değerli bir parıltıdan başka bir şey değildi.

ęok g6zeldi.

Parmaklarımı g6ęs6nde gezdirdim, hissettiğim ęıkıntıların 6zel dikim yeleğindeki g6m6ř işlemeler mi yoksa altında yatan yara izlerinin y6kselişi mi olduğunu bilmiyordum. "Bunun gururum pahasına bir başka kahrkaha olmasını bekliyordum. Bu gece bana karşı acımasız ve soğuk kalpli olmanı bekliyordum."

"Sen benim nişanlımsın, ęok geçmeden karım olacaksın, Dranada ve Vhaerya'nın gelecekteki kraliğesisin. Krallığın g6zleri 6n6nde, sana sonsuza dek hak ettiğin onur ve saygıyı g6stereceğim." Parmakları omurgam boyunca kayarak başımın arkasını kavradı ve y6z6m6n yan tarafı g6ęs6ne g6m6lene kadar nazikęe bastırdı. Dudakları şakağımın 6zerinde gezindi ve fısıldamadan 6nce beni okşadı: "Ama hata yapma, k6ę6k beyaz g6vercin... Odamızın mahremiyetinde sana karşı acımasız, soğuk kalpli halimi takınmaya niyetim var."

Evliliğimizden emin olması beni memnun etmeliydi, ama kaburgalarımın altındaki baskıyı inkâr edemezdim, sanki bu dansa saklanan nezaket eylemi, ne kadar beklenmedik olsa da, aniden yeterli değilmiş gibi. "Bundan hiç bıkacağını düşünüyor musun...? Benden nefret etmekten?"

Başımın arkasını okşadı ve parmaklarının saçlarımla oynamasına izin verdi. "Sana olan nefretim, adımla birlikte beşiğime yerleştirildi. İsimlerimizden ne kadar bıcarsak bıkalım, mezara kadar bizi takip edecekler, değil mi?"

Yani ölene kadar benden nefret etmeye niyetliydi. Anlaşıldı.

"Bir Khysal ve bir Brisden," diye mırıldandım. "Kötücül bir yıldız tarafından sonsuza dek engellenen bir birliktelik."

Nazik parmak uçları bir kez daha kafa derimi taradı, her okşayıcı vuruş başımı göğsünün derinliklerine doğru itti. Orada, göğüslerinin arasındaki kıvrımda, bir kulağım kalbinin yüksek atışına yakın, diğeri fısıltısına açık bir şekilde duruyordu.

"Kaderimde sadece duygusal bir trajediyle sonlanmak var." Parmakları saçlarımda durdu ve taşıdıkları hafif titremeyi ancak şimdi fark ettim. "Olması gerektiği gibi. *Olması gerektiği* gibi. Bunun dışında herhangi bir şey, Galantia, aileme çok büyük bir ihanet olur, kişisel... rahatsızlığım ne olursa olsun."

Onun kişisel sıkıntısı.

Bu ne anlama geliyor?

Aramızdaki sessizliğin sürmesine izin verdim, sözlerinin anlamını kalbim çarpıyordu. Beni iddia ettiği kadar hor görmüyor olması mümkün müydü? Evimizdeki kan davasından kaynaklanan nefret ve düşmanlık katmanının altında başka bir şey mi yatıyordu? Onun onurunu nefretle karıştırmış olabilir miydim? Nefret yerine sadakatini mi?

Anıların ağırlığı düşüncelerime yüklenirken başım kaydı ve bakışlarım onunkilerle buluşmak için yükseldi. Saçlarımı nasıl açık bırakmayı tercih ettiğimi gözlemlemiş olmalıydı. Yüzünde bir gülümsemeyle beni dans ederken izlediği o an. Neredeyse öpüşürken gözlerini nasıl kapattığını. Tam da bu dansı ve yüzümü göğsüne yaslamak için nasıl çektiğini.

Dalgın bakışlarını üzerimde tuttum. "Peki ya bir Brisden olmasaydım?"

Kıpırdamadan durdu, ayakları titreyerek dururken nefesi boğazında düğümlendi. Genelde çok soğuk ve temkinli olan gözleri parlıyor, dile getirilmemiş bir savunmasızlığa ihanet ediyor gibiydi. Cevap vermek yerine başka tarafa baktı ve çenesindeki kaslar gerildi.

"*Yeh ash valtem flig ak'ya,*" dedi hızla, "Sonsuza dek seninle uçağım," diye mırıldandığı kadar hızlı bir şekilde beni tutmayı bıraktı.

Tepkisi beni sersemletti, söylediği ve söylemeyi reddettiği şeylerin imaları kalbimin sınırlarını zorluyordu. Gölgelelerinin altında gerçekten bir şey var mıydı, daha önce gördüğüm o parıltının içinde saklanan daha sıcak, daha parlak bir şey?

Göğsüm sıkıştı, bir duygu dalgası doğru olduğuna inandığım her şeyin üzerine çöktü. Düşüncelerim, bu gece onun ellerini üzerimde hissettiğim her sefer için dalgalanan bir anı dalgasının altında boğuluyordu. Okşayan, okşayan ve okşayan eller.

Ama aynı zamanda beni inciten eller. Beni tekrar eller.

Öfke yaralarımı kemiriyor, Malyr'in davranışlarının beni sayısız kez yaralayıp kıldığını hatırlatıyordu. İnanmak istediğim şey ile ondan beklediğim şey arasındaki uçurum inanılmaz derecede büyük görünüyordu ve bir uçurumun kenarında sallanıyormuşum, beni onarılamayacak şekilde paramparça edecek bir düşüşten tek bir yanlış adım uzaktaymışım gibi hissetmekten kurtulamıyordum. Ve onun istediği de bu değil miydi?

"Affedersiniz," diye mırıldandım, kendi kulaklarım bile zar zor duyabiliyordu. "Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Malyr'e sırtımı döndüm ve şaşkınlığım beni şenliklerden uzaklaştırıp gecenin soğuk kucığına iterek oradan uzaklaştım. Uzaklara. Bundan uzaklaşmam gerekiyordu. *Ondan.*

ChapTer İKİ-Nİne

Galantia

Günümüz, Deepmarsh Kalesi, bir çayır

T Soluklaşan müziğe doğru ne kadar mesafe alırsam, hava da o kadar nem, odun çürümesi ve durgun su ile yoğunlaşıyordu. Etrafım otların gölgeli hatlarından başka bir şeye dönüşmedi.

çalılar, çıplak çalılar ve ara sıra bodur ağaçlar, tek rehberim ay ışığının altında alan boyunca uzanan parlak su birikintileriydi. Tanrım, göğsüm neden bu kadar ağrıyordu?

Arkamda kanat çırpışları, gözlerimin önündeki karanlık mürekkep damlaları gibi genişlemeden önce beni bir koşuşturma içinde geçti. Duramıyorum

kara toprak ve am iğnelerinin topraklı kokusuna doğru tekzedim ve bir sandığa çarptım.

"Bir lm büyücüsü ve bir imgelem potansiyel olarak senin lmeni istiyor ve sen de sulak arazide ay ışığında gezintiye çıkmanın iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?" Omzumun üzerinden bakıp ellerini havaya kaldırırken Sebian'ın gözlerinde yıldızların ışıltısı parlıyordu. "Şimdi ne yaptın da böyle fırtına gibi kaçtı?"

Malyr'in boynumun kenarını tırmaladı ve hemen arkamdan geldiğini belli etti. "Tanrıçanın kulaklarına söz veriyorum, *en iyi* davranışımıdaydım."

Oh, o pi...

Onunla yüzleşmek için döndüm.

"En iyi davranışınız sorunun yarısıdır!" nk ne yapacağımı bilmiyordum. Kafa karıştırıcı, keşfedilmemiş bir yerdı. Korkunçtu! "Her zamanki çekilmez halini her gün tercih ederim."

"Ah, neden sadece söylemiyorsun?" Eli yıldırım hızıyla boğazımı yakaladı, parmakları tendonum boyunca esnedi, beni gerçekten boğmadı ama yapabileceğini bilmemi sağladı. Bunu *istediğini*. "Orada sana kur yapıyordum, eski dilimizde sözler veriyordum, ailemin intikamını mı alacağımı yoksa sonuncusuna ihanet mi edeceğimi bilmiyordum, sadece beni *kjaerimizde* terk etmen için. Hem de tüm lanet sarayın önünde!" Bunu bağırarak söylemişti. "*Benim...* olan... şeyi... mahkemeye çıkarmaya cüret edenler de dahil."

Bu, diye hırlamıştı.

"Malyr'in söylemeye çalıştığı şey, tatlım, ş anda bizim için iyi bir kız olmadığın." Sebian bir adım daha yaklaşıp bacaklarımda bir ürperti yaratırken sırtımı bir sıcaklık kapladı. "Peki kötü kızlar ne alır?"

Malyr çenemi ısırmadan önce kulağımın dibinden "Cezalandırıldı," diye mırıldandı, derimi ve kemiğimi dişlerinin arasında acıyana kadar sıkıştırdı. "Onu hareketsiz tut."

Sebian kollarını benimkilere dolayarak sırtımı göğsüne yasladığında kalbim hızla çarpmaya başladı. "Sakın buna cüret etme!"

Malyr kıvranışımı görmezden geldi ve yanlarına indirmeyi başardığım her tekmede kıkırdadı, önümde dizlerinin üzerine çökmesine izin verdi. Kararlı eller eteklerimi topladı ve firfırlar kalçalarımda etrafında kıvrıldı. Kışın soğuğu kalçalarımda ısırdı, Malyr ağzını amımın üzerine eğdiğinde yerini hızla ıslak bir sıcaklığa bıraktı.

"Dur," diye bağırdım -hayır, *inledim*- klitorisimin etrafında dönen sıcak dil karşısında dizlerim titremeye başladı. "Bunu yapamazsın. Ben... Ben..."

Kızgın!

Beni sorgulamaya, şüpheye düşürmeye, *hissettirmeye* nasıl cüret eder? Dilinin alt dudaklarımın arasındaki vadiye nasıl daldığını hissedin, sadece geniş vuruşlarla klitorisimin üzerinde yukarı doğru kucaklamak, kabaran göğsümden bir nefes almaya zorlamak.

"Onu pek çok kadına pek çok şey yaparken gördüm ama bunu asla." Sebian elini yukarı doğru kaydırarak göğsümün etrafında dolaştırdı ve başparmağını yakanın alt kısmına sokmadan önce ağır eti yoğurdu. Gölge örtüsünü aşağı çekerek önce bir göğsümün, sonra da diğer göğsümün gecenin serinliğine dökülmesine izin verdi. "Şimdi iyi bir kız olup onun ağzına boşalmaya ne dersin? Lezzetli balının tadına bakmasına izin verir misin?"

"Meme ucunu çimdikle. *Sertçe*," dedi Malyr, klitorisimi zonklayan, şişmiş bir çakıl taşına dönüştüren dilinin küçük fiskeleri arasında. "O boşalana kadar ."

İki parmak meme ucumu kavradı ve göğsümün etine sıcak bir acı gönderdi. Çekiştirdiler, büküler ve yuvarladılar, duyularımda hezeyan yarattılar. Diğer eli ikinci meme ucumu kavradığında lezzetli işkence ikiye katlandı.

"Seni azdıran bu mu? Acı mı?" Sebian daha sert çimdikledi. Acı büyüdü, beni kıvrandırdı ve nefes nefese bıraktı. "Geçmesini mi istiyorsun, hmm? Tek yapman gereken bizim için gelmek, tatlım."

Oksijen eksikliği aklımı başımdan aldı ve Malyr'in kalçalarını kavrayışıyla daha da artan acıyı saf, ezici bir zevke dönüştürdü. Ayaklarım birbirinden ayrılana kadar yüzünü daha da derine itti, dudaklarımı ağzına alarak duyularımı tahrip etti. Isı önce kaynadı, sonra kabardı ve sonunda patlayarak tüm vücuduma yayılan bir mutluluk dalgası gönderdi.

"Siktir..." Sebian kalçalarını müstehcen bir şekilde döndürerek ereksiyonunu kışma bastırdı. "Bunu duydun mu, Malyr? Bizim için ne kadar güzel geldi?"

Malyr aniden ayağa kalktığında başım hâlâ dönüyordu. Saçlarımı kavradı, beni Sebian'dan uzaklaştırdı, etrafımda döndürdü, sonra başıma bastırarak beni dizlerimin üzerine çökmeye zorladı.

"Yere yat!" Malyr eli boynuma kayarken havladı ve yanağım kuru, sert çimlere yerleşene kadar gövdeyi öne doğru itti. "Böyle kal. Kımıldama."

Arkamda, deri bir kemer tokasının açılma sesine *karıştı*. Beni bir hayvan gibi parçalayacaktı ve bunun farkına varmak

kalbim sıkışıyor. Neden? İstediğim bu değil miydi?

Evet, ama bu daha önceydi.

Dokunuşuyla, dudaklarıyla, o lanet olası dansıyla başımı döndürmesine izin vermeden önce. Ve bu ne kadar aptalcaydı? Onun çocuğuna ihtiyacım vardı. Ama en azından nefretini, küçümsemesini, tiksintisini hatırlatacak bir şeye ihtiyacım vardı.

"Bana en kötüsünü göster Malyr," diye . "Canını yak."

Avuç içi ıslak amcığma çarptı ve bir tokatın benim inlememle birlikte gecenin içinde yankılanmasına izin verdi. "Yapabilirim."

"Yapacaksın amına koyayım." Sebian'ın dudakları şakağıma değdi ve yanımda diz çöküp bir eliyle yanağımlı okşarken diğeri eliyle belimde gezindiğini fark etmemi sağladı. "Seni incitmesine izin vermeyeceğim, tatlım. En azından çok fazla değil." Etrafıma uzanırken omzu kaydı, parmakları bacaklarımlı arasındaki karmaşada gezindi. Sonra Sebian onu ağzına götürdü ve parmak eklemlerine yapışan cömert parıltıya sıırttı. "Kendisi de bir şeyler katmadan önce senin tadına baksa iyi olur."

Malyr'in parmakları kalçalarıma saplandı, çekiştirerek kıcımlı daha yukarı kaldırdı. Kır tacı girişimi yokladı, alay etti, ıslak şehvetimle kendini yağladı. Ta ki ileri doğru itene, zorlayana kadar-

"Kız doğurgan," dedi Sebian, dilini parmağında başımı kaldırıp ona bakmamı sağladı. "O kadar olgun ki, tatlılığı ağzımı sulandırıyor."

Ne?

Malyr'in kalçaları onun hüsrana dolu iniltisiyle yerine kilitlendi. "Bana şaka yaptığını söyle."

"Dikkatli olmalıyız." Sebian parmak ucunu dudaklarımlı üzerinde gezdirerek onları uyarılmışlığımlı boyadı. "Yoksa on ay sonra beşikte küçük bir prens ya da prenses olacak ve kimin çocuğı olduğunu bulmaya çalışırken ikimiz de başımızı kaşıyabileceğiz."

O. Olabilir. Tadabilir. Tadabilirdi.

Nabzım şokla durdu, ancak saf heyecanla daha hızlı geri döndü. Yakışıklı ve çekici yol göstericiler için tanrıçalarına şükürler olsun. Bu benim için bir şanstı!

Malyr'e baktım, sanki yüzlerce laneti geri püskürtüyormuş gibi dişlerini sıkıyordu. Sert parmaklarını kalçalarımlı etine doğru kıvırdıkça göğsü daha hızlı kabarıyordu, sanki beni sikine mi çekmesi yoksa çimlere mi itmesi gerektiğine karar veremiyordu.

O ikincisine karar vermeden önce kendimi geri ittim. Kalçalarımı döndürdüm, tacının germe talebini görmezden geldim, bunun yerine Malyr'in bir kez daha inleme şekline, kalçalarının küçük titreşimlerle nasıl sarsıldığına odaklandım.

Bu umut vericiydi.

Sebian kıkırdadı. "Bu gece çok hevesli."

"Kurnaz olduğu kadar hevesli değil." *Tokat*. Malyr'in tokadıyla arkamdaki kırmızı, sıcak ısı dalgalandı, giriş yerimdeki tüm baskı kayboldu. "Müstakbel karım bana güvenmiyor, görüyorsunuz. Marla'yı bize verdiği anda nişanımızı bozacağımı düşünüyor. Onun başarısını garantiye almak için varisimi karnında taşımaktan daha iyi bir yol var mı?"

Kulak memelerimi ısıtırdı. Tanrı aşkına, ondan bir adım önde olabilir miydim?

"Bu doğru mu, tatlım? Bebek mi istiyorsun?" Sebian mırıldandı, bir eliyle yanağımı okşarken diğer eliyle kasıklarını avuçladı. "Malyr'in seni dölleriyile doldurmasını mı istiyorsun? Çocuğunu karnına koymasını, hmm?"

Çıkarmayı başardığım tek ses bir huff oldu.

"Uyandığın gün sana ne demiştim, hmm?" Malyr üzerime eğilip saçlarımı avuçlarken ve nefesi kulağıma değene kadar başımı geriye çekerken ağırlığı sırtıma baskı yapıyordu. "Tohumumu büyüymeyeceği bir yere dökebilir ve seni alabilirim..." Bir parmağım sıırıslık olmuştur amcığımı boyunca ilerledi, ıslaklığı büzüşmüş deliğime sürdü, daireler çizdi, davul çaldı, içeri daldı. "Tam buraya."

Nefesimi tuttum ve kıcıımı sıktım. "Hayır, lütfen."

"Şşşt," diye sustu Sebian, çenemi kavradı ve bakışlarım onunkilerle buluşana kadar başımı çevirdi. "Sakin ol. Ne kadar çok karşı koyarsan o kadar çok canın yanar."

"Savaş onunla, küçük güvercin." Malyr tacını en karanlık deliğime bastırdı, fısıltısı başımın yan tarafına doğru sıcaktı. "İstediğin bu değil miydi? Seni incitmemi mi? Sana en kötü halimi göstermemi?" Kalçalarını ileri doğru itti, aletini yakıcı, acıtıcı kasların arasından geçirdi ve uzun iniltisinin sesiyle içime soktu. "Küçük beyaz güvercin, sen benim en kötü halime dayanamazsın."

Küçük yudumlarla hava emdim, o daha derine ittikçe ağrıyan basınçla nefes nefese kaldım. "Dene beni!"

İki parmağını ağzıma sokup alt azı dişlerimin arkasına geçirdi ve beni inleten keskin bir hamle daha yaptığında başımı geriye doğru çekti. "İşte böyle. Benim için şarkı söyle, güzel kuş."

"Siz ikiniz inanılmazsınız..." Sebian alnını benimkine yasladı ve parmak uçlarıyla saçlarımı okşadı. "Tatlım, beni dinle, çünkü lanet gözleri simsiyah oldu. Dinliyor musun, hm?"

Dudaklarım bir kez daha titredi. "Evet."

"İşte yapacağın şey bu." Fısıldamadan önce parmaklarını bir kez daha nazikçe okşadı, "O lanet kışkırtıcı ağzını kapatacak ve Malyr'in sikini iyi bir kız gibi kıcına alacaksın, yoksa yemin ederim sikimle dolduracağım."

Tüylerim diken diken oldu.

Malyr'in parmaklarının arasından ona tısladım. Yanağımdan boğazıma doğru kayarak buz gibi, gölgeli dalların çenemde, çenemde, alt dudağımda kırbaçlanmasına izin vermeden önce bu bana hemen küçük bir tokat kazandırdı.

Sebian sırtıttı. "Yine dikkat çekmek için yalvarıyoruz, değil mi?"

Pantolonunu açıp sikini çıkardığında ve önümde diz çöktüğünde, Malyr uzanmış kollarım yere değene kadar boğazımı sıktı. "Sebian'a sana ne öğrettiğimi göster."

Dudaklarım bir hakaret kusmak için aralandığı anda Malyr kıcıma bir tokat attı ve ciğerlerimden bir çığlık daha çıktı. Ama boğazımdan geçmeyi başaramadı.

Çünkü Sebian sikiyle dudaklarımı ayırdı ve boğazımın arkasına gelene kadar ağzımın içine girdi. "Yut."

Geri çekilmeye çalışarak öğürdüm, ama saçlarımda sıkılı duran eli geri çekilmeye izin vermedi. Refleks olarak, boğazım onun horoz kafasının etrafında sıkıldı ve yuttum.

"Kahretsin, işte bu, tatlı şey, şimdi bizim için çok iyi oluyorsun," diye mırıldandı Sebian ve geri çekildi, sadece eli başımı sallanma hareketine yönlendirmek için. Malyr'in kalçaları ritmi benimsedi, dudaklarım Sebian'ın kalın uzunluğunda her gezindiğinde itti. "Peki iyi kızlar ne alır?"

Malyr'in bir sonraki hamlesinde, kendini tamamen içime oturttu ve iniltisinin soluk soluğa "Gölgelerim" demesine izin verdi.

Soğuk halkalar kıcımdan aşağı kayıyor, ısınan tenime harika bir rahatlama getiriyordu. Bacaklarımın arasına uzandılar, amımın etrafında döndüler, labialarımın arasına daldılar, sadece klitorisimi okşamak için en ince parmaklarını gönderdiler.

Malyr'in kolanının germe talebi ve hassas küçük organımın etrafını saran karıncalanma dalgaları karşısında inledim. Benimkine yayıldılar

Oradan göbeğimin alt kısmına doğru, kaslarımdaki gerginliği hafifleten hoş bir ürpertiyle vücudumda dalgalanmaya başladı.

Malyr'in itişlerinin acısı, yoğun sıcaklık ve beklenmedik zevkten başka bir şeye dönüşmedi. Uyarılma kabardı ve Sebian'ın sikini daha sert, daha sert emdim, Malyr'in beni doldurma şeklinden ve gölgelerinin serbest kalmak için ağrıyan yerlerimi nasıl okşadığından zevkle mırıldandım.

"Dilini tacının etrafında döndür," diye törpüledi Malyr, daha bir gayretle içime girerek. "Ağızına dökülmesini sağla, ama sakın yutmaya kalkma, küçük güvercin."

Kendimi Sebian'ın sikiyle daha fazla besledim, dilimi tepesinin geniş parıltısının etrafında gezdirmek için geri çekmeden önce onu boğazıma kadar götürdüm. Tohumunun ilk incisi dilimi tuzladığında, dudaklarımı sıktım ve daha fazlasını çıkarmak için şaftı boyunca gezdirdim.

"Bu gece kesinlikle boşalmamızı istiyor," diye inledi Sebian, saçlarımda tuttuğu parmakları titriyor, bacakları karanlıkta titriyordu. Başını arkaya attı, diğer elinin gömleğinin altından kayarak karnındaki, göğsündeki, meme uçlarındaki değişen kasları okşamasına izin verdi. "Kahretsin, tatlım, dayanamayacağım. İstiyor musun, hmm? Dölümü istiyor musun?"

"Evet, öyle," diye homurdandı Malyr arkamdan, içime doğru daha aceleyle iterek, sıcak, alaycı spazmlar gönderdi. "Bu gece dölllerimiz için çok iyi bir sürtük oluyor." Sebian'ın ağzından inleme ile sızlanma arası bir şey döküldüğünde, Malyr ritmini kaybetti, itişleri çılgınca, çaresizdi. "Yapma. Yutma. Yut."

Sıcak, tuzlu ipler diş etlerime, dilime, boğazımın arkasına sıçradı, tam da Malyr içimden çıkarken. Arkamdan homurdandı, son derece erkeksi, gırtlaktan gelen bir ses. Islak sıcaklık kalçalarım, kuyruk sokumuma, en karanlık deliğime çarptı, amımdan aşağıya doğru kalın ve ağır bir şekilde aktı.

Malyr saçlarımı tuttu ve tek bir çekişle beni göğsüne doğru çekti, Sebian'ın tohumunu sıkılmış dudaklarımın arkasına mühürlemeden önce sıçramama neden oldu. "Ona ver."

Omzumun üzerinden Malyr'in arkamda diz çöktüğü, dizlerinin kalçalarımı çerçevelediği yere bakmayı başaramadan Sebian öne doğru eğildi ve alt dudağına bir dokunuş yaptı. "Bırak ağzından benimkine damlasın, tatlım. Haydi."

Şaşkınlık içinde ne kadar süre Sebian'ın dolgun, öpülesi dudaklarına baktım bilmiyorum. Ta ki benimkileri onunkilerin çerçevesine indirip dudaklarımı büzererek tohumunun ağzımdan onunkilere akmasına izin verene kadar.

Malyr karnıma uzanıp beni geri çekerek kalçalarının arasına oturttuğunda dudaklarım Sebian'ın dudaklarından henüz ayrılmamıştı. "İsteddiği yere koy."

Sebian mühürlü bir sırtışla eğildi ve dört ayak üzerinde manevra yaptı. Sıcak bir damla bacaklarımın arasındaki buklelerime düştü, sonra bir tane daha. Bu şekilde, tohumunun amcığımına doğru akmasına izin verdi.

"Bacaklarının arasında nasıl bir karmaşa yarattığımızı hissedebiliyor musun? Amcığının döllerimizle nasıl sırlıslıkam olduğunu?" Malyr kulağıma fısıldadı, elini bacaklarımın arasına kaydırırken çene çizgim boyunca bir yol çizdi. Parmakları orada bıraktığı tohumun üzerinde gezinerek onu klitorisime doğru getirdi. Orada Sebian'ınkiyle karıştı, parmakları ovuşturdu ve zonklayan çakıl taşını saf, acı verici bir ihtiyaç haline getirdi. "Bizim için gel, Galantia."

Nefesim kesildi ve kaslarım titreyen bir basınç dalgası beni parçalara ayırıp hem mutluluk hem de yenilgi içinde haykırmama neden olana kadar kasıldı.

"*Yeh ash valtem lailla ok darrida,*" diye fısıldadı Malyr. "Yavrularımızı sonsuza dek koruyacağım. Ve doğmamış çocuğumun babana yaklaşmasına asla ama *asla* izin vermeyeceğim."

CHAPTER OTUZ

Galantia

Günümüz, yıldızların altında

Sebian benimle ilgilendi.

Yorgun bedenimi şırıl şırıl akan dereye taşıdı ve titreyen bacaklarımın arasındaki tohumları yıkadıktan sonra elbisemi düzeltti. Kuzey rüzgârlarının soğuşunda titrediğimde bana gömleğini verdi. Sonra beni eğri büğrü bir meşeye taşıdı, altındaki kuru ot yığınlarını botlarını birkaç kez vurarak düzleştirdi ve beni yumuşak ortasına indirdi.

"Yıldızların altında uyuyamayacak kadar soğuk olması çok yazık, ama yine de bir süre kalabiliriz," dedi ve yanıma uzanarak beni sıkıca kendine çekti.

ayak parmaklarımı sıcak tutmak için baldırlarının altına sıkıştırmadan önce. "Böyle seviyorsun, değil mi tatlım?"

Başımı göğsüne yaslayarak başımı salladım ve tenine sinmiş olan yosun ve misk kokusunu içime çektim. Çok tanıdık, çok rahatlatıcı. Parmaklarımı omzunun kıvrımlarında ve yara bere içindeki kolunda gezdirdim; kaslarım yorgun, zihnim bulanıktı. Evet, böyle olmasını seviyordum, yumuşak, nazik ve güvenli.

Yine de bakışlarım önümdeki karanlığa ve içerideki daha da karanlık gölgeye kaydı, dış hatları neredeyse kafam kadar netti. Malyr yakınımda oturuyordu ama bir şekilde uzaktaydı, muhtemelen beni duyuyordu ama sessizlik dışında bir katkıda bulunma eğilimi göstermiyordu. Sanki daha birkaç dakika önce beni sert elleriyle yerinde tutmamış ve otoriter vuruşlarla becermemiş gibi.

Bu da hoşuma gitmişti.

Bedenimi mutluluğa, ruhumu teslimiyete zorlamasını kabul ettiğim bir şeydi. Ama aramızdaki mesafeden dolayı kaburgalarımın altındaki o sızı? Güçlü bedeninin diğer tarafımı da sarmasını arzulamak? Bu yeniydi.

Yeni ve korkutucu.

Ve kafa karıştırıcıydı, çünkü... nasıl kendimi Sebian'a bu şekilde bastırabilir, onun sıcaklığını, ilgisini, sağladığı koruma hissini içime çekebilirdim? Ve aynı anda, benden nefret etmekte ısrar eden adamın yakınlığını nasıl özleyebilirdim? Her ikisinden de farklı bir şekilde nasıl zevk alabilirdim? İkisine de nasıl özlem duyabilirdim?

Boğazım düğümlendi.

Buna nasıl izin verebilirler?

Tüylerin hışırtısı beni iç konuşmalarımdan çekip çıkardı. Sebian'ın *anoa*'sı gölgelerin ve karanlığın içinden kolunun yanında şekillendi, bir kanadını kaldırdı ve vücuduna yaslamadan önce kanadının altından süzüldü. Gözleri bileziğime, Sebian'ın kolunu okşarken *şingirdayan* düğmelere takıldı.

Kuşa uzanıp parmağımı boğazında gezdirdiğimde hiç korkmadım, gözlerini kapatıp dokunuşa doğru eğilmesine gülümsedim. "Bunu sık sık yapar mısınız? Sen ve Malyr? Benimle yaptığınız gibi kadınları paylaşıp mısınız?"

Sebian bana baktı, kaşlarının arasında bir an için derinleşen kaş çatma çizgileri, kolunun beni kendisine daha sıkı sarması hissiyle kayboldu. "Birkaç kez oldu. Kabul etmek gerekir ki, hiçbiri onun seçilmiş karısı değildi..."

Uzun bir nefes ciğerlerimi terk etti. "Bu çok garip."

"Bu harika. Egomu okşadığı kesin. Daha önce hiç bir kraliçenin dudakları sikimin etrafına sarılıp beni bu kadar güzel emmemiştii. Ve burada babam asla kendimden bir şey yapamayacağımı düşünüyordu." Dizimi kalçasına doğru salladığımda göğsünde derin bir kıkırdama titreşti ve başımı döndürdü. "Sen olaya bir insanın gözünden bakıyorsun Galantia, ama biz Kuzgunuz. Şu anda sana ne kadar insan gibi görünsek de, biz insan değiliz... tam olarak değil. Özümüzün derinliklerinde, ruhumuzda, biz hayvanız. Peki Malyr size daha önce ne demişti? Bahar güneşinin altında, erkek..."

"Bir dal boyunca dişiye doğru ilerleyin."

"Evet ama bahsetmediği şey, lanet dalın kırılmak üzere olduğuydu çünkü aynı şeyi yapmaya çalışan yaklaşık bir düzine erkek daha vardı. Tüylerini kabartıyor, kanatlarını açıyor ve göğüslerini gererek dişiye kendileriyle bağ kurmaya ikna etmeye çalışıyorlardı." Yanağımdaki bir tutamı okşadı, gözleri tekrar benimkileri bulmadan önce dudaklarıma daldı. "Dişi seçer, tatlım... tam tersi değil."

Bunun üzerine kaşlarımı çattım. "Doğadaki kuşlar. Kader sizin türünüzü seçer."

"Artık çok azımız kadere güvenebiliyoruz, bu da bize en hayvani içgüdülerimize geri dönmekten başka seçenek bırakmıyor." Burnunu saç çizgime ve şakağıma doğru soktu. "Evlilik insani bir kavramdır, tatlı şey, senin unvanlı grubun için güçlü bir politik araç. Malyr bunu biliyor. Ama Malyr her ne kadar bir prens olsa da, her şeyden önce o bir Kuzgun. O kim oluyor da seni benden uzak tutuyor? Ve ben kimim ki seni ondan uzak tutayım?"

"Peki ya gizli talibim? Malyr açıkça beni onu."

"Çünkü politik hırsları var." "Peki ya senin hırsların?"

"Yok. Bana inanmıyorsan Asker'e sor. O doğrulayacaktır." Çenesine yine o garip sertlik yerleşti. "Senin için bu tür bir karar vermek bizim doğamızda yok, tatlım."

"Beni her türlü karardan mahrum bıraktın."

"Öyle mi?" Soru elmacık kemiğim boyunca nefes alıp verdi. "Politika. Lanet olası kafa karıştırıcı." Ağzı benimkinin köşesinde oyalandı. "Ya da belki ikimiz için de fazla baştan çıkarıcısın."

Sesinin titreşimi dudaklarımı titretirken, nefesinin nemi dudaklarımı ıslatıyor, alt dudağımdaki damarlara kan hücum etmesine neden oluyordu. Gözleri bir santimlik boşlukta dudaklarıma kaydı.

yüzlerimiz arasında. Titrek bedeni benimkinin içine daha da bastırdı. Ağızlarımız yer değiştirdi, yakınlaştı, utangaç bir şekilde diğerini aradı.

Öp beni, Sebian!

Yakındaki çalılıklarda içi boş bir *tıkırtıya* benzer bir ses duyuldu. Çılgınca çırpınışlar ve dehşet dolu ötüşlerle bir sürü küçük kuş çalılıkların arasından kaçışmaya başladı. Dalların etrafından ve yaprakların arasından süzülerek büyük, parlak aya doğru havalandılar.

Sebian'ın dudakları titreyerek verdiği nefesle benimkilerden uzaklaştı. "Yakınlarda bir tilki olabilir."

Ve bana bu öpücüğe mal olduğu için onun postunu omuzlarıma dolamak istedim...

Hayal kırıklığına uğramış bir halde başımı bu anın yıkıntılarından çevirip kuş sürüsüne baktım. "Çocukken sahilde oynarken, Tidestone'un arkasındaki koyda sık sık tur atan beyaz bir martı vardı. Kanatlarının esintide nasıl sallandığını seyretmeye bayılırdım. Aşağıya nasıl daldığını, ancak daha kolay bir sürüklenmeyle nasıl geri geldiğini."

"Eğer bu sizi etkilediyse, söz veriyorum sizi güneşin doğduğu gün en batı sahiline götüreceğim. Gençlerin çoğu tapınakta dua ettikten sonra orada kaynaşır, uçurumlardan atlar, sınırlarını test eder. Hiçbir şey bir erkeğin bir kızın dikkatini çekmeye çalışması kadar cüretkâr olamaz, hele ki ciyaklayan bir martı hiç olamaz."

Onları izleme düşüncesi nabzımı hızlandırdı. "Bunu çok isterdim."

"Martı değil, bir güvercindi."

Malyr'in ani bariton sesiyle neredeyse sıçrayacaktım, orada olduğunu unutmuştum, sonra gözlerimi kısarak gölgeli hatlarına baktım. "Ne gördüğümü nereden biliyorsun?"

Ayağa kalktı ve "Çünkü kıyılarımızda beyaz martılar yok" diye mırıldanarak dereye doğru yürüdü.

Formu geceyle birlikte bulanıklaşana kadar arkasından baktım, hava aniden çok daha serinledi ve vücuduma bir ürperti yayıldı. "Keyfi yerinde değil."

Sebian bir kolunu gözlerine sarmadan önce küçük bir homurtu çıkardı, vücudu sanki daha fazla rahatlık arıyormuş gibi çimlerin üzerinde kayıyordu. "Tatlım, Malyr *her zaman* şu ya da ruh hali içindedir. Bunu gelmeyi öğren çünkü kafasından neler geçtiğini anlamaya çalışmak imkânsız."

Evet, midemi bulandıran ve kafatasımı ağrıtan mesele de tam olarak buydu. Baştan çıkarma olmayacaktı, çocuk olmayacaktı, alternatif bir plan olmayacaktı.

Malyr bu düğünü garanti altına almıştı. Geriye ne kalmıştı? Sözüne ve onuruna güvenmek mi?

Onun gölgesine bile
güvenmezdim. Tam anlamıyla.

Uzun bir süre Malyr'in uzakta, derenin kenarında oturup ay ışığının aydınlattığı yüzeye bakmasını izledim, ta ki uzun bir iç çekişe kadar. "Sence düğünü gerçekleştirecek mi?"

Cevap gelmeyince başımı kaldırdım ve Sebian'ın gözlerinin kapalı, nefes alış verişinin düzgün olduğunu gördüm. Yanında, *anoası* başını kanadının altına kıvrmış ve sahibinin boynunun kıvrımına sokulmuştu. Uyuyordu.

Derin bir nefesle cesaretimi topladım, sonra ikisini uyandırmamak için dikkatlice ayağa kalktım ve dereye doğru yürüdüm. Isıran soğuktan korunmak için kollarımı kendime sardım ve Malyr'in birkaç adım gerisinde durdum. Aramızdaki mesafe daha önce ne kadar canımı yaktıysa, yakınlık o kadar sinirimi bozmuştu.

Malyr kıpırdamadan durdu, sanki çevresinin sınırında beni görmeye çalışıyormuş gibi başını bir derece kaydırıldı. "Sebian'dan ne haber?"

"Uyuyor."

Hafifçe alay ederek başını salladı. "Beş yıl boyunca onu kendine zarar veren alışkanlıklarından vazgeçirmeye çalıştım. Sonra sen ortaya çıktın."

"Alışkanlıklar mı?"

"Zamanının yarısında sarhoş olduğunu hiç fark etmedin mi? Ya öyle ya da kafası zehirlenmiş," dedi ve bana Sebian'ın Kaptan Theolif'in geldiği gün ne kadar kötü görüldüğünü ve dudaklarındaki gri renk değişimini hatırlattı. "İnsanlar üzerinde garip bir etkiniz var, küçük güvercin."

"Sen de mi dahilsin?"

Malyr koltuk altlarını bükülmüş dizlerine dayamıştı, bir eli avucunun içinde donuk bir gıcırdama sesiyle bir şey kaydırıyordu. "Yara izlerinin nasıl oluştuğunu sana hiç anlattı mı?"

Tabii ki sorumu görmezden gelecekti. "Hayır."

"Eski nişanlın Asker'in komutası altındaki mülteci kamplarımızdan birine baskın düzenledi. Domren düzinelerce Kuzgun'u kulübelerinde huzur içinde uyurken ağlarla yakaladı ve onları diri diri yakarak ateşe verdi. Sebian'ın tüm ailesi de dahil olmak üzere çoğu öldü. Orada olsaydı o da ölecekti. Olması gerektiği gibi."

Yavaşça birkaç adım daha atmaya cesaret ettim ve yanına oturdum. "Ne demek istiyorsun?"

"Gece nöbeti için görevlendirilmişti. Yakındaki bir tavernadan görev yerine giderken, büyük bir baykuş ilkelini yaraladı. Yer değiştirdi, başını bir kayaya çarptı ve bayıldı." Elinde tuttuğu şeyi avuçlamaya devam etti, öğütmesine izin verdi, *tıngırdattı*. "Kampa ulaştığında her şey neredeyse bitmişti. Ailesinin kulübesine girip onları alevlerden kurtarmaya çalıştı. Kış mevsimiydi ve bilekliklerindeki kürk alev aldı. Ertesi gün onu karda yatarken buldum, bilinci yerinde değildi, kolu çok kötü yanmıştı, etrafındaki karlar erimişti, yaradan buhar çıkıyordu. Görev yaptığı yönden saldırmışlardı."

Keskin, ısırıcı bir acı kolumu kemirdi. Karşıdaki açık bataklıktan esen rüzgârdan başka bir şey yokken, göğsümde ezici bir keder dalgası oluştu. Sebian'a beni koruduğu için teşekkür ettiğim o geceyi mi? Ya da ona kendimi en çok onun yanında güvende hissettiğimi söylediğim zaman? Her seferinde sustu.

Dizlerimi göğsüme doğru çektim, kışın tehdidine karşı kıvrıldım. "Onların ölümünden kendini sorumlu hissediyor."

"Neredeyse yüz kişi." Ay, derenin yüzeyine yansıyor ve yakışıklı yüz hatlarına soluk mavimsi bir renk veriyordu. "Bu taşınması ağır bir yük. Tek bir yanlış adım, tek bir kaza. Bir anlık... zayıflık, size suçluluktan başka bir şey bırakmaz. Bu ve ömür boyu her şeyi düzeltme dürtüsü. Onu sana çeken şey de bu, biliyorsun. Seni kurtarmak. Seni korumak." Malyr başını çevirdi ve gözlerinin benimkilerle kilitlenmesine izin verdi. "Kendini gösterdiğin gibi başı dertte bir genç kız olmadığını anladığında ne olacak?"

Belli ki çocuğunu karnıma nasıl sokmaya çalıştığımı kastediyordu. "Sana güvenmek kolay değil Malyr."

"Evet, fark ettim," dedi iç çekerek ve avucunu açarak çakıl taşı gibi görünen şeylerin çimenlere düşmesine izin verdi. "Baban boynuna bir kolye takardı. *Aerimel* içine yerleştirilmiş bir tuz kristali. Sana tanıdık geliyor mu?"

Tam başımı sallayacaktım ki çocukluğumdaki kolyeyi hatırladım. "Ben onu hep bulutlu beyaz bir değerli taş sanırdım."

"Hâlâ onda mı?"

"Evet, bir yerlerde," dedim ve ona baktım. "Neden? Senin için ne anlama geliyor?"

"Baban beni yakaladığında onu üzerimden aldı." "Senin miydi?"

"Pek sayılmaz. *Anoaley*'ime ait. Eşime. Valtaris düşmeden yıllar önce, bir haberci aileme ulaştı. Boynunda, kanından kırmızıya boyanmış bir kolye vardı. Şehrimize gelirken bir şey ya da biri ona saldırmış ya da kaba davranmış olmalı," dedi. "Küçük prensin kaderindeki kıza ait, demişti, onu güvende tutmak, tehlike ve eve dönmekle ilgili bir şeyler mırıldanmıştı. Nereden geldiğini kimse bilmiyordu, çünkü saniyeler sonra kendi kanında boğuldu. Bugün bile bu bir gizem."

İçimdeki merakı uyandıran bir şey. "İçinde büyü mü var?"

"İşte gizemli olan da bu," dedi. "Özünde tamamen boş, içinde kıvranan tek bir gölge bile yok. Birçok kader ona dokundu, bir imgelem, bir büyü titreşimi umarak Ama hiçbir şey olmadı. Sadece... tuz."

Bu merak tedirginliğe dönüştü ve bana tüm bunların, bir Kuzgun ile bir insan arasındaki birlikteliğin ne kadar değişken olduğunu hatırlattı. "Onu bulmamı ve sana geri vermemi istiyorsun... böylece bir gün ona verebilirsin."

"Artık onu geri almak gibi bir niyetim yok," dedi. "Sadece merak ediyordum."

Belki öyleydi, belki de değildi. "Sebian bana çekimin ne kadar güçlü olduğunu söyledi. Kader arkadaşları arasında."

"Katlanılabiliirden de öte, neredeyse unutulabilir buldum, gerçekten."

"Kütüphanede okumaya çalıştığın gün değil," dedim, Malyr yanımda sertleşince hatamı hemen fark ettim. "Sen kitapları etrafa saçarak uçup gittiğin anda içeri girdim. *Sonsuz Acı*. Sebian bana ne olduğunu söyledi."

Malyr daha gözleri açılmadan elini ağzıma kapattı ve başını karşıımızdaki sulak alandaki hışırtıya doğru çevirdi. Kolunu belime dolayarak beni vücuduna çekti ve sırt üstü yere düşmesine izin verdi.

"Şşş..." Sessizliği, üzerimize çöken bir gölge örtüsüyle birlikte geldi ve çevremizi boğdu. "Tek bir ses bile yok, küçük güvercin."

Aramızdaki ani yakınlıktan irkilerek kalbim o kadar sert çarptı ki, titreşimini kaburgalarında hissedebileceğine hiç şüphe yoktu. Zifiri karanlıkta gözlerimi kırıştıtararak yüzünün nerede olduğunu anlamaya çalıştım. Ta ki tiz bir ses kulaklarımı tırmalayana kadar.

"Nerede o?" Ses gölgelerin arasından boğuk geliyordu. "Buraya gelmeni o istedi, değil mi?"

Lorn. Tanıdığım şey sesi değil, taşıdığı ısırik, ne söylerse söylesin asla yumuşamayacak gibi görünen alaycı kenarıydı.

"Neden ona koşup duruyorsun, hmm? Ben senin eşinim!" Lord Baradur olduğundan kuşku duymadığım adamın bağırışı, Malyr'in elini ağzıma daha sert bastırmasına neden olacak kadar ürküttü beni. "O zindanda sana yaptıkları *her şeyi* gördüm. Her dayığı. Her aşağılamayı. Her. Tek tek. Tecavüz. Ve bunun için seni daha az sevmiyorum. Gücüne hayranım! Bunun için seni daha az istemiyorum, Lorn, anlamıyor musun?"

"Hayır, anlamıyorsun!" diye tısladı. "Görmüş olman anladığın anlamına gelmez. Ama o biliyor. Anlıyor, çünkü onların altında yatmanın nasıl bir his olduğunu biliyor, tamamen güçsüz, onlar-"

Eller aniden kulaklarıma bastırdı, kelimeleri boğdu, tanınmayacak hale getirdi. Neden? Malyr'in duymamı istemediği şey neydi?

Ben sağır kaldıkça, gölgeleri beni daha sıkı sardı. Dallar ayak bileklerime dolandı, saçlarıma tırmandı, yavaşlayana kadar eteklerimin altına girdiler. Ama onlar yavaşladıkça Malyr altımda daha çok titriyordu. Onları zapt etmek için mücadele ediyordu, değil mi?

Yavaşça, çok yavaşça, gölgeler etrafımızdan kalkıp gecenin içine dağılırken avuçlarını kulaklarımdan kaldırdı. Bana baktı, gözlerinin kenarları endişeyle kırışmıştı. Duymamdan mı korkuyordu? Bilmemi istemediği şeyi duymamdan mı?

Bir süre sonra "Hava soğuk," dedi. Beni üzerinden kaydırıp ve kolumdan tutup ayağa kaldırmadan önce aniden ayağa kalktı. "Sebian'ı uyandırmalıyız ki seni odana geri götürebilsin."

Ben "Düğünümüz ne olacak?" demeden önce üç aceleci adım atmıştı bile.

Ayakları durdu ama arkasını dönmedi, olduğu yerde donakaldı. "Ne olmuş yani?"

Ona doğru yürüdüm. "Marla'yı serbest bıraktığım anda nişanı bozmayacağınızı nereden bileyim?"

Aramızda uzun süren bir sessizlik oldu. "Yeminlerim samimiyetsiz mi geldi?"

"Hayır." Bu da onları daha da şüpheli hale getirdi. Bunları gerçekten kastetmiş olsa bile, başka endişelerim de yok değildi. "Ama bu gece ne olacak?"

eşini bulduğun gün? O zaman ne yapacaksın?"

"Aramadığım şeyi bulamam. Bağlanma arzumdan vazgeçtim çünkü kaderin olmamı istediği gibi bir adam değilim... baban bundan emin oldu," diye mırıldandı. "Yaptıklarının zindanda geçirdiğim süreye aylar eklemesini umduğunu söyledin ama küçük güvercin, ben onlardan asla kaçmadım. Onlar benimle, içimdeler, sonsuza dek benim bir parçam olacaklar." Bir sessizlik daha. "Eşimin bana sonsuza dek acı çektirmesini izlemektense Sonsuz Acı'yı çekmeyi tercih ederim. Ancak sen çekeceksin."

OceanofPDF.com

CHapTer ÜÇ-BİR

Sebian

Günümüz, Deepmarsh Kalesi, ahırlar

P Eyerinin kolanını sıktığımda ius bir homurdandı, burnundaki beyaz alev yulaf kovanının içinde kaybolmadan önce kahverengi başını bir anlığına eyere doğru çevirdi. Çok fazla hayal kırıklığına Karşıda bağlı olan kestane rengi kısrak, toynağını ikisini ayıran tahta kalaslara vurarak kendi ikramını talep ediyordu.

"Her şey hazır ve nazır." Parmaklarımı sıkıp açmadan önce Pius'un boynunu nazikçe okşadım ve kemiklerime kadar işleyen soğuğu ellerimden uzaklaştırmaya çalıştım. Galantia'nın iyi eldivenlere ve sıcak bir pelerine ihtiyacı olacaktı. "Yemeğini bitirdiğinde onu suladığınızdan emin olun!"

"Yapacağım!" Olivar köşeden belirdiğinde, çocuk samanla kaplı zeminde bir eyeri sürükleyerek kaldırmaya çalışıyordu

ağır şeyi başının üzerine koydu. "Ben... ben hazır olur olmaz... hazır olur olmaz..."

Ağırlığı altında çökmeden önce eyeri yakaladım. "Hangi at?"

"Prens Malyr'ın," dedi nefes verirken, siyah kısırağı işaret etmeden önce kırmızı yanaklarını silerek.

"Bu sabah ata bineceğini bilmiyordum." Yukarı doğru bir salınım ile eyeri iğdişin sırtına yerleştirdim ve Olivar'a başımı eğmeden önce düzgün oturduğundan emin oldum. "Pius'u sulamayı unutma. Önünde uzun bir yolculuk var."

Ahırdan çıkıp avluyu çevreleyen binaların arasında kalan sabah sisinin içine girdim, hava ıslak ve ısıracıydı. Galantia'yı batı kayalıklarına götürmek için en iyi hava değildi ama bu kadar heyecanlıyken onu nasıl reddedebilirdim? Ona Kuzgun olmanın ne demek olduğunu göstermek isterken?

Uzun adımlarla merdivenleri çıktım ve duvarlarının çoğu düğün için süslenmiş olan büyük salona girdim. İç içe geçmiş dallardan oluşan çelenkler kırımlar boyunca sarkıyor, yosun, ağaç kabuğu şeritleri, çam iğneleri ve diğer yuva malzemeleriyle süsleniyordu. Hizmetkârlar şurada burada masaların yanında küçük gruplar halinde oturmuş, siyah tüylerden süs eşyaları örüyorlardı; bazıları da birkaç ölü kazın beyaz tüylerini koparmıştı.

Bu bölgedeki uçuş deliklerinin çoğu kapalı olduğundan, Malyr'ın odasının tam karşısında bulunan Galantia'nın özel odalarına açılan çift kapıya ulaşana kadar koridor boyunca ilerlemekten başka çarem yoktu. Omzumun üzerinden attığım bir bakış ihtiyatlı davranmamı sağladı; hiçbir Kuzgun kimin kimi becerdiğiyle zerre kadar ilgilenmezdi; ancak insanlar...

Kapıların ardında, hanımelinin tanıdık kokusu burun deliklerime tırmandı. Ayrıca limon otu. Çünkü Malyr omzunu taş kemere dayamış, bir bacağını tembelce diğerinin arkasına çaprazlamış, yemek için olduğunu unutmuş gibi koyu mor bir eriği ağzının önünde gezdirdiyordu. *Gizlice Galantia'yı izliyordu.*

"Olivar'ın iğdişini hazırladığını gördüm," dedim sessizce yanına yaklaşırken. "Bu sabah nereye?"

Uzun bir nefes verdi ve sonunda eriklerinden bir ısırık aldı. "Ormanın içinde sonsuz daireler çizerek dönüp duruyorum. Sanki insan lordlarımla ricalarını dinlemek bir atın sırtında daha az yorucuymuş gibi." Başını çevirip kürklü ve cilalı kahverengi zırhıma değerlendirici bir bakış attıktan sonra kaşlarını kaldırdı. "Neredeyse lord gibi görünüyorsun."

"Neredeyse," dedim. "Galantia'yı bir günlüğüne batıdaki kayalıklara götüreceğim." "Bugün müydü o?" Dikkati bizden önceki odaya döndü. Galantia. "Mmm... Neredeyse unutuyordum."

Onun görüş açısını takip ederek, aynalı dolabın önündeki taburede oturan kızın, Tjema'nın sakat tarafında hâlâ bulunan birkaç tutam saçın üzerinde fırçasını dikkatlice gezdirdiği yere gittim. Galantia tırnağını Tjema'nın büzülmüş kafa derisi boyunca gezdirerek bir avuç siyah saçı yüzünün sakat tarafına getirdi. Ardından, saç tellerini topladı ve kızın yan tarafına doğru gevşekçe ördükten sonra toplayıp tutturdu.

"Kraliçe Taramia, kocası isyan çıkardığı için kulağını kestirdikten sonra böyle takardı," dedi Galantia, bir tutamı hasarlı gözün üzerine gevşekçe düşecek şekilde çekiştirmeden önce, örülmüş saç yuvasına deniz mavisi bir kurdele geçirerek. "Kralın ona ne yaptığını çok az kişi biliyordu, bu yüzden saraydaki hanımların bundan haberi yoktu ve saçlarını aynı şekilde örmeye başladılar, bu da oldukça moda oldu."

Tjema parmaklarını yüzüne götürdü, tereddüt etti, sonra erimiş tenini okşadı. "İnsanlar hala yara izlerini görebiliyor."

Galantia fırçayı yere bıraktı. "Seni gerçekten sevenler için görünmez olacaklar."

Yanımda, Malyr hafifçe kıpırdandı, çenesi hangi yüzü yapacağından emin değilmiş gibi hareket ediyordu. Bu onu şaşırttı mı? Galantia'nın, şekli bozulmuş bir kızın bir günlüğüne de olsa kendini daha güzel hissetmesine yardımcı olmak için nazik kalbini uzatması? Muhtemelen. Onu pek suçlayamazdım.

Yakaladığımız dar görüşlü, şımarık, benmerkezci kızın ötesine bakmaya, merkezinde saklı şefkatli, meraklı ruhu bulmaya zaman ayırmış gibi değildi. Bunu şimdi yapmış olması beni rahatlatmalıydı, peki neden azı dişlerim sıkıldı? Çünkü ona güvenmeli miydim bilmiyordum. Çünkü ona kesinlikle anlamsız bir bilezik vermişti.

Anoa'sının parlak şeylere karşı sağlıksız bir takıntısı var mıydı? Tabii ki vardı.

Ama düğme olmadığı kesin.

Malyr topukladı ve mırıldanarak, "Gitmeden önce kütüphanemde beni görmeye gel," diyerek uzaklaştı.

O kapıdan çıktıktan sonra kemerli kapıdan içeri girdim ve aynada Tjema'nın gözlerini buldum. "Tanrıça ve tüm yıldızları adına, bu büyüleyici genç kadın kim, Leydi Galantia?"

Tjema omuzlarını kaldırarak bana mahcup bir bakış attı ve yavaşça dönerek saçlarını gösterdi. "Galantia benim saçlarımı bir

Kraliçe."

"Şimdi mi?" Onlara doğru yürüdüm ve Tjema'nın kurdelesini biraz çekiştirerek değerlendirdim. "Deepmarsh'taki her Kuzgun çocuk sizin birbirinize bağlı olduğunuzu düşünecek ve bu yüzden kuyruk tüylerini yolacak."

Galantia sanki ağaçtan bir kedi yavrusu kurtarmışım gibi bana baktı, ağzını açarak

"Teşekkür ederim."

'Bana öyle bakman için ne gerekiyorsa yaparım,' diye karşılık verdim, tabii ki kaşlarını çattı ama ben sadece göz kırptım ve dikkatimi Tjema'ya geri verdim. "Galantia'ya eldiven getirebilir misin? Bulabildiğin en sıcak tutanı ve ağır bir pelerin. Dışarısı buz gibi."

Tjema hızla uzaklaştığında Galantia'nın elini tuttum. Bir kez çekiştirdim ve onu göğsüme çektim, avucumu kalçasının salınımı boyunca gezdirdim, kürk astarlı elbisesinin ağır kumaşının arasından etini yoğurdum. Kuyruğunu topladım ve parmaklarımı uyluklarının arasına kaydardım, yarığına sürtünerek nabzının hızlanmasını sevdim.

Başını yana eğdi ve gözleri bir iniltiyle kapandı. "Ne yapıyorsun?"

"Elbiseni kontrol ediyorum," diye fısıldadım boynunun kenarından çıkan tendonuna doğru, gözbebeklerim teninin altında titreşen her davula takılıyordu. "Yeterince sıcak olduğundan emin olmak için."

Başını çevirip o güzel ela gözleriyle bana bakarken sırtışı ağzımın kenarına değdi. "Yakında dönecek."

Bakışlarım daha önce en az onlarca kez yaptığı gibi dudaklarına kaydı ve içimde bir enerji girdabı yaratarak doğrudan mideme doğru kanat çırttı. Onu öpmemi istiyordu. Birçok kez bu öpücüğü istemişti. Ben de öyle ama...

Yapmamalıydım.

Yapamazdım. Bu

doğru olmazdı.

"Ah, tatlım, denemeden bile çok hızlı olabiliyorum." Kalçalarından tutup kaldırdım ve Malyr'in bahçesine bakan pencerenin altında duran masanın yanına götürdüm. Şamdan. Parşömen. Çiçekler. Kolumun bir hareketiyle onu oturttuğum yüzeyi temizledim. "Artık yumurtlamıyorsun."

"Biliyor olmalısın," dedi kalçalarımın tutup beni muhtaç bacaklarının arasına çekerek. "Ne de olsa dilin bacaklarımın arasında uyandım."

"Çünkü çok lezzetlisin." Pantolonumun önünü hızla açtım, sert sikimi çıkardım ve ortak bir iniltiyle içine soktum.

"Kahretsin, çok iyi hissediyorsun. Çok ıslak. Çok sıkı."

Ona hızlı ve sert girmem için beni kışkırtıyordu. Sabah sikişinden başka bir şey değil.

-Hızlı, geçici, anlamsız. Şato boyunca eteklerini kaldıran sağlıklı kokan her kadınla bunlardan yüzlercesini yaşadım.

Galantia'ya kadar.

Alnımı onunkine yasladım, ne itiyor ne de geri çekiyordum, daha ziyade onun içinde olmanın verdiği dingin hissi alıyordum. Aramızdaki yakınlığın, birbirine karışmış kokularımızın, titreyen dudaklarımızın arasındaki boşlukta nefeslerimizin bir olma şeklinin tadını çıkardım.

Bağlantı.

Samimiyet.

Uzun zamandır tadını çıkarmaya izin vermediğim bir şey, tüm vücudum onu emdi, etime ve kemiklerime sızmasına izin verdi, sonra çekirdeğime yerleşti, sıcak ve durgun. Bu da doğru değildi. Ne diyebilirdim ki? O saldırının olduğu gece ölmem gerekirdi ama ölmedim. Acı verici bir şekilde hayattaydım, intikam için beklediğim her günü biraz daha katlanılabilir kılan tüm o şeyleri özlüyordum.

Parmaklarımı başının arkasına doladım ve nabızı boynundaki bir damarın yanında gümbürdeyene kadar açılı tuttum. Bir sonraki hamlem, omzunun dibinden kulak memesine kadar uzanan bir yolu öpmeden önce ağzımın alçalmasıyla geldi. Ona en azından bunu verebilirdim. Kollarımda -ve *sadece kollarımda*- titremesine .

Şu anda, o benimdi.

En azından, ona girip çıkarken kendime söylediğim şey buydu, o olabilirmiş gibi davranıyordum, böyle bir şeyi eş olarak hak edeceğimi düşünüyordum. Ta ki aceleyle atılan küçük ayak sesleri yakındaki taş çarpana kadar.

, Galantia'nın eteklerini hızla aşağıya indirdim ve döndüm.

Tjema neşeyle, "Darien bana en sıcak pelerini ördü!" diye duyurduğunda ben hâlâ ereksiyonumu pantolonumun derisinin arkasına saklamaya çalışıyordum. Ben de güzel, sıcak eldivenler buldum."

"Sana söylemiştim," diye fısıldadı Galantia masadan kalkıp eşyaları almak için kıza doğru dönerken. "Teşekkür ederim. Bunlar iyi iş görecektir."

Parmağımı Galantia'nın küçük sırtında gezdirdim. "Giyinmeyi bitir, sonra da ahıra git. Malyr benimle konuşmak istiyor ama seninle orada buluşuruz."

Başımı sallayınca arkamı döndüm ve sessizce özel odasından çıkıp koridora geri döndüm. Deepmarsh'tan bir saat içinde ayrılırsak, güneş doğmadan sahile varmış olacaktık-

Lordun ve leydinin özel odalarının kapıları arasında olduğum yerde donup kaldım. "Seninle karşılaşmak için ne tuhaf bir yer."

Cici, Malyr'in odasının kapısını arkasından kapatırken gözleri benimkileri buldu ve dudaklarında alaycı, asık bir gülümseme belirdi. "Ben de aynısını söyleyebilirim. Sanırım ikimizin de sağduyulu bir zihne sahip olması ve *ihtiyat* kelimesinin önemini bilmesi iyi bir şey."

Yeşil ipek elbisesiyle koridorda süzülüşünü izlerken bu son kelime aklımdan çıkmıyordu; tutturulmuş buklelerinden biri, kürek kemikleri arasında tek bir sarmalın zıpladığı yerde şüpheli bir şekilde yerinden çıkmıştı. Bir yıl. Göğüslerini dikleştirip gözlerini Malyr'e dikerek geçirdiği bir yılın ardından şimdi de onun odasına girmeyi mi başarmıştı? *Şimdi mi?*

Malyr'in kapısına giden son birkaç basamağı geçtim. Kapıyı çalma zahmetine hiç girmemiştım ve şimdi de kesinlikle girmeyecektim. Kendimi içeri attım, kapıyı arkamdan çarparak kapattım ve kütüphanesine geçip masasında oturduğu yere doğru ilerledim.

"Cici'yle koridorda karşılaştım," dedim kendimi pencerenin yanındaki koltuğa bırakırken, sesim kendi kulaklarımı bile ısıırıyordu. "Horozun öttüğü saatte odandan çıkıp burada ne işi vardı?"

Malyr yazmakta olduğu şeyden başını kaldırmaya zahmet etmedi ve sadece tüy kalemi parşömenin üzerinde gezdirmeye devam ederek siyah mürekkebin süslü harfler oluşturmaya izin verdi. "Politikacılık oynuyorsun. Ne zamandan beri odama girip çıkan kadınlarla ilgileniyorsun?"

Binici kıyafetine, saçlarına, kişisel odalarının her santimine sinmiş kokuları içime çekerek derin derin nefes aldım. Limon otu. Deri. Parşömen. Balmumu. Mürekkep. Gül yaprakları. Cici'yle her ne yaptıysa, onu becermemişti; üzerinde Cici'nin kokusundan eser yoktu. Düşünsenize, üzerinde herhangi bir kadının en ufak bir izi bile yoktu. Cici'nin değil. Ne de Lorn.

Sadece Galantia.

Buna ne anlam vereceğimi bilemedim, bu yüzden sadece "Bir nişanlı edindiğinizden beri" dedim.

Kendime Galantia'yı onun gölgelerinden, en kötü ruh hallerinden ya da burada her ne oluyorsa ondan koruyacağımı söylemişim. Bir şeyler doğru gelmiyordu.

Alay eden Malyr, tüy kalemi mürekkep hokkasına daldırırken başını yavaşça salladı ve sonra yazmaya devam etti. "Nişanlımın en iyi arkadaşımla yattığı söylentisi bana ulaştı. Başka sevgililerden hoşlanmaya devam edersem karımın kalbinin kırılacağından şüpheliyim."

Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı çünkü korkum tam olarak buydu. *Kjaer* gecesi *mi*? Tanrı yardımcısı olsun, Galantia'nın kalbi fısıldanan her yeminde, aralarındaki her sevgi dolu dokunuşta, ayaklarının çimenlerde dans ettiği her çemberde tökezlemişti. Kilit altında tutulan, uzaklarda pazarlık edilen ve nihayetinde terk edilen bir kız için aşık olmayı, kalbini Malyr'e teslim etmeyi çok istediği o öpücük kadar az şey yeterli olabilirdi.

Bağırsaklarım midemde düğümlendi. Lanet olsun, onu öpmeliydim. Neden onu öpmemiştım? Kalbini dinlendirebileceği en güvenli yer benim ellerim miydi? Muhtemelen değildi. Yine de Malyr'inkinden daha güvenliydi!

"Neden düğmeler?" diye sordum. "Darien'in düğme kavanozunun önünden geçip rastgele bir avuç aldığın için mi?"

"Aslında, bana rastgele bir avuç getirmesi için bir hizmetçi gönderdim." El yazısı, sanki umursamazlığıyla tüylerimi diken diken etmiyormuş gibi kolay salınımlar ve zarif örgülerle devam etti. "Eğer bir parçam hâlâ bir gün bağ kurmayı umuyorsa, o bağ asla gerçekten benim olmayacak bir kadına yeminler ettiğim *kjaer* gecesinde söndü. Ama eşimi etkilemek için *anoamın* yıllardır biriktirdiği hazinelerden hiçbirini ona hediye etmeyeceğim. Bazı şeyler, olabileceklerle kalmalı. Hayat araya girmeseydi, *gerekenle*." Sonunda tüy kalemi parşömenin üzerinden kaldırdı ve bana baktı. "Etrafımdaki onca insan arasında en iyi senin anlayacağını düşün, dudakların onunkilere hiç dokunmamışken."

Ağzım kurudu. Harika, şimdi onun dikkatini çekmişim ama artık istemiyordum...

Pencereden dışarı bakmak için başımı çevirdim ve dışarıda fırtına gibi esen yağmura kaşlarımı çatarak baktım. "Kar yağıyor."

Malyr dışarı baktı, gözlerini kısıtı, sonra tüy kalemi öyle bir kuvvetle yere vurdu ki hokka sıçradı ve ince harfleri bastıran siyah damlacıklar döküldü. "Lanet olası karmaşa!"

"Bu sadece kar, Malyr. Her kış olur. Yakın zamanda başkente uçmayı planladığımızdan değil..." Bir başka parşömeni çılgınca yazısının üzerine bastırarak fazla mürekkebi emmeye çalışmasına kaşlarımı kaldırdım. "Bu da ne?"

"Seni buraya çağırmamın sebebi bu. Lord Kullen'e gönderilen bu harap mektubun, elli atlıdan oluşan bir grubun Ammarett'ten kuzeye doğru yola çıktığını bildirmesi gerekiyordu," dedi mürekkep lekeli parmağını pantolonuna sürterek. "Prens Domren'in sancakları altında."

Prens Domren...

Sandalyede kıpırdandım, onun adını duyunca kanım ısındı. "Kuzeyde ne işi var? Babasının duvarlarının bu kadar dışında?"

"Galantia ile nişanlandığım ve ardından Tidestone ile ittifak kurduğum haberi nihayet başkente ulaşmış olmalı," dedi Malyr. "Benim tahminim de seninki kadar iyi, ama hem Asker hem de ben Domren'in sahipsiz kuzeyde kendine yeni bir gelin bulmaya çalıştığını düşünüyoruz."

"Ve onunla birlikte yeni, daha yakın bir müttefik," dedim, *anoa*'nın özümde kanatlarını açtığını, gakladığını, vırakladığını, o piçin bağırsaklarını talep ettiğini hissederek. Bunu onlara borçluydum. Bunu benim aptallığım yüzünden hayatını kaybeden her zavallı ruha borçluydum! "Oraya uçmalıyız. Onu ne kadar kuzeyde gördük? Ne demiştin? Elli atlı mı?"

Malyr omuz silkti. "Aşağı yukarı." "Okçular mı?"

"Gözcülerin bildirdiğine göre öyle değil. Bu kadar kuzeye gitmemizi beklemiyorlar ve bunun iyi bir nedeni var, Sebian. Bunu sadece onun hareketlerinden haberdar olmanız için paylaştım."

"Okçular olmadan açık araziye mi çıkmışlar?" Bu kaçırılmayacak kadar altın bir fırsattı. "Beni en iyi ölüm yayanlar ve yol bulucularla gönderirsen, onları bunun yarısıyla bile yenebiliriz!"

Malyr sandalyesine daha da gömüldü ve burnunun kenarını sıkıştırıp başını sallamadan önce biraz aşağı kaymasına izin verdi. "Mümkün değil. Herkes uçuyor ve düğün için toplanıyor. Galantia on bir gün içinde Tidestone'a doğru yola çıkacak. Bize hiçbir şey kazandırmayacak bir şey için ordumuzu bu kadar zayıflatamam. Sahipsiz kuzeydeki klanlar çoğunlukla birbirleriyle kavga ediyor, bu yüzden Ammarett'in kazanabileceği birkaç adam beni pek ilgilendirmiyor."

"Belki senin için bir şey ifade etmiyor ama son beş yıldır nefes almamı sağlayan tek şey bu." İntikam. Ve çok yakındı. Çok yakındı! "Kuzeye kendim uçacağım," dedim ve sandalyemden fırlayıp masasındaki küçük haritalardan birine uzandım. "Görüldüğü yeri işaretleyin. Elli atlıyla karşı karşıya gelmeme gerek yok. Tek ihtiyacım olan bir ok ve doğru nişan almak. Onu öldüreceğim, düğünden önce döneceğim ve ziyafette bağırsaklarını yiyeceğiz!"

CHAPTER
OTUZ İKİ

Galantia

Günümüz, Deepmarsh Kalesi, ahırlar

B Eldivenli elimi Sebian'ın kısırağının yelesi boyunca gezdirirken, burun deliklerinden çıkan buharlı tüylerin, kemirdiği samanların üzerine yükselişini izlerken parmak uçlarımda doğru enerji titreşiyordu tahta çıtaların arasındaki boşluklardan. Günü deniz geçirmek, Kuzgun çocukların kayalıklardan atlayışlarını izlemek için sabırsızlanıyordum. Sonsuz suda süzülmeden önce dalgalara doğru düşmek ne kadar harika olmalıydı!

Avluya doğru döndüm, sabırsızlıkla gözlerimi buraya geldiğimde hâlâ oldukça sessiz olan meydana diktim. Şimdi ise hem soylu insanlarla hem de yeni yükselmiş Kuzgunlarla dolup taşıyordu.

Damarlarımda heyecan dolaşıyordu. Sebian neredeydi? Malyr onu beklenenden çok daha uzun süre meşgul etmiş olmalı.

Arkamda, toynaklar kaldırım taşları üzerinde şakırdadı ve ardından derin bir "Kayıp mı oldun, küçük güvercin?" sesi duyuldu.

Etrafımda döndüm, Malyr'ın siyah bir atın yanında, dizginleri elinde durduğunu görünce nefesim kesildi. Eğer buradaysa, o zaman neredeydi...

Sebian neredeydi?

"Sebian'ı bekliyorum," dedim Malyr'ın eyer battaniyesiyle uyumlu siyah deri ve lacivert kadifeden oluşan güzel binici kıyafetine bakarak. "Bugün beni kayalıklara götüreceksin."

Malyr dizginleri atının başının üzerinden geçirip cidagolarına doğru indirdi ve bana yan gözle baktı. "Bana öyle geliyor ki unutmuş olmalı." "Daha birkaç dakika önce onu burada beklememi söyledi." Yoksa bir saat önce mi? I Bir kez daha kalabalık meydana baktım, parmaklarım kahverengi ipek ve tilki postundan yapılmış elbisemin üzerinde geziniyordu, karnımda sıkıcı bir ağrı vardı. "Eminim yakında burada olur."

Tabii ki yapacaktı.

Söz vermişti.

Malyr dudaklarını şapırdattı. "Sebian bir süre önce kuzeye, gözcülerimden bazılarının Prens Domren'in sancaklarını gördüğü yere uçtu. Görünüşe göre Dranadyalı prens yeni bir eş ve ittifak arayışında ve Sebian onun kalbini bir okla bulmaya hevesli."

"Oh." Hayal kırıklığı ve anlayış içimde kavga ederken söyleyebildiğim tek şey buydu. Genç kuzgunların yuvarlanma hareketlerini görmeyi o kadar çok istemiştim ki... "Prens Domren'in ona yaşattığı kayıp göz önüne alındığında bunun bir önceliği olması anlaşılabilir. İntikam almak istediği için onu suçlayamam."

"Hayır mı?" Malyr beni içine çekti, gözlerinin formum üzerinde arsızca gezinmesine izin verdi. "Domren'in nişanlısının onun altında kıvranarak ismini inlettiği güzel bir şekilde gelse bile mi?"

Karnımdaki ağrı sert bir baskı topuna dönüştü. "Ne demek istiyorsun?"

"Sence neden ilk başta seni takip etmeye bu kadar hevesliydi? Yaranla ilgilenmek mi? Fırtına sırasında sığınak mı sunuyordu? Benimkinden her kaçışında onun açık kollarına koşmanı mı bekledi? Bencillikten mi? İlk görüşte aşk mı?" Odak noktası, görüşümün kenarlarda bulanıklaştığı kolanı ayarlamaktı, çünkü Sebian'ın nedeninin şu olduğunu çok iyi biliyordum

hiçbiri. "Bir adamın düşmanını öldürmeden önce beklemek zorunda olduğu zaman, düşmanının nişanlısının bacakları arasında iyi harcanır, değil mi?" Gözleri bir kez daha benimkileri buldu, bir yanağı orantısız sırtışından dolayı yukarı doğru kıvrıldı. "Ya da kızının."

Midemde bir bulantı büyüğü dolaştı, bir saniye önce buradaydı ve bir saniye sonra rasyonelleştirildi. Başlangıçta böyle olabilirdi ama artık Sebian'la aramızdaki şeyler farklıydı.

değil miydi?

"Belli ki motivasyonu değişmiş." Çenemi kaldırdım, soğuk davranıyormuş gibi yaptım ama bu, mide bulantısının boğazımda bıraktığı o acı tadı yok etmedi. "Artık Domren'in nişanlısı değilim."

"Hayır, kesinlikle değil. Sen artık benimsin." Malyr zarif bir hareketle kolunu uzattı ve elimi kendi elinin içine aldı. "Alabilir miyim?"

"İzin verirseniz... ne?"

"Onun yerine seni kayalıklara götüreyim," dedi ve beni yavaşça kendisine yaklaştırdı. "Kötü bir teselli, biliyorum, çünkü Sebian'ın... *cazibesiyile* yarışacak gibi görünmüyorum. Bir kez denedim; kaçtın."

Çünkü onun cazibesine güvenmekte zorlanıyor, altında yatan aşağılık, gizli bir sebepten korkuyordum. "Yeteneksizlikten değil, daha ziyade... şüpheli motivasyonlardan."

"Motivasyonlarım konusunda her zaman dürüst olduğumu düşünmüşümdür. Ama her ne olursa olsun... havada tuz, oynayan çocuklar, gökyüzünde *süzülen* kuzgunlar," Malyr son kelimeyi uzattı, belli ki dört gözle beklediğim tüm o şeylerle benimle alay ediyordu. O heyecanlı enerjinin parmaklarıma geri dönüp tırnaklarımda altında vızıldamasına bakılırsa işe yarıyordu da. "Seni almama izin ver. Bir uçurumdan atlamayalı çok uzun zaman oldu."

"Kendini aşağı atmanı izleme fikri cazip geliyor..."

"Evet, zamansız ölümümün fantezisinin seni ikna edebileceğini umuyordum." Abartılı bir şekilde iç çekti, bu da sese biraz mizah kattı, sonra bana göz kırptı. "Öyle mi? Yoksa umudum boşa mı çıktı?"

Dudaklarım onun beklenmedik şakacılığı, yüz kaslarının üretebileceğini bilmediğim o göz kırpması karşısında seğirdi. Ve gerçekten, ne zararı olabilirdi ki? Buradaydım; giyinmişim. Sebian intikam peşinde koşuyor diye neden kendimi böyle bir maceradan mahrum bırakacaktım ki?

Malyr bana doğru eğildi ve kulağıma fısıldadı, "Seni temin ederim küçük güvercin, en iyi halimle olmayacağım."

Fısıltısı ince saç tellerimi çekiştirirken kanım dondu. *Kjaer* sırasında beni hazırlıksız yakalamış, kafamı ve kalbimi karıştırmış olabilirdi ama artık hazırlıklıydım. Aklımı başımda tutarsam korkacak bir şeyim kalmazdı.

Hain çırpınışlar yok.

Tehlikeli özlemler yok.

Saçma bir umut yok.

Başımı salladım. "."

Malyr elleriyle belimi kavradı. "Anladığım kadarıyla sana sadece yan oturuş talimatı verilmiş?"

" zaman resmi olarak eğitilmedim."

"Atlara düşkün değil misiniz?"

"Oh, onları çok severim; sık sık surlardan atlıları izler, bailey boyunca koşarken ata biniyormuş gibi yapardım." Beni atının sırtına doğru kaldırdığında, parmaklarımı eyerin kulpuna doladım. "Birçok kez otlaklara gizlice gidip atlar otlarken sırtlarına tırmandım, yanlarını tekmeleyerek ya dörtnala koşmaya başladılar ya da beni üzerlerinden attılar, hangisi önce gelirse."

Malyr beni eyere oturttuğunda ve yer altımdan kayıp gittiğinde, baldırlarımı atın sağrısına sıkıca bastırdım. Aptal şey sinirli bir şekilde dans etmeye başladı, sallanmama ve kaymama neden oldu.

"Hareket ediyor," dedim eyeri daha sıkı kavrayarak. "Neden hareket ediyor?"

"Çünkü ona yapmasını söylüyorsun. Yanlarını çimdiklemeyi bırak." Malyr eyerin üzerindeki deri kayışlardan birini kaptı ve zahmetsizce arkama atlayarak ayağa fırladı. "Sen ne kadar gerilirsən Liual o kadar sinirlenecek." Eldivenli parmakları ellerimi yavaşça kulptan çekene kadar benimkiler boyunca aşağı, yukarı, sonra tekrar aşağı okşadı. "Bırak yanlarından sarksınlar, yoksa kendini dengeden atmaya devam edersin. Olivar?"

Genç çocuk ahırdan koşarak geldi ve Malyr'e geniş bir sırıtışla baktı. "Prensimsi mi?"

"Bir saat içinde deniz kenarında içeceklerle birlikte bir battaniye hazır olsun." Malyr bir eliyle dizginleri kavradı, dengesini arkama kaydırıp ve Liual'ın dönüşünde neredeyse kayacakken diğer kolunu karnıma dolayarak beni tekrar ortaya ve sıkıca kendisine doğru çekti. "Şunu iki saat yapalım."

"Evet, prensim!" dedi çocuk ve aceleyle uzaklaştı.

Malyr yanağını şakağına bastırdı. "Kalçalarını kızıışmış bir orospu gibi yuvarladığın geceyi hatırlıyor musun, sikim amcığını dürtmüştü, seni doğurmam için bana çok güzel yalvarmıştın, küçük güvercin?"

Gözlerimi devirdim. "Hayır, korkarım hatırlayamıyorum."

"Beni nasıl baştan çıkardığını aklımdan çıkaramadığım düşünülürse çok yazık." Malyr'in dilini bir kez tıklamasıyla at yürüyüşe geçti ve patikayı takip ederek daha küçük bir kapıya doğru ilerledi. "O gece yaptığın gibi hareket edersen öğleden önce kayalıklara ulaşabiliriz."

Hangisinin daha kötü olduğundan emin değildim - onu baştan çıkarma konusundaki kötü girişimimi hatırlamamı sağlaması mı, yoksa önerisinin gerçekten işe yarar olması mı? Leğen kemiğimin onunkiyle uyum içinde sallanmasına ne kadar izin verirsem, o kadar az sallanıyor ve yer değiştiriyordum. Çok geçmeden, dengemi kazanarak bu tanıdık harekete alıştım.

"Hangi yöne gideceğinden nasıl emin olabiliyorsun?" Bir süre sonra sordum. "Bu yolda daha önce at sırtında seyahat ettiniz mi?"

Liual'ı kurtların yakalamış olabileceği bir geyik leşinin etrafından dolaştırdı. "Hayır. Topraklarda ve rüzgârlarda gezinmek bizim doğamızda var. Bunu özümde hissediyorum, denizin, kalelerin, dağların olduğu yerde."

Ve haritalarda gördüklerim dışında bu topraklar hakkında hiçbir şey bilmiyordum. "At üstünde bir Kuzgun. Uçmak daha hızlıysa neden ata binmeyi öğrenmeye zahmet edesin ki?"

"Binmek bana neredeyse hiç enerji kaybettirmiyorsa neden uçmakla uğraşayım? Görünüşe göre o otlaklarda kendine sağlam bir yer edinmişsin. Al bunları." Malyr dizginleri ayırıp parmaklarımın arasından geçirdikten sonra bileklerini kavradı ve ellerimi kabzanın her iki yanında yüzecek şekilde konumlandırırdı. "Sakın bırakma onları."

Parmak eklemelerim sertleşti. "Neden onları bıraktın?"

"İlk resmi dersiniz. İnsan karımdan kuzgunlarımın hızında hareket etmesini bekleyemem, ama gelecekte her seyahat etmek zorunda kaldığımızda bir arabanın yavaşlığına kesinlikle tahammül etmeyeceğim." Parmak eklemime bir dokunuş. "Tek yapman gereken dizginleri hafifçe çekerek onu istediğin yöne doğru yönlendirmek. Eğer ikisini de kısaltırsanız, daha yavaş gidecektir. Eğer dizginleri ona verirsen, daha hızlı gidecektir." Sol tarafı işaret etti. "Şuradaki çayırın üzerinden geç."

Bu meydan okuma, her zaman istediğim bir şeyi nihayet yapma fırsatı hızlandırdı. Söylendiği gibi, sol dizginimi hafifçe çektim, altımızdaki kaya ve kumun *gıcirtısı*, sarı otların düzleştirilmiş çalılıklarına batan toynakların donuk gümbürtüsüne dönüştüğünde göğsüm kalktı.

Malyr ileride uzanan, yaprak dökmeyen bir ormanı işaret etti. "Şu çamların kenarına kadar onunla yarışmaya ne dersin?"

"Onunla yarışmak mı?" Kalbim boğazıma çarptı. "Ben... Ben yapabileceğimi sanmıyorum."

Kolunu bir kez daha ortama doladı. "Düşmene izin vermeyeceğim. Tek yapman gereken o hız kazandıkça ilk birkaç hamleye dayanmak; gerisi kolay, yeter ki onun hareketlerini takip et. Güven bana."

Benden bulutları yarmamı da isteyebilirdi. "Ben... Bilmiyorum..."

"Düğün talebiyle odama giren kadın nereye gitti? Gölgelemlerim seni kayganlaştırıyor, ama kısa bir yürüyüşün öncülü seni kekeme mi yaptı? Yapıyormuş gibi yaptığın şey bu değil mi?" Malyr sordu. "Bailey boyunca koşarken?"

"Evet, ama-"

"Rol yapmayı bırak, Galantia," dedi. "Yap şunu. Hafifçe öne eğilin, bacaklarınızı ona doğru bastırın ve '*alesh*' deyin."

Nabzım boğazımda çırpındı. "Bu çok tehlikeli."

"Mmm, annen sana söylemedi mi?" diye fısıldadı burnunu şakağıma doğru iterek. "Benim küçük beyaz güvercinim, bıçaklarla oynamak da öyle."

Damarlarıma öyle bir heyecan yayıldı ki, parmaklarım dizginleri sıkıca kavradı. Evet, bana söylemişti. *Bıçağa dokunma, Galantia. Kaçma, Galantia. Yağmurda yürüme, Galantia.* Ama kesinlikle, ölümcül Kuzgun prens Galantia'nın kollarındayken ıslak bir çayırdaki kar sağanakları arasında atını dörtlüyle sürme.

Saçma sapan kurallar. Onlardan kurtulmak istemiştik, değil mi? Ve beni durduracak kim vardı?

Hiç kimse.

Kalbim göğsümde küt küt atarken hafifçe öne doğru eğildim ve baldırlarımın çarpmasıyla "*Alesh!*" dedim.

Liual'ın sırtı kamburlaşırken tek bir sarsıntı beni eyerden kaldırdı. Güçlü arka ayakları bizi yerden uzaklaştırdı ve kığım bir kez daha koltuğa çarptığında bizi ileriye ve bir rüzgârın içine gönderdi. Altımda, daha da uzadıkça ön ayaklarının hatları bulanıklaştı, daha hızlı hareket etti ve gümbürtüleri gök gürültüsüne çevirdi.

"İyi," diye yüksek sesle beni övdü Malyr, sözleri rüzgârın uğultusuyla biraz bozulmuştu. "Hareketlerini takip etmeye devam et."

Malyr arkamda, bedenlerimiz Liual'ın hareketinin ritmiyle uyum içinde yuvarlanırken, pırıl pırıl parlayan çayırda dörtnala ilerliyordum. Isıran soğuk yanaklarımı uyuştururken soğuk kar taneleri yüzümü kapladı. Rüzgâr, tıpkı Risa'nın çocukken beni koştuktan alıkoymak istediğinde yaptığı gibi saçlarımı çekiştiriyordu ama ben çok hızlıydım. Her zamankinden daha hızlı!

Yaşıyor!

Çevreme siyah bir şey girdi, karnıma bir enerji girdabı gönderen ve Malyr'in kolunun sıcaklığının kaybolduğunu fark etmemi sağlayan bir bakışa cesaret etmemi sağladı.

Onun yerine beş kuzgun rüzgârda süzülerek akrobatik hareketlerle etrafımda çırpındı. Yuvarlandılar ve battılar, yükseldiler ve dağıldılar, gürleyen toynak seslerinin yanında yer boyunca süzıldüler.

Arsız bir sırtış ağzımın kenarlarını kaldırdı. Dizginleri bir kez çekince Liual sola kaydı ve ayaklarının dibindeki kuzgunu çırpınmaya zorlayarak bir uyarı *gaklamasıyla* yukarı doğru sürüklendi. Göğsümden yuvarlanan bir kahkaha fokurdadı, ta ki pençelerim saçlarıma battığında bir ciyaklamaya dönüşene kadar, üstümdeki kuzgun havada takla atıp bana gülüyormuş gibi bir dizi vıraklamaya başlamadan önce küçük bir çekiş verdi.

Yoğun, parlak basınç göğüs kafesimi doldurdu, her nefes alışımında vücuduma soğuk, temiz, katıksız bir neşe yayıldı. Bu harikaydı, büyülüydü. Bir öncekinden daha az nefes kesici olmayan, beni Malyr'in dairesel kabalığının eksenini yapan başka bir dans gibi.

Liual tökezleyene kadar.

Ritmini geri kazanmadan önce tek bir akortsuz çarpışmadan başka bir şey olmadı, ama yeterince beklenmedik bir şekilde parmaklarımı kulpun içine kıvırdım. Ardından gelen zıplamalar beni kaydırды, kaydırды ve salladı.

Bir tüy patlamasıyla, siyah tüyler havada dalgalandı ve dokundu, akışkan formları büyü ve gerçeklik arasında zahmetsizce süzüldü. Havadaki bir fısıltı gibi, etrafımda dalgalandılar, sadece bir kez daha ortamı saran bir kola dönüştüler.

"Da'eyha..." Malyr arkamdan sakince konuştu, at tekrar yürüyüşe geçmeden önce beni Liual'in tırıs adımlarına karşı bir iki kez sabitledi, sonra ağzını yanağıma dayadı. "Nasıldı, hmm?"

"Harika!" Dudaklarının yanağıma doğru kıvrıldığını hissettiğimde gülerek "Harika!" dedim.

O... muydu? Hayır, bu olamaz. Ona bir kez daha baktım, ancak gördüğüm manzara yelkenlerimdeki rüzgârı çaldı.

Tam orada, neredeyse öpüştüğümüz sırada sonbahar tatlılığı gibi tadı olan dudaklarda, yürek parçalayan bir gülümseme, Malyr'in genellikle sert olan ağzında nasıl hayatta kalacağını tam olarak hatırlamıyormuş gibi dalgalanan köşelere yapıştı. Ama öyle oldu ve sürdüğü her saniye için göğsümde birbiri ardına hain çırpınışlara neden oldu.

Ve tanrılar bana yardım etsin, sonuncusu...

"Dengene dikkat et ve ileriye bak." Malyr elini başıma götürdü ve tıpkı *kjaer*'de yaptığı gibi tırnaklarını kafa derimin üzerinde gezdirerek beni tımar etti, bakışlarımı nazikçe ileri doğru itti. "Kraliçe Taramia'nın nedimleri kocasının kulağını kestirdiğini biliyorlardı. Kral Willem'in hoşuna gitmeyecek şekilde, dayanışma amacıyla saçlarını kraliçeleri gibi örmeye karar verdiler. Hepsinin kafasını kestirdi."

Bunun üzerine nefes alışım yavaşladı, ciğerlerim şaşkınlık ve kafa karışıklığı arasında kaldı. "Daha önce beni mi izliyordun?"

"Küçük güvercin, seni onlarca kez izledim, çatılardan, karanlık köşelerden, pencerelerden." Sözleri kulağımın kabuğuna çarparak boynumdan aşağı hoş bir ürperti gönderdi. "Senin beni göremiyor olman bizim de seni göremeyeceğimiz anlamına gelmez. Ve tüccarların mallarını keşfederken, pencere kenarında kitap okurken ya da böğürtlenleri gördüğünde dudaklarını keyifle kıpırdatırken duyduğun heyecanı gözlemlemeyi ne kadar da seviyoruz."

Zihnim *kjaer*'e, masamızdaki meyve kaselerine ve parmaklarının meyveye uzandığından ne kadar emin olduğuna geri döndü. Benden gerçekten nefret eden biri beni mutlu eden şeyler hakkında bu kadar çok şey bilmeli miydi? Bunun acısız bir cevabı yoktu.

"Neden?" Ben sordum. "Neden beni izliyorsun?"

"Güzel olduğun gerçeği kadar basit bir şey olduğunu varsayıyorum," dedi. "Benimle dövüştüğün zamanlar hariç... o zaman sersemletici oluyorsun."

"Şimdi dikkatli ol." Kelimeler yavaşça, nefes nefese geliyordu. Ondan çok kendimi uyarıyordum. "İyi davranmayacağına söz vermiştin."

"Ama seni kızdırmasına bayılıyorum." Şakağımı okşamadan önce saçlarımı nazikçe tarayan parmaklarıyla kıkırdadı. "Peki ya bu sefer ondan kaçarsan? Küçük güvercin, kaçabileceğin sadece bir çift kol kalacak. *Benimkine*."

CHAPTER
OTUZ ÜÇ

Galantia
Günümüz, batı kıyısı

S Alt, ıslak havaya yosun ve kıştan kalma taş kokularını da katıyordu, her ne kadar sağanak yağışlar bir süre önce durmuş ve erimiş olsa da.

Oturduğum yerin birkaç metre ilerisinde bir yorganın üzerinde Gölgeler, sivri uçurum ufuk boyunca sıralanmıştı. Su o kadar aşağıdaydı ki okyanus görünmüyor, sadece duyuluyordu. Uçurumun dibini döven dalgaların ritmik gümbürtüsü, çocukların tiz çığlıklarına kükreyen bir fon oluşturuyordu.

Gökyüzünde süzülerek birbirlerini kovaladılar. Daha küçük kuzgunlardan bazıları yakındaki çamların dalları arasından fırladı, kim olursa olsun silkeledi.

onları takip etti. Bazıları neredeyse büyümüş olan yaşlı oğlanlar birbirleriyle uçurumdan aşağıya doğru gürleşiyor, gözleri tezahürat yapan ve yakınlarda kızaran bir grup kıza kayıyordu.

"Her zaman böyle midir?" diye sordum. "Halkın arasına karışmak senin için kolay mı? Onların arasında rahatsız edilmeden oturmak?"

Malyr yanımda yatarken bir kolunu başının altında kavuşturdu, gözleri biraz açılmış gökyüzüne sabitlenmişti, güneş ışınları siyah, dağınık saç tellerinin üzerinde parlıyordu. "Bir Kuzgun kralın eşi, sancaktarının kızı ya da kalesinin gölgesinde sokaklarda çalışan bir fahişe olabilir. Yoluna hiç çıkmamışsa onu nasıl bulabilir ki?"

Bu mantıklı.

Ve tüm köylüler Malyr'e büyük bir saygıyla bakıyor, ona çarpık selamlar ve titrek reveranslar sunuyor, sadece onu kendi haline bırakıp eğlencelerine devam ediyorlardı. Güneş tam tepedeyken vardığımızdan beri bunu izlemek harikaydı. Bir keresinde Malyr de bana bir iyilik yapmış ve kendini uçurumdan aşağı atmıştı. Benim iğrenç eğlencem için, demişti ve beni gerçekten güldürmüştü.

Bizden çok uzakta olmayan bir yerde, bir adam kıkırdayan bir kızı ayak bileğinden baş aşağı sallandırdı. Adam kızın küçük bedenini uçurumun kenarından aşağı fırlattı, ancak kız kabalığına yenik düşüp doğruca adama geri uçu.

Kolundan sarkacak şekilde yeniden şekillendi, yanakları hem soğuktan hem de yorgunluktan ateş kırmızısıydı. "Tekrar, baba! Tekrar!"

"Yeter artık!" diye bağırdı annesi olduğu tahmin edilen bir kadın, getirdikleri yiyecek sepetinin etrafında zıplayan dört yavrudan oluşan sürüyü kollarıyla yönlendirmeye çalışan eşini azarlarken. "Tüyleri çok terlese bu soğukta ateşi çıkacak."

Adam kızını sıkıca yere bıraktığında, bir kez daha yer değiştirdi, sadece iki kuşu sepete atladı. Uçup gitmeden önce çaldıkları yiyecek her neyse, annesi küfürler mırıldanıyordu.

Onun isyanına sııttım. "Ne kadar erken kayabilirsin?"

"İlk vardiyam ben... beş yaşındayken oldu, sanırım," diye özenle cevapladı Malyr, bugün diğer tüm sorularıma olduğu gibi - ve düzinelerce vardı. "Bir şeye ulaşmak için kilerdeki raflara tırmanmışım. Bir kavanoz bal mı? Hatırlayamıyorum. Tahtalar gevşedi ve düştüm ama yere çarpmadım. Ne karmaşaydı ama." Biraz kıkırdadı. "Ne yazık ki, aşçımız tahta oklavayla peşimden gelip beni mutfaktan kovaladığında bir daha yer değiştirmeyi başaramadım."

Buna güldüm ve unla kaplı zeminde ayağını yere basmak için çabalayan küçük bir çocuk hayal ettim. "Sen bir baş belasıydın."

Başını iki yana salladı. "Üçümüz arasında kolay olan bendim. Belli bir yaşa ve güce kadar."

"O zaman kimdi?"

"Kız kardeşim, Naya." Sesinde daha önce onda hiç duymadığım ateşli bir hürmet vardı, ardından o kadar içten ve kalp eriten bir gülümseme geldi ki, eyerin başındakini gölgede bıraktı. "İki günlükken beşiğinde yer değiştirdi. Üç yaşlarında uçuş tüyleri çıktığında, hizmetkârlara pencereleri, kapıları ve uçuş deliklerini her zaman kapalı tutmaları talimatı verildi. Yine de bir şekilde dışarı çıkmayı başarıyordu. Kuşatmadan kısa bir süre önce onu silah odasında, arkasında bir *aerymel* kılıcı sürüklerken buldum. Bir gün onu sallayacağına hiç şüphe yok." Gülümsemesi dalgalandı, titredi ve sonra kayboldu. "Keşke kılıcın kınından daha uzun boylu olma şansına sahip olsaydı."

Sözleri kalbimi sıkıştırdı, geçmişine, kederine dair içgörüsü tamamen beklenmedikti. Malyr'in karanlığına bir bakış, sanki gölgelerini açıyor ve daha derine bakmama izin veriyordu. Dansımız sırasında gördüğüm o parıltıyı aramak için. Cesaret etmek akıllıca olur muydu?

Baştan

çıkarıcıydı. Ve

haince.

"Onu çok seviyordun." Bunu onun saygılı ses tonunda duymuş ve bakışlarındaki yumuşamada görmüştüm; bu da içimde eski bir suçluluk duygusunun dalgalanmasına yol açmıştı. Göğsünde sakladığı acı ve keder her neyse, benim de büyük bir katkı olmuştı. En azından bunu kabul edebilirdim. "Bunu çok daha önce söylemem gerekirdi ama... Harlen'in ölümünde oynadığım rolden dolayı pişmanım Malyr. Hem de derinden."

Öfkesini dizginlerken sık sık yaptığı gibi çenesinde bir kas seğirdi - sunduğu birkaç duygusal göstergeden biri - ama ağır bir yutkunmayla bunu düzeltti ve gözlerini bana dikti. "Onu öldüren sen değildin. Gölgelerimin getirdiği kontrolsüz kaostan, itaatsiz yıkımdan korkan bendim."

Ses tonundaki ciddiyetten dolayı kulaklarım diken diken oldu. "İtaatsiz mi?"

Sanki bundan bahsettiğine pişman olmuş gibi dudaklarını birbirine kenetledi. "Zindanlardan kaçabilirdik... keşke onları serbest bıraksaydım."

Nasıl kaçmıştı?

Soru karnımda kıpırdandı ama sormaya cesaret edemedim, yoksa aramızdaki bu değerli huzur anını yok edebilirdi, ne kadar kararsız ve tuhaf olsa da. Buraya gelirken çok farklıydı, çekici ve şakacıydı, beni hayatım boyunca bağlayan görünmez bağlardan kurtulmaya teşvik ederken rahatsız edici derecede nazikti. Neden böyle davranıyordu? Neden böyle davranıyordu?

Malyr söz konusu olduğunda, her dokunuşun, her fısıltının, her cazibe imasının ardında beni kırmak gibi gizli bir amacı olduğunu düşünmekten kendimi alamıyordum. Ama yine de Sebian'ın cazibesi de en az onun kadar kötücül bir art niyet barındırıyordu. Ama o bunu saklamıştı, oysa Malyr niyetini her zaman açıkça belli etmişti. Bu onu dürüstlüğünde güvenli kılmıyor muydu? İyiliği güvenilir değil miydi?

Ya gerçekten sadakati ile bana, düşmanının kızına, kardeşinin katiline karşı beslediği sıcak duygular arasında kaldıysa? Böyle bir şeyi uzlaştırmak ne acısız ne de kolay olurdu. Ya onu *kjaer*'de çok sert bir şekilde yargıladıysam, gerçekte kendisi incinirken bana zarar vermesinden korktuysam - onu ortadan ikiye ayırmakla tehdit edene kadar iki yöne çekildiyse?

Tanrım, başım düşüncelerimin birbiriyle çarpışmasından dolayı ağrıyordu ve ben sadece kalp kırıklığı getireceği kesin olan umudu boğmaya çalışıyordum. Aklımı başımda tutmak için. O çayırdan geçerken çoğu rüzgârda dağılmış gibi görünüyordu...

"Buraya gel." Malyr yan yattı, bir elini başının altına destek olarak koyarken diğer eliyle yorganı okşadı. "Karımı daha yakın istiyorum."

Yüzümü ona doğru eğdim, başımı ondan sadece birkaç santim ötedeki koluma yasladım, limon otu kokusunu içime çektim, vücut ısısının tenimin altına sızmasına izin verdim. "Ben henüz senin karın değilim."

"Hediyemi, sana verdiğim yemeği, yıldızların altındaki dansımızı kabul ettin, değil mi?" Elini kaldırıp yanağımı okşadı, avucunun sıcaklığının rüzgârda savrulan tenimi okşamasına izin verdi. "Kuzgunlar arasında sen artık benim eşimsin. Evlilik sadece insanları ve geleneklerini yatıştırmak için yapılan sembolik bir eylem."

Sözleri aramızda kaldı, içimdeki şüphenin bir kısmını, nişanı bozabileceği endişesini hafifletti ama hepsini değil. "Ben bir Kuzgun değilim; bu yüzden senin gerçek eşin değilim ve henüz karın da değilim. Bu beni bir hiç yapar."

Başparmağı elmacık kemiğimde ritmik hareketlerle bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. "Bu sabah Leydi Cecilia'yla konuştuğuktan sonra güneydeki depolarımızdan Tidestone'a bir araba dolusu tahıl, kurutulmuş et, bakliyat ve ilkbaharda kullanılmak üzere birkaç yüz kilo tohum taşınmasını emrettim. Babası Lord Taradur ve kuvvetleri nakliyeyi denetleyecek ve sen Marla'yı toprağın ıslaklığından kurtardıktan sonra ama kesinlikle düğünümüzden önce Tidestone'a varmalarını sağlayacak. Ona sorarsanız eminim onaylayacaktır."

Gözlerimi kocaman açarak ona bakarken dudaklarım küçük bir nefesle aralandı. "Gönderiyorsun... Ama... Neden?"

"Güvence." Ağzı sanki bir sonraki kelimenin ne olacağını düşünüyormuş gibi kırırdadı. "Marla özgürlüğüne kavuştuğunda nişanımızı bozacağımdan korkuyorsun. Hatta oldukça makul. Tidestone askerleri ne kadar zamandır yarım tayınla besleniyor olmalı? İki aydır mı?"

Beş desek daha doğru olur ama bu da beni yeniden kötü bir pazarlık yapmış gibi gösterir. "Üç."

"Baharda karlar eridikten sonra Ammarett'e saldırırsam, babanın ordusuna ihtiyacım olacak ve onu kış boyunca aç bırakmamın bana bir faydası olmayacak," dedi. "Bu savaşı çabucak ve türünden çok az kayıpla kazanmak istiyorsam bu evliliğe ihtiyacım var Galantia. *İkimizin* de buna ihtiyacı var. Ve umuyorum ki bu korkunu hafifletir ve seni samimiyetime ikna eder. Benim... bu işe olan bağlılığımı."

Sözlerinin verdiği güvence şüphelerimi yatıştırdı ve bir rahatlama hissi getirdi. Sadece bir nefes sürdü, artık tartışmasız ve kanıtlanmış olan bu evlilik ihtimali, bana güvenli bir yaşam hedefimi sağlasa bile aniden yeterli gelmedi. Solmuş bir kalbi koza gibi örten ipek bir elbisenin ne değeri vardı? İçinde aşk yoksa bir hayatın değeri neydi?

Elbette, Sebian geceleri beni kucakladı, bana baktı, bana sığınak sundu. Ama bana hiç böyle duygular beslediğini itiraf etmiş miydi? Bana hiç kur yaptı mı? Beni öpmüş müydü?

Hayır.

Bir hoşçakal öpücüğü bile yok.

Arkamdan gelen kıkırdamalar ve kahkahalar, omzumun üzerinden bir yığın şeyin etrafında oturan bir grup genç Kuzgun'a bakmamı sağladı. Kumaş parçaları. Cilalı deniz kabukları. Çiviler. Bir çatal. Kızlardan biri gözlerini kapadı ve yığının içine uzandı, karıştırdı, sadece küçük bir pas benekli zincir zırh parçası gibi görünen şeyi geri aldı.

Gözlerini açtı.

Burnu kırıştı.

"O benim." Karşısında oturan genç adam ona doğru eğildi, sırtışını kirli sakalları çerçevesliyordu. "Sen de öylesin ve bunu biliyorsun."

Kız önce genç adama, sonra da zincir zırhına baktı, tiksintiyle dudağını büktü ve zırhı bir *şangırtıyla* yere bırakıp parmaklarındaki pası pamuklu pantolonunun paçasına sürdü. "Rüyada görürsün."

"Rüyalarımnda, yastık ve yorganlardan oluşan bir yuvada uzanmış, bacaklarını açarak bana bağlanmak için yalvarıyorsun," diye geveledi diğerk oğlanların ve genç erkeklerin derin kıkırdamaları eşliğinde. Sonra hızlı bir hareketle kendini öne attı ve onu öptü. Dudaklarımı oynatmama, dilimi kıvırmama ve aşırı derecede yutkunmama neden olan uzun, tutkulu bir öpücük. "Ve eğer bu kadar lanet olasıca olmayı bırakırsan-"

Vur.

Kızın yanağına attığı tokatla yüzü yana doğru fırladı, gözleri çoktan fal taşı gibi açıldı ve diğerlerini çok eğlendirdi. Kız yer değıştirip uçarken, onu itip kakarken ve kafasının arkasına azarlayıcı tokatlar atarken kıs kıs güldüler.

Malyr'in avuç içi kalçamı okşayarak beni diğerk tarafıma döndürdü ve vücudunu arkama doğru bastırmadan önce gruba tamamen bakmamı sağladı. "Sanırım beni tüm sarayın önünde tokatlamak yerine sadece *kjaerimiz* sırasında terk ettiğinin için kendimi şanslı saymalıyım."

Öpülmeyi ne kadar arzuladığım düşünöldüğünde, böyle bir ihlal için onu tokatlama fikri oldukça saçma görünüyordu. "Sanırım haklısın, ama yine de beni öpmedin."

"Ah, ama yaptım," diye homurdandı, avucunu belimden yukarı, göğsümün üzerinden kaydırđı, sadece parmağı alt dudağımda gezindi. "Seni dudaklarımdan beslediğimde, küçük güvercin. Bu kuzgunun öpücüğüdür, ama yine de eşimize ve ondan başka kimseye ayrılmamış bir öpücüktür. Bu yüzden onları bu kadar koruruz."

Sözleri kalbimin sıkışmasına neden oldu, omzumun üzerinden ona baktım, yüzünü benden birkaç santim uzakta buldum, gözleri benimkilerle kilitlenmeden önce öptüğünü iddia ettiğı dudaklara kaydđ. Yere sağlam basmama rağmen vücudumun üst kısmından hafif bir sallanma geçti. Eğer onun gölgelerine çok derin bakarsam, dengemi kaybedebileceğimi ve beni bütünüyle yutmak için doğrudan karanlıklarına düşebileceğimi hatırlatan bir hatırlatma.

Boğazımdan bir yudum geçti. "Yine de Lorn'u öptün."

"Kader nadiren açıktır ve asla kolay değışildir. Babam gibi eşini ilk görüşte çok azdır. Çok fazla var

Bakmamız gereken tüylerin bize ait olmadığı ortaya çıkabilir. Bazen gagalar çarpışır." Kolu başımın etrafına dolandı, ağırlığını destekledi, beni kucakladı ve ağzımı onunkine yaklaştırdı. "Küçük güvercin, yanlış öpüştüklerimiz kabul edilir, ama hiç öpmeye zahmet etmediklerimiz...? Onlar sonsuza dek reddedilir."

Reddedildi.

Sonsuza kadar.

Kış esintisi beni Malyr'in kucağına daha da yaklaştıırken içimi bir ürperti kapladı. Sebian bu yüzden mi beni hiç öpmemişti? Çünkü içten içe benim pek çok şey olabileceğimi biliyordu -eş, dikkat dağıtıcı, intikam. Tanrım, belki de benimle ilgilendiğinde, beni kurtardığında, beni koruduğunda bir kefaret hissi bile duyuyordu.

Ama eş asla.

Onun ölüme meydan okuyan aşkına asla layık olamadım.

Izdırap göğsümü doldurdu ve kimsenin beni gerçekten istemediği için gözyaşı tehdidine karşı gözlerimi kapatmama neden oldu. Babamın değil. Ne de annem. Sebian değil. Neden hiçbir zaman aşka layık olamadım? Bir öpücüğe asla layık değil misin? Asla layık olmadım-

Malyr'in nefesi dudaklarımın üzerinde kayboldu. Parmakları saçlarımda kıvrılırken ağzı benimkine yaklaştı.

Sonra oldu.

Derin ve yiyip bitirici ağzı, kapalı gözlerimin karanlığında benimkinin üzerine eğildi ve içime doğru bir ısı patlaması gönderdi. Sıcak, ıslak dili dudaklarımı aralayıp içeri dalmadan önce limon otu ve gül yapraklarından oluşan kokusuna karışan çilek tadını getirdi.

Bir öpücük.

Gerçek bir öpücük.

Malyr'in tadı tatlı ve karanlıktı, karla kaplı bir daldaki son böğürtlen gibi, bir an saf zevk vaat ederken bir sonraki an çöküş, çürüme ve ölümle tehdit ediyordu. Tüm varlığımı ele geçirdi. Beni o uçurumdan aşağı itti ve gölgelerinin sancılarına sürükledi, beni bir tatmin selinde boğdu. O anda, onun dudaklarında boğulmak istedim.

Ağzı benimkinden uzaklaştığında ve gözlerimi açtığımda, tüm görüşümü siyah beyaz uçuşan noktalar kaplamıştı, dünya dönüyordu. Tehlikeli bir özlem göğüs kafesimin duvarından içeri süzüldü ve beynime bir parça zekâ dönene kadar içime doğru yayıldı.

Bu kötüydü... Gerçekten kötüydü.

Malyr yanağımdan çeneme doğru okşadı, sıkıca kavradı ve kemerli bir kaşla bana baktı. "Birdenbire çok mu solgunlaştın, küçük beyaz güvercin?"

Nabzım boğazımın dibinde çılgınca çırpındı, bulantım bir kez daha yükseldi, Malyr'in kucağından sıyrılıp doğrulduğumda daha da hızlandı. "Sadece bir baş dönmesi. Ben iyiyim."

İyi değildim.

Düşüyordum.

Çok hızlı bir şekilde ayağa kalktım, ayakta kalmak için mücadele ederken suya dönüşmüş gibi görünen bacaklarımın üzerinde sallanıyordum. "Geri dönmeliyiz."

"Hmm, aniden yola çıkma isteğın beni neden şaşırtmıyor?" Malyr'in kolu aniden sırtımın alt kısmına dolandı ve beni kendisine doğru sabitledi. "*De'inde, Liual! De'inde!*"

Bu sözleri söyler söylemez Liual huzur içinde otladığı yerden tırısyla yanımıza geldi. Malyr bir kez daha elleriyle belimi kavradı ve beni eyere kaldırdı.

"Şimdi en azından ben onu hazırlayana kadar o kulpu tutmak isteyebilirsin," dedi, tam da eyerden sarkan başlığı atın başına geri geçirirken. Bir eliyle kalçamı, diğeriyle dizginleri tutarak bir kez daha arkamdan ata bindi. "Yine mi benden kaçıyorsun?"

Nasıl yapamazdım? Birçok şeye hazırlıklıydım ama buna değil. Buna değil.

"Neden böyle bir zahmete giriyorsun?" Beni tutan kola baktım, başım dönüyordu, kalbim gümbür gümbür atıyordu. "Yürürken bile kendimi senin kollarına bırakmış gibiydim, tıpkı dediğın gibi."

Malyr dilini şaklatarak Liual'a yürümesini emretti ve bizi kayalıklardan uzaklaştırdı. "Peki burası olmak için o kadar korkunç bir yer mi?"

"Hayır." Bütün gün kollarında olmaması gereken bir güven duygusu vardı. Orada olmamalıydı. "Bana tekrar zarar verene kadar olmaz."

"Nasıl olacaksa," dedi. "Seni nasıl öptüğümü başka nasıl bağdaştırabilirim ki? Bedenimin seninkini nasıl arzuladığını? Amcığında ağzımla sana nasıl zevk verdiğimi? Seni izlemek için nasıl... çok fazla saat harcadığımı, mantığın ve aklın ötesinde sinir bozucu bir şekilde sabitlendiğimi?"

Göğsümdeki umutsuz bir çırpınış kanat çırpışları gibi kaburgalarımı titretti ve isteksiz bir inançla öyle bir kıpırdanmaya neden oldu ki eyerde dönüp arkama baktım

ona. "Her kesik, her çürük, her yara izinin sevginin bir göstergesi olduğuna inanmamı mı istiyorsun?"

Gri-kahverengi gözleri benimkilere kilitlenmişken elini karnımdan yanağıma doğru kaldırdı. Yavaşça, çok yavaşça, rüzgârın ağzımın üzerinden uçurduğu bir avuç saç telini geriye doğru taradı. Kendi dudağını ıslatırken başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi ve ben eyerde sallanana kadar bu çırpınışın şiddetlenmesine neden oldu.

Parmakları başıma tırmandı, kafatasımı kavradı ve bakışlarımı tekrar Liual'in seğiren kulaklarına çevirdi. "İleriye bak."

Sinirle bir of . "Benim dengem gayet iyi."

"Beni ilgilendiren senin dengen değil." Kolunu bir kez daha karnıma dolayarak beni kendine daha sıkı çekti ve kulağıma fısıldadı: "Beni sana *ne* kadar uzun süre baktırırsan, küçük güvercin, senin *ne* olduğunu hatırlamam o kadar zorlaşıyor. Ve korkarım ki, eğer çok uzun süre bakarsam... senin *kim olduğunu* unutabilirim."

İçimde çok güçlü bir umut duygusu genişledi. Unutacağına dair bir umut. O zaman beni sevebileceği umudu. Dümdüz bakarken nefes almaya çalıştım. Tüm eve dönüş yolu boyunca öylece baktım.

CHAPTER
OTUZ DÖRT

Galantia

Günüümüz, Deepmarsh Kalesi, Galantia'nın odaları

I Masamın arkasındaki pencereden dışarı baktım, gece vardiyamın altında göğüs kemiğimdeki yara izlerini takip ederken, bileğimdeki bilezik şingirdarken gümüşle kaplı kara bulutların ayın önünde yavaşça sürüklenmesini izledim.

Gök gürültüsü uzaklarda gümbürdüyordu, belli belirsizdi ve uyuyan şatoyu saran rüzgârın alçak uğultusundan neredeyse ayırt edilemiyordu.

Sonbaharın son sıcaklığının kışla çarpışmasından başka bir şey yok, tek bir şimşek çakmasının bile derime oyulmuş kuzgunu aydınlatmasına izin vermeyecek kadar zayıf. Bana korkuyla kaçmam için bir sebep vermek için - ve doğruca adamın kollarına

oraya kimin koyduğunu. Koridoru geçip onun odasına kaçarsam Malyr ne yapar?

Canımı yak.

Çünkü ihtiyacı vardı, değil mi?

Beni karısı yapmasını haklı çıkarmak için bana düşmanımışım gibi davranması gerekiyordu. Sakladığı sevgiyle uzlaşmak için bana nefretini göstermesi gerekiyordu. Çayırdaki gezintiden sonra nasıl böyle olmazdı? Beni izleme şeklinden sonra? Söylediği onca şeyden sonra? Söylemeyi reddettiği her şeyi mi? Beni nasıl öptüğünden sonra.

Tanrım, beni tekrar öpmesini istedim.

Kollarımı kendime doladım, bakışlarım yatağında gezinirken çıtırdayan ocağımdan bu kadar uzaktaki soğuğu savuşturdum. Soğuk, yalnız, boş yatağıma. Beni göğsüne çekecek, saçlarımı okşayacak ya da nazik dokunuşlarla beni uyutacak Sebian yoktu.

Beni öpecek Sebian

yok. Asla olmaz.

Babamın yaralarının sık sık kar yağdırdığını söylediği gibi kuzgunumun altında bir kaşıntı alevlendi ve çocukluğumu düşünmeme neden oldu. Sevginin yerini almak üzere beni kibarlık ve ihtiyatla sarıp sarmalayan bir çocukluk.

İkincisini ruhumu büken bir yoğunlukla arzuluyordum, bakışlarım kişisel odalarımın en ucundaki kapılara kaydı, karnımda gergin bir karıncalanma yükseldi. Eğer nazik dokunuşlar aşk için bir garanti değilse, o zaman acı ve aşkın korunaklı zihnimin düşündüğü kadar birbirini dışlayan şeyler olmama ihtimali neydi?

Acının içinde aşk olabilir mi?

Yara izimdeki tüyler ürpertici iğneler yoğunlaştı. Öğrenmek için ne kadar ileri gidebilirdim? Sevildiğimi hissetmek için?

Bunun için çürür müydüm? Bunun için acı

çeker miyim? Kanar mıydım? Evet.

Ve bunu Malyr'den daha iyi kim yapabilir?

Kalbim küt küt atarken, karanlık koridorda sessizce ilerlerken çıplak tabanlarımın serin taş sürtünmesine izin verdim. Yakındaki bir duvarda titreyen tek bir kandil, karşıdaki kapılarda beliren kuzgun ambleminin üzerine ürkütücü gölgeler düşürüyordu. Kafatasının boş yuvalarında parıldayan turuncu lekeler midemin bulanmasına neden oldu.

Adımlarımı hızlandırdım ve kapıyı çaldım, ses kulaklarımdaki şiddetli kan akışını bastırıyordu. saniyeler geçti ama ne kapı açıldı ne de bir ses içeri girmemi emretti. Belki de uyuyordu. Elimini ikinci kez kapıya doğru kaldırdığımda titredi, ancak elimi yanıma bırakıp arkamı döndüm. Tanrım, neden bu kadar korkakmışım? Şimdiye kadar, o

beni öldürmeseydi-

Menteşeler gıcırdayınca başımı kaldırıp baktığımda Malyr'in karanlıkta kalan boşluğa doğru eğildiğini gördüm; bir kolunu kaldırıp tahtaya dayamış, başparmağıyla alnına tembelce vuruyordu. Saçlarını sadece elmacık kemiklerinin keskinliğini vurgulayan karmakarışık bir topuzla bağlamış, ince kalçalarına oturan pamuklu pantolonundan başka bir şey giymemişti. Koyu renk gözleri beni içine çekti, hiçbir şey söylemediği her saniye derimin altındaki gergin karıncalanmalarla işaretlendi.

Bir prensin tüm asil zarafetini taşıyan el hareketiyle beni içeri çağırdı ve kapıyı kapatarak beni korkumla birlikte içeri hapsetti. Bir de ocağın yanındaki küvetten gelen bitki kokulu buhar.

Sırtımı kapıya dayayarak ona baktım, banyosunu neden böldüğüme dair bir açıklama bulmaya çalışırken yoğun bakışlarını zorlukla tutabildim. "I-"

"Yeterince uzun sürdü," diye hırladı.

Ağzı benimkini kaptı ve nabzımın korku ile coşku arasında bir yerde durmasına neden oldu. Malyr dudaklarımı dudaklarının arasına alarak emdi, diliyle ayırdı, bacaklarım titreyene kadar karnımın derinliklerinde özlemi körükledi. Eli kalçama yerleşti, parmaklarının etime sahiplenici bir şekilde kıvrılmasına izin verirken, diğeri başımın hemen yanındaki kapıya çarptı, beni zıplattı ve beni içine hapsetti.

Titreyen bir nefesle başını geriye çekti, ocağın loş ışığının sırtına vurmasıyla yüzü gölgeler içinde kaldı, ardından gelen fısıltı kadar karanlıktı. "Ben Sebian değilim."

Bunu bir uyarı olarak mı yoksa özür dilemek için mi söylediğini bilemiyordum ama vücudum hem korku hem de beklentiyle titriyordu. "Biliyorum."

Eli kapıdan omzuma ve oradan da vardiyamın bağlarına kaydı, sert çekişle kumaşı biraz açtıktan sonra parmağıyla göğsümde iz bıraktı. "Ben nazik değilim. Bir zamanlar öyleydim sanırım ama artık değilim."

Bunu ben de biliyordum.

Gelmemin sebebi buydu.

Gözlerinin içine baktım. "Nazik olmak istemiyorum."

Bakışları beni bir an daha içine çekerken yanıyordu. Bir sonraki anda, ağzı şiddetle tekrar benimkine çarptı. Malyr beni öptü, alt dudağımı dişlerinin arasına alarak emdi. Sonra ısırıldı.

Keskin acı ve metal tadı karşısında şok olmuş bir şekilde küçük bir nefes verdiğimde, Malyr ağzımın içinde inledi. Nefesleri hızlandı, elleri kalçalarımın inerken dudaklarımızın arasından yayılan kan kokusunu havalandırdı. Vardiyamın paçalarını pençeleyerek topladı.

Beni kalçalarımın tutup kaldırırken ve adımlarında tek bir sendeleme olmadan beni odanın diğer ucuna taşıırken ağzı benimkinde kaldı. Yerçekimi değişti ve sırtım onun siyah yastık ve yorganlardan oluşan yuvasının yastıklı rahatlığına gömüldü. Kalçaları uyluklarımın arasına sıkışmış, Malyr'in geri çekilmeden önce sert şaftını amıma doğru tek bir kez yuvarlamasına izin vermiş, kalçalarının üzerine otururken öpüşmemizin eriyip gitmesine izin vermişti.

Ellerini kalçalarımın koyarak beni yüzüstü çevirdi, ancak eli boğazımı yakaladı ve sırtım göğsünün çerçevesine çarpana kadar beni geriye ve dizlerimin üzerine çekti. "şunu," diye kulağımı tırmaladı diğer eli vardiyamı kaldırırken. "Beni bekletme çünkü sonunda bana geleceğin an için sabrım uzun zaman önce tükenmeye başladı."

Sen bana geldin.

Titreyen parmaklarım vardiyamın pamuğunu pençeleyip hararetle yukarı ve başımın üzerine çekerek onu boğazımı serbest bırakmaya zorlarken, Malyr'in nişanımızı müzakere ettiğim gece soluduğu kelimelerin yankısı kafatasımda yankılandı. Beni mi beklemişti? Ama... neden?

"Ne zamandan beri?" Ben sordum.

Eli bir kez daha boğazımı kavradı ve başımı, gergin bir tendon boyunca ısırıldığı tarafı ortaya çıkaracak kadar eğdi. "Hayal edebileceğinden çok daha uzun, küçük beyaz güvercin."

Her bir kıştırmanın bacaklarımın arasında uyandırdığı karşı konulmaz kasılmalarla gözlerim kapandı, yakalandığım gün ormanda gördüğüm sahne gözlerimin karanlığının önünde şekillendi. *Onu odama götürmek için yarım aklım var.*

"İlk s-ah yaptığın gün!" Malyr'in diğer elinin parmaklarını göğsüme gömüp, göğüs uçlarım sertleşene kadar acı veren sıkı kavrayışıyla etime işkence etmesiyle irkildim. "Sebian'ın beni o ormana getirdiği günden beri, ilk gördüğün-"

Eli boğazıma kapandı, kelimelerimi boğdu, görüşüme siyah bir perde yayılana ve düşüncelerim bulanıklaşana kadar beni havasız , sonra kulağıma doğru hırladı, "*Daha uzun.*"

Çırpındım, kıvrandım, kolunu pençeledim, başım ağrıdıkça ve kaslarım karıncalandıkça daha da hızlandım. Ancak kollarım iki yanıma düştüğünde ve sırtım kavislendiğinde, önümdeki oda neredeyse karanlığa gömüldüğünde, boğucu saldırı hafifledi.

Heyecan verici bir karıncalanma dalgası halinde tüm vücuduma yayılmadan önce başımın içine doğru dönen bir ciğer dolusu havayı içime çektim. "Bunun hiçbir anlamı yok-"

Malyr'ın parmakları yemek borumun her iki yanını sıkarak tekrar kapandı. Parmaklarının amımın üzerinde dairesel hareketleriyle birlikte görüşümün kenarlarında siyah beyaz uçuşmalar başladı.

"Sen beni görmedin ama ben seni gördüm." Bir parmağını klitorisimin her iki yerleştirdi, ovuşturdu, sıkıştırdı, sert, şişmiş bir zevk ve panik düğümüne dönüşene kadar çekti ve ben bir kez daha çırpındım. "*Bana gel, sadece bir adım daha at,* o gün uçurumun kenarındaki çalılıklarda saklandığım yerde yalvardım, parmaklarım o kadar sertti ki seni boğmaya hazırdım." Beni serbest bıraktı, beni tekrar boğmadan önce tek bir nefes almamdan daha fazlasına izin vermedi. Parmakları girişimi çevreledi, klitorisimin üzerindeki ıslaklığı okşamadan önce kendilerini yağladılar, davul çaldılar ve alay ettiler, etrafımda kararan dünyanın içinde serbest bırakmanın kenarları parıldayınca kadar mükemmel bir basınçla yörüngede döndüler. "Sonunda parmaklarımı küçük boynuna doladım ama yine de seni öldürecek kadar sıkı kapatamıyorum. Benim ellerimde onlarca kez ölmüş olmalıydın. Neden ölmedin, hmm?"

Klitorisime bastırıldığı anda ciğerlerime bir hava hücumu oldu. Bu beni uçurumdan aşağı itti ve doğrudan salıverilmemin seğiren spazmlarına itti. Kaslarım kasıldı, amım sıkıştı. Öksürerek boğuk bir inilti çıkardım, bu inilti beni bir kez daha karanlığa sürükledi, bir sonraki tam nefes alışımında oda daha parlak, daha canlı bir şekilde gözlerimin önüne geldi. Tanrım, daha önce hiçbir şey bu kadar yoğun hissettirmemişti...

"Malyr sanki o da benimle birlikte boğuluyormuş gibi kulağıma eğildi, çenemi kavradı ve bakışlarımı tekrar onunkilerle buluşturdu. "Çünkü sen benim küçük güvercinimsin, şaşırtıcı derecede güzelsin, seni bayılmana ramak kalana kadar boğabileceğim ve bunun için daha da sert boşalmanı sağlayabileceğim kadar mükemmelsin."

Eli yanağıma kayd, iki parmağı ağızımın içinde gezinerek kendilerini ıslattı. Malyr yavaş ve durgun bir şekilde parmaklarını kendi ağızına götürdü ve dudakları benimkilerin üzerine kapanmadan önce parmaklarımı yaladı. Onun tadı duyularımı bastırdı, dudakların şehvetli kayışı ve aramızdaki sıcak nefeslerde kükreyen tutku dışında her şeyin kaybolmasına izin verdi.

Ta ki Malyr yüzümü siyah kadife ve samur vizondan oluşan bir okyanusa itmeden önce diğer eli boynuma konup öpücüğümüzün ıslak bir şaplaqla ölmesine izin verene kadar. "Sakın kırırdamaya cüret etme."

Soğukluk kollarımı sararak altımdan çekip çıkardı ve göğsümde bir tedirginlik yarattı. Buz gibi dallarıyla etrafımı saran ve kollarımı arkamda tutmaya zorlayan sadece onun gölgeleri olabilirdi. Onları orada tuttular, beni bağladılar, etkisiz hale getirdiler.

Malyr kalçalarımaya uzanıp kıcıımı havaya kaldırdığında, endişeyle omzumun üzerinden baktım ve görmek için yer değıştirdim. Ne oluyordu? Ne yapmak üzereydi? Geçen sefer yaptığı gibi yine kıcıımı mı alacaktı-

Tokat.

Malyr'in saçımdan çekmesiyle arkamdaki ısı yayıldı, bunun üzerine başımı yukarı çekti, sadece yüzümü liflere geri itmeden önce vücudumu düzeltmek için. "Sana... kırırdama... dedim."

Soluk soluğa aldığım nefesler vizonun ince tüyelerine çarparak sıcaklığı yüzüme doğru yayıyordu. Grometlerden çekilen iplerin sert *hrrk*'ı, pamuğun pamuğa sürtünmesi, Malyr'in dizlerinin altındaki kürkün *çıtırtısı* vardı. Ve bir tükürme sesi. Ilık ıslaklık kuyruk sokumumun en ucuna vurduktan sonra yavaşça göt deliğimin üzerinden geçerek kaslarımı gerdi.

"Sikimi tekrar kıcına sokmamı istediğini söyleyebilirim; yoksa o küçük delik neden böyle sıkılsın ki?" Malyr'in kırırdaması, parmaklarının ıslak tükürük damlacığının üzerinde gezinmesi, onu aşağı doğru yayması ve girişimi yağlaması hissiyle birlikte geldi. "Hayır, beni nerede istediğini biliyorum. Ve beni hiç telaş yapmadan oraya götüreceksin ve iyi bir sürtük gibi seni azdırmama izin vereceksin. Sana sağladığım ipek ve gölge bezinin arkasından kimse bakmadığında sen busun. Benim küçük fahişe karım, onu incitmem için bana yalvarma şekli o kadar mükemmel ki, senin sızlanma ve inleme şeklin kaderin yüzünü kızartacak."

Aleti giriş yerimi dürttü. Tek bir itiş kakışla, bir iniltiyle içime girdi, girişin keskinliği, kalın ,

sırılsıklam olduğum için zar zor hafifledi. Yakıcı acı, boğazımı kavrayan bir el tarafından kesilen bir inilti kopardı benden.

Malyr, bağı kollarım onun sıcak göğsüne bastırana kadar beni yukarı çekti ve çenemden kulağıma doğru bir yol açtı. "Sebian'ın sikini de bu kadar sıkı mı tutuyorsun? Çünkü bu onu neden bu sıkıca kavradığını açıklıyor." Kalçalarını geri çekti, ancak beni boğazımdan sert horozuna geri çekerken tekrar yukarı doğru itti. "Tanrıça yardımcım olsun, bu kadar iyi hissederken on itiş yapamayacağım."

Sonraki birkaç pompası daha sert ve daha hızlı geldi. Nefes nefese kalışları arasında çene çizgimi ısırırken, takıntılı bir çılgınlığın sınırlarında gezinen bir acelecilikle kalçalarını şaklattı. Parmakları düzensiz aralıklarla boğazımı sıkıp gevşetiyor, zihnimi rüya gibi bir dönüş boğuyordu. Bana her nefes aldırıldığında, sistemime bir oksijen hücumu doluyor, her hücreme bir karıncalanma ve klitorisime amansız, muhtaç bir zonklama gönderiyordu.

Bu konuda hiçbir şey nazik hissettirmede.

Bana çarpan kalçalarının şiddetli dalgalanmaları değil, dişlerinin morartıcı bir güçle tenimi sıkması değil, kilitli omuzlarımın gölgelerin bağında ağrması değil. Yine de karnım ihtiyaçla sıkıştı, beni kıvrandırdı, sırtımı kamburlaştırdı.

Çünkü aşk gibi hissettirdi.

Korkunç, yıldızlar arası, acılı bir aşk.

Malyr'in kalçaları kilitlendi ve tüm vücudu içimde sarsılan horozuyla birlikte hareketsiz kaldı, düz avuç içi gürültülü bir *vuruşla* klitorisimi tokatlamadan önce bana bir uyarı verdi. "Seni bu şekilde arzulamama neden olduğun için derini kızartmalıyım. Uykumu kaçırdığın için. Sikimin seğirmesini sağladığın için, denenmemiş bir genç gibi boşalmaya aşırı hevesli olduğun için." *Şaplak*. Parmakları boğazımı sıkarken amıma bir tokat daha. "Özür dile."

Küçük bir nefes çektim, kelimeleri soluk borumdan zorlukla geçirdim. "Ben... özür dilerim."

Başparmağı çenemin köşesine bastırarak yüzümü ona doğru çevirmemi ve teninin altında kıvranan gölgeleri görmemi sağladı. Dili ağzımın köşesini yaladı, alt dudağımın üzerinde gezindi, sonra şehvetli bir öpücük için dudaklarımı araladı.

"Yeterince değil," diye homurdandı. "Henüz değil."

Yüzümü tekrar kürklerin içine itmeden önce eli boğazımdan boynuma doğru hızlıca kayd. Ağırılık

Yanan kürek kemiklerim, çevredeki gölgelerin soğuğuyla çarpışarak tüm vücuduma bir ürperti yayılmasına izin verdi.

Malyr'in siki bana çarptı, acımasızca öyle bir güçle girip çıkıyordu ki, inleyip homurdanırken her itiş yanağımı kürklerin üzerine itti. Diğer eli kalçama bir mengene gibi saplanmış, beni vücudunun şiddetli gücüne karşı destekliyordu.

"Çok sert, seni boğarak, ısırarak, kanını akıtarak, canını *yakarak*. Elimde değil, küçük güvercin; sevdiğim şey bu," diye homurdandı Malyr arkamdan, buz gibi dallar kollarımdan kaburgalarımın doğru yayılırken. "Altımda kaç kadın olduğunu hayal bile edemezsin, çılgınlıklarını hüzünlü, acınası inlemelere zorluyorlardı. Lorn yanlış nedenlerle de olsa bir istisnaydı. Ama sen...?" Kalçaları durdu. Eliyle saçlarımı kavradı ve beni saçlarımdan tutup yukarı çekti. "Beni bu hale getiren adamın nasıl olur da her şeyimi mükemmel bir şekilde alan bir kızı olur? Neredeyse beni tekrar boşaltıyordun." Klitorisime bir darbe daha indirdi. Ve tanrılar, karnıma bir sıcaklık gönderdi, bu da amımın ihtiyaçla seğirmesine neden oldu. "Özür dile."

Kalçalarımı yuvarladım, hareket etmemesinden nefret . "Özür dilerim."

"Değilim," diye fısıldadı ağzıma karşı, dudaklarımdan orasına burasına nazik öpücükler kondurarak. "Gördün mü küçük güvercin, seni ne kadar çok istediğimi, özlediğimi, kendimi hayatımda daha önce hiçbir kadına olmadığı kadar sinir bozucu *bir* şekilde sana çekilmiş bulduğumu uzlaştırabilmemin tek yolu... *bir Brisden*, daha az değil," tırnakları göğsümdeki yara dokusunu kazdı, büzülmüş cildi ağrıyana kadar zorladı, "seni biraz daha incitmek."

Yüzüm tam zamanında minderlere düştü ve sırtımı kamburlaştırırken liflere doğru zevkle inledim. Acıyı ve acıyı istiyordum, getirdiği aşk duygusunu daha da çok istiyordum!

Malyr her hamlede kalçalarını döndürerek sertçe içime girdi. Gölgeleer karnım boyunca ve bacaklarımdan arasında dolaşıyor, kıvrımlarımdan arasından kayıyor, klitorisimi kamçılıyor, kış deliğimin etrafında oynuyor, beni mutluluğun parlak zirvesine doğru çalıştırıyordu.

"Bana bak." Kalçalarını arkamda kaydıran Malyr boğazımı sıkıca kavradı, beni simsiyah gözlerine ve arkasında, çevresinde titreşen, sanki derisinin altındaki damarlardan duman gibi yükselen gölgelere bakmaya zorladı. "Gözlerini benden ayırma, Galantia. Gölgeleerim amcığında ziyafet çekerken seni sikimin üzerine boşaltırken sakın o ela gözlerini benden ayırmaya kalkma."

Malyr'in boğazımı sıkıdığı aynı güçle klitorisimin etrafına dolandılar, görüşüm beneklenirken organın arkasında basınç oluşmasına izin verdiler. Hava karardı, daha da karardı. Ta ki derin bir nefes alıp hava hücum edinceye kadar, tüm bunların yoğunluğu beni patlattı. Bir saniyeden kısa bir süre için derim artık bana uymuyordu ve tüm vücudum alevler içinde kaldı.

Malyr boğazımı bırakıp onun yerine kalçamı kavradığında homurdandı, tam da kollarım yanlarımdan aşağı düşerken. Son bir hamleyle sikini içime gömdü, vücudunun her seğirmesinde kalçaları kontrolsüzce sarsılıyordu. sonra, sert şaftı, beni tohumuyla doldururken sıkılmış kaslarıma karşı zonkladı.

Mutluluk ve gölgeler Malyr de kayboldu. Benden uzaklaştı ve ayağa kalkarak küvetine doğru ilerledi, beni soğuk bir sessizlik içinde geride bıraktı.

OceanofPDF.com

CHAPTER
OTUZ BEŞ

Galantia

Günüümüz, Deepmarsh Kalesi, Malyr'in odaları

I Malyr'in battaniye yuvasında doğrudum, vardiyamı yastıkların arasına kaydığı yerden hızla aldım ve sanki ani sıcaklık düşüşünü önleyebilecekmiş gibi kendime doğru tuttum. Bu durum o kadar

Garip, daha öncekilere hiç benzemiyor ve Sebian benimle ilgilenmiyor. Şimdi gitmeli miyim? Malyr beni gönderene kadar beklemeli miyim? Hangisini?

Malyr küvetin yanındaki ocaktan demir bir kıskaç aldı ve külleri karıştırarak orada gömülü olan sıcak taşları aradı. Taşları birbiri ardına kaldırıp küvetin içine bıraktı ve bir tıslamayla boğulmalarını sağladı.

Böylece suyu tekrar ısıtabilirler. Sanki hiçbir şey olmamış gibi. Sadece banyosunu geciktiren küçük bir kesinti olmuştu.

Etrafıma bakıp kaybolmuş gibi hissederek ağrıyan omuzlarımı sıvazladım. Belki de bu aşkın bittiği yer burasıydı; acı dolu tutkuların ve dengesiz arzuların çarpışması, Malyr'in onuruna bağlı nefretine yavaşça geri akacaktı.

Ama ayağa kalkıp kapıya doğru döndüğüm anda Malyr'in derin sesi ayaklarımı durdurdu. "Hayır."

Vardiyamı göğsümde daha sıkı tuttum ve ona baktım. "Hayır mı?"

Pincer ocağa döndü ve gözlerini küvete dikerek bana işaret etti. "Sıcak suya gir yoksa yarın kasların ağrıyacak."

Şaşkınlıkla ona baktım. Kaskatı ve ağırlı uyanmamdan mı endişe ediyordu? Tanrılar onu getirsin, bu adam yürüyen, nefes alan bir muamma olarak kafamı karıştırmayı asla başaramadı.

Vardiyamı bırakıp yanına gittim ve bacağımı küvetin kenarından kaldırırken bana uzanan elini tuttum. Ayak parmaklarım buharlı suya battı, hoş sıcaklık ve yüzeyden yükselen bitki kokusu içimden bir inilti kopardı.

Malyr kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Çok mu sıcak?"

"Öyle olsaydı seni rahatsız eder miydi?" Sesim kısık bir şekilde mırıldandım ve suyun rahatlatıcı kucağına batmadan önce diğer bacağımı kenardan kaldırdım. "Yoksa beni yakmak, beni öldürmeyeceğin diğer birçok yöntemden biri mi?"

Dudaklarında bir seğirme belirdi, gölgeler yüzünden o kadar bozulmuştu ki yorumumun onu kızdırdığını mı yoksa şaşırttığını mı söyleyemedim. "Görünüşe göre seni öldürmek için hiç zahmete giremem. Daha birkaç dakika önce bunu söylemedim mi?"

Tutku sırasında söylenen ve artık ciğerlerime tam olarak hâkim olduğum için bana yavaş yavaş geri dönen, her itirafı bir öncekinden daha şok edici olan sözler. Ya hepsi doğruysa?

Malyr çıplak bedenini küvetten ocağa doğru çevirdi ve alevlerin içine attığı odunlara uzanırken bana erkeksi bir mükemmellikte şekillendirilmiş bir sırt sundu. Hayatımda ilk kez geniş omuzlarını, sıkı kalçalarını, dönerken alevlerin terden parlayan karnındaki kas düzlüklerine yansıyışını seyrettim. Aralarında derin gölgelerden oluşan vadiler uzanıyordu, sadece uyluğunun ortasına kadar tüm vücudunu işaretleyen yara izlerinin çizgileriyle kesintiye uğruyordu.

Bu onun güzelliğinden hiçbir şey eksiltmiyor, sadece en verimli çağındaki bir adamın gücünü, yaydığı erkekliği vurguluyordu. Bu Sebian'la paylaştığı bir şeydi. İkisinin de boyu hemen hemen aynıydı ama yol bulucunun duruşunda her zaman bir mesafelilik varken, Malyr'inki dik ve gururluydu, hatta zaman zaman kaskatı kesiliyordu. Tüm bunlar kraliyet terbiyesiyle yetiştiğinin kanıtı olsa da, genellikle bununla birlikte gelen görünür kibirden hiçbirine sahip değildi.

Küvetin etrafında dönüp arkamda dururken saçları başının tepesinde sallanıyordu, omzuma hafifçe vurarak öne doğru kaymamı işaret etti. Bunu yaptığım anda o da küvete girdi ve derinlere indikçe suyun yüzeyinin göğüslerime doğru yükselmesine izin verdi. Uzun bacakları benimkileri çevreledi. Kolu ortama dolandı, beni kendine doğru çekti ve başım göğsüne yaslanana kadar bırakmadı.

Çok garip.

Küvetin yanında duran bir tabureden gümüş bir fincan, katlanmış bir mektup ve otlar, sabunlar ve yağ şişeleriyle dolu bir leğen tuttu ve bir deniz süngeri aldı. Önümüzdeki suya daldırdı, ıslanıp yumuşayınca kadar yoğurdu. Sonra yavaşça boğazıma bastırdı, ama bu boğazımı kaplayan tendonların etrafında alevlenen acıyla nefes nefese kalmamı engellemedi.

"Beni hâlâ orada hissediyorsun," diye homurdandı Malyr ve süngeri sıkarak ılık suyun aşağı akmasına ve ağrıyan etini yatıştırmasına izin verdi. "Düzgün bir adam utanç içinde başını öne eğdi."

"Ama sen n-augh'sun!" Ciğerlerimden bir öksürük fırladı ve çıkarken şişmiş etimi yumrukladı.

Malyr gürültülü bir şekilde ağzından bir nefes çekti ve süngeri suya bırakıp taburenin üzerindeki fincana uzandı ve onu önüme koydu. "İç."

Aletli kadehi aldım ve metal kenarını dudaklarıma yerleştirerek küçük tatlı şarap damlacıklarının sert, kavruk nefes borumu ıslatmasına izin verdim. "Sen iyi bir adam değilsin."

"Hayır, değilim," dedi. "Gurur duymaktan kendimi alamıyorum, izlerimin ve çürüklerimin çiçek açmasını sabırsızlıkla bekliyorum."

Süngeri sudan çıkardı. Geri getirdi. Sıktı. Malyr kendi elleriyle açtığı bir yaraya öylesine sakinleştirici bir nezaketle müdahale etti ki, acının kendisi dokunuşunun yatıştırıcı rahatlığı altında kayboldu. Ondan yayılan şevk, ona karşı uyumsuz görünüyordu, ama yine de oradaydı, acının gölgeleri altında bir aşk parıltısı.

Bardağı tabureye geri koydum. "Daha kötülerini de yaşadım."

"Mm-hmm." Sünger göğüslerimin arasından aşağı süzüldü ve suyun altına inmeden önce kafatasını anlayışla çevreledi. "Yakında Tidestone'a yolculuk edeceksin. Asker, bir gün dinlenmeniz için ayarladığım Elken köyüne kadar arabanıza eşlik edecek ölüm büyücülerini ve kaderleri çoktan seçti."

"Teşekkür ederim." Süngerden sığıdığı ılık suyun sürekli kabarması altında kaslarım yumuşadı, henüz görülmeyen ama her konuştuğumda ya da yutkunduğumda hissedilen bir yaraya bakıyordu. "Arabayla uzun yolculuklar yorucu oluyor."

"Bana öyle söylendi. Kuzgunların Tidestone'a yaklaşmasına izin vermeyeceği için babanın adamları Elken'den itibaren yolun geri kalanında sana eşlik edecek." Parmağının ucunu yavaşça boğazımın yan tarafında gezdirdi ve donuk acının alevlenmesine izin verdi. Bir kez daha sıkarak sıvı sıcaklığını bölgeye gönderdi ve acıyı yatıştırdı. Bu garip bir histi, sanki *seni incitmeyi sevdiğimi* ve *seni incitmekten nefret ettiğimi* aynı anda söylüyordu, dokunuşu en lezzetli çelişkiydi. "Yakalanmasan iyi edersin, küçük güvercin. Çeyizin düğün hazırlıklarının masraflarını bile karşılamadı. Kuzgunlar şimdiden diyarın dört bir yanından Deepmarsh'a geliyor, üç gün sürecek ziyafet, içki ve eğlenceyi sabırsızlıkla bekliyorlar."

"Gelinliğimi hâlâ görmedim."

"Gördüm," diye fısıldadı Malyr, sesinde hayranlık vardı. "Elbise... muhteşem. Gölge dallardan oluşan bir yaka, korse boyunca aşağıya doğru kıvrılmadan önce yaran için bir yuva oluşturan *aerymel* parçalarıyla süslenmiş. Yedi bin siyah tüy treni süslüyor ve Deepmarsh'a gelen her Kuzgun'dan bir tane koparılarak her gün daha fazlası ekleniyor. Omuz parçası tamamen değişen gölge kumaşından yapılmıştır, hareketli bir dizi siyah kanat yanılsaması oluşturur, kenarları tüylerimle kaplıdır. Ve... bunlar bugün geldi." Katlanmış mektubu tabureden aldı, parşömenin nemli parmaklarının arasında kararmasına izin verirken kırıksıklardan parlak bir tüy çıktı. "Elbiseye eklenip eklenmeyeceğine henüz karar vermedim, birliğe lanet olsun."

Tüyleri inceledim, beyazdan çok kremi bir kaymaktaşı rengindeydi ama bu renk yakındaki ateşin sıcak ışığından kaynaklanmış olabilirdi. Kanatlardan bazıları ayrılmıştı ve shaftın dibine doğru uzanan tüylü yama oldukça seyrek görünüyordu. Arkasındaki parşömenin üzerinde siyah mürekkeple yazılmış Eski Vhaer harfleri kayıyordu.

"Ne oldu?" Ben sordum.

"Lord Corvun'un tüyü, ailemin eski kuzgun muhafızı, Valtaris kuşatması sırasında insanlar arasında saklanmak için savaş alanını terk etti." "Yaşlılık ve hastalık düğüne bizzat katılmasını engelliyor, ya da mektubunda öyle yazıyor. Onu asarken görmem gerektiği de bir gerçek olabilir."

"Bir kuzgun muhafızı mı? Ama..." Sanki kanatlarına yeniden renk verecekmiş gibi gözlerimi kısıtım. "Bu kremsi."

"Saçları da öyle. En azından eskiden öyleydi; yine de yaşın artık saçlarını beyazlattığını varsaymak yanlış olmaz," dedi. "Corvin beyaz bir kuzgundur, küçük güvercin."

"Bunu daha önce hiç duymamıştım."

"Son derece nadirdirler, ancak diğer kuşlar, tilkiler, hatta söylentilere güvenilebilirse bir kurt arasında aynı duruma sahip hayvanlar rapor edilmiştir," dedi. "Corvin bir ölüm dokumacısı, gölgeleri yanan saman dumanı gibi. Zavallı uçucular. Tüyleri zayıftır, kanatları kolayca zarar görür." İç çekerek mektubu ve tüyü tabureye geri koydu. "Darien, hizmetçilere koparttığı kaz tüylerinin yerine bunu elbisede kullanmakta ısrar edecek. Siyah bir okyanusun arasında tek bir beyaz tüy."

Kulağa çok güzel geliyordu.

Bir an için gözlerimi kapattım ve kendimi elbiseyi giyerken hayal ettim. Renkli damla damla, görüntü bulanık insanların ve yerlerin kaba hatlarıyla genişledi ve olası bir gelecek için bir zemin oluşturdu. Bir kale, barış içinde bir diyar, zengin hasatlar. Ve orada, Malyr'in yanında bir kraliçenin tahtında oturuyordum, kocamın elini tutarken, kucağımda oturan küçük çocuğun gece yarısı saçlarına mükemmel bir şekilde uyan siyah tüyler takmıştım. Gri-kahverengi gözlerinden bana parıldayan, kalbimde bir sızıya neden olan, göğsümü özlemle dolduran bir çocuk. Biz de öyle olabilir miydik?

Suyun küvetin kenarından taşmaması için yavaşça döndüm ve Malyr'in meraklı ifadesiyle yüzleştim, başı kuzgunlarının bazen yaptığı gibi hafifçe eğilmişti. Parmaklarım sudan kalktı, alnında şakaklarından aşağı akan damlacıklar bırakırken tırnaklarımı saç tellerinde gezdirdim. Düğümünü bağlayan deriyi hızla açtılar, Malyr'in saçlarının aşağı dökülmesine izin verdiler ve yüz hatlarına o ciddi, temkinli bakışı geri getirdiler.

Dört teli ayırdığımda, dokunuşumdan irkildi, neredeyse suçlayıcı bir kaş kaldırırken başı hafifçe eğildi. "Ne yapıyorsun, küçük güvercin?"

Onu uzaklaştırmak dışında bir amaçla ona dokunmak, ama onunla böyle bir geleceğe yol açabilecek bir bağlantı aramak. "Saçını örüyorum. Olmayacak-"

Elleri sudan fırladı, bileklerimi kavramadan önce sıçramasına izin verdi, ama acı verici bir şekilde değil, çabalarımı durdurdu. Yine de hiçbir şey söylemedi. Sadece bana baktı, gözbebekleri yüzümde uçtu, nefes alış verişinin aniden değişmesiyle göğsü daha hızlı kalktı. Belki de bu çok samimi, çok sevecen, nadiren ortaya çıkardığı o ısıltıya çok yakındı?

Ama peşinde olduğum şey gölgelerin altındaki parıltıydı, bu yüzden tepkisinin beni caydırmasına izin vermedim ve bileklerimi tutuş şekline karşı telleri topladım. "Eğer arkanı dönersen-"

"Yapmayacağım."

"Peki, istediğin gibi olsun," dedim, ilk tutamı diğerinin üzerine kaldırdım, bu da tutuşunun gevşemesine neden oldu. "Başında eğri büğrü bir örgü taşıyan sen olacaksın, ben değil."

Malyr üç dokuma hareketi boyunca daha bana baktı. Bir ipi dördüncü kez çektiğinde bakışları dalgalandı, ancak elleri bileklerimden kayıp suya dönerken gözleri bir iniltiyle kapandı. Bundan hoşlanıyor muydu? Ona dokunmamdan?

"Annem her sabah babamın saçlarını örerdi," dedi, sesi sanki zevkten ağırlaşmış gibi birden derinleşti. "Hatırlıyorum... koridor boyunca tökezleyerek ilerlediğimi, pencerelerin renkli camlarından giren güneşin taş zeminde mavi titreşimler yarattığını ve annemle babamın yatak odasına girdiğimi. Orada her sabah sakin bir sessizlik içinde oturur, saçlarını düzeltirdi."

Belki de bu anının samimiyeti onu ilk başta geri çekmişti. "Annenle baban birbirini seviyor muydu?"

"Hem de çok." Gözleri açılıp benimkilere kilitlendiğinde bir an sessizlik oldu. "Babam... sert bir adamdı ve annem de onun yumuşak muadiliydi. Kader her zaman bunu böyle yapar, ölümden daha derinlere uzanan mükemmel bir bağ yaratır."

Daha fazla saç toplamak için parmak uçlarımı Malyr'in kafa derisinde her gezdirdiğimde parmak uçlarım karıncalanıyordu, saç telleri o kadar düz ve güçlüydü ki, onları manipüle etmekte neredeyse büyüleyici bir şey vardı. "Bana Valtaris'i anlat. Daha önce hiç çizimlerini bile görmedim."

"Orada yetişen ürünlere bol güneş sağlamak için mükemmel bir şekilde konumlandırılmış tepeler hayal edin." Suyun altında avuç içleri kalçalarımın yerleşti,

Kalçalarım, belime ve tekrar geriye doğru bir yol çiziyor. "Üzümler de öyle, tüm toprakların en tatlı kırmızısını yaparlar. Yassılaştırmış tepeleri, üzerinde Valtaris'in yükseldiği dağın eteklerine dayanır; bu şehir tüm sıradağlar boyunca uzanan geniş bir şehirdir. Katranlı yolu bir uçtan diğerine yürümek bir buçuk gün sürüyor. Yanında üç kata kadar yükselen binalar beyaz traverten taşından inşa edilmiş ve üzerleri *aerymel* kiremitlerle örtülmüştür."

"Siyah zona diye bir şey hiç görmedim."

"Nasıl da ısıldıyorlar, çok etkileyici. Güneş kiremitleri ısıtıyor, bu da rüzgar duvarlarını kaldırdığımız kış aylarında bile şehri hoş bir şekilde sıcak tutuyor. Yazın ise onları alçaltarak esintinin şehrin içinde dans etmesine ve sıcaklığı uzaklaştırmasına izin veriyoruz." Ses tonuna hürmet geri döndü. Naya hakkında konuştuğu zamanki gibi, sevgi ve özlem dolu. Ta ki boğazının gözle görülür bir şekilde titremesiyle yutkunup sesinin kasvetli ve sade bir şekilde geri dönmesine izin verene kadar. "Artık hepsi gölgeler arasında kayboldu."

"Bana nereden geldiklerini söyleyebilir misin? Gölgelerden mi?"

Yavaşça, derin bir nefes aldı ve bir elinin göğsümü avuçlamasına izin verdi. "Sana söyleyebilirim ki hiçbir ölüm büyücüsü onlara hükmedecek kadar güçlü değil, hiçbir canlı boşluk onları içine alacak kadar boş değil. Valtaris sonsuza dek kayıp." İç çekti. "Bu yüzden onun yerine Ammarett'i almalıyım."

Örgüyü kaldırdım, küvetin kenarından deri bağı aldım ve ucuna sardım. "Ve kendine kral tacı giydir."

"Ve kendime kral tacı giydireceğim." Elini belimde gezdirip beni kendine doğru çekerken gözleri benimkileri esir aldı. Dudakları bana hayret ediyormuş gibi aralandı ama başını hafifçe salladı. "Arkanı dönmelisin."

Sesindeki ani hırıltıyla derim kollarımın üst kısmına doğru çakıllandı. Parmakları belime gömüldü, sözleriyle çelişiyordu, sanki başı ve elleri arasında düşmanlık ve şefkat savaşıyordu. Bakışları suyun yüzeyinden dışarı fırlamış, benim için dolgunlaşmış ve şişmiş sikiğin tepesine kaydı, ağzının bir köşesinin seğirmesi bana daha önce söylediklerini hatırlattı. *Seni böyle arzulamamı sağladığın için derini kızartmalıyım.*

"Peki ya bana bakmanı istersem?" Ya kendimi onun sikiğinin üzerine oturtup kalçalarımı sıkıca ona bastırırsam, beni bu küvette boğmaması için ona başka seçenek bırakmazsam? "Kim olduğumu unutmanı ve eğer izin verirsen ne olabileceğimizi görmeye başlamanı?"

Gözlerinde bir şey parıldadı ya da belki de ocaktaki alevlerin yansımasıydı, ancak bir sonraki anda eli sudan kalkarken karardılar, şüphesiz beni bedensel olarak döndürmek için. "Bana böyle bir ihaneti telafi etmek için sana çektirmem gereken acıya dayanamazsın-"

Elimi boynuna doladım, dizlerimin üzerine çöktüm ve öyle bir hızla kucağına çıktım ki, su her yöne sıçradı ve kenardan taşıtı. Bu planlanmış bir hareket değildi, diğer elimle sikini kavradım, girişime yerleştirdim ve beni şok eden ahlaksız bir cesaretle sert şaftından aşağı kaydım.

Onu daha çok şok etti.

Tamamen içgüdüsel bir hareketle kalçalarımı ona doğru ittiğimde Malyr neredeyse acı dolu bir inilti çıkardı. Elleri belimi kavradı ve orada bir, iki, üç yuvarlanma hareketi için titredi. Dördüncüsünde, leğen kemiği yukarı doğru itilirken beni sikinin üzerine bastırdılar, beni hafifçe suyun dışına kaldırdılar, sadece alçaltmak ve zevk içinde boğulmama izin vermek için.

"Lanet olsun sana Galantia," diye tersledi, sıcak bir elini boğazıma doğru kaydırды ve uyarmak için tek bir kez sıktı. "Bu gece seni daha fazla incitmeme neden olma."

Leğen kemiğimin bir sonraki yuvarlanmasıyla öne eğilmeden önce yaklaşan acıya hazırlanarak bir yutkunmaya zorladım ve boğazımın onun eklemlerinin ağrısına daha da batmasına izin verdim. "O zaman canımı yak. Canımı yak... ama bana *bak*."

Parmakları nefes borumun etrafında kıvrıldı, serbest bırakıldı, tekrar sıkıldı, sadece boynumun arkasına kaydı. Malyr bir çekişle yüzümü kendine doğru çekti. Dudaklarımız, kalçalarımızın her ortak ritmik yuvarlanışında hınzır bir zevkle dolan midemin çökmesine neden olan bir öpücükle çarpıştı. Her hamlede birlikte boşalıyor, paylaştığımız iniltilerde nefeslerimizin bir olmasına izin veriyorduk ama gözlerimiz açık, tetikte kalıyordu.

Nefret. Acı. Nefret.

Bakışlarının benimkiyle birleştiği yerde her şey yok oldu, savunmasız ve acı verici bir şekilde ham bir şeye dönüştü, söylenmemiş kelimelerin ve gizli duyguların parıldayan bir gelgiti, gölgelerin ve ışığın çalkantılı bir dansı, o buz gibi derinliklerde titriyor ve parlıyordu.

Ve çenemden yara izime doğru bir yol öperken, gözleri benimkilere kilitlenmiş bir şekilde titremeye devam etti. Kolunu sırtıma doladı. Dili, kabarık hatlar boyunca ıslak bir yol izledi. Dudakları kafatası ve kanatların çizilmemiş bölgelerine öpücükler kondurdu. *Seni incittiğim için nefret ediyorum.*

Ta ki dişlerini geçirene kadar.

Seni incitmeyi seviyorum.

Bir anlık bir hareketsizlik oldu, tereddütten çok Malyr'in olacaklara hazırlanmama izin vermesiydi. Beni tutsak eden o iki renkli gözlerde bunu görmeme izin verdi, bir sıcaklık titreşiminin etrafındaki buzlu bir kenar. Yara izimi öyle bir kuvvetle ısırdı ki, acı doğrudan merkezime saplandı ve bacaklarımın arasında zonklayana kadar nabzımı yükseltti.

Üzerime yıkanan zevk o kadar enfesti ki, boşaldığımda haykırdım. "Malyr..."

Malyr onu takip etti, kalçaları altımda kontrolsüzce sarsılıyordu, göğsümden aşağı akan kan damlası meme ucumdan aşağı akmadan önce sola doğru titredi. Yine de gözlerini benden ayırmadı, sanki söyleyemediği şeyi görmemi ister gibiydi.

Nefret yoktu.

Sadece bir parıltı.

Kanlı ağzı göğsümden ayrıldığında, yanağını avuçladım ve kıpkırmızı rengi alt dudağına sürdüm, dilinin dışarı fırlayıp dudaklarını okşamasına hiç şaşırmadım. "Geçmişte beni çalılıkların altından izlediğini söylemiştin. Ne zamandı o?"

"Uzun zaman önce," dedi ve kanlı parmağını emdi. "Tidestone'un arkasındaki sahilde, Lorn ve benim zindandan kaçtığımız gün."

Yani tam da düşündüğüm gibi birlikte kaçmışlardı ve bu da aralarında kurdukları bağı açıklıyordu. "Nasıl kaçtınız?"

"Ölmeyi isteyerek ve benimle birlikte kimin öleceğini umursamayarak," dedi, sesi o kadar düz ve kasvetliydi ki, böyle bir noktaya ulaşmak için katlanılması gereken ıstırap seviyesi kalbimi sızlattı. "Gölgelerimin içimden kontrolsüzce akmasına izin vererek, ölümü kucaklayarak. Ama ne beni ne de Lorn'u öldürdüler. Anahtarları gardiyanın pantolonundan almayı başardım, kapının üzerine, kararmış cesedinin hemen yanına asmıştı. Birlikte kayalıklara doğru koştuk."

Boğazım . "Beni orada gördün."

"Ben yanı başımda kanarken, yaralanırken ve ateşler içindeyken senin oynadığını, koştuğunu ve güldüğünü gördüm," dedi. "Çok... gerçek dışı, adaletsiz görünüyordu. Beni ölçüsüz bir şekilde öfkeliendirdi."

Bana karşı yıllar geçtikçe büyüyen bir nefret besliyordu. "Belki de kaderimizde sadece duygusal bir trajedi vardır..."

"Küçük güvercin," diye fısıldadı, dudaklarıma tuzlu bir öpücük kondurduktan sonra doğruldu ve kendi öpücüğünü kulağımın dibine yerleştirdi, "aşk bir trajedidir."

Seni sevmekten nefret ediyorum.

OceanofPDF.com

CHAPTER
OTUZ ALTI

Malyr
Geçmiş, Tidestone

M Sık ağaçların arasından hızla geçerken ciğerlerim ağrıyordu, budaklı gövdeleri çılgınca uçuşum sırasında birbirine karışıyordu. Aldığım her nefes, buz gibi havada cam kırıkları yutmak gibiydi.

hararetli, tıkırdayan göğsümle çarpıştı. Ateş... ateş olmalı.

Bir sonraki adımda, gizli bir kök ayağıma dolandı, eski kesikleri ve enfeksiyonlu yaraları parçaladı. Tökezledim, ayağımı yakalayamadım. Dünya eğildi ve omzum sert zemine çarptı. Başım devrilmiş bir gövdenin süngerimsi kalıntılarına çarptı ve acı kafatasımda beyaz sıcak flaşlar halinde patladı.

"Malyr!" Lorn yanıma geldi, eğilirken inliyordu, bir eli şişmiş karnındaydı, diğeri koluma uzanmış beni sarsıyordu. "Ayağa kalk! Kalkmak zorundayız-" Bir uluma, bakışlarını geldiğimiz yere doğru çevirmesine neden oldu. "Tazıları peşimizden kovalıyorlar. Uçurumun tepesine ulaşmalıyız Malyr. Hemen!"

Mide bulantısına rağmen, terli tenimi durmaksızın ısırarak üşümeye rağmen, şaşkınlığı ve acıyı bir kenara bırakarak kendimi yükselmeye zorladım. Evet, uçurumun en yüksek kısmına ulaşmalı ve atlamalıydık. Bir deri bir kemik kalmıştık ama bu bizim tek şansımızdı. Başarısız olursa ölmek için tek şansımızdı, bedenimin kayalıklarda paramparça olacağı düşüncesi neredeyse rahatlatıcıydı.

Bir uluma daha.

Koşmaya devam ederken, özgürlüğün tuzlu tadı o kadar yakındı ki, yeniden yakalanmanın buruk korkusuyla birlikte panik her zerreme işliyordu. Kalbim göğsümde garip bir şekilde akortsuz bir şekilde çarpıyor, kulaklarımda yankılanan ve kırılmalı kemiklerimde yankılanan çılgınca bir tempo belirliyordu, bir zamanlar sağlam olan çerçevem zayıf kalıntılardan başka bir şeye yıpranmıştı.

Lorn geride kaldığında elini tuttum ama onu daha hızlı bir şekilde yanıma çekmem mümkün değildi. Bir kolu içine soktukları o pis, doğmamış melezi kucaklarken, diğer kolu gövdelerin üzerinden, sarmaşıkların arasından ve kayaların etrafından geçerken denge sağlamak için mücadele ederken olmazdı. Bu daha uzun süre sorun olmayacaktı.

Kayalara çarparsak ölür.

Bu haldeyken yer değiştirirse, ölürdü.

Ve bir daha asla olmayacaktı...

Aşağıdaki körfezden parlak ve kaygısız kahkahalar yükseliyordu; zindanların üzücü sessizliğinde geçirdiğim onca zamandan sonra unuttuğum bir sestti bu. Duyularıma bir saldırı, paniğime bir hakaret gibi geldi... ta ki söz konusu paniği hafifletene kadar. Umutsuz adımlarım tamamen durdu, Lorn'un eli elimden kayarken bakışlarım aşağıda ortaya çıkan manzaraya çekildi.

Kumsalda, batmakta olan güneşin öğleden sonraki ışıltısıyla yıkanan bir kız, beyaz dalgaların üzerinde dönüyor, çıplak ayaklarıyla kumları savuruyor ve bir kadın çılgınca arkasında koşuyordu. Bu manzara karşısında nefesim kesildi, kızın her dönüşünde yüzünün etrafında savrulan parlak sarı saçları kaburgalarımın altında garip bir çekim yarattı.

"Malyr..." Lorn birkaç adım önümde bekliyordu, beni kendisine doğru yönlendirirken morarmış yüzünde çaresizlik okunuyordu. "Ne yapıyorsun?"

Kaçmak

zorundasın!"

Evet, kaçmak

zorundaydım.

Hiç durmamalıydım.

Zihnim bulanıklaştıkça ve bedenimin üst kısmı sallanırken gözlerim tekrar kıza döndü. Bir martı sürüsünün arasından süzülüştünü izledim, onun aydınlık ruhu içimdeki ağır, kemirici karanlıkla tam bir tezat oluşturunuyordu. Onun çocuksu masumiyetini görmek, çökmüş yüzüme bir tokat gibi geldi, kahkahalarının yankısı, onun türü tarafından benden koparılan her şeyin acımasız bir hatırlatıcısıydı. O da onlardan biriydi.

İnsan.

Onu bu konuda bile affetmek istedim.

Çünkü kelimelerle ifade edilemeyecek kadar güzeldi ve vücudumda kendimi kirli ve pis hissetmememe neden olan, bana ne kadar lekeli olduğumu hatırlatan bir tepki uyandırıyor. Ona hiç benzemiyordu. O sadece bir çocuktü, düz göğüslü ve cılızdı, görünürde kadınsı bir kıvrımın tek bir salınımı yoktu. Öyleyse neden bakmaya devam ediyordum?

"Ah çocuğum, ne yapıyorsun? Saçını. Saçların!" diye bağırdı peşinden koşan kadın, kızı yakalamaya çalışıyor ama her seferinde başarısız oluyordu. "Şu kurdeleleri yerine tak!"

"Hayır! Arkadan tutturulmasından nefret ediyorum ve açılmasını istiyorum! Bak, Risa! Yukarıda!" Gökyüzünde süzölen bir kuşu işaret etti, uçuşu kızın dansını yansıtıyor gibiydi. "Şu beyaz martının ne kadar hızlı olduğunu görüyor musun?"

Sesinin tonundaki bir şey kulaklarımı tırmaladı ve başımı kaldırıp körfezin üzerinde asılı duran gökyüzüne baktım. Bir martı değil... beyaz bir güvercin.

Onun gibi.

"Ah, çocuğum, eğer bir deniz kabuğu parmağını keserse, annen bunun için bir megrim alır. Seninle şatoya dönüyoruz, tamam mı-oh hayır, sakın benden kaçmaya kalkma! Annen kaçmana izin vermez!" Kadın kızın arkasından buraya çıkan kayalık patıkaya doğru ilerledi. "Galantia!"

Bu isim kumsaldan yukarı doğru yükseldi, bilincime bir dağlama demiri gibi saplandı, ateşli bir rüya gibi onu yaktı, dört hece beni tuzağa düşüren garip büyüünün ölüm çanı oldu.

Galantia.

Brisden'in kızı.

Onun adını zindanlarda duymuştum ve bu gerçek bir gelgit dalgası gibi üzerime çöktü, buz gibi şoku nefesimi kesti, tuhaf

çiğ, kazıyıcı bir soğukluk ile ısı. Bu ikilik sarsıcıydı, onun dingin görüntüsü ile adının kâbusvari yankısı arasında şiddetli bir çatışma vardı. Tanrıça bana kişisel iblisimin adını taşıyan böylesine büyüleyici bir yaratığı nasıl gösterebilirdi?

O bir Brisden.

O an, sadece bu ismi düşündüğümde paramparça oldu, kırılmış bir illüzyonun parçaları derinden ısırdı ve hızla vahşi bir nefrete dönüşen bir öfkenin tohumlarını ekti. Daha önce bilmediğim bir nefret içimde tutuştu ve bu kıza duyduğum nefreti körükledi. Ben defalarca kullanılmış, şımartılmış ve onarılamayacak şekilde kırılmışken, onun benden sadece birkaç adım eğlenip gelişmesinden dolayı.

Bakışlarım Galantia'nın dalgalarla dans ederek uzaklaşan, dolambaçlı bir yol izleyerek doğruca bana doğru gelen canlı figürünü takip etti. Nabzım yırtıcı bir beklentiyle atıyordu. Kızın, kalbimi kemiren buz gibi öfkeyle harekete geçmeme yetecek kadar yakınımda dolaşabileceği umuduyla.

"Malyr, gitmemiz gerek." Lorn'un sesi çaresiz bir fısıltı gibiydi ama yalvarışı sağır kulaklara çarptı. "Biri geliyor."

Evet.

Geliyordu.

Benim için.

Etrafımdaki dünya Galantia'nın yöneldiği tek yola daralmıştı; küçük beyaz bir güvercin, attığı her cahil adımla daha da yaklaşan bir avdı. Kafatasının kırılğan ağırlığını neredeyse ellerimde hissedebiliyordum, hayali kopuş işkence görmüş zihnimde katartık bir senfoni çalıyordu.

Onu öldürmek istedim!

Çalılıkların derinliklerine doğru sokulurken içimde karanlık bir memnuniyet kıpırdandı, paçavralarla zar zor örttüğüm terden nemli bedenimi bir huş ağacının gövdesine bastırdım ve kendi kendime fısıldadım, "Bana gel... Sadece bir adım daha atarsan lanet boynunu kırarım, küçük beyaz güvercin."

Sessizce bıçağın ucunda durdum, kızın hayatı pamuk ipliğine bağlıydı, gölgelerimin bunu yapamayacak kadar zayıfladığı yerde ellerim onu koparmak için ağrıyordu. Kahkahasının tatlılığı havada çınlıyor, kulaklarımda acı bir alay, intikam için tüketme ihtiyacını körüklüyordu. Brisden Hanesi'nden Galantia babasının günahlarının bedelini ödeyecekti. Bir Khysal onun ölümü olacaktı.

Dünya yavaşlamış, zamanın hem önemsiz hem de her şey olduğu paradoksal bir anda asılı kalmış gibiydi. Galantia yakınımıdaydı, o kadar yakındı ki istesem uzanıp ona dokunabilirdim. Nefes alışını duyabiliyor, ayaklarımın altındaki toprağa sızan neşesinin titreşimlerini hissedebiliyordum.

Kolumu . Dengem
değişti.

"Oh," dedi ve bir yonca parçasının yanına diz çöktü, şimdi sırtı bana dönüktü, yalnız beyaz bir çiçek koparıyordu. "Senin gibi güzel bir papatya burada tek başına olmamalı. Odamı seveceksin."

"Galantia!" diye bağırdı kadın yakınlardan bir yerden, nefretimi körükleyerek. "Av köpekleri dışarıda. Baban bizi burada bulmadan önce geri dönmeliyiz!"

Ah, kızını bulacaktı... Onun küçük bedenini yerde kıpırdamadan, başı garip bir şekilde eğilmiş, gözleri ıssız bir şekilde bulacaktı.

Öne doğru
eğildim. Kolumu
kaldırdım.

Garip bir güç göğsümü sıkıca sardı ve acı verici bir şekilde sıktı. Ellerim titredi, ter alnımı ıslattı, çalılar bulanıklaştı. Sadece ateş. Ateşten başka bir şey yoktu.

*Yap
şunu.
Öldür
onu!*

Boynuna uzandım ama parmağım daha da aşağıya indi. Parmağım, onun fark edemeyeceği kadar nazik bir şekilde, sarı saç tellerinden oluşan karışık bir yuva üzerinde gezindi. Çok yumuşak, çok parlaktı. Tanrıça bana yardım etsin, neden bu kadar güzeldi?

Elim daha çok titredi.

Kaslarım kilitlendi.

Sessiz bir hayal kırıklığı kükremesi parçaladı. Onu öldürmek istedim; !
Ama yapamadım, yapamadım, yapamadım!

Ve bu yüzden ondan daha çok nefret ettim.

Göğsümden kopan ilkel bir hırıltıyla kızın dönmesini, düşmesini ve bacaklarını tekmeleyerek kaçmasını sağlayarak kayalıklara doğru uzaklaştım. Kalbim sanki göğsümdeki kafesten kaçmaya çalışıyormuş gibi kaburgalarım şiddetle çarpıyor, bu yerden, bu anıdan, bu... kızdan kaçmak için duyduğum çaresiz ihtiyacı taklit ediyordu.

"Lorn!" Ona doğru uzandım ve paniğin belirsizliği içinde Lorn'un elini buldum. Kavrayışı buz gibiydi ama yine de bana görünen tek gerçeklik kaynağıydı.

kaosun içinde bir anlam ifade eder. "Elimi bırakma, beni duyuyor musun?" Dedim, parmaklarımız sıkıca birbirine geçmişti. "Sakın bırakma."

Sahile geri dönecek kadar akıllı olan Galantia'ya son bir kez bakarak uçurumun esneyen genişliğine doğru döndüm; uçurum ya özgürlük ya ölüm ya da her ikisini de vaat eden bir hiçlik boşluğuydu.

Ve sonra, atladık.

Altımdaki dalgaların tuzlu püskürmesi tabanlarımdaki yaraları ısırdı. Boğazımdan bir çığlık koptu, yarı dehşet yarı coşku. Değişim nefes almak kadar doğaldı. Derim yerini şık siyah tüylere bıraktı, vücudum şekil değiştirdi ve yeniden şekillendi, ta ki siyah gölgelerin patlamasıyla kabalığım garklayana kadar.

Lorn'un kuzgunları hemen uçuyordu.

Birlikte kanatlarımızı çırttık, vıraklamalarımız dalgaların gürültüsüyle birleşti. Bu ve kahkahaların yankısı, bana ellerimde ölmesi gereken kızı sonsuza dek hatırlatacak unutulmaz bir melodi.

OceanofPDF.com

CHAPTER
OTUZ YEDİ

Sebian
Günümüz, Deepmarsh Kalesi

E gece günleri.
Kuyruk tüylerimi dondurarak sekiz lanet günü boşa harcadım; kuzeye uçmak için üç gün ve en başta kalmam gereken yere geri dönmek için neredeyse bunun iki katı. Domren'in Ammarett duvarlarının çok dışında görüldüğünü hangi yol gösterici bildirdiyse, Galantia'nın sıcak bacakları yerine soğuk rüzgârlar arasında sekiz gece tünememe neden olmuştu. Eğer ben o kör aptalın kim olduğunu öğrendiğimde, onu soyup soğana çevirecektim! Çünkü Domren orada değildi.
Koridor boyunca ilerlerken zırhımın omuz kısımlarındaki hafif kar tozlarını fırçaladım, gözlerim Galantia'nın oda kapısına kaydı. Güneş, beyaz örtülü çamların arkasından daha yeni yükselmişti.

bataklığı doğuya doğru sıralamış, yani hala uyuyor olabilir. Umarım. Battaniyenin altına tırmanmak, arkasından ona sarılmak ve sıcaklığını içime çekmek için sabırsızlanıyordum. Ama o beceriksiz yol bulucunun adını öğrenene kadar olmazdı.

Kendimi Malyr'in odasına davet ettim, kulaklarım en garip seste hemen seğıirdi. Masasında olduğunu gösteren parşömen hışırtısı için değıil - birkaç haftadır uykusuzlukla mücadele ediyordu. Hayır, bu onun boğıuk kahkahasıydı, sanki buruşuk bir pamuk parçasının içine bırakmış gibi donuk ve nefes nefese. Daha önce sadece iki kez güldüğünü duymuştum; ikisinde de aklını kaçırmak üzere olduğunu düşünmüştüm.

Özel odasına adımımı attığım anda kalbimle birlikte ayaklarım da dondu, sanki kuzeyin soğıuğı beni eve kadar takip etmişti. Galantia odasında değıildi... çünkü Malyr'in masasında oturuyordu. Üzerinde. Onun kucağında. Kucağında.

"Yine her şeyi yanlış anladım, değıil mi?" diye sordu omzunun üzerinden ona bakarken, üzerinde sadece uzun kollu eteğı ve boynuna gevşekçe sarılmış siyah bir atkı vardı. Malyr'in yün örme yorganı da ikisinin üzerine örtülmüştü ve gerçeküstü bir tablo çiziyordu ama gözümü ne kadar sık kırparsam kırpayım bu tablo değıişmiyordu. "Bu ikisini birbirinden ayırmak çok zor."

"Evet, ilk bakışta çok benzer görünüyorlar, ancak buradaki sallanmaya dikkat ederseniz..." Malyr'in eli Galantia'nın elinin üzerine yerleşti, parmaklarının arasına bir tüy kalem sıkıştırdı ve yavaşça önlerindeki parşömen üzerinde kayması için yönlendirdi. "Bunu hissediyor musun? Zé daha az uzun ve alt kısmı daha yuvarlak, tıpkı bir yaz sabahında hafifçe sürüklenen tembel bir yuvarlanma gibi. Eski Vhaer'in harfleri uçuş hareketlerine dayanır. Tekrar deneyin."

Galantia başını salladı, güzel sarı saçları omuzlarına dökülürken tüy kalemi Malyr'in dokunuşundan kurtardı ve tekrar parşömenin üzerine yerleşti. Gözlerini kısarak tüm dikkatini buna verdi ve ucu parşömenin üzerinde kaydırıldı. Durduğunda Malyr'e bir kez daha baktı.

"Ben mi yaptım?" diye sordu arsız bir sırıtışla.

Malyr'in dudakları aralandı ve dilini dişlerinin üst köşesinde gezdirerek ısıracakmış gibi görünmesini sağladı ama hayır, bu gerçek bir gülümsemeydi. "Zé yapmak mı? Hayır. Ama beş kadeh şaraptan sonra, şaşı biri bunun gé olarak geçmesine izin verebilir."

Galantia güldü.

Malyr güldü.

Burada ne haltlar dönüyordu?

Onları izledikçe nefeslerim daha da ağırlaştı. Malyr ne zamandan beri Galantia'ya eziyet etmek ya da onu becermek dışında onunla vakit geçiriyordu? O sekiz lanet gün boyunca aralarında ne olmuştu da parmaklarını onun saçlarında gezdirmiş ve hiç çekiştirmeden başının arkasına götürmüştü? Ve neden yüzünü onunkine yaklaştırdı, gözlerini kapatmak üzereymiş gibi

-

Kahretsin, onu öpüyordu.

Ciğerlerim çöktü, oksijen eksikliği onun ağzını nasıl yuttuğunu bulanıklaştırana kadar başka bir hava çekmeyi reddetti. Onunla birlikte nasıl yükseldiğini, onu parşömenin üzerine yerleştirirken sandalyenin ayaklarının inlemesine ve yorganın düşmesine nasıl izin verdiğini. Üstünü nasıl topladığını, pantolonunu nasıl indirdiğini, kalçalarını nasıl açtığını. Onu öperken, ikisi de birbirinin ağzına öyle yüksek sesle inliyordu ki, bu beni transımdan çıkardı.

Onu öptü.

Kekeleyerek nefes aldım, göğsümde olmaması gereken o ani yapışkanlıkla nefes aldım. O benim değildi... asla olamazdı. Onun üzerinde ne hakkım vardı? Hiçbir şey. Karışmaya ne hakkım vardı? Hiçbir hakkım yoktu.

Ama yine de odaya girdim ve göğsümde bir türlü geçmeyen o lanet sıkışıklığı ovuşturdum. "Bu sabah buralarda her şey çok neşeli."

Galantia sesimi duyunca sıçradı ve ela gözleri benimkileri buldu. "Sebian!"

"Erken dönmüşsün," dedi Malyr, ses tonu benim zevkime göre biraz fazla düzdü ama en azından sikini bir kenara bırakıp kızın üstünü başını düzeltme nezaketini gösterdi. "İki gün daha dönmeni beklemiyordum."

Önce odaya, sonra da yuvasına doğru bakarken tek söylediğim "Belli ki değil," oldu. Atılmış bardaklar. Fitiline kadar erimiş mumlar. Meyve ve ekmek dolu tabaklar. Siyah yastıkların ve battaniyelerin üzerinde beyazımsı salyangoz izleri. Tanrıça kahretsin, yuvasında sekiz gün geçirmişler miydi, lanet olsun? "Prens Domren'in başkent duvarlarının dışında görüldüğünü bildiren yol gösterici kimdi? O piç kuzeyde değildi."

Malyr, Galantia'nın masadan kalkmasına yardım ettikten sonra yumruklamak istediğim sıkılmış bir ifadeyle bana baktı. "Onun sancakları."

"Ne?"

Galantia bana doğru yürürken, "Yol bulucu... sancaklarını tespit etti..." diye sanki ben yavaşıyım gibi telaffuz etti. "Raporlar

Domren'in kendisi hakkında hiçbir şey söylemedi. Gözcülerin güvenli bir mesafede kalması gerektiğini çok iyi biliyorsunuz, bu da onun kendi sancakları içindeki varlığını doğrulamayı ya da inkâr etmeyi imkânsız hale getiriyor."

Sol gözümde bir seğirme oldu. "Sekiz kez sikiştiğimi mi söylüyorsun-"

Galantia kollarını bana doladı, beni biraz fazla sert, biraz fazla kısa bir kucaklamanın içine aldı. "Sağ salim döndüğüne çok sevindim."

Zarar görmemiş mi? Domren'in orada olmadığını fark etmem on beş dakikadan az sürmüştü ki geri döndüm, oklarım tamamen işe yaramazdı ve taşaklarım donmuştu, çok teşekkür ederim. Ve Malyr tüm bunlardan bahsetme zahmetine girmemiş miydi?

Göğsümdeki öfkeyle nefes aldım.

Bunların hiçbirisi onun suçu değildi, bu yüzden Galantia'yı içime çekmek için kolumu kaldırdım. Tanrı yardımcım olsun, onu kucaklayıp battaniyenin altına saklamak ve sabahı onun içinde geçirmek istiyordum. Ama parmaklarımı omzuna koymayı başaramadan bir adım uzaklaştı ve çaresizce ihtiyaç duyduğum tüm o sıcaklığı da beraberinde götürdü. Neden bu kadar uzak?

Bileklerimdeki kürkün altında, tenimi saran bir ürperti kollarımdaki tüyleri sanki kuzgunların tüylerini karıştırmak istiyormuş gibi kaldırdı, gözlerim Malyr'e kayd. "Kuzeye gitmeden önce tüm bunlardan beni neden haberdar etmedin?"

"Bu konuyu açmam için bana pek fırsat bırakmadın," dedi ve bana doğru yürüdü. "Haritayı işaretlediğim anda tek kelime etmeden uçup gittin. Sanki *sevgilin* hızlı bir vedaya değmezmiş gibi Galantia'yı bile ahırın yanında beklettin." Omzuma vurduğu okşamayı küçümseyici olarak değerlendirebilirdim, eğer bu son kısım utancımı omurgama yuvarlamasaydı. "Ben kütüphanemde olacağım."

Kapıların arasından kaybolduğu anda Galantia'ya dönüp baktım ve sertleşmiş yüz hatlarında nasıl ayrıldığıma dair dehşetin yazılı olduğunu gördüm. "Tek kelime etmeden ayrıldığım için özür dilerim."

"Anlıyorum ve yürümediği için üzgünüm," dedi, her zamanki gibi sevimli ama bir şekilde kenarları zayıf bir gülümsemeyle. "İntikam almak istiyorsun, bir fırsat gördün ve onu değerlendirdin. Kayalıklarda bir gün geçirme şansı kadar sık karşına çıkmazlar..."

Bu her şeyi mantıklı bir şekilde özetliyordu ama hatlarındaki hayal kırıklığını yumuşatmaya yetmedi. "Söylemeden çekip gitmek için bir bahane değil.

Seni. O gün seni okyanusa götürmeyi çok istedim, böylece bizi uçarken ve takla atarken görebilirdin."

"Ah, evet," dedi, ağzının köşeleri yukarı kalktı ve gülümsemesine her zamanki ışıltısını geri getirdi. "Malyr onun yerine beni götürecek kadar nazikti. Gördük..."

Sözleri, kopuk bir gürültüden başka bir şeye dönüşmedi. Bir kız hakkında bir şeyler. Zincir zırh. Tuz. Tek odaklanabildiğim *Malyr* ve *kind* kelimeleri idi ve her ikisinin de aynı cümlede nasıl kullanıldığı, öyle bir çelişki ki, lanet beynimi eritti.

"Whoa, whoa, whoa..." Elimi kaldırdım, bu da onu susturdu. "Seni aldı da ne demek?"

Omuz silkti, sanki bunların bir anlamı olması gerekiyormuş gibi ellerini hareketle birlikte havaya kaldırdı. "Malyr beni seni beklediğim ahırların orada buldu. Bana gittiğini söyledi, sonra da beni kayalıklara götürdü."

Göğsümdeki yapışkanlık katrana dönüştü. Ağır, yapışkan, iğrenç bir katran.

Aklım o güne ve Malyr'in Domren konusunu nasıl açtığına gitti. O piçin orada olmama ihtimalinden hiç söz etmemişti ama yine de hevesle haritayı işaretlemişti. O sırada, nadiren bindiği ve asla insanları eğlendirmek için binmediği atının ahırda eyerlenmiş ve hazır bir şekilde nasıl durduğunu...

Tanrım, yardım et, ne kadar aptalmışım.

"O piç başından beri seni oraya götürmeyi planlıyordu," mırıldandım alçak sesle, beni bu kadar kolay yolumdan çektiği için kendimi iki kat aptal gibi hissediyordum. Neden yapmıştı ki? Bütün bunlar neyle ilgiliydi? "Tanrı yardımcım olsun, gitmemeliydim. Seni *onunla* yalnız bırakmamalıydim."

Onu öpmesine izin vermemeliydim.

"Sen neden bahsediyorsun?" Galantia kollarını kendine doladı, kaşlarını çatarak bana bakarken parmakları atkısının kenarlarıyla düşüncesizce oynuyordu. "Bana harika bir gün yaşattı Sebian."

Buradaki sorunun yarısı da buydu, ama henüz tam olarak anlayamadığım nedenlerden dolayı. "Bunların hepsi çok garip... Seni onunla bu şekilde bulmak."

Gülümsemesinin kalıntıları kayboldu, değişen çenesinin arasında çiğnenip gitmiş gibi görünüyordu. "Sen yokken... daha da yakınlaştık."

"Daha yakın mı?" Ciğerlerimden bir kahkaha fırladı ama de eğlenmiş hissetmiyordum, sesimden acı damlıyordu. "Evet, bunu görebiliyorum

O lanet masanın üzerinde birbirinizi *yyip* bitirdiğinizde."

Onu öptü!

Tanrıça bana yardım et, neden göğsüm ağrıyor?

"Giderken beni paylaşmakla ilgili bir sorunun varmış gibi görünmüyordu." Yüz ifadesi sertleşti. "En azından her fırsatta yüz çevirmek yerine beni öpüyor."

Bu beni bir iki saniyeliğine susturdu. Haklıydı. Haftalardır öpücüğümü istiyordu. Haftalardır onu reddediyordum ve Malyr'e en savunmasız olduğu o alana girmesi için bolca fırsat veriyordum. Onu öpmemi mi istedi? Öperdim!

"Bunu kaç kez istediğimi tahmin bile edemezsin!" Ortasından tuttum ve onu kendime doğru çektim, sıkıca, ağırlığının sanki bacakları pes etmek üzereymiş gibi koluma asılmasına bayıldım. "Seni öpmemi ister misin, tatlım, hmm?"

Çılgınca küçük hareketlerle başını salladı, endişeyle dudaklarını ıslattı, nefes alış veriş i gergin ve düzensizdi. "Evet."

Dudaklarına baktım; kendi dudaklarımla yaklaştıkça titreyen o şeftali rengi, baştan çıkarıcı dudaklara. Nefeslerimiz baş döndürücü bir özlemle birleşti. Göğsümün onunkine bastırıldığı yerde kalplerimiz birbirine çarpıyordu. Bunu istiyordum ve yanlış olması umurumda bile değildi. Bunu yapabilirdim!

Dudaklarım onunkilere değene kadar, dolgun ve sıcak ve kabarık ve yumuşak ve verici, bana nasıl asla gerçekten güzelleşemeyeceklerini hatırlatan... ve... ve...

Ben .

Tam o anda geri çekildim, Galantia'nın dudaklarının bir saniyeden kısa bir süre için boş havaya doğru bükülmesini izlemek için tam zamanında, gözleri açılıp benimkileri bulmadan önce. "Özür dilerim, ben sadece..."

Ona bunu veremezdim.

Sesim kesilince geri çekildi ve bir parmağını sokarak kumaşı, arkasından koyu kırmızı izler ve mor çürükler görünecek kadar aşağı çekti. "Açıklamak zorunda değilsin. Malyr bana zaten anlattı."

O anda gözlerim tekrar onunkilere kaydı, midem sanki biri bağırsaklarıma yumruk atmış gibi sıkıştı. "Sana ne demiştim?"

"Öpücükler senin türün için özeldir, çünkü kişinin eşi için ayrılmıştır," dedi, bu da nabzımı daha az panik bir hale getirdi, ama sadece birazcık. "İkimiz de senin için asla öyle olamayacağımı biliyoruz."

O katran göğüs kafesimden aşağı damlıyor, içimi siyaha boyuyordu çünkü bunun benim için ne kadar zor olduğunun yüzeyini bile nasıl çizmediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bilmediği, anlayamayacağı o kadar çok şey vardı ki.

Şu an onu denemek için iyi bir zaman da değildi.

Benden çoktan uzaklaşmıştı - açıkça üzgündü, hatta belki biraz kalbi kırılmıştı - aramızdaki hava buz gibiydi. Bundan hoşlanmamıştım. Şu anda birbirimize karşı olan tutumumuz hoşuma gitmiyordu. Belki ona bir öpücük veremezdim ama ya diğer şeyler? Birlikte uyumak? Birlikte uyanmak? Onunla ilgilenmek?

Ona her , değil mi? Ve memnuniyetle!

Sanki göğsümün genişlemesine yardımcı olacakmış gibi tokalarını açtım, bu işin bu kadar duygusal bir hal almasından hiç hoşlanmamıştım. Eşarbına uzandım, iyice bakmayı başarana kadar biraz çekiştirdim... Neye bakıyordum lan ben? Bir ısırık izine mi?

Bu manzara karşısında başımı sallamaktan kendimi alamadım. "Yaranı mı ısırıldı?"

"Sorun yok," dedi sanki sadece bir aşk ısırığıymış gibi. "Ve düşündüğün gibi değil."

"Oh, tatlım, şu anda tam olarak ne düşündüğümü hayal bile edemezsin. Şuna bir bakayım." Kumaşı bir kez daha çekiştirdiğinde, dişlerinin deriyi delmiş olabileceği iki kabuklanma izi ortaya çıktı; mor-mavi çürükler ısırık izinin dış hatlarını renklendiriyordu. "Bu berbat bir şey."

Galantia parmağımı itti, sanki Malyr'in ısırık izi örtülmesi ve kucaklanması gereken değerli bir şeymiş gibi eşarbi tekrar üzerine çekti. "Sorun yok dedim."

"Bunların hiçbiri *iyi değil*." Her şey bıraktığımdan farklıydı ve beni onunla yeniden bağlantı kurmak, öpüşmeyebileceğimi ama ona şimdiye kadar fark ettiğimden daha fazla değer verdiğimi göstermek için çaresiz bıraktı. "Bu ne kadar zaman önce-"

"Bu konuda yaygara koparmayı bırak!"

Tüm kan yüzümü terk etti ve yanaklarımın uyuşuklukla karıncalanmasına izin verdi. "Sadece yardım etmek istemiştım."

"Biliyorum," dedi, bakışları yere inerken yüz hatları nihayet yumuşamıştı. "Ama buna gerek yoktu. Bunu kötü niyetle ya da öfke patlamasıyla yapmadı. Ben... ben bunu istedim."

"Sen... yaranı ısırmasını mı istedin?" Malyr'in cinsel dürtülerini hiç yargılamamış ya da neden böyle olduklarını sorgulamamıştım, ama bu? "Bu yeni bir tür dengesizlik."

"Anlamamı beklemiyorum." O da tam olarak anlamamış gibi bir elini kaldırdı ve masanın yanındaki pencereye doğru döndü. "İlk başta, beni incittiğinde sadece acı duyuyordum. O zaman beni tahrik ediyordu. Ama şimdi..." Bir iç çekiş. "Acının, nefretin, kızgınlığın ötesinde bir şey var. Her zaman istediğim bir şey."

Midemin düşmesine ve tenime yayılan rağmen ilk düşüncemin Malyr'in çok iyi öpüşüyor olması gerektiği olması garipti. O kadar iyiydi ki, aralarındaki bu sapkın dinamiğin aşk olduğunu ya da en azından bunun eşiğinde bir şey olduğunu düşünmesini sağlamayı başarmıştı.

Tıpkı korktuğum gibi.

Boğazımdaki yumruyu yuttum, hem onun hem de kendim için üzülüyordum çünkü... Bu beni nereye götürüyordu? "Biliyorsun, Malyr için de asla *öyle* olamazsın."

Döndü, parlayan gözlerinin arasına derin dikey kırıklıklar yerleşmişti. "Neden bunu söylemek zorundasın, hmm?"

Çünkü sanki onun üzerinde politika ve pazarlıklara dayanmayan daha gerçek bir hak iddiası varmış gibi onu bana karşı kışkırtmıştı. "Sana söylemeye çalıştığım tek şey Malyr'in yanında dikkatli olman ve nedenlerini sorgulaman gerektiği."

"Onu sorgula..." Sanki şaşkınlık seviyesi bir şeye tutunmasını gerektiriyormuş gibi elbisesinin askısını kavradı. "Peki ya *senin* amacın ne Sebian?"

"Oh, şimdi de güdülerim mi sorgulanıyor? Benim mi?" Onu yıllardır önemsemediğim bir şekilde önemseyen iki erkekten biri mi? Çok *yalnız* geçen yıllar. "Seni aldığım andan itibaren sana elimden geldiğince iyi baktım, değil mi?"

"Peki bu neden olmuş olabilir, söyler misiniz?" Çenesini kaldırdı. "Bir adamın düşmanını öldürmeden önce beklemesi gereken zaman, düşmanının nişanlısının bacakları arasında iyi harcanır."

Çenem o kadar hızlı ve sert bir şekilde kilitlendi ki kulaklarım seğirdi, çünkü bu kesinlikle Malyr'in ağzından çıkan şeylere benziyordu. "Bir tahminde bulunayım. Sana o mu söyledi?"

"Bu onu daha az doğru yapar mı?"

"Hayır." Ama son sekiz gündür neden Galantia'yla aramızı açıp dostluğumuza ağır bir yük bindirmekle meşgul olduğunu daha çok merak ediyordum. "Seni boşalttığımda adımı haykırmayı ve o piç Domren seni oraya getirmeyi başaramazken bu sesin kafanda yankılanmasını istedim. Aradaki fark, ben seninle Domren arasındaki farkı anlayabilirken, Malyr'e göre sen bir Brisden'sin ve hep *öyle kalacaksın*."

"Yine de bazen ona unutturabiliyorum," diye mırıldandı.

"Ben ayrıldığım sabah Cici'nin onun odasından çıktığını biliyor musun?" Bu saçmalığı tekrar onun üzerine yıkmak için acınası bir çabayla sordum. "Biraz... darmadağınık görünüyordun."

Bir saniyeliğine dudakları dar bir çizgiye dönüştü ama başıyla . "Bana onunla konuştuğunu söyledi. Malyr Tidestone'a vagonlar dolusu tahıl ve yiyecek gönderdi, baharda ihtiyacı olan ordunun beslenmesini sağlamak için, evet, ama aynı zamanda *niyetleri* konusunda bana güven vermek için. Lord Taradur güvenli nakliye denetliyor."

"Malyr babana karşı, ona küçük bir fayda sağlasa bile, bir iyilik mi yapıyor?" Midem garip bir şekilde guruldadı, sanki bağırsaklarımdan gelen bir uyarı gibiydi, çünkü buna bir an bile inanmadım. "Eğer bir şey varsa, Malyr bizzat vagonlara delikler açarak hepsinin yolda dökülmesini sağladı."

"Eh, sanırım ailemle ziyaretimden süre sonra geldiğinde öğreneceğiz," dedi. "Sebeplerinde hata bulmaya çalıştım Sebian. Gerçekten denedim. Ama bulamadım. Ve artık denemeyeceğim."

Evet, Malyr belli ki aklına veda etmişti çünkü bu hikâyede akla yatmayan bir şeyler vardı. "Yiyeceklerin Tidestone'a taşınmasını ne zaman emretti?"

Omuz silkti. "Sanırım ayrıldığınız gün? Dediğim gibi, karar bir şekilde Cici'yle yaptığım konuşmadan çıktı, zaten Cici de bu yüzden onun odasındaydı."

"Peki size varış saatini ne zaman söyledi?" "Aynı gün.

Kayalıklarda."

Malyr'in bir avuç kar tanesinin üzerine mürekkep döktüğü gün...

Bakışlarım pencereye kaydı. Daha doğrusu pencerenin ardındaki beyaz kar örtüsüne. Güney depoları ile Tidestone arasındaki mesafeyi uçmak yaklaşık beş gün sürüyordu. Onun önerdiği zaman çizelgesinde hiçbir at kar ve çamurda bunu başaramazdı.

Bu da Malyr'in Galantia ve benim aramda anlaşmazlık yaratmasını gerektiren bir şeyler olduğu anlamına geliyordu - beni karanlıkta bıraktığı bir şey. Neyse ki, şimdi tam olarak nereye bakacağımı biliyordum.

OceanofPDF.com

CHAPTER
OTUZ SEKİZ

Galantia
Günümüz, Deepmarsh Kalesi

Tılıman sabah güneşi, Liual'ın toprağa bastığı çamurlu kahverengi, dairesel iz dışında, kalenin yanındaki çayırı kaplayan toz halindeki karın üzerinde parıltılar saçıyordu.

Koşar adımlarla attığı her adım beni sırtında itip kakıyor, eyerde kayıp düşerken saman bebek gibi görünmeme neden oluyordu.

Arkamda oturan Malyr de öyle... O, hoşnutsuz bir nefesle saçlarımı okşayıp tellerini çekiştirirken, zarif adımlarla akıp gidiyordu. "Harekete ayak uydur."

Bir başka sarsıntı beni eyerden birkaç santim dışarı fırlattı ve geri döndüğümde kıcıımı, elimi kulpun etrafına kıvırmama neden olan iğdişin omurgasının yukarı kalkmasına çarptı. "Akan bir şey yok-"

"Ellerini pommelden çek." Elimini beşinci kez tokatlayarak uzaklaştırdı. -Daha önceki cezalardan dolayı zaten kırmızı olan parmak eklemlerine yakıcı bir acı gönderdi. "Orada bulunacak bir denge yok. Onun omurgasıyla hizalandığında senin omurgandan gelmeli."

Azı dişlerim hayal kırıklığı içinde birbirine sürtündü. "Oh, kendimi omurgasıyla mükemmel bir şekilde hizalıyorum, her kaldırdığında kıcımla üzerine , bu da beni eyerden geri fırlatıyor."

İç çekerek bir nefes daha verdikten sonra Malyr, Liual'ın yavaşlayarak yürümesini sağlayan komutu verdi. Bunu daha fazla itiş kakış izledi, ileri itişin kaybolması o kadar ani oldu ki, üst bedenim kalçamdan büküldü. Neredeyse beni atın boynundan aşağı fırlatacaktı, kulpunu nasıl tuttuğum için değil.

"Siz arkanız için endişelenirken, ben atımın sırtı için korkmaya başlıyorum." Malyr dizginleri parmaklarımdan çekip aldı, uçlarından iki el genişliği kadar yukarı kaldırdı, Liual'ı durdurdu ve -vur! "Ellerini kulptan çek."

Kırbaçlanan parmaklarım yayıldı ve ellerim eyerden kalktı, en tuhaf acı buz gibi sıcak dallar gibi sırtlarına yayılırken sertçe üzerinde durdu. Deri uçların en sert vurduğu sağ taraftaki kızarmış deri hafifçe sıyrılmaya başladı. Malyr'in bir elini boğazıma götürüp başparmağını çeneme dayayarak başımı yana doğru eğdirmesiyle daha da artan bu görüntü acıya bir heyecan kattı.

"O inatçı kalçalarını gevşetmeni ve küvette beni becerirken yaptığın gibi sallamaya başlamanı ve kıcının bütün bir daire boyunca bu eyere yapıştığından emin olmanı istiyorum," diye homurdandı boynumun açıkta kalan tarafı boyunca, sıcak nefesinin bacaklarımdaki karıncalanma boyunca beni okşamasına izin verdi. "Ama deriden bir santim bile ayrılırsan, seni ahıra götürür, eyer askısının üzerine yatırır ve o nefis kıcıyı bu dizginlerle kıpkırmızı kırbaçlarım. Sonra seni tekrar atın üzerine koyacağım ve tanrıça Galantia adına yemin ederim ki, eyerden her kalkışında, geri indiğin anda cehennem ateşiyle cezalandırılacaksın."

Sözleri sert olsa da duygusallıkla sarmalanmıştı, tüylerimi diken diken eden bir okşayıştı. Ya bu özel acının nasıl bir his olduğunu bilmek isteseydim? Popoma inen geniş avuç içi darbeleri gibi olmayacağı kesindi. O zaman nasıl? Daha keskin? Dalgalanma mı? Sanırım bunu öğrenmek için biraz daha zıplamam ve itişip kakışmam gerekecekti...

Elinden çekerek dizginleri yeniden ele geçirdim. "Sen çekilmez bir öğretmensin."

Ama iyi biriydi; yulaf lapasından oluşan ortak bir kahvaltıdan hemen sonra ağır eyeri kucağıma atmıştı. Ağır şeyi Liual'ın sırtına doğru itişimi izlemiş, bahardan önce halledebilmem için atın yanında bir sandığı sürüklediğimde tek bir yardım parmağı bile göstermemiş ama bol bol kıs kıs gülmüştü.

Can sıkıcıydı.

Güç vericiydi.

Çünkü hayatımda ilk kez hayatı sadece nazik ellerin güvenliğinden izlemedim. Malyr'in elleri nadiren nazikti, ama asla şımartmadılar. Hayır, beni doğrudan hayatın içine ittiler ve katılmamı talep ettiler.

Ve buna bayıldım.

"Biraz daha canter yapmayı tercih ederim," dedim ve baldırlarıma vurarak Liual'i çamurlu çember boyunca yürüyüşe gönderdim. "Oturmak çok daha kolay."

"İşte tam da bu yüzden sana *tırıs* alıştırmaları yaptırıyorum," dedi Malyr, bir elini belimden kalçama ve kürklü gölge elbiseme doğru gezdirerek. "Bir at saatlerce tırıs gidebilir ama dörtlöl onu çabucak yorar. Şimdi tekrar dene ve biraz çaba göstersen iyi olur."

Derin bir nefes aldım ve Malyr'in bana gösterdiği şekilde bizi çember üzerinde tutmak için iç dizginleri kısalttım, soğuk havanın ciğerlerimi doldurmasına ve kararlılığımı artırmasına izin verdim. Pek çok kez babamdan ata binmeme izin vermesini istemiştim ama o umursamamış, son kararı anneme bırakmıştı. *Çok tehlikeli, düşebilirsiniz*, demişti.

Ama ben .

Reddettim.

İçimdeki kararlılıkla Liual'ı yavaşça tırısa kaldırdım. Güçlü kasları emrimle kıpırdadı, iri vücudu altımda hareket etti.

Omuzlarının ve omurgasının ilk yükselişini sunarak beni buna karşı sertleşmeye zorladı.

Ben yapmadım.

Kalçalarımı gevşettim ve yukarı doğru takip ettim, ancak onunla birlikte aşağı indim. Tekrar yukarı. Aşağı. Yukarı. Aşağı. Atın hareketinin iniş ve çıkışları içgüdüsel bir modele dönüştü, bedenim onun hızlı ritmine teslim oldu. Onunla kaynaştım, kalçalarım ve dizlerim okyanusun dalgalarına binen bir geminin salınımı gibi ivmeyi emdi. Kaslarım Liual'inkilerle birlikte hareket etmeye başladı, bu his beni topraklıyor ve canlandırıyor, sanki bir bütünü iki yarısıydık.

"İşte böyle." Malyr'in övgü sesinde çok hafif bir şey vardı, sanki sesinin hafifçe yükselen ahenginde gülümsemesini duyabiliyordum. "Devam et ve şu çemberi bitir."

Ama bitirmeye hiç niyetim yoktu.

Bu raundun sonunu ve yeni bir raundun başlangıcını işaret eden ağaç kütüğüne ulaşmadan hemen önce baldırlarımı Liual'in yanlarına sıkıca bastırarak kendi hareketimi engelledim. Liual'i yürüyüşe geçirmeden önce bir elimle kabzayı tutmaktan başka çarem kalmayınca zıplayarak durdu. Masmavi gökyüzünde ara sıra gelen ve giden kuzgunların çırpınışları dışında ölü sessizliğinde bir duraklamaydı bu.

Ta ki Malyr'in uzun, abartılı nefesi kulağımda neredeyse bir iniltiyi andırana kadar. "Küçük güvercin... neden sanki bilerek başarısız olmuşsun gibi görünüyor?"

Omzumun üzerinden ona baktım ve için için yanan bakışlarının doğrudan dudaklarıma yöneldiğini gördüm. "Belki de cezalarını yeniden düşünmeli ve onları ödül gibi göstermeyi bırakmalısın."

Bakışları benimkilere kilitlenirken dudaklarının kenarları kıvrıldı, gözlerinde neredeyse ateşli bir şey belirdi. Bana baktığı süre uzadıkça, bakışları anlayamadığım nedenlerden dolayı acıya dönüştü, soğuk avucu yanağıma yerleşti.

"Bu kadar mükemmel olmamalıydın, küçük güvercin," diye homurdandı, gözleri bir kez daha dudaklarıma kayarken nefesinin aramızda yükselmesine izin verdi. "Acıdan zevk almakla kalmayıp onu arıyorsun, beni meraklandırıyorsun..."

"Eğer?"

Çenesi önce sertleşti, sonra değişti, dudakları sanki Kuzgun prens ilk kez ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi birkaç kez ayrılıp kapandı. Öptü

Onun yerine beni derin derin içiyor, göğsümde öyle dalgalanmalar yaratıyordu ki zar zor nefes alabiliyordum.

"Büyük bir hata yapmak üzere olup olmadığımı merak etmekten kendimi alamıyorum," diye fısıldadı bir öpücük ile diğeri arasında. "Çünkü sana yaptığım şeylerden ne kadar zevk alırsan, onları daha az uygulamak istiyorum. Ve bu bir sorun." Ağzı kayboldu, yerini hemen gölgelerin soğuk yalaması ve kanat çırpışlarının sesi aldı, sadece Malyr Liual'ın yanında yeniden şekillendi. "Aşağı inin ve ahırda beni bekleyin, tercihen etekleriniz kalçalarınızdan yukarı doğru toplanmış olarak benim için uygun yükseklikte bir şeyin üzerine örtün. Eğer buna izin vereceğimi düşündüysen-"

"Prensım..."

Malyr'in dikkati, yeşil kadife elbisesinin kuyruğu beyaz uçsuz bucaksızlığın içinde parlak bir renk zerresi olarak aniden bizden birkaç metre ötede karların içinde duran Cici'ye kaydı. "Ne oldu?"

Cici'nin gözleri bana takıldı ve güneşin kar üzerindeki yansımasından da kaynaklansa garip bir şekilde gerildi, ama Malyr'inkileri tekrar bulmadan önce sadece kısa bir an için. "Seninle biraz konuşabilir miyim?"

"Şimdi mi?"

"Korkarım oldukça acil, çünkü şu anda Tidestone'a taşınmakta olan... tahıllarla ilgili." Malyr sadece homurdandığında, "Güneye uçarken görülen Sebian'ın yanı sıra." diye ekledi.

Malyr'in vücudu o anda doğal olmayan bir şekilde kaskatı kesildi ama sadece bana doğru dönüp başını kaldırıra ve dizimi okşayana kadar. "Onu dizginlerinden tut, ahıra geri götür ve Olivar'a teslim et. Beni orada bekle."

Arkasını döndü, karların üzerinde tepinerek Cici'ye doğru ilerledi. Birlikte bahçeyi çevreleyen kemerlere doğru yürürken omuzları aynı hizadaydı, aralarında benim duyamadığım kelimeler fısıldaşıyordu. Tahıllar ne olacak? Sebian'ın bununla ne ilgisi vardı?

Attan indim ve Sebian'la üç gün önce nasıl tartıştığımızı hatırlayınca kalbimin göğsüme battığı gibi yere batmama izin verdim. Ona benimle uğraşmayı bırakmasını söylediğimde yüzünün rengi nasıl da solmuştu, gözleri bir an için ne yapacağını bilememiş gibi etrafına bakıyordu. Tüm bunlar, bir zamanlar başarısız olduğu ve şimdi beni derinden utandıran, köklü bakım ve koruma ihtiyacını terslediğim için oldu. Ne de olsa, şefkatli Sebian'ın acı içinde sevgi olduğunu anlamasını nasıl bekleyebilirdim ki?

Hayalini kurduğum, nazik okşamalar ve sevgi sözcükleriyle dolu bir aşk mıydı? Hayır. Ama gerçekti, başka hiçbir şeyin olmadığı kadar somuttu. Malyr'in cezalandırmalarında bir sevgi, acımasızlığında bir samimiyet vardı ve beni çıplak bıraktı ve daha önce hiç olmadığı kadar görüldüğümü, anlaşıldığımı hissettirdi. Ama tüm bunların en kötü, en kafa karıştırıcı kısmı neydi?

Sebian'ın geceyi Malyr'in göğsünde geçirmem için beni bırakıp ortadan kaybolması ama... Sebian'ın baldırının ayak parmaklarımdaki ağırlığını ve sıcaklığını bir şekilde özlemem. Ciğerlerine hızla girip çıkan nefes alış verişinin tanıdıklığı, saçlarımdaki o karıncalanan parmak uçları, o çok sevdiğim toprak ve çam iğnesi kokusu. Tanrım, o gün beni öpmesini o kadar çok istemiştim ki...

Aramızdaki sorunu çözmek istiyordum ama ortadan kaybolmaya devam ederse nasıl olacaktı?

Dizginleri kaptım ve Liual'ı ahıra doğru götürürken içimden kendime kızdım. Belki de bu tür konulardaki deneyimsizliğimden kaynaklanıyordu ama aşk karmaşık bir işti. Özellikle de insanın kalbi ve bedeni, ikisi de aynı derecede karmaşık olan iki erkeği arzuluyorsa. Bu nasıl mantıklı olabilirdi? Bu nasıl mümkün olabilirdi ki?

Ahırda Olivar dizginleri benden almakta gecikmedi. "Prens Malyr'in kısrığını senin için çözeceğim. Onu bekleyen güzel bir kova yulafım var zaten."

Olivar iğdiş edilmiş atı daha gerideki ahırlara götürdüğünde, hemen yanımdaki kahverengi ata, Sebian'ın iğdiş edilmiş atına döndüm. Tüyleri çamurdan kabuk bağlamış, ön ayaklarının fırçalanmaya ihtiyacı vardı ve kargaşanın içinde uyukladığı için başı öne eğikti. Birbirlerine çok yaklaşıyorlardı.

Göğüs kemiğimin altından rahatsız edici bir sancı sızladı. Bahçeye doğru döndüğümde elbisemi kaplayan kalın kürkün üzerinden ovaladım, tam zamanında Cici'nin elini Malyr'in kolunda çok tanıdık bir şekilde nasıl gezdirdiğini gördüm.

Buna tepki vermedi.

Karşılık vermedi.

Dilim yine de diş etlerime baskı yaptı ve kulaklarımin bir yerinde Sebian'ın sözlerinin yankısını hızla alan bir uğultuya neden oldu.

Ayrıldığım sabah Cici'nin onun odasından çıktığını biliyor musun? Biraz dağınık görünüyordu.

Kalbime hücum eden kıskançlığın gücü göğsümü tutuşturdu, ciğerlerime çektiğim her soğuk nefes acı veriyordu. Bakışlarımı onlardan uzaklaştırmaya zorladım. Malyr karşılık vermemiş, onun kendisine dokunmasını istediğine dair en ufak bir eğilim göstermemişti. Neden istesin ki? İki haftadan kısa bir süre içinde evlenmiş olacaktık. Bu bir kocanın sadakatının garantisi miydi? Pek sayılmazdı ama gününün bir bölümünü ve her gecesini benimle geçiriyor olması mantiken başkalarına zaman bırakmıyordu.

"Kızıl saçlı olan benden nefret ediyor, muhtemelen onun kalesinde yaşadığım için."

Yanımdaki havayı çınlatan ani bariton sesi, başımı yanımdaki yabancıya doğru çevirdiğimde omurgamda bir sarsıntıya neden oldu. Kısa siyah saçları, yanaklarında ve çenesinde koyu bir kirli sakal. Gözünün iç köşesi ile burnunun köprüsü arasındaki bölgede solmakta olan bir çürüğün silik kalıntıları vardı.

Hayır, bir yabancı değil.

Hızlı bir reverans yaptım. "Lord... Batana, doğru mu?" Lorn'un kader arkadaşı.

"Lord demeyi bırakabilirsiniz, Leydi Galantia. Sadece Aros," dedi alaycı bir ifadeyle ve yakındaki ahşap ahırın parmaklığına bir eyer çekti. "Prens, topraklarım, bir kalem olursa ve kendime lord dersem eşimi bağlanmak için ikna etme şansımın daha yüksek olacağını düşündü. Aksine, bu lanet unvan benden daha da nefret etmesine neden oldu."

Aklım Lorn'un onu nasıl yumrukladığına, ormanda onu nasıl reddettiğine gitti. "Kaderin bu kadar inatçı olabileceğini bilmiyordum."

"Biz buna *urdvri* diyoruz," dedi ve elini *iğdişin* başına götürerek ön ayaklarının altını ovuşturdu. "Geçmişte olmaması gereken bir şey olduğunda, genellikle kaderlerimizden biri müdahale ettiği için, gelecekte farklı bir sonuç elde etmeye çalışırız. Olması gereken her şeyi çarpıtarak imkânsız hale getirir. Kaderler geleceği görebilir ama tanrıça onların geleceği değiştirmesini asla istemez. Bu sadece kaosla sonuçlanır."

"Geçmiş görebiliyor musun?"

"Evet, bu sadece benim şansım, babanın uşaklarının eşime tekrar tekrar tecavüz ettiğini görebiliyorum. Gözyaşlarını görüyorum, iniltilerini duyuyorum. Ve yapabileceğim hiçbir şey yok çünkü geçmiş taşa yazılmış."

Öyle olmasını istemedim ama onun için kalbimde ince bir çatlak oluştu. "Babamın halkınıza yaşattığı acı için özür dilerim."

"Babanın sana yaşattığı acı için üzgünüm küçük beyaz güvercin," dedi ve yürüdü, ama durup bana bir kez daha bakmadan değil. "Birbirine nasıl uyduğunu göremiyorum ama... tanrıça bana hayatının bu anını *kjaer*'in sırasında o kadar çok gösterdi ki, bahsetmek için yeterince alakalı görünüyor. *Seni çok seviyorum.*"

Ona kaşlarımı kaldırdım. "Pardon?"

"Doğumundan kısa bir süre sonra annenin sana söylediği sözler."

Boğazım bir saç teli kadar daraldı. "Bu hiç de annemin sesine benzemiyor."

"Sana bakarken bunu onlarca kez söyledi, parlak sarı saçları tıknaz parmaklarının arasında kenetlenmişti," dedi ve uzaklaştı, "Oh, ve üzgün olduğunu söyledi." diye eklemeyen önce aramıza birkaç adım mesafe koymuştu bile.

"Ne için üzgünsün?" seslendim. Sadece omuz silkti.

OceanofPDF.com

CHAPTER
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sebian
Günümüz, Sage Geçidi

T Sage Geçidi dul bir kadının kalbi kadar soğuktu ve içimizi kemiriyordu. Altımızda, uyuyan ağaçlar kemik gibi çıplak, kolları kasvetli gri gökyüzüne uzanıyordu. Gözlerimiz ağır havayı yararak Kar yağışı, keskin ve hatasız. Rüzgâr tam bir piçti, buz hiç dinmiyor, bizi kanatlarımızı daha fazla çalıştırmaya zorluyor, eski acıyı zedelenmiş deriye ve hasarlı eklemlere sürüyordu. Neredeydi bu lanet konvoy?

İleride yol, araba ve at arabası tekerleklerinin derin izler bıraktığı, çamurlu olukların yavaş yavaş yeni bir kar tabakasının altında boğulduğu yabani topraklardan geçiyordu. Sonra onları gördük, patika boyunca ağır ağır ilerleyen bir dizi figür. Nihayet!

Altımızda, gizli hançerler ve zincirli zırhlar parlıyor, beyaz manzaraya karşı keskin bir şekilde göze çarpıyordu. Bu yükseklikten bile en az yetmiş adam sayabiliyorduk, her biri bir gün boyunca bu arabaların yanında yürüdükten sonra ısınmış ciğerlerinden dumanlar üflüyordu. Tam olarak ne yapmak için? Şalgamları ve arpa çuvallarını hırsızlardan korumak için mi? Hasadın bol olduğu Kuzgunların kontrolündeki bir bölgede mi?

Lord Taradur'un arabalara ve vagonlara eşlik eden askerlerinin sayısı, Tidestone'u çevreleyen köylerdeki çaresizlik ne olursa olsun, yiyecek değil, bir hazineyi korumak için yeterliydi. Malyr'ın hikâyesinde üç ayaklı tabureden daha fazla bir sorun vardı. Benden ne saklıyordu? Ve neden?

Kanatlarımızı son bir kez güçlü bir şekilde çırparak, uzun kafiiledaki son vagonun arkasına doğru alçaldık. Aşağı doğru süzülürken soğuk hava yanımızdan vınlayarak geçti ve yıpranmış ahşap bagaj kapağına hafif bir *gümbürtüyle* indik. Gölge bulutları bizi sardı ve insan formuma geçmeme izin verdi; bu geçiş, şüphelenmeyen askerlerin solukları ve küfürleriyle karşılandı.

İçlerinden biri, görünüşe bakılırsa on altıncı yazını yeni bitirmiş bir çocuk, mızrağı donmuş zemine çarparak bir çığlıkla geri sıçradı. Geniş gözleri benimle düşürdüğü demir parçası arasında gidip geldi.

"Lanet olası tanrılar adına!" diye bağırdı ve silahını kaptığı gibi titreyen elleriyle bana doğrulttu.

"Sakin ol." Bir elimi havaya kaldırdım, çömelerek diğer elimi eşyaların üzerini örten sık dokunmuş çuval bezine uzattım. "Sadece şunun altına bir göz atacağım

."

Mızrağının bıçağı kolluğumun tutturucusuna çarparak kolumu itti. "Kargodan uzak dur, Raven!"

"Kuzgun?" Bağırışının birçok askerini dikkatini çekmesinden ve bazılarının elleri kılıçlarının kabzasında acele etmesinden hoşlanmayarak sordum. "Seni ve aileni besleyen Kuzgun Prensi'tir, bu yüzden bu kelimeyi bir hakaretmiş gibi kullanmamı öneririm."

Kaşları çatıldı, sözlerimden etkilendiği belliydi ve tekerleklerin gıcırtilı dönüşlerini takip ederken savunmaya geçti. "İnsan ya da Kuzgun, bu vagonları hayatım pahasına koruyacağım ve kimsenin yaklaşmasına izin vermeyeceğim."

"Hayatım sadece bir çuval tahıl ve kurutulmuş bir jambona değerse kendimi aşağılanmış hissederim." Ve ağır karın altında saklı olan şeylerin hiçbirini

kaplı tuval de öyle kokuyordu. "Tek istediğim alt tarafa hızlıca bir göz atmak-"

Bir toynak *gümbürtüsü* ve nal sesleri dikkatimi konvoy boyunca bana doğru koşan adama çekti. Lord Taradur kestane rengi bir atın üzerinde oturuyordu ve arabanın kuyruğunun etrafından dolanarak arabanın arkasından geliyordu; adam karlar içindeydi ve yüzünde mağrur bir ifade vardı.

Harika, tam da ihtiyacım olan şey.

"Sebian..." diye homurdandı, kızının saçları kadar kırmızı sakalındaki telleri temizlerken. "Arabanın şarabını çalmaya mı geldin?"

Yaptığı yorum beni yanlış yönlendirdi ama kavga çıkarmak muhtemelen bu konuda izlenecek yol değildi. "Nakliyenin planlandığı gibi gittiğinden emin olmak ve vagonları denetlemek için gönderildim."

Kahverengi gözlerini kısarak bana bakan Lord Taradur çenesini kaşıdı, soğuk havada çıkardığı ses sertti, bakışları şüphe ve kuşkuyla doluydu. "Kim tarafından gönderildi?"

Kaslarım gerildi. Güzel soru. Beni kim gönderdi? Malyr mı? Taradur prensle arkadaş olduğumuzu çok iyi biliyordu, bu yüzden cevap mümkün görünüyordu. Ama Taradur'un gözleri bana baktıkça nasıl da kısılmıştı? Eğer Malyr bunu benden sakladıysa, büyük ihtimalle bu adam da biliyordu.

Burun deliklerimi genişlettim ve vagonlardan gelen farklı kokuların, yağa bulanmış çuval bezinin altında ne olduğuna dair bana ipucu verebileceğini anlamaya çalıştım. "Yüzbaşı Asker."

Bakışları yüzümü ısıran rüzgâr kadar buz gibi oldu. "Arkanı dön ve geldiğin yere geri uç Sebian. Prens Malyr'ın emirleri açıktı; kimse bu arabalara dokunmayacak, buna sen de dâhilsin. Bu emirlerin verildiği gibi yerine getirilmesini sağlayacağım."

Kılıçların toplu olarak kınından çıkarılması ve ardından gelen yay kırımlarının sıkı *gümbürtüsü* havada ağır bir şekilde asılı kaldı, dolambaçlı geçit boyunca yankılanan açık bir uyarı. Bu iş şimdi çok daha ilginç bir hal almıştı. Çünkü Asker de bilmiyordu, değil mi? Malyr ikimizi de karanlıkta tutmuş, kim bilir ne kadar zamandır insanlarla birlikte arkamızdan iş çevirmişti.

Ellerimi bir teslimiyet jestiyle kaldırdım. "Peki. Malyr'ın yeni emirlerini taşıyan bir parşömenle geri döneceğim."

Askerlerin nefes alamayacağı kadar hızlı bir şekilde yer değiştirdim ve bir kez daha havaya yükseldim. Taradur'un gözlerini üzerimde hissedebiliyordum ama mesafe arttıkça konvoy önemsiz lekeler halinde bulanıklaşıyordu. Siktirip

Burada neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim olmadan, Galantia'nın o lanet olası yalancı arkadaşı Malyr'e yaltaklanmasını izlemek için geri uçmamın imkânı yoktu. Bana nasıl böyle ihanet edebilirdi?

Kuzeyden esen sert rüzgârla mücadele ederek yakındaki bir ağaç hattının güvenliğine doğru süzölmeyi başardık. Orada, budaklı yaşlı bir çamın iskelet gölgesinde tüneyerek bekledik, gözlerimiz ufuk boyunca ilerleyen araba kuyruğundan hiç ayrılmadı. Güneş batıyor ve beraberinde o lanet soğuğu getiriyordu; bu soğuk, yaralı tenimi delip kaşındırıyordu. Çok geçmeden Sage Geçidi'ne sessizlik çöktü, tıpkı beklendiği gibi. *Pfft... insanlar. Gece boyunca yön bulma konusunda hiç becerikli değiller...*

Vagon tekerleklerinin gıcırtiları askerlerin kahkahalarına ve arabalardan indirdikleri şeylerin *gümbürtülerine* yer açtığında, daldan dala sessizce süzöldük. Hızla yaklaşan karanlığın içinde tek bir kanat çırpışı bile dinlenmekte olan konvoyu gizlice yaklaşmamızı sağladı.

Askerler aceleyle yaktıkları kamp ateşlerinin etrafında meşgul oluyor, kahkahaları ve şakaları alevlerin çıtırtısına karışıyordu. Kaba kahkahaları, kaba şakalar ve ara sıra geçirmelerle noktalanıyordu. Bazıları tam altımızda rahatladı ama biz kıpırdamadan durduk.

Yola yeterince yaklaştığımızda yere doğru süzöldük, kar örtüsünün üzerinde gölge gibi sessiz, merkezi vagonlardan birine yaklaştık. Orada bekledik ve bekledik.

Bir kahkaha.

Yüksek sesle ve yuvarlanarak.

Tek ve ortak bir kanat çırpışıyla arabanın bagaj kapağına atladık. Oradan gagalarımızla brandayı dürttük. İlkelimiz kafasından bir kar tacı silkeledi. Sonra çuval bezinin altından kaydık, keskin görüşümüz karanlığı yarararak geçti.

Pençelerin istiflenmiş yüke ilk dokunuşu içimizde bir şaşkınlık dalgası yarattı. Tahıl dolu çuvalların dokusu, yer değiştiren patates yığınları ya da havuç demetleri yoktu ve kurutulmuş etlerden tek bir tuz izi bile yoktu.

Bunun yerine içerisi ahşap direkler, bir dizi kalas ve soğuk demir bağlantı parçalarıyla doluydu. Kaba halatlar hepsinin etrafına uyuyan yılanlar gibi sarılmıştı. Parıldayan kancalar, devasa oklarla birlikte orada burada duruyordu.

Evet, oklar.

Bir balista için.

Tüm bunlar bir araya geldiğinde farkına vardığımız şey bir kar fırtınası gibi üzerimize çöktü ve kışın soğğundan daha derine indi. Malyr Tidestone'u beslemeyecekti; ona saldıracaktı. Peki Taradur'u güvenilir bir müttefik olarak kazanmak için Tanrıça adına ona ne vaat etmişti?

OceanofPDF.com

ÇAPTER KIRK

Galantia *Günümüz, Deepmarsh Kalesi*

T Büyük salonun ihtişamı, sanki gece ve gündüz birbirini kucaklamış gibi siyah ve beyaz tüylerin nefes kesici bir gösterisiyle önümde açıldı ve türlerimiz arasındaki karanlık tarihi

Önümüzde uzanan parlak umut. Kuş tüyü çelenklerin ortasında duran kemikten oyulmuş kuşlardan, şaftlarının arasından filizlenen kurdelelere boyanmış siyah kafataslarına kadar karmaşık ayrıntıların katıksız zenginliği, içinde seyahat ettiğim lüks arabayı bile utandırıyordu.

Ve hepsi benim içindi.

Bu manzara kaburgalarımın altında bir şeylerin köpüklü elma şarabı gibi fokurdamasına neden oldu ve her şeyi kavramaya çalışarak kendi eksenimde dönerken kalbimi sınırsız bir neşeyle gıdıkladı. Uzun masalar gölgelerden örülmüş siyah kumaşların ağırlığı altında ağır ağır oturuyor, yüzeyleri cilalı gümüş takımlarla parlıyordu. Kristal kadehler, yüksek vitray pencerelerden gelen ışığı yakalıyor ve parıldayan prizmalar halinde saçıyordu. Çiviler ve kurdeleler, cam kırıkları ve madeni paralar, çakıl taşları ve kestaneler gibi Kuzgun hazinelerinden oluşan bir koleksiyonla süslenmiş, iç içe geçmiş dallardan oluşan çelenkler kırışlardan sarkıyordu.

Büyülenmişim demek yetersiz kalırdı; büyülenmişim, büyülenmişim, nefes alamayacak kadar büyülenmişim. Kalbim binlerce kanat çırpışının ritmiyle çarpıyor, göğsüm dizginlenemez bir beklentiyle çırpınıyordu. Bu istediğim her şeydi. Bir rüyanın güvencesi, bir geleceğin onayı ve her türlü acıdan daha güçlü ve daha derin bir aşkın doğrulanması.

"Şaşırtıcı, değil mi? Dügün günü nasıl görüneceğini görebilmek için bugün hizmetkârlara her şeyi hazırlattım." Yüzbaşı Asker yanıma geldi, siyah kuşaklı kollarını arkasında kavuştururken bakışları Malyr'inkinin yanına gösterişli bir ahşap sandalyenin eklendiği yüksek masaya kaydı. "Babası annesine yeminlerini çok benzer bir topluluğun zarafeti altında söyledi. O zaman bizi savaşa sürükledi. Tüm elimden geldiğince hafızama yakın bir şekilde sipariş ettim, umarım bu sefer bizi savaştan çıkarır."

Düşüncelerim kucağımda oturan o küçük çocuğun, bir Kuzgun'un gölgeli yetenekleriyle doğan ve Tanrı'nın izniyle bir gün tahta oturabilecek melez oğlumun hayaline kaydı. "Umarım öyledir."

"Yarın Tidestone'a doğru yola çıkacaksınız. Bunu Marla'ya verir misin?" Kalçalarının üzerinde kayan siyah *aerymel* pullarının arasından gölge bezinden küçük bir çanta çıkardı ve bana doğru uzatırken içinde bir şey *tingirdadı*. "Ölüm dokumacılarının tuzlanmış büyülerini. Tidestone zindanlarında geçirdiği aylardan sonra durumundan emin olamıyoruz. Eğer çok zayıfladıysa, bilinçli bir değişim için tek şansı kendini çan kulesi ya da kayalıklar gibi yüksek bir yerden aşağı atmaktır. Bunlar, bir sorun çıkarsa oraya ulaşmasına yardımcı olacaktır." Çantayı aldığım anda titreyen parmakları bileğimi kavradı ve kahverengi gözlerine bakmama neden oldu. "Size yalvarıyorum leydim, eşimi bana geri verin. *Anoa*'m her geçen gün daha da zayıflıyor, içten içe yeniliyor.

Bu ayrılık bize acı ve ıstırap veriyor. Ben kızımı kaybettim... Ben eşimi kaybedemem."

Sesindeki çaresiz yakarış, her zaman çok metanetli görünen bir adamın gözlerindeki parıltı karşısında kalbim sıkıştı. "Bir kızın olduğunu bilmiyordum..."

"Yıldızlar arasındaki en tatlı ruh. Ravenna'ya şimdi ve burayı görme yeteneği bahşedilmişti, diyarların ötesine ve her Kuzgun'un gözlerinin içine bakabiliyordu." Bir an için yanaklarını içine çekerken yanaklarında koyu renkli çukurlar oluştu. "Beş yıl önce öldü. Marla bana kalan tek şey. Lütfen... onu geri getir."

"Varışından hemen sonra, tüm kale hâlâ kargaşa içindeyken yapacağım ilk şey bu olacak," dedim ve çantayı gölge kumaşından elbisemin kemerine bağladım. "Gerekirse onu kuleden kendim iterim."

Ağzının kenarlarında gülümsemeye benzer bir şey belirdi ama bu gülümseme eğilmesiyle hemen gizlendi. "Daha önce söylediğim gibi, tüm hazineler ilk bakışta parıldamaz ama tanrıçanın yollarımızı bir sebepten dolayı kesiştirdiğine her zamankinden daha çok inanıyorum. Geçmişi düzeltmek için. Bu ittifak-"

"Lanet olası bir ittifak falan yok," diye gürledi Sebian, yanımıza doğru aceleyle yürürken, yanakları soğuktan kırmızı damarlarla kaplanmış, zırhından sarkan kürkü buzla keçeleşmişti. "Malyr hepimizi kandırdı, Lord Taradur'la arkamızdan iş çevirdi."

Kaptan Asker gözlerini Sebian'a dikmeden önce benimle şaşkın bir bakış alışverişinde bulundu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Malyr'ın Taradur'un askerlerinin koruması altında Tidestone'a gönderdiği arabalar...? Üzerlerinde tek bir tahıl parçası bile yok." Sebian'ın gözleri benimkileri buldu, zümrüt parıltısı her zamanki yumuşaklığından hiçbir şey kaybetmemişti ve kemiklerime uğursuz bir ürperti saldı. "Onlar demonte kuşatma silahları, Galantia. Taradur biz konuşurken Tidestone üzerine yürüyor."

İliklerim dondu.

Hayır, bu... bu hiç mantıklı değildi.

Asker başını yavaşça salladı. "İmkansız."

Sebian, "Tahminimce Malyr Kuzgunları saldırıdan kısa bir süre önce oraya gönderecek ve onlara böylesine beklenmedik bir güce hazırlanmak için yeterli zaman bırakmayacak," dedi. "Asker, bana istediğin kadar pervasız bir aptal de, ama sana söylüyorum... Malyr Tidestone'u alıyor."

Malyr, Tidestone'u alıyor.

Benim evim.

Soğukluk içimi ürpertti, en beyaz kıştan bile daha derine işledi ve bütün gün göğsümde taşıdığım o ısıltılı parlaklıkla çatıştı. Hayır, bu olamazdı. Olamazdı. Şüphesiz, bu bir çeşit hataydı. Yanlış bir rapor ya da... ya da...

"Tidestone'u almıyor." Arkamı döndüğümde, koridorlardan birine doğru havalanırken duyularımın bir şekilde körelmiş olması garipti.

"Neden arkamızdan iş çevirsin ki?" Asker'in sesi arkamdan geliyordu. "Hayır. Hayır, Sebian. Hemen gidip Malyr'le konuşacağım. O bana asla böyle ihanet etmez."

Aynen öyle. Malyr bana asla böyle ihanet etmez. Bunların hepsi bir hataydı. Bir aptal-

Malyr'in sesi zihnimin derinliklerinde yankılanarak bir sonraki adımda duraksamama neden *oldu*.

Onu zorladım. Bana

yalan söylememişti.

Beni seviyordu.

Sebian peşimden koştu. "Nereye gidiyorsun lan?"

"Cici'ye," dedim ve bu özel koridorda sıralanan birçok kapı boyunca, gözlerim kaşınana kadar adımlarımı hızlandırdım. Onları rahatsız eden hızımın esintisinden başka bir şey değildi. "Ne de olsa yemeğe eşlik eden onun babası. Tüm bunlara ışık tutacak ve yanlışlığınızı kanıtlayacak."

Evet, evet, .

"Sen ve senin lanet olası inatçı aptallığın," diye tıslayarak kolumu tuttu. "Galantia, anlamıyor musun? O her zaman şunu planladı-"

"Hayır." O kolumu kavrayamadan kolumu çektim ve Cici'nin odasının kapısına dayadım, elimle kilitli olmayan kolu ittim. Mentşeler kederli bir senfoniyle inliyor, ses ürkütücü bir önseziyle tenimi tırmalıyordu. "Anlamıyorsun. O seviyor-"

Soğukluk damarlarıma sızdı, kalbimin atışlarının ortasında donana kadar onu doldurdu ve kolayca kırılabilir bir buza dönüştürdü. Çözülmemekte olan umutlarımın kumaşına dokunan ihanetin rengine bakarken hava ciğerlerimi tek bir hıçkırıkla terk etti. Her şey birdenbire çok uzak, çok aptalca, benimmiş gibi görünen ama olmayan bir rüyanın başka bir şey değilmiş gibi geldi.

"Hayır, ..." Sebian yanımda nefes nefese kaldı.

Cici, pencerenin yanındaki ahşap kaidenin üzerinde durduğu yerde döndü, kırmızı saç telleri geniş gözlerini çerçeveliyordu, aynı benim kumaşımın yıpranması gibi

Akıl sağlığı kalalarınn etrafında Şekillendi. "Galantia..."

"Ah canım," dedi terzi Darien, Cici'nin elbisesinin alt dikişinin yanında diz çöktüğü yerde.

Benim elbisem.

Gölgeli dallar yakayı bir kuş yuvası Şeklinde Őekillendirmiş, gövdeye benzeyen sütunlar korse boyunca aşağı doğru uzanarak *havermel* parçalarıyla süslenmişti. Oradan, sayısız siyah tüyden oluşan görkemli bir katar halinde aşağıya iniyordu. Gölge bezi omuzları süslüyor, okyanus esintisiyle dalgalanan kanatlar gibi hafifçe sallanıyor, kenarları en ince tüylerle kaplanıyordu. Ve orada, tüylerin altında, özümü kaplayan aynı siyahlığın arasına gizlenmiş tek bir beyaz tüy.

Muhteşemdi.

Tıpkı Malyr'in söylediği gibi. Ama benim değildi, değil mi?

Gözlerimin arkasına keskin ve yabancı bir sızı saplandı, boğazım düğümlenerek yutkunurken ellerim huzursuzca yanlarımda çırpındı. "Nedir bu?"

"Tatlım..." Sebian elini omurgam boyunca gezdirdi, sonra üst kolumu kavrayarak geri için beni teşvik etti. " gel. Gidelim ve-" "Bu da ne böyle?"

Bağırarak istemiştım, ama sadece boğuk bir fısıltı olarak çıktı, pencereden süzülen kanat sesleri tarafından çabucak bastırıldı. duvarın üstündeki uçuş deliği.

Malyr gölgelerinden sıyrıldı, dalları hâlâ bana bakan o iki renkli gözleri çerçeveleyen uzun siyah telleri oluştıuruyordu, sadece bakışları Sebian'a kayıyordu. "Kuzgunlarının gagalarını seni ilgilendirmeyen Şeylere sokması için güneye uçmak sinirlerini bozuyor."

"Bakın kim sinirlerden bahsediyor," diye karşılık verdi Sebian, elini aşağı kaydırıp benimkiyle birleştirenken. "Bunu nasıl yapabildin?"

"Nasıl yapamam?" Malyr enesini Darien'e doğru uzattı. "ık dışarı." Terzi tam o anda yer değıştirdi ve beş kuzgun yanımdan geçip gitti, neredeyse dikkatimi Malyr'in botlarının bana yaklaşırken yerde yavaşça, kasıtlı olarak çıkardığı gıcırtıdan uzaklaştırıyordu. Ta ki benden birkaç santim ötede durana ve ağzını kulağıma yaklaştıırıp fısıldayana kadar: "Gerçekten seninle evleneceğimi mi sandın? Seninle mi? *Bir Brisden'le mi?* Sana karşı nefretten başka bir Şey beslemiyorum."

Dünya kendi ekseninde dönerken, başımı çevirip nefret dolu gözlerine bakmak için kendimi zorladım ve boğazım düğümlenirken kalbimin parçalandığını hissettim

şışmış gibi görünen görünmez bir düğümün etrafında. "Sen... bunu kastetmiyorsun."

"Tüm bunların bir bedeli oldu. Belli ki Taradur, kızını nikâhlı eşim olarak alacağıma dair ona söz vermem sayesinde güvenilir bir müttefik oldu." Gri-kahverengi gözlerinin derinliklerinde bir pırıltı parladı, ancak alay ettiğinde söndü ve arkasında zehirli ses tonundan damlayan ısırmacı kötülükten başka bir şey bırakmadı. "Düğün duyurusu sayesinde Deepmarsh, Brisden Hanesi'nin katledilmesini olması gerekenden daha kolay hale getirecek kadar çok ölüm dokuyucuya, yol göstericiye ve kadere ev sahipliği yapıyor. Kabul ediyorum, önce Marla'yı serbest bırakmanızı isterdim ama önemli değil. Öyle bir güçle saldıracağız ki, başka bir fırsat daha olabilir. Küçük beyaz güvercin, ben kuvvetlerimi babanın kapısının eşiğine yerleştirirken sen dikkat dağıtmaktan ve sikilecek dar bir delikten başka bir şey yapmadın."

Keskin bir bıçak göğsümü yarıyor, söylediği her duygusuz kelimeyle birlikte bükülüyordu. Yüzlerce kılcal çatlak kalbimin üzerinde ağ gibi örülmüş, tıpkı söylediği gibi beni milyonlarca parçaya bölmekle tehdit ediyordu. Ama bu daha önceydi. Uçurumlara gidişimizden, öpüşmemizden, aşkını acılarda, zevklerde ve aramızdaki söylenmemiş her kelimede defalarca hissetmemden önceydi. Bu hayal değildi. Olamazdı... Gerçektir!

"Prensim," diye mırıldandı Cici, bakışları yere sabitlenmiş bir halde. "Gerekli mi-"

"Kapa çeneni!" Malyr'in bağıırışı Cici'nin irkilmesine neden oldu, sesi sakinleşmeden önce gözlerinin beyazında gölge dalları uçuşuyordu. "Senin. Ağzını." O gün ormanda yaptığı gibi boğazımı kavradı, dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı ve zehirli fısıltılarını dudaklarımda gezdirmesine izin verdi. "Seni sevebileceğimi gerçekten düşündün mü?" Hafif bir kahkaha. "Evet, sevdin. Zavallı küçük Galantia, terk edilmiş, görmezden gelinmiş, tamamen değersiz. Hiç sevilmedi ve çok aptalca."

Hiç sevmedim.

Oh, çok

aptalca.

Kalbimde bir çatlak daha.

"Yeter!" Sebian beni göğsüne çekmeden önce Malyr'in elini boğazımdan çekerek havladı. "Sen sefil bir arkadaş ve zalim bir piçin tekisin."

"Onu nasıl telaşlandıracağımı bana söyleyenin sen olduğunu düşünürsek bunu söylemen komik." Malyr yüzünü yanağıma bastırdı, nefesindeki nemin tenime zehir gibi yerleşmesine izin vererek kelimeleri nasıl zorladı

sıkılmış dişlerinin arasından. "İlgiye o kadar aç ki, biraz nezaketin onunla aramda uzun bir yol açacağını söylemiştin. Tahmin et ne oldu? Öyle oldu. Fazla bir şey gerekmedi. Burada birkaç öpücük, orada birkaç anlamsız kelime."

Boş. Anlamsız.

Kalbimde bir çatlak daha.

Sebian Malyr'in omzuna bir hamle yaparak onu yarım adım geriye itti.

"Yeter dedim! Onu şimdi iki kere mahvettin!"

Malyr omuz silkti. "Şimdi sen... araya girip onu kurtarabilirsin."

"Ne?"

"Evlilik, Sebian," dedi Malyr. "Galantia'yı eş olarak almaya ne dersin?"

Sebian'ın kolu üzerimde sertleşince Malyr'in ağzının bir köşesi kötü niyetli bir sırıtişla kıvrıldı. "Hayır, yeminlerini terk edecek kadar kahraman değilsin, değil mi? Gerçekten ona hiç söyledin mi...?" Gözleri benimkileri buldu. "O sana söyledi mi, küçük güvercin?"

Sebian'a bakarken tüm vücudum titredi. "Bana ne söyleyeceksin?" Sebian'ın dudakları aralandı, kapandı ve tekrar aralandı.

Hiçbir şey çıkmadı.

"Öyle olduğunu düşünmemiştim," dedi Malyr. "Onu neden hiç öpmediğini söylemek ister misin? Yoksa ben mi anlatmalıyım?" Bir saniye geçti. İki. Üç. "Pekâlâ. Bak, küçük güvercin, Sebian-"

"Hayır..." Dudakları titreyen Sebian başını eğdi. Bir nefeslik bir süre için gözlerini benden sakladı, ancak orman yeşili gözbebekleri kalkıp yağmur sonrası yaprakları andıran dökülmemiş gözyaşlarıyla benimkileri buldu. "Eşim o gece çıkan yangında ailemin geri kalanıyla birlikte öldü Galantia. Benim yüzümden öldü, çünkü onu koruyamadım." Kekeleyerek yutkundu. "Biz... biz bağlanmıştık."

Gümrüklü.

Kaburgalarım kalbimin içine doğru yeniden kıvrıldı, milyonlarca çatlakla yaralanmış donmuş bir organı deldi. *Böylesine yoğun bir şekilde sevilme nasıl bir his olurdu? Ölümün bile koşul koyamayacağı böylesine kesin bir metanet?*

Asla bilemezdim. Bu iki adamla da, çünkü biri benden nefret ediyordu, diğeri ise aşkını sonsuza dek bir cesede bağlamıştı. Başka hiç kimseyle de. Kimse beni sevmeydi. Hiç kimse sevmeyecekti.

Gözlerim yandı.

Etrafım bulanıklaştı.

Ta ki bunaltıcı ıslaklık yanaklarımdan aşağı süzölüp titreyen çenemde toplanana ve oradan damla damla gözyaşları halinde yere damlayana kadar. Risa için, Sebian için, hatta belki de Malyr için ağlarken yıllarca gözyaşı aktı içimden. Ama en çok kendim için ağladım.

"Bak, burada sana karşı sevgi yok, ne benden ne de ondan. Sana karşı hiçbir yerde sevgi yok." Malyr bana doğru eğildi, dilinin yanağımnda bir iz bırakmasına izin verdi, gözyaşlarımı gözümün köşesine kadar yuttu, orada emdi ve bir öpücükle bitirdi. "Sana, babanın bana yaptığı gibi seni kıracağımı söylemişim, küçük beyaz güvercin. Ve gözyaşların ne kadar lezzetli."

Kalbimde bir çatlak daha.

İçimde bir şey kırıldı, kalbimin, özümün, ruhumun oyuklarında yankılanan sağır edici bir çatışma. Umudu ve naif hayalleri kırdı, beni tamamen paramparça etti, her bir parça hiç olmamış bir aşkın vasiyetiydi. Asla da olmayacaktı.

Varlığımın enkazından, ilkel bir şey ortaya çıktı. O kadar güçlü, o kadar ham bir güç ki, parçalanan ruhumun ritmiyle titriyor, varlığımın her damarında, her sinirinde, her lifinde titreşiyordu. Bu güç dışarıya doğru patladı, beyaz tüylerden ve tüylerden oluşan sessiz, kör edici bir fırtına vicdanımı gölgede bıraktı ve aynı zamanda onu aydınlattı.

Renkler odaya yayıldı.

Görüşümüz keskinleşti.

Kuzgunlarım beyaz kanat çırpışlarıyla beni uçuş deliğine, oradan da daha beyaz kışa taşıdılar. Tüylerimiz kar ve bulutlarla karıştı. Kanatlarımız bizi doğuya taşıdı.

Acıdan uzakta.

tüyler çok kötü Eğer vaktiniz varsa, lütfen [hikayeme bir yorum bırakmayı](#) düşünün.

Ne son ama, değil mi? Bunun hakkında konuşmak ister misin? [Facebook](#) bana katılın [Okuma Grubumda](#) . Ayrıca [bülten aboneleri](#) için a zemin hazırlayan bonus bir bölüm de var.Kuzgunlar Divanı Düeti'nin ikinci bölümü olan '[Gölgeler Çok Acımasız](#)

[OceanofPDF.com](#)

ChapTer

İLK-BİR

Lökizm (/ˈluːsɪzəm, -kɪz-/), bir hayvanda pigmentasyonun kısmen kaybolmasıyla sonuçlanan çok çeşitli durumlardır; deride, saçta, tüylerde, pullarda veya tırnak etlerinde beyaz, soluk veya yamalı renklenmeye neden olur, ancak gözlerde olmaz.

Wardruna - Beyaz Kuzgunun İlk Uçuşu

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

LIV ZAnDER TARAFINDAN ALsO

[Et ve Kemiğin Kralı Çürüme](#)
[ve Acının Kraliçesi](#)

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.